

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHE BELONGS ONLY TO HIM...

YOU WERE
NEVER NOT
MINE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MONICA MURPHY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

You Were Never Not Mine

MONICA MURPHY

Dışarıdaki Whit Lancaster severlere - bu sizin için

Contents

[Çalma Listesi](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Sonsöz](#)

[Sonsöz Teşekkür Bölüm 2](#)

[Ayrıca Monica Murphy](#)

[Yazar Hakkında](#)

Playlist

"Home to Another One" - Madison Beer "Conceited" -
Lola Young
"every day is a game" - Night Tapes
"Unrequited Love" - Ella Walton "Super
Sonic" - Alex Amor
"Lütfen Lütfen Lütfen" - Sabrina Carpenter "Tasarımcı" -
Tokyo Çay Odası
"Let Go" - Emily Rowed

HiÇBİR ZAMAN BENİM OLMADIN'ın geri kalanını bulun
çalma listesi burada:

<https://spoti.fi/42mOHc3> Veya aşağıdaki

QR kodunu tarayın:

Prologue

SINCLAIR

To geçmiş

Gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum.

yüzler. Kampüsü çevreleyen yarım tuğla duvara yaslanmış bir sıra çocuk. Vücut dilleri tamamen sıkıldıklarını belli ediyor, ama havada dalgalanan beklentiği hissedebiliyorum ve onlar da bunun bir parçası. İnkâr edilemeyecek hisler yayıyorlar - bu kampüste olmak ne büyük bir ayrıcalık. Lancaster Prep'te okulun ilk günü, Doğu Yakası'nda Eylül ayının başları olmasına rağmen gevrek, sahte bir sonbahar günü. Bölgeyi etkisi altına alan sıcak hava dalgası sabahları havayı hafif bir serinlikle birlikte hoş kılsa da öğleden sonraları acımasız olabiliyor.

Burada kimse hava durumunu umursamıyor, en azından ben. Şu anda damarlarımda dolaşan endişeye rağmen çocukları görmek için sabırsızlanıyorum. Daha kampüse gelmeden önce, ülkenin en prestijli yatılı okuluna kabul edilmemizin hemen ardından oluşturulan grup metninde bu ritüel konusunda uyarılmıştık.

Her yıl okulun ilk günü Lancaster Prep'in son sınıf öğrencileri pusuda bekler ve yeni gelen birinci sınıf öğrencilerini yargırlar.

kızları güzelliklerine ve kişiliklerine göre değerlendiriyor, sonuçta hangilerinin popülerliğe layık olduğuna ve hangilerinin... Değil.

Bunu duyduğum anda iğrendim ve ilgimi çekti. Bu, yakın zamanda yeniden hayata geçirilen arkaik, aşağılık bir gelenek. Aşağılayıcı ve sınıfsız. Cinsiyetçi ve kadın düşmanı, yine de hepimiz buradayız. Birinci sınıfın tamamı - yani kızlar - sersem ve gergin, kanımız pompalanıyor ve kafalarımız uğulduyor. Salarımız m kemmekel ve makyajımız muhtemelen çok kalın çünkü hepimiz olduğumuzdan daha yaşlı görünmeye çalışıyoruz, son sınıf erkekleri etkilemek için aresiziz. Garip v cutlarımıza ve çok uzun etekli kaşındıran  niformalarımıza rağmen, hala yetişkin g r nd ğ m z  düşünüyoruz. Bu büyük bir mesele. Artık lisedeyiz ve nihayet, *nihayet* yetişkinliğe doğru yol alıyoruz.

Etrafımda kümelenen diğer kızlara bakarken Bakışlar bellerine odaklanıyor. Kumaşın orta kısımlarında nerede toplandığını görebiliyorum, normalde mütevazı olan eteklerinin etek ucu uyluklarının ortasına geliyor. Bazıları daha da kısa ve yanlış adımıımı fark ediyorum.

Panikle eteğimi de yukarı çekiyorum, uzun kollu düğmeli gömleğimin eteğin fazla kumaşıyla birlikte belimde toplandığını hissedince irkiliyorum. Zaten uzun bacaklarım var, bu da kısa olan her şeyin üzerimde daha da kısa görünmesine neden oluyor, ama umurumda değil. Belki erkekler bacaklarımı beğenir. Her neyse, kabul edilmek istiyorum.

Ait olmak istiyorum.

"Aman Tanrım, *işte* orada." Sanki hepimiz onun kim olduğunu biliyormuşuz gibi söylüyorlar ve biliyoruz da. Bu  zel çocuğun bir isme ihtiyaı yok çünkü tam olarak kimden bahsettiğini anlıyoruz.

Ağustos Lancaster.

Lancaster'lar okulu yönetiyor, bu da uygun çünkü aileleri nesillerdir okulun sahibi. Kampüste bir Lancaster varsa, onlar tartışmasız en popüler kişilerdir.

öğrenci katıldı. Ve August Lancaster her şeyden üstündür. Lancaster yerleşim bölgesindeki en güçlü aileden geliyor. Whit ve Summer Lancaster'ın en büyük oğlu, üç kardeşin en büyüğü ve kendi neslinin açık ara en tanınmış üyesi. Kimse August'a bulaşamaz. Herkes onun gözüne girmek ister ve ona karşı gelmek, tiksintisini ya da daha kötüsü küçümsemesini kazanmak sosyal bir intihardır.

"Lancaster'larla iyi geçin," demişti annem taşınma günü ailem beni bırakırken - yaz boyunca annemin tekrarladığı bir mantra oldu - gözlerindeki o parıltı her zaman entrikalar çevirdiğini hatırlatıyordu. Sosyal statüsünü yükseltmeye çalışıyordu. Lancaster'lar onun gözünde para demek ve o da her zaman bunun peşinde. Para son zamanlarda onun en sevdiği şey haline geldi, özellikle de ailemin bir sürü paraya sahip olduğunu düşünürsek.

"Ah, o muhteşem. Ondan nefret ediyorum," diyor başka bir kız, ses tonu bana ondan hiç de nefret etmediğini söylüyor. Yüzü tanıdık geliyor -hepsi öyle- ama adını hatırlamıyorum. Kampüse geldiğimden beri hoş geldin toplantılarından başka bir şey olmadı ve bu cümleyi kuran kızın bu yaz Turks ve Caicos'ta tatile gittiğini ve mavi gözlerini ortaya çıkaran güzel bir bronzluğa sahip olduğunu hatırlasam da, adını hayatım boyunca hatırlayamıyorum. "Onu her gördüğümde yaşadığım şey nefret gibi hissettirmiyor. Yakınından bile geçmiyor," diyor başka bir kız ve ben kendimi tutamıyorum

O. Bunun peşini bırakamayacak kadar meraklıyım. "O zaman ne hissediyorsun?"
Ona soruyorum.

Birlikte olduğum kız grubu sessizliğe büründü. Her biri. Adımlarımı yavaşlatıp yüzlerini tarıyorum, gördüklerimden nefret ediyorum çünkü onları tanıyorum. Bu tür ifadeleri daha önce de görmüştüm. Zorlukla kontrol altına alınmış bir eğlence, hepsi benim pahama.

Bir iç çekiyorum ve birazdan olacaklar için kendimi hazırlıyorum.

"Kaç yaşındaydın sen?" diye soruyor içlerinden biri, bakışlarını bana dikmiş daralıyor.

"Ben de sizler gibi birinci sınıf öğrencisiyim." Hissettiğim kadar utanmış görünmediğimi umarak çenemi kaldırıyorum.

"Doğru, ama sen kaç yaşındasın, on iki falan mı?"

Diğer kızlar endişeyle kıkırdıyor ve şu anda üst dudağını hafif bir alaycılıkla kıvrarak beni izleyen kızdan bir adım geri çekiliyorum.

"Ben on dört yaşındayım." İki kelime boğazımdan törpülenerek çıkıyor ve sertçe yutkunuyorum, başımı çeviriyorum, bakışlarım köprünün çıkıntısına yaslanmış, yüz ifadeleri sabırsızlaşan çocukların sırasına iniyor.

Oh. Onları izledikçe farkına varıyorum. Bunlar çocuk değil. Daha çok erkek gibi görünüyorlar. Hepsi uzun boylu, iri yarı ve çok yakışıklı. Her biri gibi. Tek tip takım elbiselerini sanki çerçevelerini mükemmel bir şekilde örtmek için özel olarak dikilmiş gibi dolduruyorlar. Yüzleri taştan yontulmuş ve saçları tepede uzun ve ustaca dağınık, telleri hafif esintide etrafa savruluyor.

Yine de içlerinde en uzun boylu olan biri var. Grubun tam ortasında duruyor, koyu sarı saçları alnında dalgalanıyor ve gözlerine doluyor. Uzun, zarif parmaklarıyla öfkeyle saçlarını savuruyor ve buz gibi soğuk bakışlarını doğrudan üzerime dikeyor.

Otomatik olarak geri çekiliyorum, o kadar büyük bir adım atıyorum ki, vücutlarımız çarpıştığı anda beni nazikçe yolundan iten kızlardan birine çarpıyorum. Kahkahalar havada çınlıyor ve ben hepsinin benimle alay etmesini görmezden gelmeye çalışarak ona sorgulayan bir bakış gönderiyorum.

Onlara sırtımı döndüğümde hayal kırıklığı içimi dolduruyor. Buraya uymuyorum. Hem de hiç. Ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Aslında onlar gibi olmadığımı görebiliyorlar mı? Ailem son birkaç aya kadar hiç kimsenin zengin diyebileceği bir aile değildi.

"Haydi kızlar!" diye bağıyor çocuklardan biri aniden, ellerini üç kez birbirine vurarak ve herkesi ürküterek

bizi harekete geçirir. "Bize neyiniz olduğunu gösterin!"

Beni unuttukları için minnettar bir şekilde diğer kızların peşinden gidiyorum. Son sınıfların önünde sıra halinde duruyoruz, kızların çoğu saçlarını omuzlarına savuruyor, göğüslerini dışarı çıkarıyor. Daha ateşli görünmeye mi çalışıyorlar? Sanırım bunu amaçlıyorlar ama aptal gibi görünüyorlar çünkü hadi ama. Hepimiz on dört, belki de en fazla on beş yaşındayız ve seksi olmak hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.

Sınıfımızdaki kesinlikle büyüleyici bir kız dışında. Adını hatırlıyorum. Raina. Sırtından aşağıya dökülen mükemmel dalgalara sahip uzun siyah saçları ve tüm doğru yerlerde kıvrımları olan mükemmel vücudu. Hepimizden daha gelişmiş, özellikle de benden. Daha da kötüsü iyi biri olduğu için bu kadar güzel olmasından nefret bile edemiyorsunuz.

Böyle yüzeysel bir nedenden dolayı ondan nefret edeceğimden değil ama... belki ederdim.

Evet. Muhtemelen yapardım.

Yerlerimizi değiştiriyoruz, aramızdan heyecanlı fısıltılar yükseliyor ve ilk seferinde alkışlayan çocuk yine alkışlıyor. Sessizliğe bürünüyoruz ve önüme baktığımda sıranın ortasında olduğumu görüyorum. Grubun en kaba görünüşlüsünün önünde duruyorum, aynı zamanda en yakışıklısının da. Sivri bir dirseğin böğrüme saplandığını hissediyorum ve bakışlarımı sağa çevirdiğimde sivri dirseğin sahibinin başını huysuz çocuğa doğru eğdiğini görüyorum.

"Bu August," diye fısıldıyor, gözleri kocaman.

Başımı sallıyorum, söylediklerinin anlamı beynime kazınıyor. Annemin benden istediği çocuk bu... Ne? Harika bir evlilik yapabilmemiz ve annemin Lancaster'ın sosyal statüsüne sonsuza dek erişebilmesi için bir ilişkiye ikna etmemi mi?

Lütfen. Bu çocuk -pardon, adam- beni anında kovacak.

Çocuklar değerlendirmelerini yapmaya başladılar, biz sadece ayakta durabilirken hepsinin bizim hakkımızda söyleyecek bir şeyleri vardı

orada ve al. Uyarı zili henüz çalmadı. Okulun ilk günü konuşması ve oryantasyon için hepimizin toplantı salonunda olması gerekiyordu. Geç kalmaktan nefret ettiğim için kendimi endişeli ve gitmeye hevesli hissediyorum ve sert bir erkek sesi duyduğumda neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Sen. Buraya gel."

Bakışlarım August Lancaster'ınkileri buluyor ve benimle konuştuğunu fark ediyorum.

Aman Tanrım. Hareket edemiyorum. Konuşamıyorum bile. Tamamen donmuş durumdayım, sanki iki kafası birden çıkmış ve bana saldırmak üzereymiş gibi ona bakıyorum. Ben orada öylece suskun durdukça, o daha da sinirleniyor.

"Bu ne lan? *Aptal mısın* sen?" Çocuklardan birkaçı gülmeye başlayınca onlara tehditkâr bir bakış göndererek kahkahalarını anında kesiyor. Dikkatini tekrar bana çevirdiğinde gözlerini kısarak başını yana eğiyor. Bakışları tepeden tırnağa üzerimde gezinirken bedenim hafifçe titriyor ve tenim karıncalanıyor. Kötü anlamda da değil, bu da kafamın daha da karışmasına neden oluyor. "Buraya gel dedim."

Sanki kendimi kontrol edemiyormuşum gibi bir adım öne çıkıyorum, bir an için başımı eğiyorum, onunla yüzleşmek için cesaretimi toplamaya çalışıyorum. Bana bu kadar kolay hükmetmesinden nefret ediyorum. Eğitilmiş bir hayvanmışım gibi dediklerini yaptım.

"Hmm." Baş parmağı ve işaret parmağıyla alt dudağını çekiştirerek beni düşündüğünü görmek için ona bakıyorum. Ağzı kızarmış, koyu kırmızı. Dudakları gür ve yumuşak görünüyor ama aslında sert ve talepkâr olduklarından eminim. Onun gibi bir adam bir kızı asla yumuşak bir şekilde öpmez. Saf bir niyetle öper, istediğini elde edene kadar asla bırakmazdı.

Kalbim göğsümde çırpınıyor ve beni inceleme şeklinden dolayı tenim ısınıyor. Bakışları bir kez daha benimkilerle buluşuyor ve birbirimize bir an için çok uzun süre bakıyoruz ve kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. Ama sonra üst dudağında aniden beliren hafif kıvrılmadan anlıyorum ki gördüklerinden hoşlanmıyor.

"Sıska bacaklar," diye anons ediyor, derin sesi herkesin duyabileceği kadar yüksek çıkıyor. "Düz göğüslü. Erkek gibi yapılı ve muhtemelen sıkıcı da." Bakışları benden uzaklaşıyor ve ben de öylece kovuluyorum. "Sıradaki."

Çenem düşüyor ve ağzım açık ona bakıyorum, kızlar bana gülerken korku yavaş yavaş üzerime çöküyor, rahatladıkları belli çünkü onlar olmadığım için çok mutlular. Tüm bunlar olurken ben başım öne eğik, dümdüz göğsüme bakıyor ve koşabilmeyi diliyorum. Hayatımda hiç bu kadar aşağılanmamıştım. Gerçekten erkek gibi yapılı olduğumu mu söyledi? Ve bana sıkıcı mı dedi? Beni tanımıyor bile. Bana birkaç saniye bakarak beni birkaç kelimeyle nasıl özetleyebilir?

Lancaster olması umurumda değil. Bu adam bir pislik.

Ve bu sık kafalı elini havaya kaldırıp parmaklarını şaklattı... bana mı?

"Beni duydun mu?" Aptalca yakışıklı yüzündeki ifade gibi ses tonu da sıkılmıştı ve uygun bir hakaret bulabilmeyi dileyerek çenemi kapattım. Ama daha iyisini biliyorum. Karşılığında ona bir şey söylemek bela aramak olurdu. "Defolun gidin buradan. Seninle ilgilenmiyoruz."

"Yakınından bile geçmiyor," diyor yanında duran kişi. Koyu renk saçlı, obsidyen rengi gözleri var ve bakışlarımız kilitlendiğinde fiziksel olarak geri çekiliyorum. Bu mesafeden bile ondan yayılan kötü hisleri hissedebiliyorum.

Topuklarımın üzerinde dönerek hızla uzaklaşıyorum, aceleci adımlarım beni olabildiğince uzağa götürüyor. Arkamdan zalim kahkahalar gelmiyor ama başka bir kıza bağırarak bir şeyler istediğini duyabiliyorum ve omzumun üzerinden bakıp Raina'ya baktığını fark ettiğimde duruyorum.

Karşısında dimdik ve gururlu bir şekilde duran güzel, kusursuz Raina, tatlı dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme kıvrılıyor.

August bir an sessiz kaldı, onu da neredeyse bana yaptığı gibi dikkatle inceledi.

"İşe yarayacaksın," diyor ona, hiç etkilenmemiş gibi, ama kız onun onayından memnun, genişçe gülümsüyor. Diğer kızlara bakıyor, güzel yüzündeki zafer açıkça belli oluyor ve kalbim sıkışıyor.

Tanrım, bu okul çok saçma. Önümüzdeki dört yıl boyunca burada bu tür korkunç davranışlar ve kadın düşmanı tutumlarla mı uğraşacağım? Gerçi burada pek söz hakkım yok ama yine de. Buradan nefret ediyorum. Her şeyden çok mu?

August Lancaster'dan nefret ediyorum.

Chapter One

SINCLAIR

F Yıllar sonra bugün

"Tanrım, çok yavaşsın. Hadi, Sinclair. Kaldır şunu!" Oda arkadaşım ve en yeni arkadaşım Elise kaldırımın ortasında durdu, bana aval aval bakarken bıkkınlığı her halinden belliydi. "Davranışlarına bakılırsa, bu partiye gitmek istemediğini düşünmeye başlıyorum."

"İstemiyorum." Gideceğimizi bana ilk haber verdiğinden beri ona bunu söylüyordum. Sanki başka seçeneğim yokmuş gibi. "Bunu zaten biliyorsun."

"Oh, hadi ama." Elise'in sesi yalvaran bir tona dönüşüyor, gözleri kocaman oluyor. Kampüse geleli sadece bir ay oldu ve ben lise hayatım boyunca yatılı okulda okudum ama Elise ilk kez evinden uzakta yaşıyor. Ve geldiği andan itibaren, üniversite hayatının ilk döneminde çıldırmak için elinden gelen her şeyi yapıyor gibi. Ve özel -ve son derece seçkin ama çılgınca popüler- bir grup tarafından düzenlenen bir partiye gitmek onun istek listesinin başında geliyor. "Çok iyi vakit geçireceğiz! Bu kardeşlikte o kadar çok seksi erkek var ki. Gecenin sonuna kadar erkek arkadaş bulacağımız kesin!"

Saflığı şok edici ve endişe verici.

"Hepsi berbat, Elise. Hiçbiri erkek arkadaşımız olmak istemiyor," diye yüzüncü kez hatırlatıyorum ona.

Herhangi birinin erkek arkadaş olmak istediğini düşünmek gülünç, özellikle de bizim gibi kızların. Kendimi ya da Elise'i eleştirmiyorum ama biz genciz. Daha 18'imizdeyiz ve tamamen deneyimsiziz. Belki birinci sınıf arkadaşlarımızdan bazıları bizimle ilgilenebilir ama sadece takılmak için. Peki bunu nereden biliyorum?

İsmi vermeyeceğim kişi de dahil olmak üzere neredeyse hepsiyle Lancaster Prep'e gittim. Kendisi bu pislikler kardeşliğinin başkanı -dünyanın kral pisliği olduğu düşünülürse hiç de şaşırtıcı değil- ve bu da temelde tüm kampüsü yönettiği anlamına geliyor, çünkü tabii ki öyle. Lancaster'da sadece bir yıl onunla uğraşmak zorunda kalacağımı sanıyordum ama işte yine başlıyoruz. Kampüste de ondan uzak durmayı umuyordum. Burası çok büyük ve etkileşime girmemiz için hiçbir neden yok. Öyleyse neden aslanın inine isteyerek giriyorum? "Onlar sadece senin onlar için ne yapabileceğinle ilgileniyorlar. Onlara."

"Peki onlar için tam olarak ne yapabilirim?" Yanıma geliyor, kolunu koluma doluyor ve gideceğimiz parti hakkında heyecanla sohbet eden yeni arkadaş grubumuzun geri kalanına ayak uydurabilmemiz için beni neredeyse sürüklüyor.

Gerçeküstü bir déjà vu anı yaşıyorum ve başımı iki yana sallayarak *bunun onunla* ilk karşılaştığım zamanki gibi olmayacağını söylüyorum. "Ben sadece küçük eski ben'im."

Lütfen. Çok şey yapabilirdi. Hepsi de cinsel iyilik içeriyor. I tapıyorum Elise. O olmuştur a harika arkadaş ve taşınma gününde tanıştığımız andan itibaren oda arkadaşım. Ama aynı zamanda inanılmaz derecede naif ve sevimli bir şekilde sağlıklı. Herkesi tanıdığı çok küçük bir kasabada büyüdü ve güven sorunları var. Yani, her birine güveniyor

tanıştığı kişi.

Bu bir sorun. Sonunda ona zarar vermeyeceğini umduğum bir sorun. Ve ben onunla bir şey yaptığım sürece de yapmayacak.

"Eminim o dangalaklardan biri sana yaklaşacaktır," diye başlıyorum.

İyi yaptığı bir iş için dondurma külahı alacağını öğrenen beş yaşındaki bir çocuk gibi heyecanla ellerini çırparak sözümü kesti. "Ben de tam olarak bunu istiyorum! O dernekteki çocukları gördün mü? Hepsi *muhteşem*."

Yemin ederim gözlerinde gerçek yıldızlar var. Ve Elise haksız değil. Sadece muhteşem yüzleri ve yıldız vücutları, çirkin ruhlarını ve pislik yollarını maskeliyor.

"Ve sonra o pisliklerden biri -ya da belki birkaçı- senden el işi isteyecek. Ya da oral seks." Şimdi Elise topuklarını sıkıp beni durdurmaya çalışırken onu sürükleyen benim.

"Asla olmaz." Kolunu benimkinden ayırıp ellerini havaya kaldırıyor ve ikimiz de tekrar duruyoruz. Böyle devam edersek grubumuzun geri kalanını gözden kaybedeceğiz. "Bu kampüsteki her erkeğin bizimle takılmak istediğini sanıyorsun, başka bir şey değil."

Ona donuk bir ifadeyle bakıyorum. "Çünkü öyleler."

"O kadar da kötü değiller." Elise gözlerini devirir. "Evet, öyle."

"Hayır, değiller." Tekrar yürümeye başladı ve ben de peşinden gittim. "Her erkek penisiyle düşünmez, Sinclair. Yıllar içinde birkaç kötü deneyim yaşadıysan elimden bir şey gelmez. Ben ebedi iyimserim."

Penis kelimesini kullanmasına kahkahalarla güldüm. Elise nadiren küfreder ya da kaba argo kelimeler kullanır. O iyi bir kız ve ben onun bu yönünü seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama aynı zamanda onu her zaman dünyanın pisliklerinden koruyamıyorum, bu da tüm o iyi kız parıltısının eninde sonunda burada silinip gideceği ve sonunda bıkkın olacağı anlamına geliyor. Benim gibi.

Erkeklerle çok tecrübem olduğundan değil. Liseden randevusuz bir mucize olarak mezun oldum. Hiçbir dansa bir erkekle gitmedim. Hiç erkek arkadaşım olmadı. Bir süre August Lancaster sayesinde tüm okulun alay konusu oldum.

Hassiktir. Düşünmemem gerekirken onun adını düşündüm.

Ama cidden. Lisedeki ilk yılımı hayatımın en sefil deneyimi haline getirdi. Neden ya da nasıl onun hedefi haline geldiğimi bilmiyorum ama öyleydim ve bu bir kabustu. O çocuğun bana yaşattığı şeyler.

Hatırladıkça içimi bir ürperti kaplıyor.

Lancaster Prep'ten mezun olduğu an rahat bir nefes aldım. Ve ikinci yılımın başında okulda onun arkadaş grubunun bir parçası olan çocuklar tarafından hafifçe terörize edilmiş olsam da, sonunda beni yalnız bıraktılar ve kampüste zarar görmeden yürüyebildim. Ama August'la yaşadığım deneyimden ve onun ben daha çocukken bir yıl boyunca beni sürekli taciz etmesinden ne çıktı?

Kimseye güvenmiyorum, özellikle de erkeklere. En kötüsü onlar. Randevusuzluk durumumla neredeyse gurur duyuyorum. Beni umutsuzca aşık eden bir ahmakla uğraşmaktansa, hayatımı zarar görmeden ve dokunulmadan geçirmeyi tercih ederim, ancak beni sert bir şekilde terk eder ve beni kırık, hıçkırان bir karmaşa içinde bırakır. Lisede arkadaşlarımla bunu yeterince yaşadım ve sanırım oda arkadaşım da yaşayacağım, nam-ı diğer ebedi iyimser.

"Hey." Elise kolumu tutarak durmamı sağladı ve ben de ona doğru döndüm. İfadesi ciddi, kahverengi gözleri geniş ve kırpışmıyor. "Gitmek istemiyorsan, gitmek zorunda değilsin. Sadece düşündüm ki..."

Sesi dalgalanıyor ve sinir bozucu bir şekilde sessizleşiyor.

"Az önce ne düşündün?" Sessiz kaldığında soruyorum.

"Seksi erkeklerle tanışmak için eğlenceli bir yol olabilir!" Elleri kalçalarına dayıyor. "Yani, bir yıl boyunca hayatını mahveden o adam kimin umurunda?" Evet, ona ondan bahsettim çünkü mecburdum. "Ondan nefret ettiğini biliyorum ve nefretini hak ediyor. O bir pislik."

Ona göz kırpıyorum, ona böyle hitap etmesine şaşıyorum.

"Ama orada o kadar çok insan olacak ki, onunla karşılaşacağından bile şüpheliyim" diye ekliyor. "Yani... siktir et o adamı! Tüm kızgınlığını bir kenara bırak ve hayatında bir kez olsun eğlen."

Elise'in söylediklerine alınmıyorum bile çünkü muhtemelen haklı. Bu özel kardeşliğin ev sahipliği yaptığı partiler çok büyük. Ev çeşitli insanlarla dolu olacak ve ayrıca ben August Lancaster'ın radarında bile değilim. Eminim yıllardır beni düşünmemiştir. Neden düşünsün ki? Beni ilk gördüğü anda reddetti.

Evet. Sayılır. O zamanlar bana olan hayranlığını hala anlamış değilim. Bunu tanımlamak için kullandığım kelime bu çünkü başka neden bana bu kadar uzun süre eziyet etsin ki?

"Çok ateşli olmasına rağmen." Elise kıkırdıyor ve parmak uçlarıyla ağzını kapatıyor.

Bakışlarım ona indiği anda keskinleşiyor. "Onu ne zaman gördün?"

"Onun fotoğraflarını gördüm. Herkes onun kim olduğunu biliyor." Omuz silkiyor ve yürümeye başlıyor. Tek yapabildiğim onun yanına düşmek.

Ve sorun da burada. Lancaster Prep'te olduğu gibi bu kampüste de neredeyse ünlü biri. Herkes onu tanıyor ve önünde eğiliyordu. Bu sinir bozucuydu ve onu inanılmaz derecede iğrenç yapıyordu. Dokunulmaz olduğunu düşünüyordu. Daha da kötüsü?

Öyleydi.

"Bu arada, muhteşem görünüyorsun," diye sesleniyor Elise omzunun üzerinden, adımları hızlanıyor. "Muhtemelen seni görecektir ve anında aşık olacaktır."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu istediğim son şey."

"Oh, her neyse." Kúçümseyici bir el sallıyor. "O adam için endişelenme bile. Senin kim olduğunu bilmeyecek."

Chapter Two

AUGUST

Yine bir Cuma gecesi ve şu anda evde çılgın bir parti veriliyor.

Harika.

Ama yeni olan başka ne var? Üç yıl önce kampüse geldiğimden beri bu eziyeti çekiyoruz. AAO kardeşliğı -Alpha Alpha Omega çünkü tabii ki içinde iki kez alpha var- zamanın başlangıcından beri var. Yani kuruluş tarihimiz olan 1877'den beri. Kardeşliğe sadece en zengin, en seçkin ailelerin girmesine izin verilir ve üye olmak sadece davetiyeyle mümkündür.

Lancaster'ların nesilleri üyeydi, ancak son yirmi yıl içinde üniversiteye giden Lancaster'ların sayısı pek fazla değildi. Üniversiteye gitmekle hiç ilgilenmeyen babam bile gitmedi. Onun ilgi alanı sadece annemdi ve bu bir şaka bile değildi. Ben daha küçük ve hormonlu bir çocukken bunu bana itiraf etmişti.

"Umarım annen gibi bir kadınla tanışırsın," dedi bana, çok fazla ayrıntı vermemeye dikkat ederek çünkü bu bilmek istediğim son şey. "Ve bir daha asla başka bir kadına bakmak bile istemeyeceksin."

Annemi çok severim ama bu bana o zaman da ölüm fermanı gibi gelmişti, şimdi de öyle geliyor. Neden kendimi bağlayayım ki?

Bir sürü kadınla birlikte olabilecekken tek bir kadınla mı? İstedğim herhangi biriyle?

"Sanki biri birana işemiş gibi görünüyorsun."

Başımı yana eğip elimde tuttuğum bardağı düşünüyorum. "Öncelikle, bira içmiyorum çünkü tadı gerçekten de sidiğin tadını hayal ettiğim gibi. İkincisi, nasıl görüldüğümden sana ne?"

Sonunda bakışlarımı kaldırdığımda en iyi arkadaşım Cyrus Thornhill'in bana gülümsediğini görüyorum, benimle eğleniyor gibi görünüyor, ki bu onun için normal bir bakış. Beni komik buluyor ki bu alışılmadık bir durum çünkü kimse beni komik bulmaz, en azından ben. Ama yanımda uzun süre kalmasına tahammül edebildiğim tek kişi o, bu yüzden buna izin veriyorum.

"Sömestr başladığından beri havandasın." Cyrus oturduğum kanepeye ağır ağır yerleşerek beni itip kakıyor, ben de ona pis bir bakış gönderiyorum ama o bunu görmezden geliyor. Servetini biyoteknoloji alanında kazanmış bir aileden geliyor; bu da onu yeni paradan gelen biri olarak sınıflandırıyor ama ben bunu ona karşı kullanmıyorum. "Senin derdin ne?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece kişisel zulam olan ve kimsenin içmesine izin vermediğim otuz yıllık viskimi yudumlarım. Birini iznim olmadan bunu yaparken yakalarsam, her zaman ödeyecek bir cehennem vardır.

"Biriyle yatman gerek." Cyrus'un sesine eğlence karışıyor.

"Dün gece seks yaptım." Esniyorum, bunu yapmak istememiştim bile ama beni o kadar etkiledi.

"Adı neydi?" "Sana söyleyemem." "Saç rengi?"

Gözlerimi kısarak yüzünü ve saçlarını hafızamda canlandırmaya çalışıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. "Kahverengi mi?"

Cyrus kıkırdıyor ve bardağı elimden çekip alıyor, bir anda bitiriyor, orospu çocuğu. "Tahmin ediyorsun."

Bir iç çekiş beni terk ediyor. "Onun hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum."

Bu bir yalan. Boşalır gibi yaptığında nasıl ciyakladığını hatırlıyorum. Sıkışmış bir domuzun çıkardığını hayal ettiğim sesler gibiydi ve içimi öyle bir tiksintiyle doldurdu ki, aletim bir balon gibi söndü ve ona çenesini kapatmasını söyledim. Tabii ki yaptı ve sonra bana yeterli bir oral seks yapmaya devam etti. Yüzüne boşaldım ve gitmesini söyledim.

"Sen duygusuz bir pisliksin." Boş bardağımı bana geri verdi ve ayağa kalkarak viski zulasını sakladığım dolaba doğru ilerledi.

"Bana bilmediğimiz bir şey söyle." Evin arka tarafındaki oturma odasındayız ve yanımızda başka kimse yok. Beni tek başıma otururken ve her şeye öfkeyle bakarken gördüklerinde yalnız kalmak istediğimi anlıyorlar ve tam da bunu yapıyorlar. Bu kadar çok güce sahip olduğunuzu bilmek hoş bir duygu. Ama aynı zamanda.

Yalnız. Tanrı'ya şükür Cyrus var.

"Bir neden bulmalısın." Kendisi için yeni bir bardak alıyor ve cömertçe dolduruyor, aynısını benim bardağım için de yapıyor. Birkaç saniye içinde ikimiz de en iyi viskilerimizi yudumluyoruz ve boğazımızdan aşağıya pürüzsüzce kayıyor, Cyrus yanımdaki kanepeye yerleşiyor, tavırları rahat. Sanki dünya kadar zamanı varmış ve sadece basit bir sohbet etmek istiyormuş gibi.

Ben saçmalık diyorum. Daha çok yaklaşımı beni şaşırttı ve neden kelimesini kullanarak ne demek istediğini tam olarak bilmiyorum, kafa karışıklığımı yüksek sesle itiraf edeceğimden değil.

"Sen neden bahsediyorsun be?" Sesim hırçın, bakışlarım şu anda ağzına kadar insanla dolu olan evin önüne gidiyor. Hiçbiri tanıdık gelmiyor. Erkeklerin çoğu bile değil ve ben de onlarla aynı gruptayım. Kimse beni ilgilendirmiyor. Yanımda oturan adam ve ailem dışında kimsenin önemi yok. Geri kalan herkesin canı cehenneme.

Neden yine buradayım? Okulu bırakmalıyım. Ailemin umurunda olmaz. Annem bir an için endişelenebilir ve babam karar verme sürecimi sorgulayabilir.

Ama aksi halde umurlarında olmaz. Ne yapacağımızı bilemeyeceğimiz kadar çok paramız var. Bizi birkaç nesil boyunca taşıyacak şekilde düzgün bir şekilde yatırım yapıldı ve belki de sorunun bir parçası da budur.

Sıkıldım amına koyayım.

Biliyorum, zavallı acınası ben. Blues söyleyen zengin çocuk. Acınası, anlıyorum, ama doğru. Ben yalnızım. Sıkıldım. Hayatımda biraz heyecana ihtiyacım var ve mezun olmaya bu kadar yakın olmama rağmen eğitimime devam etmenin bir hata olup olmadığını merak ediyorum.

"Sınıfta boş boş oturuyorsun. Burada, evde. Tanrı aşkına bir parti sırasında. Sarhoş olmak için bile içmiyorsun. Çünkü bu bokun tadının güzel olduğunu düşünüyorsun." Cyrus bir yudum alıyor ve yüzünde iğrenmiş bir ifade belirliyor. "Korkunç bir şey."

"Hiç klasın yok, Thornhill." O da bunu biliyor. "Bu satın alabileceğin en iyi viski."

"Ve tadı bok gibi." Bir kâfir gibi yudum yudum içip bir dikişte bitirirken ben onu izliyorum, dudağım hafif bir tiksintiyle kıvrılıyor. "Sen ne sikimi savunuyorsun Lancaster?"

Bakışlarımı onunkilerden ayırıp bir kez daha evin önünü izliyorum, bakışlarım açılmakta olan kapıya takılıyor. Bir grup kız eve giriyor, etraflarına bakarken yüzlerinde aynı şaşkınlık ifadesi var. Hepsi de acı verici derecede genç görünüyor ve ben tam Cyrus'a sert bir karşılık vermek üzereyken bakışlarım özellikle kızlardan birine takılıyor.

Ve oyalanıyor.

Dikkatimi çeken yüzündeki mutlak küçümseme. Etrafındaki diğer tüm kadınlar neredeyse zıplıyor, burada olmaktan çok memnunarlar. Ama o öyle değil. Kollarını tamamen savunma modunda önünde kavuşturmuş ve göğüslerinin hemen altına yerleştirmiş. Memeleri mükemmel büyüklükte; ne çok büyük ne de çok düz. Saçları zengin, koyu kahverengi ve

omuzlarının hemen arkasında. Gözlerinin ne renk olduğunu söyleyemem ama önemli değil.

Onda neredeyse tanıdık gelen bir şeyler var. Benim gibi sinirli görüldüğü için mi? Belki de. Yoksa başka bir şey mi?

"Dik dik bakıyorsun." Cyrus bariz olanı söylüyor ve tek yapabildiğim homurdanmak, beni yakaladığı için sinirleniyorum. "Gidip onu senin için getirmemi ister misin?"

Kulağa korkunç geliyor. Sanki ben bir tanrıymışım ve evdeki en lezzetli lokmanın bana servis edilmesini bekliyordum gibi - ve şu anda bu o olabilir. "Hayır."

"Oh, hadi ama. Uzun zamandır gözlerinin böyle parladığını ilk kez görüyorum."

"Gözlerim parıldamıyor." Başımı sallıyorum. Şimdi boş olan bardağımdaki buzu çingırdatıyorum. Onu ne zaman bitirmiştik ki? "Kıvılcım. Ne oluyor Thornhill? Benimle romantik olarak ilgileniyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Kahkahası gür ve hoş bir ses, ama gülümsemeyi reddediyorum. Bu onu sadece cesaretlendirir. "Sen öyle san Lancaster. Cinsel olarak ne yaptığın umurumda bile değil ve görünüşe göre dün gece kiminle yattığını bile hatırlamadığına göre sen de aynı şeyi hissediyorsun."

"Hepsi aynı." Gözlerimi ondan alamıyorum. Grup halinde evin derinliklerine doğru ilerliyorlar, bir grup kardeşlik birliği onlara yaklaşıyor. Bu kadınların birinci sınıf öğrencisi olduğunu tahmin ediyorum. Bebekler. Muhtemelen kadın kelimesini bile hak etmiyorlar çünkü liseyi yeni bitirmişler. Ben ilgilenmiyorum.

Yine de öyleyim.

"O hariç," diye gözlemliyor Cyrus. O hariç.

Chapter Three

SINCLAIR

TEvi hiç de düşündüğüm gibi değilmiş. Bir kardeşlik evinin tipik olarak neye benzediğine dair genel bir fikir edinmek için yeterince film ve dizi izledim. Daha yaşlı ve biraz köhne. Hepsi pasaklı ve burayı zar zor temiz tutabilen adamlarla dolu. Her yere bira kutuları yığılmış ve içki şişeleri devrilmiş, içindekiler yere dökülüyor. Bilardo masasının üstünde oturup öpüşen bir çift olmalı, yüksek sesle müzik çalmalı ve bir yerlerde bira pong oynanmalı.

Ancak Alpha Alpha Omega'da bunların hiçbiri yok - Tanrım, ne kadar uygun bir isim, değil mi? İçerisi tertemiz; pelüş, büyük boy gece mavisi kadife koltuklar ve tepemizde asılı ışıltılı avizeler var. Duvarlarda geçmiş üyelerin portreleri sıralanıyor, bazıları fotoğraf, daha eski olanlar ise gerçek tablolar. Görünürde tek bir kırmızı Solo bardak bile yok. Herkesin elinde gerçek bir bardak var ve pahalı görünüyorlar, bana annemin biz büyürken hiçbirimizin dokunmasına izin vermediği Baccarat highball bardaklarını hatırlatıyorlar. Onları kırmamızdan çok korkardı.

Yine de bu evde kimse korkmuyor. Nereye baksam, birinin elinde güzel bir bardak var.

Kahverengimsi bir sıvı ile kesinlikle bira içmediklerini söylüyorlar.

Bu ne biçim bir kardeşlik partisi böyle?

"Burası çok sessiz," diye mırıldanıyorum Elise'in kulağına yaklaşarak.

Sessiz bir tonda konuşmadan önce bana hızlıca bir bakış gönderiyor. "Kendimi bir kütüphanede gibi hissediyorum."

Hah. Bu parti tam bir curcuna.

"Merhaba. İsimleriniz nedir?" Bizi trajik derecede güzel, siyah saçlı bir kadın karşılıyor ve hemen aklıma hüznü, dolayısıyla trajik düşünceyi getiren en derin kahverengi gözleriyle bizi izliyor. Yüzünde bir gülümseme var, dudakları sanırım şimdiye kadar gördüğüm en koyu yakut kırmızısı ruj tonunda. Tamamen siyah giyinmiş ve üzerinde tek bir logo yok ama kıyafetlerinin pahalı olduğunu söyleyebilirim. Hatta para gibi kokuyor - yani parfümü pahalı olduğunu bildiğim derin, zengin bir koku.

"Ben Elise, bu da Sinclair." Elise beni işaret ettikten sonra dudakları hiç kıpırdamayan kadına gülümsüyor.

"Davet edildiniz mi?" diye soruyor kadın, ses tonu soğuk.

Elise parmak uçlarında yükselip kadının omzunun ötesine, grubumuzun geri kalanının çoktan erkeklerin arasına karıştığı yere bakmaya çalışıyor. "Biz de onlarla birlikteyiz."

Kadın Elise'in işaret ettiği yöne bakma zahmetine bile katlanmıyor. "Reşit değilsin."

Elise'in yüz ifadesi kederli bir hal alır. "Şey, sen-"

Kaburgalarını daha sert bir şekilde dürtüyorum, bu da konuşmasını kesmesini sağlıyor, Tanrı'ya şükür. "Bu odadaki hemen hemen her erkeği tanıyorum." Birkaç isim sayıyorum, çoğu belirsiz isimler çünkü neden bariz olanları söyleyeyim ki? Herkes onları duymuştur ve yalan söylediğimi düşünür. "Onlarla aynı okula gittim."

Sağ kaşı mükemmel bir şekilde kalkıyor, inanmadığı her halinden belli. "Peki okula tam olarak nerede gittin?"

Çenemi yukarı kaldırdım ve sesime olabildiğince gurur katarak "Lancaster Hazırlık" dedim.

Ve bu cevapla, planladığım şekilde etkilenmiş görünüyor. "Ah. Peki, o zaman. Hoş geldiniz. Benim adım Yolanda. Evin annesiyim. Bir şeyler içmek ister misiniz?"

Bu düşündüğümünden daha kolay oldu. "Lütfen. Herkes ne yiyorsa ondan." "Aynen,"

diyor Elise zayıf bir sesle.

Yolanda'nın başı bize doğru eğildi. "Yapacağım."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve aceleyle uzaklaşıyor, sanırım içkilerimizi hazırlamaya gidiyor. Gözden kaybolduğu anda Elise'in omuzları çöktü.

"Ne söyleyeceğini biliyordun." Sesinde hafif bir hayranlık belirtisi var. "Panikliyordum."

"Neredeyse reşit olmama konusunda onunla aynı fikirde olacaktın ve o da bizi dışarı atacaktı." Başımı sallayarak alaycı bir ses çıkardım. "Hangi dernek partiye katılanların kaç yaşında olduğunu önemser ki?"

"Sanırım bu seferki farklı." Elise başını arkaya yatırıp her şeyi içine çekiyor. "Bu ev çok büyük. Ve çok temiz."

"B u y u r u n ." Yolanda yine sihirli bir şekilde önümüzde b e l i r i y o r , her iki elinde birer içki. İçkileri ondan alıyoruz. İkimiz de teşekkürlerimizi mırıldanıyorduk. "Keyfinize bakın."

Başka bir şey söyleyemedi gitti ve Elise ile ben bardaktan birer yudum almadan önce bakışlarımızı paylaştık.

"Aman Tanrım," diye boğuluyorum içki boğazımın arkasına ulaştığında. Aşağı inerken yakıyor, mideme sıcak bir şekilde yerleşiyor. "Bu çok sert."

Elise öksürmeye başlıyor, bu evdeki hemen hemen herkesin dikkatini çekiyor ve tek yapabildiğim orada durmak, beceriksizce sırtını sıvazlamak, bakan herkese özür dileyen bir gülümseme göndermek ve hepsi bizden uzağa bakıyor. Bazıları gözlerini deviriyor. Hatta birkaçı gülüyor. Elise'e. Bize.

Hiçbirini sevmiyorum. Bu ev, bu kardeşlik berbat.

Kendini toparladıktan sonra arkadaşşıma "Gitmeliyiz," diyorum. "Bu bizim tarzımız bir parti değil."

"Hayır, işte burada yanılıyorsun. Buradaki herkesi tanıdığını düşünürsek, kesinlikle senin tarzında bir parti olduğunu düşünüyorum. Ben göze çarpan bir baş parmağım." Elise ellerini birbirine silerek bardağını yakındaki bir sehpanın üzerine bırakıyor.

"Onları gerçekten tanımıyorum. Sadece onları *biliyorum*. Bu büyük bir fark." Lancaster Prep'te içime kapanıktım ve kendimi hiçbir zaman oraya ait hissetmedim. En popüler, en nüfuzlu Lancaster'ın sizi kusurlarınızla çağırması ve bir yıl boyunca sizi taciz etmesi pek yardımcı olmuyor.

"Hey, iyi misin?" Uzun boylu, altın saçlı bir tanrı Elise'in yanında duruyor, eli dirseğinde, sesi de ifadesi gibi endişe dolu. Elmacık kemikleri keskin, çenesi kare şeklinde ve granitten oyulmuş gibi görünüyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Ona bizi yalnız bırakmasını söylemek üzereyken Elise'in yüzündeki şaşkın ifadeyi ve kirpiklerinin titreyişini fark ediyorum. "İçki o kadar sertti ki."

"Ah, viski sana bunu yapar. Başka bir şey içmek ister misin?" Ela gözlerindeki parıltı gibi ses tonu da nazik ve anı mahvedecek bir şey söylememek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Onu hiç tanımıyorum. Yüzü tanıdık değil ve Elise'in onun yakışıklılığı ve özenli tavırları karşısında şaşkına döndüğünü söyleyebilirim. Anlıyorum, gerçekten.

"Hiç Trulys'in var mı?" diye soruyor adam onu benden uzaklaştırırken ve ikisi de yürümeye başlıyorlar.

"Hayır, ama hoşunuza gidebilecek bir şeyler bulacağız." Elise'in sorusuyla eğlenmiş gibi görünüyor. Gitmelerini izliyorum, peşlerinden gitmek üzereyim çünkü bu evde yalnız kalmak istemiyorum ve Elise'in buna aldırmayacağını biliyorum.

Ama sonra garip bir his tenime yayılıyor ve vücudumdaki tüm tüyleri diken diken ediyor. Biri beni izliyor.

Ben. Anlayabiliyorum. Ve bu biraz ürkütücü olsa da, aynı zamanda ilgi çekici bir yanı da var. Beni kim izliyor? Az önce Elise'in ayaklarını yerden kesen adam kadar yakışıklı mı?

Yavaşça beni izleyen kişinin durduğunu düşündüğüm yöne dönüyorum, beklenti hareketlerimi yavaşlatıyor. Başımı kaldırıyorum, bakışlarım arıyor ve görmeyi beklediğim son yüze iniyor.

Ağustos Lancaster.

Ciddi misin?

Odanın diğer ucundan birbirimize bakıyoruz. O pelüş koltuklardan birinde oturuyor, meraklı bakışları bana kilitlenmiş. Görünüşümden iğrenmiş gibi görünmüyor, bu beni biraz şaşırtıyor çünkü beni incelemesine alışkın değilim... Tanrım, bu da ne? İlgi mi?

Hayatta olmaz.

Bakışları değişiyor, yavaşça üzerimde geziniyor, beni içine alıyor ve en kısa, en garip an için, ben... ben bundan hoşlanıyorum. Bakışlarının indiği her yerde tenim karıncalanıyor ve nihayet benimkine döndüğünde onu görüyorum. O tanıdık mavi gözlerdeki titreşime vücudum otomatik olarak uyluklarımın arasında alışılmadık bir sıkışma hissiyle karşılık veriyor.

Onun ilgisinden büyüleniyorum, dudaklarım aralanıyor, meme uçlarım sütyenimin arkasında sertleşiyor ve biraz daha uzun duruyorum, saçlarımı omzumun üzerinden iterek sırtımdan aşağıya dökülmesini sağlıyorum. Elimini önümde gezdiriyorum, sanki ben...neyim? August Lancaster'ı baştan çıkarmak için yola çıkmış bir tür baştan çıkarıcı mı? Lise hayatımın kabadayısı mı? Hayatımı tam bir işkenceye çeviren korkunç çocuk mu?

Belli ki aklımı kaçırmışım.

Topuklarımın üzerinde dönüp yürümeye başladığımda bir huff beni terk ediyor. Hızlıca. Ona verdiğim cevaptan iğreniyorum. Bu şekilde düşünmeye hakkım yok. O korkunç biri. Bir tehdit. Dürüst olmak gerekirse lanet olası bir canavar. O halde verdiğim tepki de neyin nesiydi? Onun tarafından kabul edilmek isteyen gizli bir yanı mı var? Beni çekici bulmasını mı istiyorum?

Belki de. Ve Tanrım, bu düşünceyi düşünmek bile beni öldürüyor.

Kavernöz evin içinde ilerlerken nereye gittiğime bile dikkat etmiyorum, görüşüm bulanık. Düşüncelerim puslu. Tek düşünebildiğim gitmem gerektiği. Buradan çıkmalı ve büyük olasılıkla istediğini elde etmek için benimle oynayacak ve sonra beni soğukta bir yerde bırakacak olan bu çocuktan uzaklaşmalıyım. Yapayalnız ve yine onun için ağlayarak.

Düşüncelerim dramatik ve saçma. Elimde değil.

Körlemesine bir insan kümesinin yanından geçiyorum, sonra bir başkası, kızlardan birinin ona zar zor rastladığımda "Hey!" diye bağırmasını görmezden geliyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ve elimde tuttuğum bardağın içindeki likörün geri kalanını bitirebilmek için kısa bir süre duruyorum. Boğazımdaki yanmayı görmezden gelerek ve midemi kaplayacak sıcaklığı bekleyerek hepsini bir dikişte içiyorum ki bu saniyeler içinde gerçekleşiyor. Bana bu evden ve August'tan uzaklaşmak için ihtiyacım olan rahatlığı ve mutlak gücü veriyor.

Birkaç dakika önce içinden geçtiğimiz ön kapıyı görüyorum. Ağır ve koyu lekeli, iki şerit dövülmüş demirle kaplı küçük kare bir penceresi var. Ortaçağdan fırlamış gibi görünüyor ve bu aptal evin ne kadar eski olduğunu merak ediyorum. Bir ses duyduğumda kapı koluna uzanıyordum. Sesi.

Onun sesi.

"Acelen mi var?"

Derin ve tenime dökülen şurup gibi her tarafıma yerleşiyor, tatlı ve yapışkan ve ilerlememi tamamen durduruyor. Başımı eğerek derin bir nefes alıyorum ve yüzümü ona dönmeden önce yavaşça nefes veriyorum. Düşmanımla.

Hayatımda gördüğüm en güzel adam.

Chapter Four

SINCLAIR

kontrolden çıkan duygularımla birlikte omurgamı da
delikleştirdi. o vardır şu anda çalışan aracılığıyla
Ben Sonunda Ağustos Lancaster 'ıyla
yüzleştiğimde su gibi çenemi yukarı kaldırıyorum. elimden
gelenin en iyisini yapmaya kibirli görünmeye çalışıyorum.
Tamamen
ondan ve onun elektriksel yakınlığından etkilenmedi.

Çünkü ona bu kadar yakın durmak böyle hissettiriyor.
Elektrikli. Sanki aramızda bir akım varmış gibi, isteksizliğime
rağmen beni ona yaklaştırıyor. Ve ben kesinlikle isteksizim.
Bu adamın yakınında olmak istemiyorum. O çok kötü biri.

August beni incelerken başını yana eğiyor, yüzü çoğunlukla
ifadesiz olsa da bakışları hâlâ meraklı. Hiçbir şeyi ele vermek
istemediğinden eminim ve o anda ona imreniyorum. Ben
karşısında dikilmiş, iim içime sığmazken onun bu kadar
etkilenmemiş görünebilmesi.

"Neden gidiyorsun?" Sesi hatırladığımdan çok daha derindi
ve dört yıl önce beni dehşete düşürdüğünü düşünürsek bu
mantıklı. Artık daha yaşlı. Her zamankinden daha büyük bir
adam ve Tanrım, bunu bedeninde görebiliyorum. Etkileyici
boyu, genişliği ve yontulmuş yüzündeki o bakış. Daha önce
Elise'e yaklaşan adama altın tanrı demiştim ama yanılmışım.

Gerçek altın tanrı August'tur. Bu evdeki diğer erkekler sadece birer ölümlü, o ise Olimpos Dağı'nın hükümdarı Zeus. Düşüncelerim saçma ama hadi. Ona bir bakın. Yüzü saf mermerden yapılmış. Sert ve pürüzsüz ve temiz, keskin hatlardan oluşuyor. Yumuşak olan tek şey dudakları. Zengin, koyu bir pembeler ve onları öpmek için ani bir dürtüyle çarpıldım.

Başımı bir kez sallayarak bu düşünceyi beynimden uzaklaştırıyorum. Bu adamın varlığında tüm duyarlılığımı kaybettiğim açık. Kendime ondan hoşlanmadığımı hatırlatarak eski nefret dolu duygularıma sarılıyorum. Hem de hiç.

"Neden umursuyorsun ki?" Sonunda ses tonumu olabildiğince küstahça değiştirdim. En azından sesim titremiyor, ki şu anda tepeden tırnağa titrediğim için bu bir mucize.

Gülümsemesi zayıf. Sanki ona kaba davranışlarım fikri hoşuna gitmiş gibi. "Daha yeni geldin."

"Dikkatini veriyor muydun?"

"Bu evde olan biten her şeyi izliyorum." Bir adım daha yaklaşıyor ve ben kendimi neredeyse ağır ahşap kapıya atıyorum, parmaklarım kapı kolunun etrafında kıvrılıyor. "Kimsin sen?"

"Önemli olan kimse yok." Başımı tekrar tekrar sallıyorum, adımları söylemek istemiyorum. Çok yaygın bir isim değil - Sinclair annemin kızlık soyadı ve üç kız kardeşten biri olduğu için soyadının devam ettirilmeyeceğini düşünmüş ve bir sonraki en iyi şeyi yaparak ilk kızına kızlık soyadını vermiş. Büyürken bundan nefret ederdim. Her zaman Kylee, Casey ya da herhangi bir "ee" ismine sahip olmak isterdim çünkü etrafım böyle şirin isimleri olan kızlarla doluydu.

Gülümsemesi yemyeşil ağzını hafifçe kıvrıyor ve kalbim onu görünce yerinden çıkacak gibi oluyor. "Bundan şüpheliyim." Bakışları hâlâ bardağı tutan eline düşüyor. "Bir içki daha ister misin?"

Teklifini kabul edersem aptallık etmiş olurum. Gitmem gerek. Şimdi. Tam şu anda.

"Lütfen," diyorum onun yerine, zihinsel olarak zayıflığıma lanet okuyarak.

Bana doğru uzanıyor ve ben geri çekiliyorum, bu da onun duraklamasına neden oluyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bardağı vermek ister misin?"

"Oh." Kapıdan tamamen uzaklaşıp ona yaklaşıyorum ve parfümünün kokusunu alıyorum. Baharatlı ve sıcak bir koku ve içinde yıkanmak istediğime dair geçici bir düşünceye kapılıyorum, ki bu sadece...ne? Oh, biliyorum. Rahatsız edici. "Al."

Bardağı ona uzattım ve o da benden aldı, parmakları bilerek benimkilere süründü ve koluma doğru bir elektrik sarsıntısı gönderdi. Ona verdiğim tepkiyi elimden geldiğince kontrol altında tutuyorum, dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Ancak bana sırtını dönüp başka bir şey söylemeden yürümeye başladığında ağzım açık kalıyor.

Peşinden *gıt*, diye fısıldıyor kafamın içindeki küçük ses ve ben de hemen harekete geçip August evin derinliklerine doğru ilerlerken onu takip ediyorum. Ta ki onu ilk gördüğüm büyük odaya girene kadar, doğruca en uzak köşeye kurulmuş olan bara yöneliyor. Barın üzerinde çeşitli kesme cam sürahiler ve kaplar duruyor ve görünürde etiketli tek bir şarap veya alkol şişesi yok. Her şey temiz, zarif ve kesinlikle çok güzel. Etkileyici. Ailem asla -babam evlerindeki pahalı şarap ve içki şişelerini gururla sergilerdi. Ben bundan rahatsızlık duyarken, onlar zengin olduklarında her zaman zenginlikleriyle gösteriş yaparlardı. Babamın girişimi gerçek anlamda para biriktirmeye başladığında on iki yaşındaydım. Ailem beni hemen Lancaster Prep'e kaydettirdi, liseye nerede gideceğim konusunda hiçbir söz hakkım yoktu.

Zenginlikten bahsediyorum. Orada geçirdiğim dört yıl boyunca etrafım bunlarla çevriliydi. Ve bazen korkutucu olsa da, hiç kimse

bir Lancaster kadar zengin. Bunu herkes biliyordu.

Her iki bardağımızı da tezgâha koyup yeniden doldururken bakışlarımı sırtının geniş yüzeyinde sabit tutuyorum. Sanki hiç vakit kaybetmiyormuş gibi kontrollü bir verimlilikle hareket ediyor ve saniyeler içinde bana dönüp tazelenmiş içkiyi bana doğru tutuyor.

Parmaklarına dokunmadan ondan alıyorum ve bu küçük gerçekle gizliden gizliye gurur duyuyorum. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Bir yudum alırken bakışlarını bana sabitliyor, dudakları likörden ıslanmış ve onları yalama dürtüsü neredeyse beni dışarı çıkarıyor.

Neyim var benim? Sarhoş değilim. Belki biraz kafam güzel çünkü tadı çok sert bir alkole benzeyen o ilk kadehi birkaç dakika içinde yudumladım.

"Seni tanıyormuşum gibi hissediyorum," diyor sonunda, barın önünde beş dakika gibi gelen ama muhtemelen en fazla otuz saniye süren bir sessizlik içinde durduktan sonra.

Başımı yavaşça sallıyorum, dudaklarım bardağın kenarına yapışmış gibi görünüyor. Cevap vermeden önce bir yudum daha alıyorum, sıvı bana cesaret veriyor. "Şüpheli."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok." Yalan geliyor kolay ve kendimden etkilendim.

"Gerçekten mi?" Sesinden şüphe akıyor ve ben de anlıyorum. Kampüsümüzde ünlü biri sayılır.

Kim olduğunu bildiğim için ona memnuniyet vermeyeceğim. Geçmişte birbirimizle karşılaştığımızı da açıklamayacağım. Dişlerinde teller ve yüzünde sivilceler olan o sıska kızdan epeyce değişmiş olmama rağmen beni tanımaması çok şaşırtıcı.

"Gerçekten mi?" Ben gülümsüyorum, o da gülümsüyor ve *oh*. Yıkıcı derecede yakışıklı.

Yakışıklılığına fazla kapılmamak için bakışlarımı ondan ayırıyorum ve içkimden beceriksizce bir yudum daha alıyorum. Beni daha çabuk sarhoş etmesi için dua ediyorum ki hiç işim olmayan bu konuşmaya dayanabileyim.

"Belki de sende benim de hissettiğim bir şeyi fark ettim," diye itiraf ediyor, sesi o kadar alçak ki yemin ederim içimde titreştiğini hissedebiliyorum.

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı tekrar onunkilere çeviriyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Eve girişinizi izledim. Burada olmaktan kesinlikle tiksiniş görünüyordunuz. Belki biraz sıkılmış bile olabilirsin." Kadehinden bir yudum alma sırası onda, bunu yaparken bakışlarını benimkinden hiç ayırmıyor. "Ve seni gördüğümde ilk düşündüğüm şey, 'Ben de onun gibi hissediyorum' oldu."

"Ah." Başımı eğdim, ruh halimi bu kadar iyi okuyabilmesinden nefret ediyordum. Babam her zaman berbat bir poker oyuncusu ve daha da kötü bir müzakereci olacağını söylerdi ki bu onun gözünde bir günahı. Babam müzakerecilerin kralıdır ve her şeye rağmen yüzünü asmadan durabilir. Hiç kimse onun ruh halini okuyamaz ve bu bazen korkutucudur.

August eğiliyor, yanağını neredeyse yanağıma bastırarak fısıldıyor: "Yakalandım."

Onun yakınlığı tüm yüzümü ısıtıyor ve yüzünde bilmiş bir sırıtışla geri çekiliyor.

"Ev çok güzel." Etrafıma bakıyorum, her şeyi bir kez daha içime çekiyorum ve duvarlar o kadar karanlık ki, neredeyse mekâna uğursuz bir his veriyor. "Bir kardeşlik derneğinin nasıl görüneceğini düşündüğüm gibi değil."

"Biz tipik bir dernek değiliz." Bardağı tam dudaklarının önünde tutarak duraklıyor. "Bana bunun katıldığın ilk kardeşlik partisi olduğunu mu söylüyorsun?"

Konuşmaya zahmet etmeden başımı sallıyorum.

"Bir ayı aşkın süredir kampüsteyiz. Her hafta parti var. Neredeyse her gün."

Omuz silkiyorum, sonra bardağımın son parçasını da boşaltıyorum, çoktan bitmiş olmasına şaşırıyorum. "Meşguldüm."

"Ne ile?"

"Okul. Ders çalışmak." Üniversiteyi ciddiye alıyorum çünkü prestijli bir üniversiteye giren, kıçlarını yırtarcasına parti yapan, her gün sarhoş olan ve ilk sömestride olmasa bile ilk yıl içinde sınıfta kalan benim yaşımdaki diğer kızların çoğu gibi olmayı reddediyorum. Ama bunun bir önemi yok çünkü zengin bir aileden gelen zengin bir çocuk bulacaklar ve ona bebek verdikleri ve itaatkâr bir eş oldukları sürece hayatlarının geri kalanında onlara bakacaklar.

Annem gibi. Babamın ilişkisi yokmuş gibi davranıyor ve sorun yok çünkü ne zaman kendini suçlu hissetse, ki bu sık sık oluyor, babam ona yeni mücevherler alıyor. Bu harika bir anlaşma ve bundan hiç şikayetçi görünmüyorlar.

Benim istediğim bu değil. Ben bağımsızlık istiyorum. Kendi kariyerim ve bana bakması için bir erkeğe bel bağlamak zorunda olmadığım kendi hayatım. Pahalı üniversite eğitimimi babamın karşılamasından faydalaniyor muyum? Evet, yararlanıyorum. Bunu kendi başıma yapmaya çalışmak aptallık olurdu. Ama tanıdığım diğer kadınlar gibi sıkıcı bir ev kadını olmayacağım.

Gülümsemesi geri döndü, zayıf ve neredeyse şeytani bir görünüm. "Ne kadar saygılı bir öğrenci."

"Hedeflerim var." Tek söylediğim bu ve ilgisini çektiğini söyleyebilirim.

"Ne tür hedefler?"

"Tıp fakültesine gitmeyi düşündüm." Belki de. Belki de düşünmüyorum. Ne yapmak istersem isteyeyim iyi notlar almaya odaklandım ama kendime karşı dürüst olursam?

Kariyer olarak ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yok. Nasıl bilmemiz bekleniyor ki? Daha liseyi yeni bitirdim ve tüm hayatımı önümde planlamış olmam mı gerekiyor? Hadi oradan.

"Hırslı," diye mırıldanıyor, bakışları boş bardağıma düşüyor. "Tekrar doldurmamı ister misin?"

"Yapmamalıyım," diye itiraz ediyorum, çünkü bardağı elimden alıp doldurmak için dönüyor ve kendisi de biraz daha dolduruyor. "Gerçekten. Gitmeliyim," diyorum sırtındaki geniş alana.

"Ama konuşuyoruz." Bir kez daha bana dönüyor, bardağı avucuma bastırıyor ve ben de alıyorum. "Hedeflerin hakkında daha fazla şey duymak istiyorum."

"Onlar sıkıcı." Neden ilgileniyormuş gibi davranıyor? Umurunda değil. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Adımı bile sormadı ve eminim ona söylediğimde hatırlayacaktır. Ve beni olabildiğince çabuk terk edecek.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kaşları kalkıyor. "O zaman bunu neden yapıyorsun?"

"Kendim için bir şeyler yapmak için."

Bakışları bileğimdeki Alhambra tatlısı bileziğe düşüyor. Boynumdan sarkan uyumlu kolyeye. "Paradan geliyorsun."

Ona babamın servetini nasıl kazandığını anlatmak istemiyorum çünkü bu biraz utanç verici. "Ailem iyi iş yapıyor."

"Mütevazı da. Hiç kimse size çarpıcı olduğunuzu söyledi mi?"

Bana iltifat ettiği için şok olmuş bir şekilde ona göz kırptıyorum. Hatta etrafıma bakıp kimsenin bir köşede gizlenip sosyal medyada yayınlamak için konuşmamızı kaydetmediğinden emin oluyorum. August'un böyle bir şey yapacağından şüphe etmezdim. En azından on sekiz yaşındaki August beni bu şekilde aşağılamaktan çekinmezdi.

Ama karanlık köşelerde gizlenen kimse yok. Sadece ben ve August varız ve o samimi görünüyor.

"Hayır," diyorum sonunda, sesim o kadar yumuşak ki beni duyup duymadığını merak ediyorum. Boğazımı temizliyorum. "Daha önce hiç kimse beni tanımlamak için bu kelimeyi kullanmamıştı."

"Bu doğru," diyor tereddüt etmeden. "Gerçi bunu söylediğimde bana inandığınızdan emin değilim."

"Bilmiyorum."

Açık sözlülüğüm karşısında şaşırmış gibi görünüyor, ancak ifadesi saniyeler içinde nötrleşiyor. O bilmiş gülümsemesi bir kez daha dudaklarını büküyor ve yine bana yaklaşıyor, kulağıma fısıldarken yanağını neredeyse yanağıma bastırıyor, "Sanırım o zaman seni doğruyu söylediğime ikna etmek için daha fazla çalışmam gerekecek."

Chapter Five

AUGUST

W Saatlerce konuşuruz. *Saatler*. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok. I hala Yapma. Biliyorum onu İsim, ama Biz Cyrus'un nefret ettiği iyi viskiyi içmeye devam ediyorum ve sarhoşum. O da öyle. İçtikçe daha da canlanıyor. Altın sarısı gözleri parlıyor, yanakları kızarıyor ve ben ona baktıkça daha da güzelleşiyor. o olur. Biz konuşmak hakkında her şey ve hiçbir şey yok ve ağzının hareketini izlerken tek düşünebildiğim benim sikimle nasıl görünebileceğiydi

Dudaklarının arasına sokuldu ve anında sertleştim.

Ağrıyor.

Ama bu kadın benimle o şekilde ilgilenmiyor. En azından ben öyle olduğunu düşünmüyorum, o zaman neden onunla tekrar konuşuyorum? Bu partideki diğer kadınlar gibi, yanıma geldiğinde tam da bunu yapmak için can atan, şehvetli bakışlar atmıyor ya da çapkınca sözler söylemiyor.

Hayır, bu kadın açık sözlü ve ciddi ama aynı zamanda gizemli ve nazlı. Daha fazlasını bilmek istiyorum. Tadının nasıl olduğu ve meme uçlarının ne renk olduğu da dahil olmak üzere her şeyi bilmek istiyorum. Ruj ya da parlaticı, hatta dudak kremi bile sürmemiş olan mükemmel pembe dudaklarının tonuyla eşleştiklerini hayal ediyorum, bu da sarsıcı. Buraya gelen her kadın ağzını bolca parlatır ve

Bir de Yolanda var. Ruju o kadar koyu ki, onu rujsuz gördüğümü hiç sanmıyorum ve muhtemelen ruj sürmeden gelseydi onu tanıyamazdım. Bu evde mümkün olan her odada bir tüp bulunduruyor. Şu anda şifonyerimin üzerinde birkaç gün önce koridorda bulduğum bir tane olduğundan oldukça eminim.

Etrafıma bakındığımda, hemen herkesi bu evden kovabilmeyi diliyorum. Burası yeterince özel değil. Yaşım ilerledikçe, zihinsel ve fiziksel olarak daha fazla sınır koyuyorum. İyi bir örnek olmam ve onlara liderlik etmem gerektiği halde, kardeşlik kardeşlerimden ve onların maskaralıklarından bıktım. Ben kardeşlik başkanıyım, aslında istemediğim bir pozisyon ama teklif ettiklerinde nasıl geri çevirebilirdim ki? Seçme şansım olsaydı, bu evden tamamen taşınır ve bir daha asla geri dönmezdim. Aştım artık. Son zamanlarda hayattaki hemen hemen her şeyi aştım, kafamdan sıkıldım...

Kadife koltukta yanımda oturan bu kadın hariç.

Ona dokunmak için çaresizce kolumu uzatıyorum ve parmaklarımı dirseğinin iç kıvrımını boyunca gezdiriyorum. Titriyor, kolunu benden uzaklaştırıyor ve sıkıca yanına bastırıyor.

"Size bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette." Sesi tereddütlü geliyor ve konuşmadan önce bir an için kendimi sorguluyorum.

"İlgilenmiyor musun? Benimle?" Sormadan edemiyorum çünkü zil zurna sarhoşum ve başka neden ona dokunmama karşılık vermesin ki? Aramızda oluşan kimyayı hissedebiliyorum. Etrafımızda dönüyor. Ve ben bu tür şeyleri herhangi bir kadın için hissetmiyorum.

Belki de sandığımdan daha sarhoşum. Kendine güveni olmayan küçük bir pislik gibi konuşuyorum ki bu da utanç verici ama yine de umursamayacak kadar sarhoşum.

Gülüyor ve bu daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen çok tatlı bir ses. "Bunu bana neden sordun?"

Ona karşı dürüst olmaya karar verdim, ki bu nadiren yaptığım bir şeydir. "Sana dokunmamı istemedin."

Gülümsemesi ağırbaşlı ve hatta bir an için başını eğip kalın kirpiklerinin arasından beni izliyor. "Buraya takılmak için gelmedim."

Bu çok utanç verici. Tek düşünebildiğim onu yatağında çıplak görmek. "İşte bu yüzden bu gece burada biri var."

"Ben değil."

"Huh." Şaşırdım. "Bu çok kötü."

Başını kaldırıyor, gözleri faltaşı gibi açılıyor. "Benimle takılmak mı *istiyorsun*? Gerçekten mi?"

"Bu kadar şaşırmış görünme." Sesimi düz tutuyorum, sanki söylediği şey beni rahatsız etmiyormuş gibi ama siktir et. Beni rahatsız ediyor. "Sana sayısız kez söylediğim gibi. Çok güzelsin."

Bu kadar açık sözlü olmaktan nefret ederek dudaklarımı kenetliyorum. Ben böyle şeyler yapmam. Bir kadının hayatımda bir amacı var ve o da çoğunlukla sevişmek. Arada sırada yemeğe çıkmak, ama lanet olsun. Bu her zaman karşılayamayacağım ve karşılamayacağım beklentiler yaratıyor, bu yüzden zahmet etmiyorum.

Bir partide bütün gece bir kadınla sohbet etmek normalde benim de yaptığım bir şey değil ama bu kadın bir istisna. "O diğer kızlar gibi değil" saçmalığına mı kandım?

Görünüşe göre öyle.

Az önce söylediklerimi silip süpürür gibi bir el sallıyor, küçük bir hıçkırık kaçıyor. Hemen eliyle ağzını kapatıyor, gözleri yeniden büyüyor. "Sarhoşsun," diye mırıldanıyor avucunun altından.

"Hayır, bence sarhoş olan sensin." Öne doğru eğilip elini yüzünden dikkatlice çekiyorum, böylece ona utanmadan bakabiliyorum. "Bana adını söyle."

"Hayır." Başını tekrar tekrar sallıyor. Kendini sersemleteceğinden endişelendiğim noktaya kadar. "Ben

anlatıyor."

"Bu haksızlık."

"Hayat adil değil." Gözleri kısıldı. "Bir keresinde biri bana böyle demişti."

Birçok insan bu tür saçmalıkları her zaman söyler. "Bunu sana kim söyledi?"

"Önemli biri değil."

"Size bunu söylediğini hatırladığınıza göre o kişi önemli biri olmalı."

"Peki." İç çekiyor, sesi neredeyse üzgün çıkıyor. "Lisedeki zorbam bana işkence ettiği sadist bir andan sonra söylemişti." Yakına eğilme sırası onda ve parfümünün kokusunu alıyorum. Zengin ve tatlı bir koku ve burnumun iyi bir şekilde seğirmesine neden oluyor. *Yüzümü boynuna gömmek istiyorum.*

"Sana işkence mi etti?" Sesimdeki öfkeyi duyabiliyorum. Öyle mi?

Fark etti mi? Ve kim ona işkence eder ki? Çok güzel bir kız. İlginç.

"Gerçek anlamda değil ama berbat biriydi. Lisedeyken hayatımı bir yıl boyunca çekilmez hale getirdi."

"Bana adını söyle ve onu mahvedeyim," diye neredeyse homurdanıyorum. "Finansal olarak. Sosyal olarak. Ne istersen. Onu mahvedeceğim." Sanki ona çok komik bir fıkra anlatmışım gibi başını arkaya atıyor ve kahkahalarla gülüyor. Tek yapabildiğim onu izlemek, büyülenmiş gibiyim ve nedenini bile açıklayamıyorum. Benden hiç etkilenmedi ve ben tanıştığım her insanın sadece soyadımı duyarak benden etkilenmesine alışkınım. Karşılaştığım her kadın, onlara delicesine aşık olacağım umuduyla sikimi içine almak istiyor ve istiyorum için evlenmek Onlar. I olabilir tedavi onlar mutlak çöp gibi ve benim tedavimi gibi kucaklıyorlar ben

onları şımartıyor. Bu çok tuhaf. Ve hayal kırıklığı.

Bu kız değil. Benim kim olduğumu bilmediğini iddia ediyor ve ben de ona inanma eğilimindeyim. O hakkında hiçbir şey bahsetmiyor

Lancaster ailesiyle tanıştım ve bana bir şey anlatma konusundaki isteksizliğine rağmen benimle çok rahattı.

Kulaklarında elmaslar, boynunda ve bileğinde Van Cleef mücevherler var, bu da kesinlikle paradan geldiği anlamına geliyor, ancak bu okula giden pek çok insan varlıklı. Ayrıca çok şık. Kıyafetleri gösterişli değil ve ayakkabıları pahalı görünüyor ve hayatınız boyunca zengin insanların etrafında olduğunuzda bunu hemen anlayabilirsiniz. Onda o zengin kız havası var ama benim kim olduğumdan habersiz ve bu hoşuma gidiyor.

Ve böyle bir şeyden hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim. August Lancaster olmaktan zevk alıyorum. Hıyar gibi davranıyorum çünkü herkes bana bu ayrıcalığı tanıyor. Hıyarlık etmediğim tek kişi annem. O kadın bir azize. Babamla kalabilmek için öyle olmak zorunda, çünkü sevgili babam benim olabileceğimden daha büyük bir pislik. Bir gün onun gibi olmayı arzuluyorum ve Whit Lancaster'ı mümkün olan her şekilde taklit etmek için çok çalışıyorum. Öyle ki bu ikinci doğam haline geldi. Çoğu zaman da bunu çok iyi yapıyorum.

Ama bu gece değil.

Kahkahalar nihayet dindiğinde ona "Ben ciddiylim," diyorum. "Onu dışarı çıkaracağım. Tanıdığım insanlar var."

Mafya gibi konuşuyorum, bu çok saçma ama doğru. Amcam Spencer gibi, her türlü işi bir bedel karşılığında yapabilecek insanlar tanıyorum. Para söz konusu olmadığında, sıradan bir insanın aklının alamayacağı insanlara ve onların hizmetlerine erişebiliyorsunuz.

"Teklifin için minnettarım." Gülümsemesi göz kamaştırıcı, o kadar büyük ki. "Ama o benim için çoktan öldü."

Chapter Six

SINCLAIR

T O adam habersiz.

Muhteşem ve seksi ve sarhoş çok, ama Ayrıca kimliğimden tamamen habersizdi ve b e n i gördüğü anda tanıyacağını düşünmüştüm. Beni hatırlaması *gerektiğini* düşündüğümünden değil. On dört yaşında, acı verici derecede utangaç, asık suratlı bir çocukken onun için o kadar da unutulmaz değildim. ile Hayır göğüsler ve garip AF. Bazen ne zaman Ben olmak gerçek ile kendim, I olabilir bak geri ve neden benimle dalga geçtiğini anladım. Eskilerin dediği gibi, toplanmak için olgunlaşmışım. Saf, savunmasız ve ait olmak için çaresizdim. Kendimi yabancı hissettim, kendimi aştım ve aklımı kaçırarak kadar korktum. Muhtemelen kokumu alabiliyordu.

benden yayılan çaresizlik ve tam olarak bilenmiş.

"Eğer onu alaşağı etmemi istersen, ben senin adamınım," diyor büyük bir içtenlikle. Tekrar gülmeye başlarsam kızar mı? Çünkü çatlamak üzereyim. "Ama yardımımı istiyorsan, önce yerine getirilmesi gereken bazı kriterlerim var."

"Kriterler mi? Ne gibi?" Dalga geçer gibi konuşuyorum. Flört eder gibi. Nihayet. Hiçbir erkekle flört edecek kadar kendimi rahat hissetmiyorum, kafam çok dolu. Ama sanırım beni gevşetmek için bir tekne dolusu çok sert viski içmem gerekti.

Yüz ifadesi ölümcül bir ciddiyete bürünüyor. "Önce senin hakkında birkaç şey bilmem gerekiyor."

"Ne gibi?" Temkinli bir şekilde sordum. "Her şeyden önce senin yaşın."

"On sekiz," diye cevaplıyorum tereddüt etmeden. Cık cık diye bir ses çıkarıyor. "Sen daha bebensin." "Yasal bir yetişkin," diye düzeltiyorum.

"Hâlâ bir bebek." Tereddüt ediyor. "Kaç yaşında olduğumu bilmek istemiyor musun?"

Doğru ya. Bilmemem gerekiyordu. "Söyle bana."

"Yirmi iki." Gülümsemesi ölümcül. "Seninle kıyaslandığında çapkın bir ihtiyar."

"Lütfen." Gözlerimi deviriyorum ve kollarımı kavuşturuyorum.

-Hiç şüphesiz koca bir bebek. "Diğer kriteriniz nedir?" "İsminiz." Bakışları benimkilerle kilitleniyor. "Bilmem gerek Şimdi. Şimdi."

Ona göz kırpıyorum, aniden dehşete kapılıyorum. Boğazımda yutkunamadığım bir yumru var ve gerçek önümde beliriyor. Büyük ve çirkin ve kim olduğumu açıkladığım anda üzerime çökmek üzere. "Gizemi sevdiğini sanıyordum."

"Gizemi aştım." Bana doğru uzanıyor, parmakları kısa bir an için benimkilere dolanıyor ve ben onun elinden kurtulmaya çalışmıyorum. Bu küçük bir mucize gibi çünkü insanların bana dokunmasından pek hoşlanmam. "Anlat bana."

"Sinclair," diye fısıldıyorum, adımları hatırlayacağı an için kendimi hazırlıyorum. "Sinclair Miller."

Ben korkudan titreyerek otururken o sessizce beni inceliyor, eskiden çirkin olduğum için alay ettiği kızın ta kendisi olduğumu anladığında kahkahayı patlatmasını bekliyorum. Acıması. Aptalca. "Sinclair."

Bir kez başımı salladım, hâlâ titriyordum.

"Günah." Gülümsemesi de saf günaha dönüşüyor. "Bunu sevdim."

Tüm söylediği bu ve bana çarpıyor - kim olduğumu bilmiyor. O benim adımları tanımıyor. Bu adam o sahip

Uzun yıllar boyunca hafızamda büyük bir yer edinmiş, beni hiç hatırlamıyor.

Ve bu beni kızdırıyor.

"Adın ne senin?" Ona fırlatıyorum, ses tonum yeni ruh halime uygun olarak düşmanca.

"Çıldırmayacağına söz verir misin?"

Şu anda gerçek mi? "Söz veriyorum."

İç geçiriyor ve parmaklarını altın sarısı saçlarında gezdirerek saçlarını olabilecek en sevimli şekilde karıştırıyor. Tanrım, o muhteşem ve bu sinir bozucu. "August. August Lancaster."

"Ahhh." Ağzımdan çıkan tek şey bu ve bundan nefret ettiğini söyleyebilirim.

"Bu kadar mı? Hepsi bu mu?"

"Ne yapmamı istiyorsun? Lancaster olduğun için üzerine mi salya akıtayım?"

"Gerçeği mi istiyorsunuz? Genelde böyle olur." Omuz silkiyor.

"Şey, seninle bu şekilde ilgilenmiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" diye karşılık veriyorum. "Kanıtla."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ha?"

"Kanıtla." İri bedenini kanepeye yayıyor, bacaklarını açıyor ve kalçasını sıvazlıyor. "Buraya gel."

"Ne? Hayır." Elime uzanırken başımı sallıyorum, neredeyse içine düşmekten başka çarem kalmayana kadar elimi çekiştiriyor. Son anda beni yakalıyor, bakışları benimkilerle kilitleniyor.

"Kucağıma otur, Sin." Gülümsemesi şeytani. "Bakalım seni baştan çıkarabilecek miyim?"

Sonra bir bakıyorum kendimi onun sert, kaslı kalçasının üzerine dikkatlice tünemiş buluyorum, kalbim hızla çarpıyor, başım dönüyor. Ona bu kadar yakınen, nefis kokusunu alabiliyorum. Öyle ki, beni bunaltıyor ve bu kötü bir şey değil. İnanılmaz derecede pürüzsüz tenini, dudaklarının yemyeşil kıvrımını içime çekiyorum,

Yoğun, buz mavisi gözlerini çerçeveleyen kalın kirpikleri. O gerçekten çok güzel ve anılar birbiri ardına geri geliyor, beynimi dolduruyor ve bana ondan neden nefret ettiğimi hatırlatıyor.

Sesinin alaycı tınısı. Beni incitmek için kullandığı kelimeler. Sanki tüm zayıflıklarımı biliyordu ve kafamın içine nasıl bu kadar girebildiğini hiç anlamamıştım. Belki de altıncı hissi falan vardı ama her etkileşimimizde beni darmadağın etmesi rahatsız ediciydi.

Şu anda karmakarışık durumdayım ama farklı nedenlerden dolayı. Aramızda tanımadığım bir şeyler kaynıyor ve bu beni korkutuyor. Aşağılayıcı sözlerinden ve bana gülme şeklinden çok daha kötü, her zaman arkadaşlarını da katılmaya ikna ediyor.

Ondan nefret ediyorum. August Lancaster'ın kucağına oturmak, gençliğimde dilediğim bir fırsattı. Onu taşaklarından tutup acı içinde çılgılık atana kadar çevirmek benim için hiçbir şey ifade etmezdi. Ya da onu tekmeleyebilirdim. Bu daha kolay olabilirdi çünkü bunu yaptıktan hemen sonra koşabilir, ayağım taşaklarına temas ettiği anda acı dolu inlemelerinin sesini dinleyebilirdim.

Hayatımda hiç böyle bir şey yapmadım ama bunu hayal edebiliyorum ve Tanrı yardımcım olsun, bu beni gülümsetiyor.

"Bunu daha sık yapmalısın," diye mırıldanıyor.

Şaşkınlıkla bakışlarımı onunkilere çeviriyorum.

"Neyi yapmalıyım?"

"Gülümse." Eğildi, ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzakta. "Daha baştan çıkmadın mı?"

"Hayır." Kahretsin, titrek sesim beni ele verdi, çünkü baştan çıktım. Her şeye rağmen, midemin çukurunda yanan nefrete, kanıma karışan huzursuzluğa rağmen...

Ona dokunmak istiyorum. Sadece bir kez. Ortak bir geçmişimiz yokmuş gibi davranmak ve sadece onunla eğlenmek. Daha önce hiç cazibesine kapılmadığım bir şey.

"Yalancı." Yüzünde beliren sırıtış çekici olduğu kadar sinir bozucu da. "Bahse girerim önümüzdeki yirmi dakika içinde seni yatağında cırılçıplak ve çığlık çığlığa bırakabilirim."

Sözlerinin çağrıştırdığı hayal beni ter içinde bırakıyor. "Yirmi mi?"

"Tamam. On beş." Gülümsemesi hiç görmediğim kadar ukala. o.

"Asla yapmam."

"Oh, ama sen olabilirsin." Onun eli benim yanağıma yerleşiyor, Başımı öylece eğdim. "Aramızda iyi olur."

Bahsettiği hiçbir şeyi yapmadım, bu yüzden iyi olup olmayacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Seks ilgimi çekmiyor çünkü duygular içeriyor ve duygular karmaşıktır. Babamın başka bir ilişkisini öğrendikten sonra annemin çaresizlik içinde ağlamasını izlemek beni aşktan tamamen soğuttu. Öyle bir şey yok. Neden zahmet edeyim ki?

"Bundan emin olamazsın," diye fısıldıyorum çünkü sesim sanki kaybolmuş gibi ve nereye gittiğini bilmiyorum. Parmaklarını saçlarıma geçirip telleri hafifçe çekiştirildiğinde, bir an için gözlerimi kapatıyorum ve bana dokunuşunun tadını çıkarıyorum. Yumuşak ama sert. Bu çelişki çok çekici.

Cazip.

"Anlayabiliyorum. Değil mi?" Dudakları en kısa öpücüklerle benimkileri okşuyor. Orada ve bir anda gitti ama dürüst olmak gerekirse lanet ruhumda bir iz bıraktı. Kısa temasla tüm vücudum karıncalanıyor ve beni titreyen bir karmaşa içinde bırakıyor.

Sanki pes ettiğimi hissetmiş gibi hızla ayağa kalkıyor, elimi tutup beni dik tutuyor ve düşmediğim için minnettarım. Dernek binasındaki insan kalabalığının arasından beni çekiştirirken bana tek kelime bile etmiyor. Beni merdiven boşluğuna doğru götürüyor ve neredeyse koşarak merdivenleri çıkıyor, ben de arkasından gidiyorum, ellerimiz hala bağlı, parmaklarımız birbirinin etrafında kıvrılmış. Beni koridorun sonuna kadar götürmesine izin veriyorum, damarlarımda beklenti uğulduyor.

Kapalı bir kapının önünde durduğumuzda pantolonunun cebinden bir anahtar çıkardı. Kapının kilidini açıyor ve beni içeri çekiyor, kapıyı kapatıyor ve beni kapıya doğru itiyor.

Ağızlarımız çarpışıyor, dili dudaklarımın arasına girip benimkinin etrafında kıvrıldığında bir inilti beni terk ediyor. Öpücük aç, her şeyi tüketen ve dehşet verici; ellerimi geniş göğsüne dayıyorum, kaçabilmek için onu durdurmak istiyorum.

Bunun yerine, ellerimin kendi aklı varmış gibi, parmaklarım gömleğinin kumaşına kıvrılıyor ve onu daha yakına çekiyor. Havada dalgalanan inilti beni ürkütüyor, sesi çıkaranın ben olduğumu fark ettiğimde daha da fazla. Elleri her yerde, gömleğimin altından kayıyor, güven veren parmakları çıplak tenimde geziniyor ve Tanrım, ölüp cennete gitmişim gibi hissediyorum.

Ancak bana bu şekilde hissettirenin işkencecim olduğunu fark ettim.

Berraklık sanki biri yüzüme yumruk atmış gibi çarpıyor. *August'un bana böyle dokunmasına izin vererek ne halt ediyorum ben? Beni böyle öpmesine?*

Sahip olduğumu bilmediğim bir güçle onu üzerimden itiyorum.

Geriye doğru sendeliyor, bana ters ters bakıyor. Göğsü hızla inip kalkıyor ve dudakları beni öptüğü için nemli ve şişmiş. Ani bir dürtüyle onu tutup tekrar yapması için yalvarmak istiyorum ama yapamıyorum. Yapmayacağım. Bu durumu kontrol altına almalıyım.

Ve defol git buradan.

"Şunu deneyelim..." Boğazımı temizliyorum, daha önce hiç ortaya çıkmamış olan içimdeki baştan çıkarıcıyı yönlendirmeye çalışıyorum. "Senin yatağında."

Gözlerindeki kızgınlık geçiyor ve tekrar elime uzanıyor, ben de isteyerek ona uzatıyorum. "Bütün gece söylediğin en iyi şey, Sin."

Hayatımda hiç kimse bana böyle hitap etmedi ve bundan hoşlanmamam gerekirdi ama hoşlanıyorum.

August beni kalın siyah bir yorganla örtülü büyük yatağa götürüyor ve içimi bir korku kaplıyor. Birkaç erkekle öpüşmüştüm ama başka hiçbir şey yapmamıştım. Bu çocuğun birinci sınıfta bana yaptığı şey lise hayatımın geri kalanını mahvetti. Neler yaşadığımı hatırlayan hiçbir erkek ilgilenmiyordu ve bilmeyen ya da hatırlamayan ve bana yaklaşan herhangi bir erkek? Onu geri çevirdim. Her seferinde. O korku hep kafamın içinde, bana yeterince iyi olmadığımı, hepsinin berbat olduğunu hatırlatıyor. Onun gibi.

Beni yatağına almaya çalışan kişi.

Durumu tersine çevirmem gerektiğine karar vererek elini bırakıyorum ve önüne geçip göğsünü olabildiğince sert bir şekilde itiyorum. Geriye doğru yatağa düşmekten başka çaresi kalmadı ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle bir süre orada yattıktan sonra dirseklerinin üzerinde doğruldu ve yüzünde memnun bir gülümsemeyle beni düşünmeye başladı.

"Sorumluluk alan kadınları severim."

"Gerçekten mi?" Buna inanmakta zorlanıyorum. Onun her zaman sorumluluk sahibi biri olduğu hissine kapılıyorum ve bu içten içe hoşuma gidiyor.

Hayır, yok. O seni kullanacak ve mümkün olduğunca çabuk bir kenara atacak bir pislik. Ona hizmet ediyorsun, haddini bildiriyorsun.

Gülümsemesi büyür. "Hayır. Ama ne istersen yapmana izin vereceğim.

seni çıplak görmek istiyorum. Belki dizlerinin üzerinde, sikim ağzındayken?"

Teklifi karşısında dizlerimin bağı çözülüyor ve burnumu havaya kaldırarak dizlerimi kilitliyorum. "Genelde ilk buluşmada ağzıma penis sokmam."

August bir kahkaha patlatıyor ve yemin ederim sesi paslanmış gibi geliyor. Sanki bunu sık sık yapmıyormuş gibi, ki bu sürpriz değil. Eminim oturup düzenli olarak insanların ölümünü planlıyordur, ki bu da şeytani olanlar dışında pek kahkaha atmayı gerektirmez. "Sen komiksin ve kimsenin komik olduğunu sanmıyorum."

"Bunu bir iltifat olarak mı almalıyım?"

"Kesinlikle." Yatağa çöküp tavana bakıyor ve bir anlığına gözlerini kapatışını izliyorum. "Oda dönüyor."

Üstünde yavaşça hareket eden tavan vantilatörüne bakıyorum. "O sadece vantilatör."

Söylediklerimi duymazdan geliyor. "Zil zurna sarhoşum."

"Ben de." Ayaklarımı sürüyerek neredeyse takılıp yatağa düşecektim ki son anda kendimi kurtardım. "Gitmeliyim."

"Hayır. Hayatta olmaz." Tabutunda oturan Drakula gibi ayağa kalkıyor, ölümden dönüyor. Tek ihtiyacı olan bir pelerin, geriye taranmış saçlar ve keskin köpek dişleri; harika bir vampir olurdu. "Henüz gidemezsin."

"Geç oldu."

"Azgınım."

"Kişisel bir sorun gibi görünüyor."

"Siktir, öyle." Yatağa geri yatıyor, bu kadar dürüst olması beni şok ediyor. Ve ne kadar rahatlamış görünüyordu. Belki de alkol bir çeşit doğruluk serumudur? "Daha dün gece seks yaptım. Seni neden bu kadar çok istiyorum?"

Midem son kullanma tarihi geçmiş bir şey yemişim gibi bulanıyor ve bir adım geri çekiliyorum. İtirafı başımdan aşağı dökülen bir kova soğuk su gibi. "Dün gece."

"Evet." Sesi perişan geliyor. "Adını bile hatırlayamıyorum. Ya da yüzünü."

Öfke üzerime çöküyor ve beni üşütüyor. Karnımda küçük, titrek bir alev yanıyor ve onu tanıyorum. Saf, katıksız bir öfke.

"Bu beni bir pislik mi yapıyor?" diye soruyor ben bir şey söylemedikten sonra. "Öyleyim. Öyle olduğumu biliyorum. Zamanın yüzde doksan dokuzunda bununla bir sorunum olmuyor."

"Peki ya diğer yüzde bir?"

"Şu anki gibi mi? Bu kadar... duygusuz olduğum için kendimden nefret ediyorum." Dirseklerinin üzerinde bir kez daha doğruluyor ve yakışıklı yüzünde şaşkın bir ifadeyle beni inceliyor. "Sarhoşum. Şu anda böyle hissetmemin tek açıklaması bu."

"Doğru." I Başını salladı. "Çünkü Normalde, sen
Yapma. duyguları var."

Kaşlarını çatıyor.

"Ve sen de zalimsin," diye ekliyorum.

Kaşlarını indiriyor ve çok fazla şey söylediğimi fark
ediyorum. Ondan uzaklaşıp şifonyerinin üstünü tarıyorum,
tertemiz. Orada duran şık, kahverengi deri kutuya bakıyorum,
üzerine pahalı bir saat atılmış. Markasını tanıyorum çünkü
babamda da birkaç tane var. August'un yatak odasının kapısını
bu yüzden kilitli tuttuğunu tahmin ediyorum.

Bakışlarım deri kutunun yanında duran ruj tüpüne takılıyor
ve midem bulanıyor. Eminim seks yaptığı son isimsiz, yüzsüz
kız bunu bir çeşit hatıra olarak bırakmıştı ve hiç düşünmeden
şifonyere doğru ilerleyip ruju üstünden alıp kapağını
çıkarıyorum. Rujun altını çeviriyorum ve zengin, koyu kırmızı
renk beni o kadar kızdırıyor ki, kulaklarımdan buhar çıkıyor
olabilir.

Asla böyle ruj sürmezdim. Bir daha asla bir erkek tarafından
böyle kullanılmaya izin vermeyecektim. Daha önce bir kez,
genç, aptal ve savunmasızken bütün bir okul yılı boyunca böyle
olmuştu ama artık değil. Bu gece bir duruş sergileyeceğim.

Duygular beni ele geçiriyor, sanki bir hayalet bedenime
girmiş gibi beni ele geçiriyor ve şifonyere bir adım daha
yaklaşıyorum, ruju yarıya kadar bükerken karnımı kenara
bastırıyorum, kırmak istemiyorum. Onunla aynanın üzerine
yazmaya başlıyorum, hareketlerim sarsıntılı, nefes alış verişlerim
hızlanıyor ve işim bittiğinde bir adım geri çekilip eserime
hayranlıkla bakıyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" August inleyerek yan dönüyor, ben de
yüzüne hızlıca bakıyorum ve cildinin soluk yeşil bir renk
aldığını fark ediyorum.

"Sana bir mesaj bırakıyorum." Ruju kapattım ve kendime
engel olamayarak tüm gücümle ona doğru fırlattım ama

Nişan almak bok içindir. Bacağına isabet etti.

"*Ah.* Bu *da* neydi böyle? Kahretsin, sanırım kusacağım." Bana bakmadı bile. Sadece yataktan fırladı ve kapıyı arkasından çarparak bağlantılı banyoya koştu.

Tehdit eden hayal kırıklığını görmezden gelerek, kendime doğru şeyi yaptığımı hatırlatıyorum. İyi bir şey. Aynaya yazdığım mesajı son bir kez daha inceledikten sonra dönüp August Lancaster'ın yatak odasından çıkıyorum, bir daha ne aynayı ne de onu göremeyeceğimi bilerek.

Güzel.

Chapter Seven

SINCLAIR

To geçmiş

"Düz göğüslü küçük ucube."

Alçak sesle konuşmasına rağmen kelimeleri duyuyorum ve duymamış gibi davranmaya çalışarak çenemi kaldırıyorum. Yine de onları duymamı istiyordu. İsteddiğini biliyorum.

Tanrım, August Lancaster'dan nefret ediyorum.

Kampüsün içinden geçen patika boyunca yürüyorum, yemekhaneye doğru gidiyorum. İki haftadır Lancaster Prep'teyim ve bir arkadaş edinmiş olsam da keşke daha fazla insan tanısaydım. Beni kendi gruplarına kabul etmelerini isterdim. Buranın yeni bir başlangıç olacağını, hepimizin eşit şartlarda olacağını düşünmüştüm ama durum öyle değil. Herkes ortaokula birlikte gitmiş ya da aileleri aynı sosyal çevre içinde hareket ederken, ben sahnede yeniyim. Ailemin eline böyle bir servet geçtiği için annem girebileceğim en iyi okula gitmemi istiyordu. Kabulümü babam mı satın aldı?

Sanırım öyle, her ne kadar kelimeler hiç söylenmemiş olsa da. Arkamda ağır ayak sesleri duyunca hızlanıyorum, Yemek salonuna doğru aceleyle ilerliyordu. Varlığını hissedebiliyorum, yaklaşıyor ve aniden bir parlama hissediyorum

Cesaretle ona doğru döndüm ve August'un olduğu yerde durmasına neden oldum.

"Beni rahat bırak." İçim ve dışım titriyor olmasına rağmen kelimelerim sert. Dizlerim neredeyse birbirine çarpıyor ve onları kilitliyorum, herhangi bir zayıflık belirtisi görmemesi için dua ediyorum.

"Ah, demek konuşuyor." Başını eğiyor, bakışları başımın tepesinden ayaklarıma kadar üzerimde geziniyor. Bana okulun ilk gününde bana nasıl baktığını hatırlattı. "Acayip uzun bacakların var."

Bacaklarımın uzun olduğunu biliyorum ama onun yorumu bunu kötü bir şeymiş gibi gösteriyor. Beni incelemesinden nefret ediyorum. O ne kadar uzun süre bakarsa, ben de onun muayenesi altında o kadar çok kıvranmak istiyorum. "Neden sadece vücut parçalarımın toplamıyım?"

"Tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun? Kendini mi savunuyorsun?" Kelimeleri bir lanetmiş gibi küçümsüyor ve Tanrım, şimdi mantıksız bir şekilde kızgınım.

"Bunun nesi yanlış? Beni başka kimse savunmuyor, bu yüzden kendime nasıl bakacağımı öğrenmem gerekiyor." Güçlü görünmeyi umarak daha dik duruyorum. Başarana kadar numara yap, değil mi? Sanırım ben de öyle yapıyorum.

"Eğer gerçekten kendini savunuyor olsaydın, bana defolup gitmemi söylerdin." Yüz ifadesi eğleniyor, sanki oynamaktan zevk aldığı bir oyuncağıymışım gibi ve ellerimi yumruk yapıp ona vurabilmeyi diliyorum. Çok fazla zarar verebileceğimden değil. Uzun boylu ve geniş ve muhtemelen beni bir böcek gibi ezebilir. "Gördün mü? Şu haline bak. O kadar kızgınsın ki tek bir kelime bile edemiyorsun, değil mi?"

İçimden öfkeli bir ses çıkıyor ve ondan uzaklaşıp bir asker gibi yemekhaneye doğru yürüyorum, gözyaşlarımı kırıştırıyorum. Onun önünde ağlamayı reddediyorum. Az önce duygularımı incittiğinden değil. Daha çok hayal kırıklığına uğradım. Her fırsatta beni kışkırtıyor, genellikle de arkadaşlarının önünde.

Ama bugün tek başına. Neden? Benden bu kadar çok mu nefret ediyor? Ben ona ne yaptım ki?

"Hey." Bana yetişti, dirseğimin kıvrımından tuttu ve yüzümü ona dönmem için beni çevirdi. Tenimin karıncalanmasından nefret ederek onu tutmaktan vazgeçiyorum. Dokunuşundan yanıyor. Bunun hiçbir anlamı yok. Vücudum tepki veriyor çünkü ondan o kadar nefret ediyorum ki. "Sana ucube dememeliydim."

Kıpırdamadan duruyorum, ardından gelecek özrü bekliyorum.

"Ama acayip uzun bacakların var." Sırıttıyor, görüntüsü nefesimi kesiyor ve bir anlığına o gülümsemenin içinde kayboluyorum.

Aptal.

Aptal, aptal, aptal.

"Senden nefret ediyorum," diye tıslıyorum ona sıkılmış dişlerimin arasından.

"Biliyorum." Sırıttışı hiç bozulmuyor. "Eğlenceli bir şey, değil mi?"

Şu düşmanlık meselesi var ya?" Düşman mı? Düşman mıyız? Şaka yapıyor olmalı.

"Sen bir pisliksin." Dönüp uzaklaşıyorum ve bu sefer peşimden gelmiyor, adımı söylemiyor ya da bana bir isimle hitap etmiyor. Ürkütücü bir şekilde sessiz kalıyor ve bunu asla yüksek sesle itiraf etmem ama...

Hayal kırıklığına uğradım.

Chapter Eight

AUGUST

M Gözlerimi açtığımda başım çatlıyordu ve hemen Kapat Onlar, kızgın o ve Dün gece perdeler bir şekilde açık kalmış ve şimdi tüm bu lanet güneş ışığı odaya doluyor. Gözlerimi kapalı tutmaya çalışırken göz kapaklarım ağrıyor ve bir iniltiyle yan dönüyorum, dün gecedен kalan her şey bir anda üzerime geliyor

Bir kere.

Parti. Viski. Lanet kız. Kusma. En iyi anım değildi.

Uzun zamandır kontrolümü bu kadar kaybetmemiştim. Kadını suçluyorum. Bana çılgınca şeyler düşündürttü. Sanki hayatımın aşkıymış gibi. Lütfen. Artık 30 yıllık viski içmek yok.

Sonunda kendimi yataktan kaldırıp banyoya giriyorum. İşeyip ellerimi yıkarken aynadaki yansımama bakıyorum. Bok gibi görünüyorum. Kan çanağına dönmüş gözler, yanaklarımı ve çenemi kaplayan kıllar. Saçlarım bir kâbus gibi ve onları yüzümden uzaklaştırıp tezgâhın üzerine eğilerek kendimi daha da yakından inceliyorum. Cildimin biraz yeşil olduğuna yemin edebilirim ve yanağımı ovuyorum. Hatta biraz tokatlıyorum ama bir hayalet kadar solgun kalıyorum. Biraz yeşili olan bir hayalet.

Midem çalkalanıyor ve elimi üzerine koyuyorum, tekrar kusacağımdan endişeleniyorum ama o an geçiyor. Kıyafetlerimi çıkarıp uzun bir duş alıyorum, sıcak su spreyinin altında çok uzun süre duruyorum. Kuruduktan ve dişlerimi fırçaladıktan sonra yatak odasına geri dönüyorum, şifonyerimin önünde durup bir çift boxer külot almak üzereyken aynamda rujla yazılmış bir mesaj olduğunu fark ediyorum. Yolanda'nın ruju.

Siktir git, August Lancaster! Sen tam bir pisliksin!
Günah

Elimde değil, gülmeye başladım. Bu nasıl bir mesaj böyle? Benden hoşlandığını sanıyordum. Gerçi sonlara doğru biraz düşmanca bir tavır takındı. Sarhoş olduğum için mi kızgındı? O da kızmış olmalı.

Odamda çıplak dururken, yemin ederim hala onun kokusunu alabiliyorum. Parfümünün o tatlı, zengin kokusu. Onu görebiliyorum da. Güzel yüzü ve o lanet ruju birdenbire bana fırlattığında yüzünde beliren o çileden çıkmış ifade. Ya yüzüme gelseydi? Gerçek bir hasar verebilirdi çünkü o şeyi sertçe fırlattı.

Giyindikten sonra telefonumu elime alıyorum ve onun adını girerek basit bir arama başlatıyorum. Dizüstü bilgisayarımda dünyadaki hemen hemen herkes hakkında bilgi edinebileceğim çok daha kapsamlı programlar ve uygulamalar var, ama Sin'in dün gece söylediği gibi, tüm bunların gizemini seviyorum. Onun gizemini.

Bilgiler çabucak ortaya çıkıyor ama fazla değil. Yine de beni şok eden bir şey var, o da Sinclair Miller'ın Lancaster Prep'ten mezun olduğu...

Ne oluyor be?

Hemen ülkenin en büyük dedikoducusu olan ve benden iki yaş küçük olan kız kardeşimi aradım ve

daha iyi bir hafıza. Liseyle ilgili kötü bir hafızam olduğundan değil. Daha çok bazı şeyleri hatırlamayı ve diğer her şeyi unutmayı seçiyorum çünkü o şeyler -insanlar, anlar, vs.- daha sonrası için hafıza bankamda saklamaya değmiyor.

"Augie! Nasılsın?" Iris dördüncü çalışta telefonu açıyor, tam ben aramayı sonlandırmak üzereyken arka planda bebeğinin çığlıklarını duyabiliyorum.

"Bu çocuğun nesi var böyle?" Yeğenimden gelen delici feryatlardan irkilerek mırıldanıyorum.

"Karnı aç ve sen bizi rahatsız ediyorsun," diye açıklıyor Iris. Bebeğin ağlaması daha da yükseliyor ve Iris bir şeylerle uğraşırken onu susturuyor - Tanrım, kendi kızını mı düşürecek? Sonunda bebek tamamen sessizleşiyor ve Iris rahatlayarak iç çekiyor. "Ah, şimdi huzur içinde konuşabiliriz."

"Onu biberonla mı besliyorsun?" Umutla soruyorum. Kız kardeşimin memelerini açmış, Astrid denen canavarı emzirdiği düşüncesi hoşuma gitmiyor çünkü bu beynimde asla ihtiyaç duymadığım bir görüntü.

"Hayır, aptal. Taş Devri'ndeki mağara kadınlarının yaptığı gibi yapıyorum. Bu bedava süt, neden bebeğimi bununla beslemeyeyim ki?" Iris gülüyor, beni nasıl kızdıracağını biliyor ve işe yarıyor.

"Kafir."

"Puritan," o fırlatır geri neşeyle. "Neden vardır Arıyor musun? Beni kontrol etmek için olmadığını biliyorum."

"Umursamadığımı mı ima ediyorsun?"

Sessizliğini koruyor ve yemin ederim ki çocuğunun gürültülü bir şekilde emdiğini duyabiliyorum ve lanet olsun, buna *dayanamıyorum*. Neredeyse görüşmeyi orada sonlandıracaktım ama Sinclair Miller'ı çok merak ettiğim için bunu yapamadım.

"Sana liseden birini hatırlayıp hatırlamadığınızı soracaktım," diye başlıyorum ve sözümü kesiyor çünkü gerçekten de Iris tanıdığım en sabırsız insan.

"Lisedeki *herkesi* hatırlıyorum. Bunu biliyorsun. Kimi soruyorsunuz?"

"Adı Sinclair Miller." Beni karşılayan sessizlik buz gibi. Artık bebeğin beslendiğini bile duymuyorum ve sanki ölmüş olması gereken birinden bahsetmişim gibi hissediyorum. "Onu hatırlıyor musun?"

"Oh, kesinlikle biliyorum. Bana bilmediğini mi söylüyorsun?" Sesi şok olmuş gibi. Hatta... eğlenmiş?

"Hayır." Altın rengi gözleri ve Sinclair gibi tapınılması gereken bir vücudu olan siyah saçlı bir güzelliği hatırlardım. Ve o ismi. Sinclair. Günah. Günahın kişileşmiş hali ve Lancaster Prep'in koridorlarında fark etmeden yanımdan geçip gitmesine nasıl izin verdim? Bu kadar mı dikkatsizdim? "Senin sınıfında mıydı?"

Hayır, tabii ki değildi. Sinclair sadece 18 yaşında. Tabii bana yalan söylemiyorsa. Ama neden yalan söyleyip olduğundan daha genç olduğunu söylesin ki? Bu hiç mantıklı değil.

"O değildi. Ama August. O... Tanrım, bunu nasıl söylerim? Onu tanıyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet, seni kalpsiz ahmak, biliyorsun. Son sınıftayken eziyet ettiğin kızdı. Diş teli olan düz göğüslü kız." Iris onaylamayan bir ses çıkardı. "Ona çok kötü davranıyordun. Seni durdurmaya çalıştım. Sözlerinin onu ne kadar üzdüğünü görebiliyordum ama umurunda bile değildi. Neden ona bu kadar kafayı taktın bilmiyorum. Lisedeyken çok kötü bir herifin."

"Ben hâlâ kötü bir herifim," diye hatırlatıyorum ona.

Kız kardeşim bir iç geçiriyor ve bebek hırıltılı bir ses çıkarıyor. Bu çocuk çok vahşi. "Onu hatırlamadığına inanamıyorum. Son sınıfın boyunca her gün ona eziyet etmeyi kendine amaç edinmiştin. Boktan arkadaşlarından bazıları sen mezun olduktan sonra da devam etmeye çalıştı ama sonunda pes ettiler çünkü asıl elebaşı sendin. Umarım

Bu sona erdiğinde daha huzurlu bir lise hayatı oldu."

Yavaş yavaş aklıma geliyor. Düz göğüs ve diş teli kelimelerinde. Sinclair Miller. Adını hiç bilmiyordum ya da bilsem bile hemen unutuyordum. Okulun ilk gününü ve bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Yüzündeki hafif korku ve üst dudağındaki meydan okuyan kıvrım. Acınası.

İlginç.

Onu seçtim ve hedef aldım çünkü eğleneliydi ve alaylarıma her zaman içgüdüsel bir tepki verdi. Onu ne zaman kışkırtsam tüm arkadaşlarım komik olduğumu düşünürdü. Hayatını zindan ettim ve her saniyesinden zevk aldım. O zamanlar g ö r ü n ü ş ü pek iyi değildi ama ben potansiyelini görmüştüm. Sayılır.

Bazı şeyler değişir. Düz göğüslü kızlar büyür ve muhteşem olurlar. Sonra seninle kafa buluyorlar ve aynana kaba ruj mesajları bırakıyorlar.

"Kampüste ona rastladın mı? Kafanı bir palayla koparmak istedi mi? Çünkü ben onun yerinde olsaydım bunu yapmak isterdim" diyor Iris gülerek.

"Evet. Ona rastladım." Bakışlarım aynama rujla yazılmış mesaja dönüyor. Yolanda'nın ruju. Ev annemiz zarif bir güzelliğe sahip ama kırk yaşında. Ona karşı hiçbir ilgim yok ve bazen bize neden katlandığını merak ediyorum. Ama aynı zamanda ne kadar akli başında ve sakın olduğunu da seviyorum ve bu evde ona ihtiyaç var. Sürdüğü o lanet ruja olan takıntısı muhtemelen Sinclair'in onu gördüğünde kriz geçirmesine neden olmuştur.

Birkaç gece önce becerdiğim kadın hakkında saçmaladığımı için yardımcı olmadı. Hatırlayamadığım kadın mı? Tıpkı benim de Sinclair'i hatırlamadığım gibi mi?

Cehenneme kadar yolu var. Benim tam bir canavar olduğumu düşünüyor olmalı.

"Peki sana tokat attı mı? Eminim yıllardır böyle bir anı bekliyordu." Iris'in sesi zevk dolu. Sanki Sinclair'in beni tokatladığını hayal edebiliyormuş gibi.

Halka açık. Ona ruj fırlatma olayından bahsetmeyeceğim. Kız kardeşim bunu yer bitirir.

"Hayır, bana tokat atmadı." Sersemlemiş ve kafası karışmış gibiyim. Şaşkınlığım ve kafam karışık. Cidden, lisede garip, düz göğüslü bir birinci sınıf öğrencisiyken nasıl oldu da şimdi olduğu gibi güzel bir kadına dönüşebildi? Ve ona ne yaptığımı bile bile benim yanımda olmaya nasıl dayanabildi?

"Onunla nerede karşılaştınız? Bir partide miydi? Tanrım, bazen her şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum." Mırıldanmaya başladı ve artık benimle konuşmadığını söyleyebilirim. Astrid denen kâbusla konuşuyor. Ve o sadece bir kabus çünkü sürekli ağlayan, yemek yiyen ve sıçan savunmasız küçük bir varlık. "Ama o zaman sana sahip olamazdım, değil mi benim küçük güneş ışığım? Hem babanı ve onun sihirli aletini nasıl bırakabilirim ki?"

"Tanrım, Iris." Gözlerimi kapatıyorum, telefonumu ölümüne tutuyorum, böyle bir şey söylediği için sinirleniyorum. "Brooks ve siki hakkında bir şeyler duymak istemiyorum."

"Yine de iyi bir tane Augie. Bu hatırlatmaya ihtiyacım vardı çünkü arada bir içim kaşınıyor. Sanki hayatta daha iyi bir şeyi kaçırmışım gibi. Ama seni seven bir adamdan ve onunla bir aile kurmaktan daha iyi ne olabilir ki?"

"On yıl kadar bekleseydin daha iyi olurdu," diyorum ama o sadece gülüyor.

"Pişmanlık yok, August. Bu benim sloganım ve bunun arkasındayım.

Değil mi, bebeğim? Evet, öyle. Evet, istiyorum."

Mırıldanma sesleri duyuyorum ve yeğenimden geldiğini anlayabiliyorum. Başka biri olsa tatlı olduğunu düşünürdü. Ben bunu tamamen dikkat dağıtıcı buluyorum.

"Iris. Odaklan. Bana Sinclair hakkında bildiğin her şeyi anlat."

Kız kardeşimden uzun ve acılı bir iç çekiş yükseliyor. "Sana söylediğim gibi, onun hayatını nasıl bir yaşam haline getirdiğinin ötesinde pek bir şey bilmiyorum

Her ne sebeple olursa olsun tüm son yılını cehenneme çevirdi, hala emin değilim. Sen ve kabadayı arkadaşların gittikten sonra, gençlerden bazıları devam etmeye çalıştı, ama o zamana kadar diş tellerini kaybetti ve göğüsleri oldu. Sonunda sıkıldılar ve onu yalnız bıraktılar."

"Sonra ne oldu?" Sesim herhangi bir bilgi kırıntısı için hevesli geliyor ve boğazımı temizleyerek o kadar da umurumda olmadığını kendime hatırlatıyorum.

"Bilmiyorum. Biraz arka planda kaldı. Onunla hiç dersim olmadı."

"Peki ya Rowan? Onunla dersleri var mıydı?" Aynı dönemde Lancaster Prep'e giden kuzenimizden bahsettim.

"Emin değilim. Ona sormalısınız."

O başka bir şey söyleyemeden aramayı sonlandırıyorum ve hemen kuzenimi arıyorum. İlk çalışta cevap veriyor.

"Cumartesi sabahı ne halt istiyorsun?" Sesi huysuz geliyor ama öyle olmadığını tahmin ediyorum. Sadece tipik bir Lancaster erkeği gibi davranıyor.

"Sana da selamlar kuzen." Resmi bir hıyar gibi konuşuyorum ama o da daha azını beklemezdi. "Sana bir sorum var."

"Umarım bir cevabım vardır."

Nezaketle ya da nasıl olduğunu sormakla uğraşmıyorum. Rowan ve ben aynı kumaştan kesildik ve o zaten bu soruları sormamı beklemezdi. "Lancaster Prep'te Sinclair Miller adında bir kızı hatırlıyor musun? Sanırım senden önceki sınıftaydı. Sen ondan bir yıl sonra mezun olacaktın."

"Sinclair Miller? Hayal meyal tanıdık geliyor."

"Onunla hiç ders yaptınız mı? Herhangi bir etkileşiminiz oldu mu?"

"Bilmiyorum... bir dakika bekle. Bells bağılıyor." Ses boğuk çünkü Row'un elini telefonun üzerine koyduğunu varsayıyorum. "Onu tanıyor muydun? Öyle mi?" Sesi kristal berraklığında geliyor. "Bells onu hatırlıyor. Bekle."

Arabella saniyeler içinde telefona sarılıyor, hafif İngiliz aksanlı tatlı sesi akşamdan kalma olmama ve delice merakıma rağmen beni gülümsetiyor. "Sinclair Miller bizden bir yıl önce mezun olan çok hoş bir kız. Onunla birkaç derse girmiştım. Çok... kararlı biri."

"Kararlı mı? Nasıl?"

"Yoğun. Zeki. Hedefleri var. İlk yılımda bir dakikalığına onun gibi olmayı arzuladım ve sonra bunun zaman kaybı olduğunu fark ettim. Onun gibi yapılı değilim. Yakınından bile geçmiyorum." Sadece bir an duraksıyor. "Hem neden soruyorsun ki? Bana onunla ilgilendiğini söyleme."

"Neden böyle söylüyorsun?" İlgilenmiyorum. Hem de hiç. Sadece merak ediyorum. Dün gece benimle isteyerek vakit geçirmesi beni şaşırttı. Onun için öldüğünü söylediği kabadayısından bile bahsetti ama o hep bendim.

Bu hiç mantıklı değil.

"Onunla olan 'ilişkiniz' hakkında her şeyi biliyorum. August Lancaster'ın birinci sınıfını nasıl cehenneme çevirdiğini dinlemek isteyen herkese anlatırdı." Arabella kalbimi buruşturan iğrenç bir ses çıkarıyor. "Çok acımasızdın August. Beni hayal kırıklığına uğrattın."

Lanet olsun. Muhtemelen bunun geri dönüşü yok.

Chapter Nine

SINCLAIR

M Bir gün sabahı kampüs yollarında kararlı adımlarla yürüyorum, ilk dersime erken girmeye hevesliyim, böylece birkaç dakikamı dersimin üzerinden geçmeye ayırabilirim.

Sınavdan önce bir kez daha notlar. Üniversitenin ilk birkaç haftası oldukça kolaydı. Sanırım bir çeşit alışma süreciydi ama şimdi daha da zorlaşıyor. Daha fazla sınav, daha fazla ödev, daha fazla grup projesi bir araya geliyor.

Grup projelerinden nefret ederim. Tek başıma çalışmayı tercih ederim, böylece notum için başkasına bağımlı olmak zorunda kalmam. Kimseye güvenmem ve bunun için bir nedenim var - yıllar boyunca çeşitli insanlar tarafından sayısız kez hayal kırıklığına uğratıldım. Birlikte çalışmak zorunda kaldığım tanımadığım rastgele bir kişi beni şüphesiz hayal kırıklığına uğratacaktır. Bu kaçınılmaz.

Ağustos Lancaster ile ilgili tüm düşünceleri aklımdan çıkardım ve hafta sonu boyunca çalışmaya odaklandım. Cumartesi gününün çoğunu uyuyarak geçirdikten sonra çünkü akşamdan kalma bir şekilde uyandım. Yurt odama döndüğümü zar zor hatırlıyorum ama August'un odasından aşağı indikten sonra Elise'i altın tanrısıyla birlikte bulduğumu biliyorum. Kudurmuş, sarhoş bir haldeydim ve onu hala elini tutan çocuktan uzaklaştırdım. Onun gitmesini istemedi ve halat çekme oyunu oynadık.

Elise'le bir saniye savaştıktan sonra, Elise elini Elise'in elinden çekip ona mesaj atmasını söyledi.

Tüm hafta sonu boyunca Cuma gecesi hakkında benden bilgi almak için elinden geleni yaptı ama ben tek kelime etmedim. Tüm gece benimle birlikte ölecek bir sır gibi geliyor. August Lancaster'ı ve onun baştan çıkarıcı yöntemlerini sikeyim. O bir şeytan.

Lucifer eğilimlerine rağmen, Cuma gecesi rüyamda onu gördüm. Daha ileri gitmesine izin verseydim neler olabileceğini. Onunla o büyük yatağında yuvarlansaydım, ağızlarımız kaynaşsaydı ve dillerimiz birbirine dolansaydı. Parmakları bacaklarımın arasındaydı, kabaca okşuyordu. Daha sert. İçimde yanan ateşi körüklüyordu. Çok ateşliydim. Hayatımda hiç olmadığım kadar ateşliydim ve rüyadan uyandığımda kendi elimi kalçalarımın arasında, parmaklarımı külotumun altında, sıırıslam olmuş tenimi okşarken buldum.

Ben August'un hınzır sırıtışını, yaramaz sözlerini ve mükemmel, öpülesi dudaklarını düşünürken Elise horluyordu -ki bu onun da sarhoş olduğunun kesin bir işaretiydi-.

Onun büyüüne kapıldığım için kendimden nefret ediyorum. O iyi bir insan değil. Ve beni yatak odasına sürüklemeyen yaklaşık yirmi dört saat önce seks yaptığı kızın adını hatırlamadığını itiraf ederek bunu kanıtladı. Ve sonra o ruj oradaydı. Sanki o zavallı kıza aitmiş ve muhtemelen onu unutmamak için geride bırakmış gibi.

Faydası olmadı. Onun anısı zihnimde yaşarken o her şeyi unuttu. Adı neydi? Ona ne yapmıştı? Beni öptüğü gibi onu da öptü mü? Bana iltifat ettiği gibi ona da çok güzel olduğunu söyledi mi? Eminim aynı cümleleri kadınlar üzerinde tekrar tekrar kullanıyordur çünkü işe yarıyor. Tek söylemesi gereken adı -tekrar ediyorum, bunu bana da itiraf etti- ve kadınlar ayaklarına kapanıyor.

Bizler bir erkeğe sadece görünüşü, parası ve gücü yüzünden aşık olan zavallı, aptal yaratıklarız. Korkunç bir şey bu.

Sınavı geçtim -kolaydı, başardım- ve ikinci dersim olan İngilizce 101'e girdim. Üniversitenin geri kalanında yazım becerilerine sahip olduğumuzdan emin olmak için hepimizin almak zorunda olduğu standart ilk yıl dersi. En güçlü becerilerimden biri araştırma yapmak ve ödev yazmak olduğu için bu ders benim için çok kolay. Ama her gün yanımda oturan ve sürekli dikkatimi çekmeye çalışan adam var ya? O zorlanıyor.

Profesörümüz teslim ettiğimiz en son ödevleri geri veriyor ve en üstte daire içine alınmış kalın A harfini ve altında yazan "Çok anlayışlı!" yorumunu görünce gülümsüyorum.

"Burada canınıza okuyorsunuz," diyor adam, sesi mutsuz geliyor.

Kağıdının üstünde C- yazdığını fark ederek ona bakıyorum. "Teşekkürler mi?"

Kağıdı alıyor ve sırt çantasına koymadan önce elinde buruşturuyor. "Odaklanmam gerekiyor."

"Neden yapamam Sen?" I
muhtemelen yapmamalı meşgul ama
kendime engel olamıyorum. Merak ediyorum.

"Tam bir dikkat dağıtıcısın." Bana sırtıyor.

Ona gözlerimi deviriyorum. "Hadi ama. Bu dersten kalmanın sorumluluğunu üstlenmeyeceğim."

"Başarısız değilim." Onu gücendirmişim gibi bir elini göğsüne dayadı. "Burada sağlam bir C var."

"Bu biraz kötü." Burnumu kırıştırıyorum.

"Bunu yıldız öğrenci söylüyor."

"Bunu bilmiyorum-"

"Cuma gecesi seni Alpha Squared evinde görmemiş miydin?"

Konuyu hızla değiştirmesi beni bir an için şaşkına çevirdi.

Başını sallıyor, koyu kahverengi saçları alına dökülüyor ve gözlerinden uzaklaştırıyor. "Gördüm. Başkan'la onun kutsal odasında konuşuyordun."

"Kutsal mekânı mı?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Evet. Evin o bölümüne kimsenin girmesine izin yok. İçeri davet edilmeniz gerekir. Kriterleri var, öyle diyor."

Bana kriterlerden bahsettiğini hatırlıyorum ama hepsi bana özeldi. "Sadece konuşuyorduk." Omuz silktim, geçiştirmeye çalıştım.

"Öyle mi?" Sesi umutlu geliyor ve ben de başımı sallayarak cevap veriyorum. "Güzel. Çünkü eğer onunla birlikteysen, hiç şansım olmadığını biliyorum."

"Kesinlikle onunla birlikte değilim." Kelimeler ağzımdan hızla dökülüyor ve şimdi kaşlarını çatma sırası onda. "Ciddiyim. Kimseyle çıktığını sanmıyorum."

"Biliyorum. Bu yüzden seninle saatlerce konuştuğunu görünce şok oldum. Ben de kıskandım." Yine gülümsüyor ve bana her şeyi itiraf ederken nasıl bu kadar rahat olduğunu merak ediyorum. Ben asla yapmazdım. "Haftalardır seni benimle konuşturmaya çalışıyorum."

"Bir aydan biraz fazla bir süredir okuldayız," diye hatırlatıyorum ona.

"Doğru ya. Bu sınıfta olduğumuz her gün seninle konuşmaya çalışıyorum ve sen ben yokmuşum gibi davranıyorsun."

Hemen kendimi kötü hissettim. Onu bilerek görmezden geldiğimden değil. Sadece bazen kendi kafama çok takıyorum ve etrafımdaki her şeyi ve herkesi görmezden gelme eğiliminde oluyorum. "Özür dilerim. Sana öyle davranmak istememiştim."

"Sorun yok." Arkasına yaslanıp sandalyesine yayılıyor ve ben de ona bakıyorum. Uzun boylu görünüyor -oturduğu için bunu söylemek zor- ve koyu renk saçları ve gözleri var. Düzgün giyiniyor - bugün siyah kapüşonlu bir tişört ve kot pantolon giymiş. Ayağında siyah beyaz Nike Dunks ayakkabılar var ki Elise buna kırmızı bayrak derdi çünkü Dunks giyen hiçbir erkeğe güvenmezdi - tuhaf, biliyorum - ama bu küçük hatayı görmezden geleceğim.

"Senin adın ne?" Soruyorum çünkü son beş haftadır onu görmezden geldikten sonra en azından bunu yapabiliyorum.

"Tim."

"Ben Sinclair."

"Biliyorum." Gülümsemesi genişliyor. "Adını sevdim."

"Teşekkür ederim."

"Bir ara kahve içmek ister misin? Dersten sonra mesela?"

Hiç vakit kaybetmedi ve sanırım bunu takdir etmeliyim, ama yine de biraz tedirginim. Bu bir çeşit tuzak mı? August'u tanıyor ve kardeşlik evindeydi. O da bunun bir parçası mı? "O kardeşlikte misin?"

"Alpha Squared? Evet. Aceleyle girdim." Sırıttıyor ve acaba onu tebrik etmemi mi bekliyor diye merak ediyorum.

Bilmiyorum.

"August'u iyi tanıyor musun?" Ben soruyorum.

"Hiç de değil. O adam neredeyse hiç kimseyle konuşmaz. Sadece en iyi arkadaşı Cyrus'la. Ama şu adam? O iyi biri."

"Uh huh." Cyrus'un kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve öğrenmek de umurumda değil. "Bundan sonra bir dersim var."

"Hemen sonra mı?"

Teknik olarak hayır. İkinci dersimle üçüncü dersim arasında bir saatim var ama o bunu bilmiyor. "Sayılır."

"Yirmi dakika falan takılabiliriz. Hadi ama. Baktan yazma becerilerime rağmen seni iyi bir adam olduğuma ikna etmek istiyorum."

Küçük bir kahkaha atıyorum ve o da memnun görünüyor.

"Belki." "Ben ısmarlıyorum."

"Oh, peki o zaman. Karşı koyamam."

Başını sallıyor. "Yakında söylediğim ya da yaptığım hiçbir şeye karşı koyamayacaksın."

İfadesi beni neden bu kadar endişelendiriyor bilmiyorum ama...

Öyle.

* * *

Biz at ve kampüs Kahve dükkan sonra sınıf ve
öğrencileri ve öğretim üyeleri ile dolup taşıyor.
Sözde bu

en iyi kahve, bildiğimden değil. Buraya hiç gelmedim. Ve bunu Tim'e itiraf ettiğimde şaşkına döndü.

"Ciddi misin? Ne oluyor Sinclair? Tüm şehirdeki en iyi kahveyi kaçıırıyorsun." Bunu büyük bir içtenlikle söylüyor, yüz ifadesi şok dolu. Abarttığına eminim. "Buralardan mısın?"

Menüyü tararken yavaşça başımı sallıyorum. Ne sipariş edeceğimi bile bilmiyorum. "Çok kahve içen biri değilim."

"Kahretsin, kızım. Bugün aklımı başımdan alıyorsun," diye mırıldanıyor ve kafenin etrafına göz gezdiriyor. "Hey, şurada bir masa var. Başkası kapmadan sen kapmalısın. Senin için sipariş vereceğim."

"Tatlı olduğundan ve çok fazla kafein içermediğinden emin ol, tamam mı?" Masaya doğru ilerlerken ona söyledim.

"Burası bir kahve dükkânı. Tüm içecekler kafeinle dolu" diye sesleniyor arkamdan ve ben de kendi kendime gülümsüyorum.

Daha önce neden endişelendiğimi bilmiyorum. Tim iyi biri. Son derece arkadaş canlısı ve açık. Tanıdığım bazı insanlar gibi kibirli biri değil.

Tanıdığım bir kişi.

Ağustos'ta.

Ve onu tanımıyorum bile, diye düşünüyorum pencerenin hemen yanındaki küçük masaya yerleşirken. Bir kardeşlik partisinde birkaç saat sohbet etmek birini tanımak anlamına gelmiyor. Ayrıca, onunla tekrar vakit geçirmek için hiç isteğim yok. Korkunç, sevimsiz bir insan.

Peki neden onu düşünmeden duramıyorum?

Hayal kırıklığı içimde dalgalanıyor ve oda arkadaşımdan bir mesaj geldiğini görmek için telefonumu kontrol ediyorum.

GG bu akşam onunla yemeğe çıkmamı istedi!

Olamaz.

Ben: **Ona hayır dedin, değil mi?**

Yani, adamı çok az tanıyor, ama burada bir yabancıyla kahve içiyorum, belki de bunu söylememeliydim.

Neden ona hayır diyeyim ki? Onu gördün, değil mi? Muhteşem biri! Ve çok tatlı.

Güzelmiş. Ha.

Ama sonra kahve siparişimizi heyecanla hazırlayan ve hatta cam vitrinin arkasındaki bazı hamur işlerini işaret eden Tim'e bakıyorum ve onun da tatlı biri olduğunu fark ediyorum.

Şimdilik.

Ben: **Evet mi dedin?**

Elise: **Kesinlikle evet dedim ve umarım saat dört gibi odamıza geri gelirsin çünkü ne giyeceğime karar vermek için yardıma ihtiyacım olacak.**

Ben: **Orada olacağım.**

Telefonumu cebime geri koyuyorum ve yanımdaki büyük pencereden dışarı bakarak insanların geçişini izliyorum. Kampüs tıklım tıklım dolu. Thornhill özel bir üniversite ve bir Ivy League okulu olarak kabul ediliyor. Bu üniversitede rekabet çok çetin ve eğer başarılı olmak istiyorsam çok çalışmam gerekecek ki bunu yapabilirim. Ama bu dikkatimi dağıtacak bir şey yok demek. Tim gibi.

Telefonumu tekrar kontrol ediyorum, sosyal medyada hızlıca geziniyorum, Tim sabırla içkilerimizi beklerken huzursuzlanıyorum. Tekrar pencereden dışarı bakıyorum, bakışlarım tanıdık bir yüze takılıyor ve onun bana baktığını görünce dehşetle irkiliyorum.

Ağustos ayındayız.

Chapter Ten

AUGUST

Halüsinasyon görüyorum. Her yerde, hatta kahve dükkânlarının vitrinlerinde bile onun yüzünü görüyorum, sanki *ondan* başka bir şey düşünemeyen aşık bir aptalmışım gibi.

Nihai klişe haline geldim ve bir kez bile kafamı salladım. Gözlerimi kapatıyorum ve üçe kadar sayıyorum, sonra tekrar açıyorum. onu için olmak a serap o çözülür içine

hiçlik.

Ama hayır. Sinclair Miller, herkesin ve lanet olası annelerinin hayatları buna bağlıymış gibi bir şeyler içmek için gittikleri kampüs kafesinde küçük bir masada tek b a ş ı n a oturuyor. Ben nadiren giderim. Kafein bana hiçbir zaman cazip gelmedi ve bazen bunu kaçırmanın ben olup olmadığımı merak ediyorum.

Belli ki öyleyim çünkü lanet olası hayalimdeki kız hiç gitmediğim kafede oturuyor, o kocaman altın gözleri benimkilere kilitlenmiş. Sanki bir hayalet görmüş gibi bakıyor.

Anlayabiliyorum.

Tereddüt etmeden kapıya yöneliyorum ve beni karşılayan sıcaklık ve gürültü dalgası karşısında yüzümü buruşturarak kafeye giriyorum. Gizli hoparlörlerden müzik sesi yükseliyor ve espresso çekirdeklerinin öğütülme sesini duyabiliyorum. Devasa kahve makinelerinden çıkan buharın tıslaması. Satın almak için sıraya gir-

Pahalı içki uzun, dükkânın içinde dolanıyor ve ben burada ne halt ettiğimi bilmiyorum.

Bakışlarım Sinclair'ın başının arkasına takılıyor ve tam masasına yaklaşıp ne söyleyeceğimi düşünürken birinin adımı seslendiğini duyuyorum.

Duruyorum ve sağıma döndüğümde hevesli üye adaylarımızdan birinin annesini yeni görmüş ve altına işlemek üzere olan bir çocuk gibi bana el salladığını görüyorum, çok heyecanlı. Sinirlenerek yanına gidiyorum çünkü en azından bu bana bir amaç veriyor ve hala Sin'e ne söylemek istediğimi bulmaya çalışıyorum.

"Hey, başkan. Sizi gördüğüme sevindim. Buraya sık gelir misin?" Kardeşliğimizin en yeni üyesi, şapşal yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana soruyor. Fazla arkadaş canlısı birine benziyor ve ben bu tiplere asla güvenmem. Yani, ondan hemen nefret ediyorum.

"Ben buraya hiç gelmem," diyorum ve sanki onu gücendirmişim gibi geri çekiliyor.

"Tuhaf. Sinclair de öyle demişti."

Öfke içimde kaynıyor, taşmakla tehdit ediyor ve kendime sakın kalmam gerektiğini hatırlatarak derin bir nefes alıyorum. Bu adam-Troy, Ty? O yanlış bir şey yapmadı. "Sinclair'i tanıyor musun?"

Farkına varır ve geriye doğru bir adım atar. "Hey, kardeşim. Onunla birlikte olmaya çalışmıyorum, eğer düşündüğün buysa. O senin kız arkadaşın mı? Kimsenin ayağına basmak istemiyorum. Cuma gecesi ikinizi konuşurken gördüm ve ona sordum-"

Sözünü kestim. "Ne dedi?"

"Bir şey olmadığını. Bir kız arkadaşın olmadığını." Kaşlarını çatıyor, kalın kaşları gözlerinin üzerine iniyor ve ona bir Neandertal görünümü veriyor. Her an kollarını sallayıp homurdanmaya başlamasını bekliyorum. "Senin sevgilin yok, değil mi? Sinclair gibi mi?"

Sertçe yutkunarak, bu nankörü patlatmaya ve ona doğruca cehenneme gitmesini söylemeye tamamen hazırım. O bana ait.

Ama bu saçmalık ve ikimiz de bunu biliyoruz. "O benim kız arkadaşım değil."

Kelimeleri birbiri ardına sıralıyorum ve o her birinde göz kırpmıyor. Salak herif. "Tamam. Güzel. Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Ellerim sanki onları kontrol edemiyormuşum gibi yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Siz ikiniz çıkıyor musunuz?"

"İngilizce sınıfımda ve evet. Ona kahve içmeyi teklif ettim ve o da kabul etti." Ellerini ovuşturuyor, yüzünde hâlâ o aptal gülümseme var. "Okulun ilk gününden beri dikkatini çekmeye çalışıyorum ve nihayet bugün beni fark etti."

Hmm. Zamanlaması şüpheli.

"Tim! Siparişiniz hazır!" diye bağılıyor barista ve irkilmeme neden oluyor. Tanrım, burası çok gürültülü.

"Hey, gitmem gerek ama seni görmek harikaydı." Tim -Troy ya da Ty değil- iznim olmadan elimi tutuyor ve hayatımda gördüğüm en hevesli şekilde iki kez sıkıyor. "Bunu mahvetmemem için bana şans dile."

Ona şans dilemeye fırsat bulamadan, ki bunu asla yapmam çünkü fevkalade başarısız olmasını istiyorum, hızla uzaklaşıyor ve baristadan iki içki ile bir poğaça alıyor, gülümsüyor ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi ona göz kırpmıyor. Orada durup Sinclair'in oturduğu masaya doğru gidişini izliyorum. Yanında durup önündeki masaya bir fincan koyduğunda başını geriye doğru eğişini ve ona nasıl gülümsediğini izliyorum.

Kalbim sancılar içinde kıvranıyor ve hayati organımın hâlâ var olmasına şaşırarak dalgınca göğsümü ovuyorum.

Tim onun karşısındaki sandalyeye yerleşiyor ve kese kağıdını neşeyle yırtarak içinden kiraz dolu ve dağınık görünen kocaman bir Danimarka çöreği çıkarıyor.

Ben asla böyle bir şey yemezdim ve Sinclair'in yüzündeki hafif tiksintili ifadeye bakılırsa, onun da asla yemeyeceğini düşünüyorum. Bu bana ufak da olsa bir tatmin duygusu veriyor.

Sandalyesini geriye itip ayağa kalkıyor ve ben donup kalıyorum, bakışlarım tezgâha yaklaşıp fazladan peçete, plastik bir bıçak ve birkaç çatal alırken her hareketini takip ediyor. Tezgâhtan uzaklaştığı anda beni fark ediyor.

Sin de beni gördüğüne sevinmiş görünmüyor.

Bana doğru yürürken kendimi destekliyorum, vücudu neredeyse meydan okuma ve öfkeyle titreşiyor. İşaret parmağını yüzüme doğru ittiğinde bile irkilmiyorum, gazabına tamamen hazırım ve kahretsin, sikim mi seğiriyor?

Görünüşe göre kızgın bir Sinclair, ateşli bir Sinclair'dir.

"Beni *takip* mi ediyorsun?" Suçlayıcı tonu çok seksi.

"Hayır." Önerdiği şey saçmaymış gibi alay ediyorum. "Kimseyi takip etmiyorum, en azından seni."

"O zaman neden bu kafedesin?"

"Neden bu kafedesin? Herkes buraya gelir. Ben her zaman buradayım." Yalan dudaklarımdan usulca dökülüyor.

Duraklıyor, sanki beni değerlendirmek istiyormuş gibi biraz geriye yaslanıyor. "Öyle misin?"

"Evet." Eğildim ve yüzümü ona yaklaştırdım. "Ve seni *hiç* görmüyorum. Sen kim oluyorsun da bana seni takip ettiğimi söylüyorsun? Belki de sen beni takip ediyorsundur."

Yüksek sesle nefes vermeden hemen önce ağzı, kesinlikle nefis olan küçük bir dudak büküşüne dönüşüyor. "Benden uzak dur yoksa yeni erkek arkadaşımı üzerine salarım."

Kıkırdıyorum. "Tim mi? Bir köpek yavrusu kadar korkutucu. Onu üzerine salarsan kıcımlı ısırma yerine yüzümü yalamaya başlar."

Kızgın bir ses çıkarıyor ve "yeni erkek arkadaşına" kavuşabilmek için beni olduğum yerde bırakarak topuklarının üzerinde dönüyor.

Lütfen. İşte bu. asla gidiyor içinOlur. DeğilEğer I
bu konuda söyleyecek bir şeyim yok.

Chapter Eleven

SINCLAIR

An koca bir hafta tek bir Ağustos Lancaster'ı görmeden geçti ve sonunda yeniden nefes alabileceğimi hissettim. Ve uyku tekrar çok Çünkü Benyorgun Her gece onu rüyamda görmekten bıktım. Gün boyunca aklımdan eskisi kadar çıkmıyor-teşekkür ederim. iyilik-ve I Aslında Hayal edilen . veren bir sunum içinde ön . benim ETİK sınıf içinde sadece Dün gece iç çamaşırım. Her zamanki rüyanın yerine Ağustos gidiyor aşağı üzerinde Ben ile onun sıcak dil ve emici dudaklar, sadece parmaklarım külotumun içinde uyanmak için yine.

Ben buna ilerleme diyorum.

Belki de ona sapık dediğimde anlamıştır? Şüpheliyim.

Belki de Tim'e yeni erkek arkadaşım dediğimde bunu kastettiğimi anlamıştır.

Muhtemelen hayır.

August'u benden uzak tutan her ne olduysa, önemli değil. Onu tam beş gündür görmedim ve buna minnettarım. Tekrar normal hissediyorum. Bir nebze. Sayılır.

Tamam, pek sayılmaz çünkü üzerimde öyle bir etki bıraktı ki onu düşüncelerimden tamamen çıkarmak zorlaştı. Ve sonra bir de Tim var. Tatlı, sevimli,

Aşırı hevesli Tim geçen hafta beni üç kez kahveye götürdü ve tüm o kafeinin etkilerine rağmen gitmeye devam ediyorum. Her seferinde gergin oluyorum ve saatlerce doğru düzgün düşünemiyorum. Ama Tim'den son gittiğimizde kafeinsiz latte istediğimde, sanki beni zehirlemesini istemişim gibi alay etti.

Kafeine olan takıntısını tam olarak anlamıyorum ama sorgulamıyorum da. İyi biri ve İngilizce ödevlerinde ona yardım ettiğim için minnettar. Berbat bir yazar ve çok uzun süre konsantre olamıyor ve bunu ona söylemekten nefret ediyorum, ama bunun tükettiği tüm o kahveyle bir ilgisi olduğunu tahmin edeceğim.

Cumartesi öğleden sonra ve yurt odamda kilitli bir şekilde etik dersim için bir ödev yazıyorum - iç çamaşırlarımla sunum yapmakla ilgili kabusu bu yüzden gördüm, bundan eminim - kapı o kadar hızlı açıldı ki duvara çarptı. Elise odaya dalıyor, kapı arkasından gürültüyle kapanıyor ve kafasını arkaya eğmiş, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dönmeye başlıyor.

"İyi misin?" Nöbet geçirip geçirmediğini merak ederek dikkatlice soruyorum.

"Ben harikayım!" Vücudunu yatağımın ucuna atıp beni sarsıyor, ben de yere düşmesin diye dizüstü bilgisayarımın kenarlarını tutuyorum. "Az önce SEKS yaptım ve inanılmazdı!"

"Bekle bir dakika." Dizüstü bilgisayarımı kapatıp bir kenara koyuyorum ve onu inceliyorum. Tecavüze uğradığına dair işaretler arıyorum ama yanaklarının normalden biraz daha pembe olmasının ötesinde bir şey göremiyorum. Dışarısoğuk, belki de bu yüzden. "Seks yaptın mı? Kiminle?"

"GG!" Biz ona altın tanrı diyoruz, yani Rafael. Ailesi İtalyan ve annesi Sicilyalı bir sarışın ve altın rengi oradan geliyor, Elise birkaç gece önce uyuyamadığında ve kendi deyimiyle yeni adamı hakkında konuşmaya devam ettiğinde bana açıkladı. Beni saatlerce uyutmadı, GG hakkında konuşup durdu ve bir noktada ben

Ona August'tan bahsetmek istedim ama ağzımı kapalı tuttum. Ne olduğunu tam olarak anlamamışken onunla olan etkileşimimi nasıl açıklayabilirdim ki? "Aman Tanrım, çok iyiydi."

"Gerçekten mi?" İlk seferin ne kadar kötü olduğuna dair hep korku hikâyeleri duyarım. Ve Elise'in bakire olduğunu çok iyi biliyorum. "Acımadı mı?"

"Nooooooo." Sanki sorduğum için aptalmışım gibi kelimeyi uzatıyor. Ya da belki de bana böyle hissettiren kendi güvensizliğimdir. "Beni bir saat boyunca yemesinin ve o kadar çok boşalmamın yardımı oldu ki sonunda içime girdiğinde zar zor hissedebildim."

Hmm. Yoksa bu GG'nin küçük bir aleti olduğu anlamına mı geliyor? Bunu sormayacağım.

"Her neyse, harikaydı ve kalçalarım ağrıyor, çenem de öyle ve bunu tekrar yapmak istiyorum. Hemen."

"GG ile mi yoksa başka biriyle mi?"

"GG ile tabii ki!" Yatağımda yuvarlanıyor ve Rafael'le seks yaptıktan sonra duş alıp almadığını ya da seks sonrası terini yorganıma sürüp sürmediğini merak ederek burnumu kırııştırıyorum. "Bizi bu akşamki futbol maçına davet etti."

"Biz mi?"

"Evet. Tim'in de gitmek istediğini ama sana nasıl soracağını bilemediğini söyledi." Elise yatağımdan kalkıp yatağımın yanında durdu ve ellerini kalçalarına dayadı. "Her zaman bu kadar sert olmamak için çalışmalısın, Sinclair. Tim, GG'ye onu korkuttuğunu söyledi."

"Sert mi? Ben katı değilim. Bütün hafta Tim'le takıldım." Tim daha iyi hissetsin diye davranışlarımı değiştirmeyeceğim. Bu benim tarzım değil. Beni olduğum gibi kabul etmeli ve ben de öyle olduğunu sanıyordum. Ama belki de etmiyordur? "Birbirimizi tanımaya başladık ve belki de ben... utangacım? Kesinlikle korkutucu değilim."

"Öylesin. GG bile senin korkutucu olduğunu düşünüyor. Ona savunma mekanizması olarak duvarlar ördüğünü söyledim ama bana inanmadı."

ne dediğimi anlamış gibi görünüyor." Omuz silkiyor ve ben GG'nin sadece küçük bir penisi olduğunu değil, aynı zamanda aptal olduğunu da düşünmeye başlıyorum.

Bir iç çekiyorum ve dizüstü bilgisayarımı yataklarımızın arasında duran ve komodin görevi gören mini buzdolabının üstüne koymak için eğiliyorum. "Futbol maçına gitmek isteyip istemediğimi bilmiyorum."

Elise'in yüzü sanki tüm umutlarını ve hayallerini yıkmışım gibi düştü. "Oh, hadi ama. Eğlenceli olacak!"

Futboldan nefret ederim. Kendime karşı dürüst olursam, hiçbir spor dalı umurumda değil. Bu yüzden Cumartesi akşamı futbol maçına gitmek bana işkence gibi geliyor. "Hava soğuk olacak," benim ezik cevabım.

"O kadar da kötü değil! Daha Eylül ayındayız. Oyunlar Ekim'de gerçekten soğuyacak." Elise, buradaki ilk yılı olmasına rağmen neden bahsettiğini çok iyi biliyormuş gibi otoriter bir tavırla başını sallıyor.

"Tim neden bana gitmeyi teklif etmiyor?" Asıl söylemek istediğim, bana soracak cesareti yok mu?

"Dediğim gibi, senden korkuyor." Elise yavaş konuşuyor, sanki söylediklerini anlamakta güçlük çekiyormuşum gibi. Şu anda içimi dolduran hayal kırıklığıyla savaşmak için elimden geleni yapıyorum, ama sonunda ona teslim oluyorum.

"Bence bu sadece bir bahane." Elise sözümü kesmeye çalışıyor ama ben konuşmaya devam ediyorum. "Dediğim gibi, bütün hafta takıldık, birbirimizi tanımaya çalıştık. Ve hala benden korkuyor ve beni futbol maçına davet edemiyor mu?"

Elise çaresizce omuz silkiyor. "Bana söylediği buydu."

"Tim'e söyle, onunla gitmemi istiyorsa bana sorması gerek." Kollarımı kavuşturup çürük yatak başlığına yaslanıyorum, sırtımı dürtmesine ve ağrıtmamasına aldırmadan.

"Peki." Cebinden telefonunu çıkarır ve yazmaya başlar. "Rafael'e mesaj atıyorum ve ona Tim'e söylemesini söylüyorum."

"Mükemmel." Bu çok aptalca. Sanki anaokulundaymışız gibi telefon oyunu oynuyoruz.

Üniversite.

"Tamamdır." Bir mesajın gönderildiğini duyuyorum ve o da küçük şifonyerine yöneliyor. "Duş almam lazım."

Hâlâ seks teriyle kaplı olduğunu biliyordum. Yorganımı yıkamam gerekiyor ama kullandığımız çamaşırhane vasatın altında. Düzgün yıkandığından ve kurutulduğundan emin olmak için yirmi dolar ve makinelerin başında saatlerimi harcamam gerekecek.

İğrenç.

Elise duş almak için odamızdan çıkar çıkmaz dizüstü bilgisayarımı kapıp etik ödevimi bitirmeye çalışıyorum ama dikkatim çok dağınık. Söylediklerini düşünüp duruyorum. Tim ve Rafael'in benim hakkımda ne düşündüklerini.

Nefret ediyorum.

Göz korkutucu olmak istemem. Kendimi asla bu kelimeyle tanımlamazdım. Çocukluğumdan beri başkaları tarafından korkutulan biriyim. Özellikle de bana eziyet etmek ve hayatımı zindan etmek için ellerinden geleni yapan zorbalardan.

Hayal kırıklığımı üzerimden atamadan telefonumu elime alıp Tim'e bir mesaj gönderiyorum ve ona karşı açık olmaya karar veriyorum. Oyun oynamanın bir anlamı yok. Nasıl hissettiğimi bilmesi gerekiyor.

Ben: **Beni maça davet edemeyecek kadar gözünü korkutmamalısın.**

Mesajın gönderildiği an pişmanlıkla doluyorum. Muhtemelen bunu söyleyerek çok ısrarcı davrandım. Benim tam bir sürtük olduğumu düşünebilir. Belki de tam bir kaltağımdır.

Gözlerimi kapatarak başımın arkasını yatak başlığına bir kez vurdum. İki kere. Bu flört meselesinde tam bir fiyaskoyum.

Telefonum elimde titriyor ve Tim'den mi diye bakma hevesiyle neredeyse düşürüyordum. Ve öyle de oldu.

Elise'in bunu sana söylemesini istemedim.

Hmm. Cevabını iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

Ben: **Evet, öyle ve böyle hissetmenden nefret ediyorum. Her zaman böyle hissetmiyorum. Sadece...**

Ben: **Çoğu zaman mı?**

Tim: **Evet.**

Şimdi bana sorma şansın var. Sor bakalım.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca cevap vermiyor. Alt dudağımı kemiriyorum, bir şey söylemesini beklerken çok stresliyim. Herhangi bir şey. Ve sonunda, söyledi.

Hey, Sinclair. Bu akşam benimle maça gelmek ister misin?

Gülümseyerek cevabımı

söylüyorum. **Ben: Çok isterim.**

Chapter Twelve

AUGUST

Cumartesi öğleden sonra geç bir saatte kardeşlik evinin ön salonunda işime bakıyor, hayatımla ilgili aldığım kararları sessizce gözden geçiriyor ve aklımı tamamen yitirip yitirmedigimi merak ediyorum. Neden böyle hissediyorum?

Belki de şu anda iki aptal birinci sınıf öğrencisinin gece için randevu planları hakkında konuşmalarını gözetlediğim içindir. Bu aptalların ne yaptığı umurumda değil.

"Senin saçmalıklarını yüzüne vurdu, ha? Sana Elise'in ona söyleyeceğini söylemiştim." Açık sarı saçlı adam biraz aptal ama Tim kadar kötü değil.

"Elise yapmayacağına söz verdi!" Zavallı Timmy. Kulağa tamamen incinmiş gibi geliyor.

"Onlar oda arkadaşı ve o piliç Elise'in en iyi arkadaşı. Ona her şeyi anlatıyor."

Tim inliyor. "Harika. Sence benim hakkımda mı konuşuyorlar?" Lanet rüyalarında onun hakkında konuşuyorlar.

"Kesinlikle senin hakkında konuşuyorlar. Eminim Elise de bugün aramızda geçen her şeyi ona anlatmıştır." Bu adam şimdi inanılmaz derecede kendini beğenmiş görünüyor.

"Ne oldu?"

"Ne olduğunu biliyorsun." İkisinin de beni izlediğini, bir tepki beklediklerini hissediyorum ama bakışlarımı şu anda elimde duran kitaba odaklıyorum

kucağımda açık. Okumadığım ve ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim o l m a y a n bir kitap. Kitaplıktan çıkardım ve açtım.

"Doğru ya." Tim iki kelimeyi ağzından çıkardı. "Onu becerdin."

Son cümleyi söylerken sesi on oktav kadar düştü ama yine de anlayabildim çünkü bu öğleden sonra kardeşlik evinde sessizlik hakim. Burada kalan çocukların yüzde doksanının şu anda hâlâ uyuduğunu garanti edebilirim çünkü dün gece hepsi kafayı buldu ve ben kışkandım.

Ama gitmek için çok meraklıyım. Ya Sinclair hakkında bir şey söylerlerse ve ben kaçırırsam?

Kahretsin, acınacak haldeyim. Neredeyse bu iki embesil kadar kötüyüm.

"İyi miydi?" Tim soruyor.

"İyi olmasına gerek var mı? Daracık bir amları olduğu sürece, önemli olan tek şey bu, değil mi?" İkisi de gülüyor ve hatta birbirlerine beşlik çakıyorlar ve normalde onun değerlendirmesine katılsam da, bahsettikleri kız için kendimi kötü hissediyorum. Elise mi? Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama onun hakkında söyledikleri şey oldukça korkunç.

Yine aklımı kaçırdım. Ne zamandan beri tanımadığım bir kadının duygularını önemsiyorum? Hiçbir zaman. Şimdiye kadar.

Bekle. Onun kim olduğunu biliyorum çünkü az önce söylediler. Sinclair'ın oda arkadaşı. En azından ben ondan bahsettiklerini varsayıyorum çünkü Tim bu akşam maça başka kiminle gidiyor? Tanrım, sanki hâlâ lisedeyiz ve futbol maçı izlerken el ele tutuşuyoruz. Ne kadar sıkıcı.

Futboldan nefret ediyorum. Saçma sapan bir spor. Kuzenimin bir zamanlar oynamış olması ve kız kardeşinin futbol mirası olan bir aileden gelen büyük bir oyun kurucu yıldızla evlenecek olması umurumda değil. Beni hala sıkıyor. Bir yerlere gelmek için gösterilen çabaya ve kararlılığa saygı duyabilirim.

Ama bir grup adamın sahada top atarken birbirlerine çarpmalarını izlemek istiyor muyum?

Hayır.

"Sinclair'in külotuna girme şansım var mı sence?" Tim arkadaşına sorar.

Kırmızı görüyorum. Yanan, alev alev yanan kırmızı.

"Bu hızla mı gidiyorsun?" Arkadaşının her kelimesine kilitlenmiş durumdayım, cevabını bitirmesini beklerken nefes alamıyorum. "Hayır."

Başımı sandalyenin arkasına yaslayarak nefes veriyorum.

"Biz gör." Tim sesler anormal Kendinden emin.

İçinde olduğunu kim bilebilirdi? "Bana onu götürmem için yalvardı.

bu akşamki maça. Sanırım beni istiyor."

Sinclair'in bu aptalı istediğini düşünmek gülünç.

"Rüyada görürsün, kardeşim." Arkadaşı gülüyor, ama bu daha çok anıran bir ses ve bana bir eşiği hatırlatıyor.

Tim, "Bahse girerim gecenin sonunda onu önümde diz çöktürebilirim," diye söze başlıyor ve ben artık dayanamıyorum.

Kitabımı kapattıktan sonra ayağa fırlıyorum ve onlarla yüzleşmek için dönüyorum. "Onları süite mi götürüyorsun?"

İkisi de ölümcül bir sessizliğe bürünüyor, Tim konuşmadan önce bakışlarını paylaşıyorlar. "Hangi süit?"

"Kardeşlik derneğinin locası." Sesimi sakın tutuyorum.

Ölçülü. İçimde öfke var. Öfkeliyim. Bu adamı parçalamaya hazırım. Ama tepki vermeyi reddediyorum. "Stadyumdaki en iyi koltuklar." Tim bir kez daha bana dönmeden önce arkadaşları omuz silkerek birbirlerine bakıyorlar. "Bundan haberimiz yoktu.

Ve

Biletleri çoktan aldık."

"Öğrenci bölümünde 10 dolara?" İkisi de başını sallayınca, bu ikisinin bizim derneğe nasıl girdiklerini merak ediyorum. Belli kriterlerimiz var. Yani her serserinin kulübümüze girmesine izin vermeyiz. "Bunlar berbat koltuklar."

"Bütün aksiyon burada," diye itiraz ediyor arkadaşları.

"Senin adın ne?" Ona soruyorum.

"Rafe."

"Rafe, yanılıyorsun. Tüm aksiyon süitte olur. Bedava yemek ve içki. Sahanın mükemmel manzarası."

Gözleri parlıyor ve Tim genelde yaptığı gibi heyecanla başını sallamaya başlıyor. "Biletleri nasıl alacağız?"

"Hepsini kontrol ediyorum." Bu bir yalan. Sadece bu biletleri dağıtan kişiyi tanıyorum ve o da bana her zaman istediğim kadar bilet veriyor - ki ben maçlara hiç gitmediğim için bu genellikle hiç olmuyor. Ama stadyumdaki konserlere ve diğer etkinliklere giderim. "Ve ilk yıl üyeleri nadiren bu şansa sahip oluyor."

İkisi de başlarını öne eğer, üzüntüleri belirgindir.

"Ama ikiniz için bir istisna yapmaya karar verdim," diye ekliyorum.

İkisi de aynı şekilde sırtarak başlarını kaldırıyor. Tanrım, onları memnun etmek çok kolay.

"İmkânı yok," diye nefes alıyor

Tim. "Ciddi misin sen?" Rafe sorar.

Elimi kaldırdım. "Tek kelime daha etmezsen biletler senindir."

İkisi de dudaklarını birbirine bastırıyor, başlarını sallıyorlar. Ciddi ve sessizler, tam da sevdiğim gibi.

"Çağrı bürosunda hazır olmalarını sağlayacağım. Öğrenci bölümünde oturma zahmetine bile girme. Onları süite götürerek-" kelimesi boğazımda düğümleniyor "-arkadaşlarınızla etkileyeceksiniz."

Tim'in bir şeyler söylemek için can attığını söyleyebilirim. Muhtemelen bana bolca teşekkür ediyor ve sinir bozucu bir golden retriever gibi üzerime salyalarını akıtıyor ve ben de işaret parmağımı bir uyarı olarak uzatarak onu gösteriyorum. Anlıyor, sessiz kalıyor ve içimden bir memnuniyet damlası geçiyor.

Onları bu gece için istediğim yere götürdüm.

Chapter Thirteen

SINCLAIR

To geçmiş

Bazı kızlarla futbol maçına davet edildim.

O kadar heyecanlıyım ki neredeyse patlayacaktım. Bu aptal okula başladığımdan beri istediğim şey buydu-arkadaşlar. Kabul edilmek. Gruplarına sızmak zor oldu ama sanırım sonunda biraz ilerleme kaydettim.

Onlarla futbol sahasının ön kapısında buluşacağım ve ne giyeceğime karar vermek için o kadar çok zaman harcadım ki - her zaman üniforma giymeye alışmışken ve asla böyle bir karar vermek zorunda değilken bir şeyler bulmak zor - şimdi geç kalıyorum. Lancaster Lions tişörtüm ve üzerime tam oturan ve popomu güzel gösteren favori kot pantolonumla kampüste koşarken tanıdık bir ses beni olduğum yerde durduruyor.

"Tanrım, nereye gittiğine dikkat et."

Kampüste en nefret ettiğim kişiye çarpmak üzereyken kayarak duruyorum. "Ah. Seni görmedim."

Bana ayakkabılarının üzerinden geçmeye cüret eden iğrenç bir kemirgenmişim gibi bakıyor, ki bu iğrenç olurdu, ama evet. Bana sürekli böyle bakmasından nefret ediyorum. "Bir kez olsun kafanı kaldırıp baksan, belki insanlara çarpmazsın."

Bu kampüste daha önce hiç kimseyle karşılaşmamıştım ve kesinlikle onunla da karşılaşmadım. Hemen hemen her şeye otomatik olarak verdiğim bir tepki olmasına rağmen, ona özür dilemeyeceğim. August Lancaster defolup gidebilir, birkaç hafta önce ona söylememi istediği şey de buydu.

"Futbol maçına gidiyor musun?" diye soruyor ben hala konuşmamışken.

Başımı salladım.

Eğer mümkünse, küçümseme daha da büyür. "Bu şimdiye kadar icat edilmiş en aptalca spor."

"Futbolu sevmiyor musun?"

"Çok sıkıcı." İyi bir önlem için esniyor.

"Gitmiyor musun?" Neden onunla sohbet ediyorum ki? Ona katlanamıyorum.

"Tabii ki hayır. Kampüsten ayrılıp şehre gidiyoruz." Her zamanki gibi bakışlarını üzerimde gezdiriyor. "Gelmek ister misin?"

"Kesinlikle hayır" benim otomatik cevabım. Ben aptal değilim. August'la kampüs dışına çıkmak belaya davetiye çıkarmaktır. Benden nefret ediyor.

Ve bu his karşılıklı.

Gülüyor, sesi alaycı. "Anlaşıldı. Senin gibi korkmuş küçük bir kız zaten ne yapacağını bilemez."

Derin bir nefes alıyorum, ona bir hakaret savurmaya hazırım, ama o neşeliymiş gibi ıslık çalarak uzaklaşıyor ve herkes onun neşeli biri olmadığını biliyor. Birisi kafasının tepesinden şeytan boynuzları çıktığını keşfederse hiç şaşırmam.

Futbol stadyumunun kapısına gelene kadar yürümeye devam ediyorum, yeni arkadaşlarım beni coşkuyla karşıladığında gülümsüyorum. Belki de güvenilebileceğim iyi arkadaşlarım olduğunda burası o kadar da kötü olmayacak. Aptal August'tan gördüğüm muameleyi telafi edecekler.

Sorun şu ki, gecenin geri kalanında onu ve bana onunla gelmek isteyip istemediğimi nasıl sorduğunu düşünüp durdum. Hala kararımın arkasındayım ama içimde bir yerlerde keşke evet deseydim diye bir his var.

Sadece neler olabileceğini bilmek için.

Chapter Fourteen

SINCLAIR

Tim ve Rafael bizi yurt binamızın önünden aldılar. Almak derken, kardeşlik evinden yürüyerek geldiler ve kampüste bizimle buluştular, böylece hepimiz birlikte stadyuma gittik. Serin bir gece, hafif bir esintinin getirdiği serin bir hava var ve ben her ihtimale karşı bir sweatshirt aldım. Tim onu taşıırken bana bir kez baktı ve başını salladı.

"Buna ihtiyacın olmayacak."

"Neden olmasın?" Kaşlarımı çatıyorum, Rafael ve Elise'e baktığımda Rafael'in Elise'in boynuna sokulduğunu ve Elise'in de kıkırdamadan duramadığını görüyorum. Sanırım bu ikisi bütün gece birbirlerini hırpalayacaklar.

Harika.

"Bu bir sürpriz." Tim'in sesi kendini beğenmiş, ifadesi hiçbir şey ele vermiyor ve ben de üstüne gitmemeye karar veriyorum. Sürprizlerden pek hoşlanmam ama planladığı sürprizin kötü olacağını sanmıyorum.

En azından, umarım öyle değildir.

Bay Altın Tanrı sonunda Elise'i ellemeye çalışmayı bırakıyor ve hepimiz stadyuma doğru ilerlerken sohbet ediyoruz. Yaklaştıkça alan daha da kalabalıklaşıyor ve stadyuma girmek için uzun bir kuyruk oluşuyor. Tim bizi sıraya götürmüyor

Yine de. Onun yerine bilet gişesine gider ve üzerinde "Will Call" yazan pencerenin önünde durur.

"Bizi bekleyen biletlerimiz var," diyor Tim büyük bir güvenle.

"Öğrenci bölümünden bilet aldınız, değil mi?" Elise soruyor.

"Hayır. Daha iyi bir yerde," diye yanıtlıyor Tim, camın arkasında oturan kadınla konuşmaya başlamadan hemen önce.

"Öğrenci bölümünü seviyorum." Elise surat asıyor. "Herkes sana bira ısmarlıyor ve hiç yargılanmadan gerçekten sarhoş olabiliyorsun."

"Harika koltuklarımız var, bebeğim." Rafael kolunu Elise'in beline doluyor ve onu tekrar okşamaya başlıyor, Elise de buna rahatça izin veriyor. "Güven bana."

Bana güven diyen bir adama asla *güvenme*, bu benim ilk düşüncem, ama bunu kendime saklıyorum.

"Tamam." Tim bize yaklaşıyor, elinde dört gerçek bilet tutuyor. "Hadi gidelim."

Onu stadyuma kadar takip ediyoruz, merdivenlerden yukarı çıkıyoruz. Elise sürekli şikayet ediyor, burun delikli koltuklardan ve çok yüksek sesle bağırduğu için kendisine kızacak bir grup eski kafalı mezunla oturmaktansa bizim yaşımızdaki insanlarla oturmayı tercih ettiğinden yakınıyor.

"Burun kanadında oturmuyoruz." Altın Tanrısı'nın sesi sinirli geliyor. "Süütteyiz, tamam mı?"

"Kahretsin, Rafe. Sürprizi bozmanı istemedim." Tim neredeyse ayağını yere vuracaktı, çok kızgındı. "Derneğin bir locası var ve bizim de biletlerimiz var." Bunu Elise'i görmezden gelerek doğrudan bana söylüyor.

"Bekle, bir kutu süit mi?" Elise, Tim'in elinden tutup ona sarılır. "Bu inanılmaz!"

"Biletleri ben de aldım bebeğim," diye sızlanıyor Rafael. Bu adamdan gerçekten hoşlanmadığımı düşünmeye başlıyorum.

"Sen de iyi iş çıkardın bebeğim." Elise kollarını ona doluyor ve onu kendine yakın tutuyor. "Görmek için sabırsızlanıyorum"

bu süit!"

Stadyumun st katını saran koridor boyunca yürüyoruz ve Tim nihayet koridora dönüp biletlerimizi kontrol eden çalışana göstermeden önce diğerk taraftayız. Yaşlı adam başıyla onaylıyor ve biletleri Tim'e geri veriyor. "İyi eğlenceler."

Birkaç saniye içinde sitteyiz ve çok güzel. Tim ve Rafael tüm bu durum karşısında şaşkına dönmüş görünüyorlar ama içinde bulundukları kardeşlik grubunu düşünürsek, paralı olduklarını varsayıyorum. Bu kampüsteki hemen hemen herkes ya muazzam bir zenginlikten geliyor ya da ekstra zekiler ve bursla girmişler. Ne Tim ne de Rafe bana özellikle zeki gibi gelmiyor, bu yüzden onları bu okula getiren şeyin ailelerinin zenginliği olduğunu düşünmek zorundayım.

"şu televizyonlara bak!" Tim aşırı coşkulu bir köpek yavrusu gibi süitin etrafında dolanıyor. "Ve yemekler. Ne yemek ama!"

Süitte dolaşan diğerk insanlar çocukları -çünkü tam bir ocuk gibi davranıyorlar- zorlukla gizledikleri bir küçümsemeyle izliyorlar. Elise çoktan dev bir şarküteri tahtasına benzeyen masanın önünde durmuş, elindeki tabağı çeşitli et ve peynirlerle dolduruyor.

Aynı endişeli ifadeleri takınan yaşlı bir ifte doğru özür dileyen bir gülümseme sunuyorum. Yüklü olduklarını söyleyebilirim. O kadar çok mücevher takmış ki, bana göz kırpan elmaslar yüzünden neredeyse gözlerim kamaşıyor. Kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yok ama önemli görünüyorlar. Bu sitteki herkes önemli görünüyor, bizim dışımızda.

Tim ve Rafael buna nasıl bilet bulmuşlar?

Tabağımı çoğunlukla kraker ve meyve ile doldurduktan sonra bara gidip bir kola alıyorum, bu gece içki içme havamda değilim. Elise saniyeler içinde bana katılıyor, bir Tito's ve limonlu soda istiyor ve barmen içkiyi uzatır uzatmaz geri çarpıyor.

"Biraz yavaşlasan iyi olur-" diye başlıyorum ama yüz ifadesi ciddileşerek bana dönüyor.

"Başlama. Bu gece gevşiyorum ve eğleniyorum." Bana yaklaşıyor ve neredeyse kulağıma bağıyor. "Bedava alkol, Sinclair! Bundan faydalanmalıyız."

Ah canım.

Tim ve Rafe barda bize katılıyor, Tim ikisi için de birer bira sipariş ederken ağzı açık çiğniyor. Bana sırtıyor ve yemin ederim dişlerinin arasında sarı peynir parçaları görüyorum ve onu yargılamamalıyım. O iyi, komik ve zararsız biri. Yine de elimde değil ama içimden geri tepiyorum, pasaklı gibi yemek yemesinden ve klas sahibi değilmiş gibi davranmasından hafifçe iğreniyorum.

Belki Elise, Tim ve diğer herkes haklıdır. Belki göz korkutucuyum ve kibirli görünüyorum. Ve Elise, kendimi birilerine çok yaklaştıktan korumak için duvarlar ördüğümü söylerken kesinlikle haklı. Yakınlaşmak istediğim kimse yok. Şu anda Elise bile değil, çünkü "yeni erkeğinin" yanında çok farklı davranıyor, ugh.

Daha yeni seks yaptıkları ve şimdi onun ilgisini devam ettirmek için endişelendiği için mi? Bence bu gece onu dışarı çıkarması iyiye işaret. Ama yine de, onun yanında bu kadar sahiplenici davranması hoşuma gitmiyor. Kız ciyak ciyak bağırp ondan kaçmaya çalışsa bile sürekli onu tutup öpmeye çalışıyor. Ona sürekli bebeğim demesi de. Bunu sinir bozucu buluyorum. Birkaç kez buluştular, eğer öyle denebilirse, ve bir kez seks yaptılar. Şimdi de çift olmuşlar gibi mi davranıyorlar? Bu çok garip.

Bakışlarım Tim'e kayıyor ve onun hâlâ beni izlediğini görüyorum, kaşları çatık ve yüzündeki ifade beni anlayamadığını düşündürüyor. Ki bu iyi bir şey. Ben de kendimi çözemiyorum.

"İyi misin?" Bana yaklaşıyor, eli benimkine yaklaşıyor ve o b a n a dokunamadan ben kendimi geri çekiyorum,

Tabağımdan bir üzüm alıp ağzıma attım.

"Ben harikayım!" Sesim aşırı parlak ve son derece yapmacık ve tıpkı onun gibi ağzım dolu konuştuğumu fark ediyorum. "Neden sordun?" Üzümü çiğneyip yuttuktan sonra söylüyorum. İpucunu anlamasını umuyorum.

"Neredeyse bizden utanıyormuş gibi görünüyorsun. Hepimizden." Şu anda barın önünde birbirlerine sarılmış olan Rafe ve Elise'i işaret ediyor, barmen onları eğlenerek izlerken Elise Rafael'i bir parça salamlama besliyor.

"Utanmıyorum." Gülümsememi takınıyorum ve kolamı alıp bir yudum içiyorum.

"Ne içiyorsun? Jack ve kola mı? Oh, belki rom ve kola. Haksız mıyım?"

Başımı salladım. "Evet." İçki içmediğim için tuhaf olduğumu düşüneceklerini hissediyorum ve kendimi zaten olduğumdan daha fazla öne çıkarmak istemiyorum.

"Güzel. Tekrar doldurmamı ister misin?" Bir istekte bulunacakmış gibi barmene doğru dönüyor ve ben elimi koluna koyarak onu durduruyorum.

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim." Ona yumuşak bir gülümseme gönderiyorum, bu da işe yarıyor. O da yumuşuyor. Elimin altındaki kolunun gerginliğini bile hissedebiliyorum ve gergin olup olmadığını merak ediyorum. Beni etkilemeye mi çalışıyordu?

Muhtemelen.

"Oturup maçı izlemek ister misin?" diye sordu.

"Elbette."

Tabaklarımızı ve içeceklerimizi alıp stadyuma bakan pencerenin hemen önündeki stadyum koltuklarına doğru ilerliyoruz. İlk çeyrek çoktan başlamıştı ve diğer insanların oturduğu yerden uzakta olan koltuklara yerleştik.

"Onları gerçekten tanımıyorum, o yüzden..." Tim yanımdaki koltuğa yerleşirken omuz silkiyor, dirseği bana çarpıyor ve neredeyse tabağımı yere düşürüyor. Küçük bir çığlık koptu.

Yiyeceklerin bir kısmını kurtardım ama çoğu yerdeydi. "Kahretsin, Sinclair. Özür dilerim. Sana başka bir tabak getirmemi ister misin?"

"Hayır, o-" Başlıyorum ama o çoktan gitmiş, beni yalnız bırakmış.

Bardağımdaki ince kamıştan yudumlarken bakışlarımı aşağıdaki sahaya sabitlemiş, takımların mücadelesini izliyorum. Bir futbol maçı sırasında neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve en azından biraz olsun anlamayı dileyerek öne doğru oturuyorum. Babam futbolu pek sevmezdi ve evdeyken hiç izlemezdi, ki bu da nadiren olurdu.

Babam her zaman çalışır, kendisine milyonlar kazandıracak bir iş fikri bulmaya çalışırdı - doğrudan alıntı. Ben ortaokuldayken buldu. İşler büyüdükten sonra da hiç ortalıkta görünmedi. Ağabeyim mezun olup üniversiteye gitmişti ve annem her zaman ya babamla ya da arkadaşlarıyla birlikteydi. Yani yalnız çok zaman geçiriyordum.

Bu üzücü. Ben üzgünüm. Üzgün, küçük, kayıp, zengin, hiçbir duygusu olmayan ve büyük olasılıkla bakire olarak ölecek bir kızım çünkü aşırı dost canlısı Tim bile benimle nasıl başa çıkacağını bilmiyor.

"Tanrım, bu adam tam bir enkaz."

Ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor ve yemin ederim kalbim boğazıma yerleşerek konuşmamı zorlaştırıyor. Bu sesi her yerde tanırım. Rüyalarım giriyor. Ve kâbuslarıma.

Bir şeyler duyuyorum. Duymak zorundayım. O burada değil. Burada olmak için hiçbir sebebi yok. Son hatırladığım kadarıyla futboldan nefret ediyordu ve eminim hala ediyordur. Değil mi?

"Onunla çıkıyor musun, Sin? Gerçekten mi? Çok daha iyisini yapabileceğini biliyorsun," diyor August benimkinin hemen yanındaki sandalyeye yerleşirken.

Tamam.

Sonraki

Kime?
Benimki
ne.

"Burada ne halt ediyorsun?" Ona bakmamaya çalışarak fısıldıyorum. Tanrım, yine de kokusunu alabiliyorum. Ve onu hissedebiliyorum da. Kalçasını yanıma bastırıyor ve hatırladığım kadar sert ve kalın. Vücut ısısı yayılıyor, ona sokulmak istiyorum ve bu sanırım hayatımda sahip olduğum en çılgınca düşünce.

"Derneğin süiti. Ara sıra bir iki maça geliyorum." Sandalyesinde kambur durup dirseğini benimkinin hemen yanındaki kol dayanağına dayıyor ve ben hareket etmiyorum. Sanki yapamıyorum.

Sanki istemiyorum.

"Nedense futboldan hoşlanmayacağını düşünmüştüm," diye mırıldandım.

"Kuzenim önümüzdeki NFL seçmelerinde en üst sırada yer alacak kişiyle evleniyor. Futbolu sevmeyi öğrendim."

Sonunda başımı çevirip ona doğru bakıyorum, iddia ettiği gibi futbolu *sevdiğine* inanmakta zorlanıyorum. Ona bakmak büyük bir hataydı. Bakışlarım onunkilerle buluşuyor, o güzel mavi gözlerde boğuluyor ve orada gördüğüm eğlenceden nefret ediyorum. Hepsi de benim zararına.

"Süitten etkilendin mi?" diye soruyor. "Tim'in tek istediği buydu, seni etkilemek."

Farkına varır. Bunu bilerek yapmıştı. "Biletleri Tim'e sen mi verdin?"

"Bu geceyi boşa harcayacaklardı." Omuz silkiyor. "Bu teklifle onun hafta sonunu güzelleştirebileceğimi düşündüm."

"Biletlerin boşa gidip gitmemesi umurunuzda değil." Gizli amacı neydi? Beni görmek için değildi, değil mi?

Hayır. İmkansız.

"Oh, ama ben biliyorum." Yüz ifadesi de sesi gibi ciddi.

Etrafıma bakıyorum, bizim yaşlarımızda başıboş bir kadın arıyorum ama göremiyorum. "Kız arkadaşın nerede?"

Kaşlarını çatıyor. "*Kız arkadaşım* mı? Benim kız arkadaşım yok."

"O zaman odandaki kimin rujuydu?" Umurumda olmamalı. Hayır, umursamamalıyım ama kıskanç bir inek gibi konuşuyorum ve kendime çok kızıyorum. Keşke her şeyi geri alabilseydim.

August gülüyor ve bana şaka yaptığımı hissettiriyor. "Bu ev annemizin ruju. Dernek üyelerini hizada tutar. Yolanda yıllardır orada. Çok koyu bir ruj sürer ve yaklaşık elli tüpü vardır. Onları evin her y e r i n d e bırakıyor."

"Uh huh." Ona inanmıyorum. Ev annesi. Lütfen. "Ben ciddiğim." Ona inanmadığım için kızgın görünüyor ve bu hoşuma gitti.

"Hey, Lancaster. Prez. Burada ne yapıyorsun?" Tim diğer tarafımdaki koltuğa oturdu ve şarküteri tabağından seçtikleriyle dolu taze bir tabak uzattı. "Geleceğini düşünmemiştim."

"Elbette isterim. Futbolu seviyorum." August dirseğini yan tarafıma saplarken Tim'e sırtıyor. "Değil mi, Sin?"

"Günah mı?" Tim bizi incelerken gözleri irileşiyor. "Bunu hiç bir araya getiremedim. Adının Sin olabileceğini."

"Tabii ki yapmadın." August yüzündeki gülümsemeyi koruyor ama bakışlarında alçaklığın parıltısını görüyorum. Bunu fark ediyorum ve içimde küçük bir korku titreşimi yanyor. "Pek çok şeyi fark etmiyorsun, değil mi Timmy?"

Tim güler ve elinde tuttuğu bira kutusundan bir yudum alır. "Sanırım bilmiyorum. Oh, ne oluyor be!" August tek kelime etmezken maçı izleyen diğer insanlar bağırmaya başlayınca ayağa fırlıyor. Ben de öyle.

Bana bakıyor, dikkati oyunda ve az önce verilen kötü kararda değil. Daha az umursayamazdı çünkü bu adam futbolu hiç umursamıyor. Sevmiyor. Sevmediğini biliyorum. Ben de sevmiyorum. Bu gece maça gelmesinin başka bir nedeni daha var. Bu süit.

Belki de egom konuşuyor ama bence onun nedeni tamamen benimle ilgili.

Chapter Fifteen

AUGUST

I t's Sonunda devre arası ve Ben korkuyor I olabilir koparmak Bu süitte olmaktan çok sıkıldım. Bu oyunu, birliğimin gerçek üyeleri olan bu sarhoş aptallarla - bu nasıl oldu hâlâ anlamış değilim- ve Rafe'in aynı derecede sarhoş kız arkadaşıyla ya da sevgilisiyle ya da ona ne demek istiyorsa onunla birlikte izlemekten. Sin'in oda arkadaşı, ki bu muhtemelen şehvet düşkünü Rafe'in her fırsatta onu ellemesine izin vermekten hiç çekinmeyen o kızı etiketleyebileceğim en iyi şey. Herkesin içinde. Hepsi o kadar sarhoş ki, neden oldukları kargaşayı umursamıyorlar ve ben zaten salonu işgal eden çeşitli bağışçılara ve mezunlara gittim. kutu ile Biz Bu gece, umut verici Bağışlar ve çeşitli hayır kurumlarına bağıшта bulunarak, ilk yıllarımızın neden olduğu bu küçük karmaşayı görmezden gelebilirlerse Akşam.

Hepsi başlarını sallayıp teşekkürlerini mırıldandılar ve bir bok anlamasalar da anladıklarını söylediler. Bunu kalbimdeki merhametten ya da bu birinci sınıf aptallarının iyi vakit geçirmesini istediğimden yapmıyorum. Bu gece boyunca yanımda oturan kadın için acı çekiyorum. Kokusu, yumuşak saçları ve üzerindeki kalın beyaz kolej kazağı yüzünden şehvetten aklımı başımdan alıyor.

Ŗu anda giyiyor. Saçlarını at kuyruğu yapmış ve kafasını her salladığında -ki bu sık sık oluyor- uçları yanağıma çarpıyor ve bunu bilerek yaptığını düşünüyorum.

Güzel olmuş. Hoşuma gitti. Çok fazla ve nedenini anlamıyorum çünkü bu kadından hoşlanmıyorum. Ona kadın bile diyebilir miyim? Daha çok bir kız gibi; on sekiz yaşında, liseyi zar zor bitirmiş, muhtemelen bir gram deneyimi yok ve onu baştan çıkarmak için en ufak bir girişimde bulunsam, muhtemelen kanlı bir cinayet çığlığı atar ve şeytanın kendisi onu kovalıyormuş gibi kaçardı.

Belki de ben şeytanım. Muhtemelen yleyim. Ŗu anda Tim'in diğer tarafında kıymetli Elise'iyile oturan huysuz Rafael'den daha iyi değilim. Rafael'in eli Elise'in tişörtünün üzerinde ve parmaklarının Elise'in dar tişörtünün kumaşının altından göğüs uçlarına doğru hareket ettiğini görebiliyorum.

Cidden, ne oluyor lan?

"Selam." ne doğru eğildim, bakışlarım Rafe'inkilerle buluştu. Göz kapakları yarıya kadar inmiş durumda ve sarhoş olduğu kadar kafası da iyi mi diye merak ediyorum. "Bu boku başka bir yere götür."

Rafe elini Elise'in gömleğinin altından çıkarıp beni selamlıyor ve Elise'in kıkırdamasına neden oluyor. "Emredersiniz efendim."

Ayağa kalkar, Elise'in elini tutar ve saniyeler içinde gitmiş olurlar.

"Az önce nereye gittiler?" Sin, bu gece Tim'den daha çok dikkatini verdiği telefonundan başını kaldırıyor. Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum. Sahaya odaklanmış ve ona dikkatini vermeyen Tim'i dürtüyor. Aptal herif. "Arkadaşın ve Elise nereye gitti?"

"Ne?" Bakışlarını onunkilere çevirmeden önce etrafına bakınıyor, yüzünde mahcup bir ifade var. "Gittiklerini fark etmedim bile."

"Onlara başka bir yere götürmelerini söyledim," diye mırıldanıyorum, sesim sıkılmış gibi çıkıyor çünkü tahmin edin ne oldu?

Çok sıkıldım. En azından oyundan. Yanımda oturan kadından değil. Bana neredeyse hiç bakmıyor ve eminim hala kızgındır. Beni gördüğüne sevinmedi ve

Bu en hafif tabiriyle. Onu kızdırıyorum, ki bu iyi. Mükemmel. O da beni kızdırıyor. Her şeyden çok, düşüncelerim ve - Tanrım, bir ahmak gibi konuşuyorum - onunla ilgili *duygularım* beni rahatsız ediyor. "Ahh." Tim'in tek söylediği bu. Dikkatini oyuna v e r i y o r , hiç umursamıyor. Tahmin et benim açıklamam onun için yeterliydi.

Sinclair'in bıkkın iç çekişi Tim'in kafasının üzerinden geçiyor ve bana ters ters bakıyor. Kendime engel olamayarak ona sırtıyıyorum ve tüm yüzü kızarıyor. "Neyi başka bir yere götüreyim?" diye soruyor, sesi belli belirsiz tizleşiyor.

Tiz sesli bir kadına tahammülüm yok ama elimden geleni yapacağım. "Orada oturmuş resmen seks yapıyorlardı. Yoksa fark etmedin mi?"

"Seks mi yapıyorsun?" Sesi yükseliyor ve ona bir bakış gönderiyorum. Tanrı'ya şükür sesini alçalttı. "Ne demek istiyorsun?"

"Eli gömleğinin üzerindeydi ve pantolonunun önünde ıslak bir nokta gördüğüme eminim." Tanrım, ona her şeyi anlatmama gerek var mı? Birbirlerine sürtündüklerini nasıl fark etmemiş? "Bu tür şeylere devam edeceklerse dışarı çıkmalarını söyledim."

"Vay canına. Arkadaşlarımı kovarak bu kadar kaba davranmana gerek yoktu," diye mırıldandı, tiksindiği her halinden belliydi.

"Burada sevişmeleriyle ilgili bir sorunun olmadığını mı söylüyorsun? Onlar kardeşliğimizin temsilcileri, biliyorsun. Bu gece buradaki herkesi gördün mü?" Kalabalığın geri kalanına doğru bir el salladım. "Bu süitte ciddi VIP'ler var."

"Tim ve Rafael gibi mi?" Kaşlarını kaldırıyor, şüphesiz bana meydan okuyor ve kendime itiraf etmek zorundayım...

Kaşlarıyla yaptığı o şey ve bana meydan okumaya çalışması? Belki de beni kızdırıyor? Ateşli.

Sıcaktan daha sıcak.

"Doğru. Küçük dostların gibi," diye takılıyorum.

"Onlar benim küçük dostlarım değil." Bana saçlarını koklamam için bir bahane vererek daha yakına eğiliyor. Tanrım, o

Lezzetli. "Rafe ve Elise bugün ilk kez seks yaptılar. Ve bu onun ilk seksiydi."

"Boku yedi," diyorum inleyerek.

Sin kaşlarını çatar. "*Adam* sikilmiş mi? Daha çok kadın gibi. Bütün gece onu elledi."

Demek ki fark etmiş. "Söyleyebildiğim kadarıyla şikayet etmedi."

"Çünkü o sarhoş."

"Peki sen neden içmiyorsun? Bütün akşam rom ve kola içtiğini gördüm."

"Burada rom yok." Bardağındaki buzu çingırdatıyor.

"Saçmalık."

"Dene bakalım." Bardağı bana uzatıyor ve ben de ince pipetinden bir yudum alıyorum. Ve hayır, daha önce dudaklarını pipete sarılmış görmem umurumda değil. Bunun hiçbir önemi yok. Haklı, içinde sadece sade kola var. "Gördün mü?"

Diğerleri gibi sarhoş bir aptal olmamasına çok şaşırdım. Ara sıra içmeyi severim ama çoğunlukla ölçülü içerim - Sinclair'i odama götürdüğüm zaman hariç. O gece zil zurna sarhoştum ve bedelini ertesi gün ödedim. O zamandan beri bir damla bile alkol almadım.

"Sanırım yalan söylemiyordun." "Ben yalancı değilim."

Sert ses tonunda bana söylenmemiş bir mesaj göndermeye çalıştığını düşündüren bir şey var.

"Bana bir tane mi diyorsun?"

"Öyle mi diyorsun?"

"Bilmiyorum." Ona ters ters baktım. "Öyle miyim?"

İçinden bir huff sesi çıkıyor ve bakışlarını benimkilerden kaçırıyor, umursuyormuş gibi maçı izliyor. Ben de onu umursuyormuşum gibi izliyorum. Ve işte yalan. Başka kimseyi umursamıyorum.

ailem ve kendim hariç. Oh, ve Cyrus, ne yazık ki bu gece gelemedi çünkü bir randevuya gitti.

Ne kadar yazık. Bence ilk yılların maskaralıklarını çok komik bulurdu.

"Bana bakıyorsun," diye fısıldıyor Sin, dudakları zar zor kıpırdıyor, dikkati hâlâ oyunda. Tim bize dikkatini vermiyor. Kimse dikkat etmiyor. Onun sınırlarını test etmeye karar verdim.

"Elimde değil." Öne doğru eğilip yanağına değen saçlarını tarıyorum ve kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Titriyor - çok küçük bir hareket ama fark ediyorum ve içimi bir zafer duygusu kaplıyor. Bir tepki. Sonunda. "Görüş alanımdasın."

"Maçı izliyor olman gerekiyordu." "Maç umurumda bile değil."

Yüzünde bir gülümsemeye bana doğru döndü. "Yalan söylediğini biliyordum! Futboldan nefret ediyorsun, değil mi?"

Bana bu soruyu sorarken sesinin bu kadar neşeli çıkması ilginç.

"Beni yakaladın." Zar zor tepki verdim.

"Gördün mü? Sen bir yalancısın." Başını sallıyor.

"Sen de sevmiyorsun. Bütün gece maçı zar zor izledin." Kucağında duran telefonu işaret ediyorum. "Bu aptal maçı izlemek yerine sosyal medyada gezinmeyi tercih ediyorsun."

Dişlerini alt dudağına gömüyor, suçlu gibi görünüyor ve lanet olsun, dudağını ısırıldığını görmek beni sertleştiriyor, ki bu çok saçma. "Yakalandım."

"Biliyordum." Ona yaklaştım, ağzımı kulağına dayadım ve sesimi kaba bir fısıltıya indirdim. "Hadi buradan çıkalım."

Sinclair sanki boşluğa ihtiyacı varmış gibi benden uzaklaşıyor. "Ciddi misin sen?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece bir süre ona bakıyorum, bakışlarım ağzına düşüyor. Son derece seksi ve öpülesi ağzına. Her zaman dudaklarını büzüyor ve bunun onun doğal şekli olduğunu fark ediyorum. "Ölümçül."

"Hayır." Bakışları yana kayıyor, sanki saatlerdir onu düşünmeyen Tim'i düşünüyormuş gibi. "Randevum var."

"Ve sen ondan sıkıldın. Seninle ilgilenmiyor bile." Gülümsemem küçük ve hınzırca, eminim. "İşleri biraz daha... ilginç hale getirebilirim."

"Tam olarak ne öneriyorsun?" Gerçekten kafası karışmış görünüyor.

Ona doğru eğildim, ağzım bir kez daha kulağında. "Banyoya git ve beni bekle."

Keskin nefes alış verişleri bana bunun ya korkunç ya da harika bir fikir olduğunu düşündüğünü söylüyor. "Kesinlikle olmaz."

Cevabının beni korkutmasına izin vermedim. "Buna değmesini sağlayacağım."

"Nasıl?" Başını benimkine doğru çeviriyor, dudaklarımız o kadar yakın ki onu öpebilirim. Öptüğümde nasıl olduğunu hatırlıyorum. Tadının ne kadar tatlı olduğunu.

"Seni yalnız yakaladığımda öyle bir boşaltacağım ki yıldızları göreceksin."

Göğsü inip kalkıyor. Yükselip alçalıyor ve ben çok ileri gittiğimden endişeleniyorum. Ne yapacağım, onu banyoda parmaklayıp adımı haykırmasını mı sağlayacağım? Hadi ama. Ben de en az Rafe kadar kötüyüm.

"Bu bir söz mü?"

Sözleri o kadar yumuşak söyleniyor ki, ilk başta bir şeyler duyduğumu sandım. Ama hayır. Bunu o söyledi.

Söyledi amına koyayım.

"Evet," diyorum tereddüt etmeden ve onu nazikçe itiyorum. "Git."

Ayağa fırlıyor ve kollarını başının üzerine doğru uzatarak kazağının kalkmasına ve çıplak karnının bir bölümünün görünmesine neden oluyor. Açıkta kalan tenine bakıyorum, ona yapmak istediğim pek **çok** acınası şeyi düşünüyorum ve koltuğumda kayıyorum. Aletimde büyüyen ağrıyı hafifletmeye çalışıyorum.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diyor tüm süitin duyabileceği kadar yüksek sesle. Gerçi kimse ona dikkat etmiyordu. Tim bile, gerçi bu yeni bir şey değil.

"Tamam. Süitte banyo var," diyor Tim, gözlerini oyundan ayırmadan.

Bana okunamayan bir bakış gönderiyor ve sonra uzaklaşıyor. İçimden hemen ayağa fırlayıp onu takip etmek geliyor ama biraz bekliyorum. Ona kadar sayıyorum. Bildirimlerimi kontrol ediyorum. Sahayı izliyormuş gibi yapıyorum.

Sonra oradan hızla çıktım ve çok hevesli görünmemeye çalışarak tuvaletlere yöneldim. Kalbimin çılgınca atışını kontrol etmek için çaresizdim. Bu, ne zamandan beri yaptığım en heyecan verici şey... Bilmiyorum. Kendime karşı dürüst olursam, sadece bu gece değil, günlerdir sıkılıyorum. Haftalardır. Aylardır. Yıllardır.

Hiçbir şey beni heyecanlandırmıyor. Onun dışında hiçbir şey ilgimi çekmiyor.

Günah.

Kapı kolunu test ediyorum ve tek kişilik olduğunu ve içeride başka kimsenin olmayacağını hatırlayarak kadınlar tuvaletine kolaylıkla giriyorum. Sinclair lavabonun başında duruyor, ellerini tezgâha dayamış, kilidin belirgin tıkırtısını duyduğunda başını bana doğru çeviriyor. Yüzü tamamen bana dönük, ağzı çalışıyor, gözleri kocaman ve bana hayır diyeceğini biliyorum. Bunu yapmamamız gerektiğini.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ediyor sesi titreyerek. Bunu söylerken bana da bakmıyor ve o anda kazandığımı anlıyorum. Bu kız ona ne istersem yapmama izin verecek.

Ve her dakikasına bayılacak.

Chapter Sixteen

SINCLAIR

M Tüm vücudum sinir ve heyecandan titriyor ve söylediği şeyi yaptığım için büyük bir pişmanlık duyuyorum. Onunla bu banyoda buluşmak. Kendime bakıyorum Onu beklerken aynaya bakıp bunun berbat bir fikir olmasının tüm nedenlerini gözden geçiriyorum.

Her şeyden öte, bu bir hata, büyük bir hata. Beni umursamıyor. Beni kullanıyor çünkü muhtemelen küçük bir parçası, ben burada August'la birlikteyken benimle gerçekten ilgilenen adamın dışarıda beni beklediğini bilmekten zevk alıyor. Tek başına.

Banyoya girdiği anda donup kalıyorum, bakışlarım aynada onunkilere takılıyor. Hiç etkilenmemiş gibi görünüyor, beni izlemeye devam ederken kilidi yerine çeviriyor ve kalbim o kadar çılgınca atıyor ki, duyabileceğinden korkuyorum.

Bu çok kötü. Çok çok kötü.

Tüm bu durumun kötü olduğunu bilmeme rağmen, beklenti damarlarımda bal gibi yavaş akıyor ve beni gergin yerine durgun bırakıyor. Bu gece bir yudum bile alkol almadım ama yine de sarhoş hissediyorum. Kanımda dolaşan ve kafamın içinde dönen duygularla sarhoş. Bana tam olarak ne yapmak istiyor? Bunu nasıl yapacak? Yıldızları göreceğim kadar sert boşalmamı nasıl sağlayacak?

Öğrenmek için sabırsızlanıyorum-hayır. Öğrenemem. Buradan çıkıp gitmem gerek. Şimdi.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldıyorum.

Hiçbir tepki vermiyor. Sadece yüzündeki küçümseyici ifadeyle beni izliyor. Sanki söylediklerim onu hayal kırıklığına uğratmış gibi. Eminim öyledir.

"Ben gidiyorum," diye devam ediyorum.

Kıkırdıyor ve engellediği kapıdan uzaklaşıyor. "Devam et."

Olduğum yerde kalıyorum, ellerim arkamdaki tezgâha dayalı, vücudumu yavaş yavaş ürperti kaplıyor. Kıpırdamıyorum ve o beni istediği yere getirdiğini biliyor, bir kedinin fareyle oynadığı gibi yavaşça yaklaşıyor, ta ki bana o kadar yakın durana kadar, her nefes alışımında göğsüm onunkine değiyor.

"Sen gitmedin." Bariz olanı söylüyor.

"Yapacağım." Derin bir nefes alıyorum. "Hemen şimdi." Nefes verişim titrek, sinirlerimi ele veriyor.

August elini belime yerleştiriyor, istesem ondan uzaklaşabileceğim kadar hafif. Bir adım daha atıyor, ayaklarımız birbirine dolanıyor ve başını eğdiğinde gözlerimi kapatıp başımı geriye eğiyorum, ağzının benimkine değmesini bekliyorum.

Öyle bir şey olmadı. Hayal kırıklığı içimi kaplıyor ve gözlerimi açtığımda onun beni dikkatle izlediğini görüyorum. Yüzündeki her küçük gözeneği seçebileceğim kadar yakın. Dudaklarının hemen köşesindeki silik yara izini. Dudakları aralanıyor, bakışları araştırıyor ve yüzünün mükemmel pürüzsüzlüğü beni büyülüyor. Tıraş olurken tek bir deri parçası bile atlanmamıştı ve ona dokunmak istiyorum. Cildinin görüldüğü kadar pürüzsüz olup olmadığını görmek istiyorum.

"Seni öpmemeliyim," diye mırıldanıyor. "Seni bekletmeliyim."

"Neden?" Söyledikleri karşısında dehşete düşerek nefes alıyorum. En çok beklediğim şey buydu.

Tanrım, şu an yaptığım şey yüzünden cidden cehenneme gideceğim. Bir çocukla çıkıyorum ve başka bir çocuğun - August Lancaster'a cidden *çocuk* diyemiyorum, benim neyim var - bana dokunmasına izin veriyorum. Beni gerçekten öpmesini istiyorum.

"Bütün gece alaycı sözlerin ve saçının kokusuyla bana işkence ettin."

Sözleri karşısında şok olmuş bir şekilde ona göz kırpıyorum.

"Bekle, ne?"

Sorumu duymazdan geliyor ve yüzünü boynuma bastırıyor, dudakları hassas tenime temas ettiği anda inlememe neden oluyor. Banyo tezgâhının fayanslı kenarına sıkıca tutunuyorum, dilinin yalamak için gizlice çıktığını hissettiğim anda gözlerim kapanıyor.

Oh. Tanrım. Bana ne yapıyor?

"Sen kötü bir kızsın Sin," diye fısıldıyor boğazıma doğru, parmakları yukarı kayıyor, çenemin ve çenemin hemen altına yerleşiyor, tüm eli boynumun ön tarafına dolanıyor. "Randevun seni beklerken benimle gizlice banyoya giriyorsun."

Suçluluk duygusu üzerime çöküyor ve tam geri çekilmek üzereyken diğeri elini bacaklarımın arasına yerleştiriyor, sanki oranın sahibiymiş gibi beni avuçluyor ve kotumun kalın kotunun içinden bile onu hissedebiliyorum. Klitorisim titriyor, çıplak parmaklarını tenimde hissetmek için sabırsızlanıyorum ve bunun olup olmayacağını merak ediyorum.

Umarım öyledir.

"Pantolonunu benim için çöz. Nelerin olduğunu göster bana." Derin, sert sesi tam içime ulaşıyor, beni titretiyor ve tereddüt etmeden tezgâhtaki tutuşumu bırakıyorum ve kot pantolonumun fermuarını açıyorum, parmaklarım hevesle beceriksizleşiyor. Yolumdan çekilmek için elini üzerimden çekiyor ve kotumun fermuarı açılarak çok basit, çok sıkıcı siyah pamuklu külotumu gösteriyor.

August benden bir adım uzaklaşıyor, bakışları kasıklarına düşüyor, bakışları erimiş sıcaklığa dönüşüyor. Bundan sonra ne yapacağına dair hiçbir uyarı yok. O uzun, kalın parmaklarını kotumun önünden geçirip beni tekrar kavıyor ama bu sefer eliyle benim aramda sadece ince bir pamuk bariyer var.

Bir solukla avucuna doğru sarsılıyorum, gözlerim kapanıyor ve elini çekip beni öylece bırakıyor. "Aç gözlerini, Sin. Beni izle."

Göz kapaklarım ağırlaşıyor, ama bakışlarının karanlığına kapılıp onları açıyorum, parmaklar tekrar içeri girdiğinde dudaklarım aralanıyor. Şimdi külotumun altında, çıplak etime dokunuyor. Kasık kıllarımın arasında dolaşıyor. Duraklıyor, aptalca güzel yüzünde bir kaş çatma beliriyor.

"Amına ağda yapmıyor musun?"

Yavaşça başımı sallıyorum, kelimeleri oluşturmamıyorum. Ağda yapmamın ya da buna benzer bir şeyin anlamı yok. Benden başka kimse güneşe inmeye cesaret edemedi.

"Seni bir daha gördüğümde, bu amcığın tamamen çıplak olmasını istiyorum. Geride tek bir kıl bile kalmasın." Alt dudaklarıma bastırıyor, iki parmağıyla aralarını açıyor ve utanç verici bir ıslaklıktan başka bir şeye batmıyor. "Şu haline bak. Bana olan nefretine rağmen sırılsıklamsın."

Ondan nefret ediyorum. Ediyorum. Vajinama amcık diyor ve onun için tıraş olmamı istiyor. Kim olduğunu sanıyor bu herif? İsteddiği hiçbir şeyi bir daha yapmayı reddediyorum çünkü bu büyük bir hataydı. Asla geri dönemeyeceğim bir hata çünkü Tanrım, suçluluk duygusu. Suçluluk duygusu her yanıma sarıyor, beni tamamen kuşatıyor ve ona doğru sallanıyorum, başım geriye düşüyor, gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyor.

August elini külotumun içinden çekip önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve kot pantolonumu da onunla birlikte indiriyor. Neredeyse çılgık atacaktım, bu hareket çok şok ediciydi ve ona baktığımda, iç çamaşırımı yavaşça indirirken hayatımda gördüğüm en şeytani gülümsemeyi sırtı

Aşağı. Odak noktası, ortaya çıkardığı şeye geri dönüyor, külotum kalçalarımın altına aşağıya, uyluğumun ortasına kadar kayıyor.

"Bacaklarını aç," diyor ve ben de zayıf, aptal bir kız gibi itaat ediyorum ve Tanrım, ağzı üzerimde. Amımın üzerinde. Dili, dudakları ve dişleri bana öyle bir şey yapıyor ki bacaklarım titriyor ve ellerim başının üstüne yerleşiyor. Parmaklarımı yumuşak saçlarına gömüyorum, onu kendime çekiyorum ve o beni yerken aldırımıyor gibi görünüyor. Sonsuz bir hassasiyetle yalıyor ve emiyor, şimdiden orgazmın eşiğindeyim.

Dili klitorisimin üzerinde çırpınıyor. Daireler çiziyor. Ben binlerce kilometre koşmuşum gibi nefes nefese kalırken dudaklarının arasında emiyor. Nefes seslerimiz ve giysilerimizin hışırtısı odayı dolduruyor, aynı zamanda amımın kokusu ve bir an için gözlerimi açıp başının kalçalarımın arasında hareket etmesini izliyorum.

Bunu asla unutmayacağım. August Lancaster ile bir futbol maçında tuvalete gizlice girip onun bana oral seks yapmasını izlediğim zamanı. Asla, asla, asla.

Sanki beni izlediğini hissediyormuş gibi başını geriye yatırıp hafifçe benden uzaklaşıyor, gözleri saf bir memnuniyetle parlıyor ve dudakları sularıyla kaplanıyor. "Gelmek ister misin?"

Başımı salladım.

"Nazikçe sor." Parmaklarını uyluğumun iç kısmında gezdirerek beni titretiyor. "Sesini kullan, Sin. Bana ne istediğini söyle."

Bu pislik. Bana sorduracaktı. "Gelmek istiyorum."

Daha yakına eğiliyor, dudakları tam anlamıyla kalçalarımın arasındaki hassas ete değiyor. "O da neydi?"

"İstiyorum-" Boğazımı temizliyorum. "Beni boşalt."

"Kibarca sormadın." Dilinin ucunu klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve tüm vücudumda bir elektrik sarsıntısı yaratıyor.

"Kibar ol, Sin. İçinde olduğunu biliyorum." "Lütfen," diye boğuluyorum ve o da gülümsüyor. Fare piç beni tam olarak istediği yere getirdi ve iyi tanrım, zevk alıyorum

o.

Neyim var benim?

"Yalvar, güzel kız. Bunun için ağladığını ve hıçkırdığını duymak istiyorum."

Parmaklarını uyluğumdan yukarı kaydırıyor, daha derine bastırmadan önce onları yarığım boyunca ileri geri sürüklüyor. Tek parmağıyla içime girerken hareketlerini yavaş tutuyor. Sanki dikkatli olmaya çalışıyormuş gibi. Bir tane daha ekleyip son derece dar, bakir amımın içine hafifçe pompaladığında, yere düşebileceğimden endişelenerek arkamdaki tezgâha uzanıyorum.

"Acıyor mu?" diye mırıldanıyor. "Bakiresin, değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyorum ve bir parmak daha ekleyerek beni daha da genişletiyor, irkilmeme neden oluyor. "Büyük bir kız gibi kaldırabilir misin?"

Büyük bir kız mı? Benimle alay ediyormuş gibi konuşuyor ve bundan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum.

"Kapa çeneni," diyorum, sesim titriyor, gözlerim kapanıyor.

Parmakları duraklıyor ve Tanrım, parmaklarını daha da açıyor, ben haykırana kadar beni tamamen geriyor. "Gördün mü? Küçük bakire amcığını acıtıyor, değil mi? Ve sen ağzımı kullanmam için bana yalvarana kadar bunu yapmaya devam edeceğim. Ağladığını duymak istiyorum, Sin. Adımı söylemeni ve seni dilimle becermem için yalvarmanı istiyorum. Ve ancak o zaman duracağım."

Parmaklarını içimde daha derine, gidebildiği yere kadar itiyor ve aniden ağlamaya başlıyorum. Gözyaşları yüzümden aşağı akıyor ve tüm amım ağrıyor ama korkunç bir şekilde değil. Acıya eşlik eden zevkli bir şey var ve şokta olup olmadığımı merak etmeye başlıyorum.

"Lütfen, lütfen, lütfen." Yalvarıyorum. Hıçkırarak, tıpkı onun istediği gibi. "Lütfen dur. Beni dilinle becer August. Sana yalvarıyorum."

Bir anda parmaklarını içimden çıkarıyor ve ağzı tekrar etimin üzerine geliyor, kıvrımlarımı aramak için dilini kullanıyor. Tüm dikkatini klitorisime odaklamadan önce onları dudaklarının arasında yalıyor ve emiyor. Çok uzun sürmedi

Orgazmın bana çarpması için bir çığlıkla boşalıyorum, amım kontrolsüzce kasılırken onun adını haykırıyorum. Dalga dalga içime çarpıyor, konuşmayı zorlaştırıyor. Görmeyi. Düşünmek için ve tüm bu süre boyunca ağzını üzerimde tutuyor, ben tezgaha yığılana kadar dilinde doruğa çıkmama izin veriyor, dizlerim beni tehdit ediyor.

August ağzını amımdan çekip kalçalarımı kavırıyor ve sanki yerde eriyeceğimi biliyormuş gibi beni tezgâha yastıyor. Duyabildiğim tek şey sert nefes alış verişlerim ve August eğilip kalçama en yumuşak öpücüğü kondurduktan sonra boyunun tamamına ulaşip üzerimde yükseldiğinde bunu neredeyse kaçırıyorum.

"Berbat durumdasın." Sesi belli belirsiz tiksintiyle çıkıyordu ve ona baktığımda, sinir bozucu bir şekilde huzursuz görüldüğünü fark ettim. Saçının bir teli bile yerinde değil. Kıyafetleri düzgün ve az önce işime karışmış olan ve sularıyla kaplı olması gereken ağzı bile normal görünüyor. "Kendine çeki düzen ver."

Ona göz kırpıyorum, bana yaptıklarından sonra bu kadar kaba olabilmesine şaşırıyorum ama sanırım şaşırmamalıyım. Bu onun için çok... August Lancaster gibi. Markaya sadık kalıyor ve acaba minnettar mı olmalıyım diye düşünüyorum çünkü en azından bu onun tutarlı olduğu anlamına geliyor.

Sertçe yutkunarak ona ters ters baktım. "Bana yardım etmeyecek misin?"

Yüz ifadesi kendini beğenmiş bir hal alıyor. "Tabii ki hayır. Kim olduğumu sanıyorsun? Bir aziz mi?" Yakınına eğiliyor ve işte o zaman kokusunu alıyorum. Benim kokum her tarafını sarmıştı. "Bir dahaki sefere Sin, bana sakso çekeceksin. Ben de boğazından aşağı boşalacağım. Birden çok kez. Benim için hazır ol."

Ben cevap veremedim banyodan çıktık, kapı arkasından usulca kapandı. Beyaz döşemeli odada etrafıma bakıyorum, başım dönüyor, klitorisim hala zonkluyor ve bir an için bunun gerçekten olup olmadığını merak ediyorum.

Kendime baktığımda, dizlerimin etrafından sarkan ve kot pantolonumun üstünde duran külotumu görüyorum.

baldırlarımın etrafında düğümleniyor ve biliyorum ki evet.
Evet, oldu.

Ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Chapter Seventeen

AUGUST

Sinclair'den ayrıldıktan sonra titreyen, neredeyse aciz bir karmaşa içinde, ne bileyim aptalca bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşmak için çaresizce erkekler tuvaletine gidiyorum.

Ona yardım etmek mi? Ona şefkatle davranmak mı? Sanki bunu yapabilirmişim gibi. Ama lanet olsun.

Baştan çıktım.

Kendimi biraz daha temizledim. Kız kardeşimi ve onun embesil nişanlısını ziyaret etmek gibi sıkıcı bir şey düşünerek hâlâ sert olan sikimi kotumun içinde yeniden ayarlıyorum. Brooks Crosby beceriksiz tavırlarıyla beni çıldırtıyor. Onu bok gibi sinirlendiriyorum ve bundan zevk alıyorum.

Doğru yolda olduğumu fark edince, yeğenimin altına sıçtığını düşünüyorum ve evet, bu benim aletimi süite geri dönebileceğim ve kimsenin daha akıllı olmayacağı kadar önemli ölçüde söndürüyor.

Yüzümü yıkamayı düşünüyorum ama onun lezzetli amının kokusu burnuma geliyor ve yıkamamaya karar veriyorum. Tanrım, çok güzel kokuyor. Ve olabildiğince sıkı. Rahatlamam için yalvarmasını isterken onu parmaklarımla gerdiğim için bir pislik miydim? Evet.

Evet, öyleydim.

Ama hoşuna gitti. Bana durmam için bağırabilirdi ve ben de bağırırdım ama o ağzımı ü z e r i n d e istiyordu. O

parmaklarımı onun sulu amına sokmak istedim. O kadar sert boşaldı ki bayılacağını sandım ama neyse ki bayılmadı.

Sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmış gibi odaya giriyorum ve bana doğru bakan herkese başımı sallayıp gülümsüyorum. Islık bile çalıyorum ve ben asla ıslık çalmam. Bu karşılaşmadan orgazm olan şanslı kişi bile ben değilim, öyleyse neden bu kadar neşeliyim?

Bakışlarım her şeyden habersiz Tim'e takılıyor ve nedeninin bu olduğunu anlıyorum. Randevusunun benimle buluşmak için ayrıldığından bile haberi olmayan bu aptalı alt etmeme bayılıyorum. Üst dudağımın tiksintiyle kıvrıldığını hissedebiliyorum, bakışlarım sola doğru kayıyor ve Sinclair'in orada oturduğunu fark ettiğimde bir kez daha bakıyorum. Tim'in hemen yanında ve sanki gerçekten umursuyormuş gibi maçı izliyor.

Yavaşça stadyumdaki koltuklara yaklaşıyorum ve artık çoğunlukla boş olduklarını fark ediyorum. Bakışlarım skor tabelasına yöneliyor ve oldukça büyük bir farkla kaybettiğimizi ve süitin etrafında dolaşan insanların çoğunun gittiğini görüyorum. Bu maç hemen hemen bitti.

Evet. En azından sahadaki.

Sinclair'in hemen yanındaki koltuğa yerleşiyorum ama bana bakmıyor bile, bu da bana onu incelemek için bolca zaman veriyor. Saç çizgisinde hafif bir ter parıltısı var ve yanakları parlak pembe. Kaşları çatık olmasına rağmen gözleri ıslıl ıslıl ve onu oradan öpmediğim için bir an pişmanlık duyuyorum.

Oh neyse. Belki bir dahaki sefere.

"Kaybediyoruz," diye yüksek sesle anons ediyorum ve Tim bana bakıyor, geri döndüğümü fark ettiğinde aptal yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor.

"Hey, işte buradasın! Sen ve Sinclair aynı anda ortadan kayboldunuz," diyor.

"Çünkü kadınlar tuvaletinde onu yiyordum," diyorum dalgın dalgın.

Sinclair sivri dirseğiyle kaburgalarımaya vuruyor ama ona doğru zar zor bakıyorum. Tim'den gergin bir kahkaha yükseliyor ve işte o zaman anlıyorum. Gözlerini gölgeleyen zayıf şüphe. Bana inanıp inanmaması gerektiğini bilmiyor.

Yapmalı.

Tim hâlâ gülerek, "Bu kadar şakacı olduğunu bilmiyordum," diyor.

"Ben değilim." Çok ciddiğim.

"Lütfen." Sinclair umursamaz bir el sallıyor ve sırtı bana dönük olacak şekilde Tim'e dönüyor. "Sadece seninle dalga geçiyor. Onu görmezden gel."

Tim'e sakızı olup olmadığını sormak üzereydim, böylece sevgilisinin amının tadını ağızımdan çıkarabilirdim, ama Sinclair konuşmaya devam ediyor.

"Gitmeye hazır mısınız? Buradan gitmeliyiz, sence de öyle değil mi?" Sırtını bana dönük tutuyor ve ben de müdahale etme zahmetine girmeden ona izin veriyorum.

Dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi sandalyemde kambur duruyorum ve pervasızca onların gidişini izliyorum. Tim bana doğru garip bir el sallarken Sinclair neredeyse kapıya doğru koşuyor, benden uzaklaşmaya o kadar hevesli ki.

Acaba döllerini hala kalçalarını kaplıyor mu?

Tim mahcup bir gülümsemeye, "Hey, biletler için tekrar teşekkürler başkan," diyor. "Kazanamamış olmamız kötü oldu."

"Bu gece kesinlikle biri kazandı." Ona sırtıyorum, eğleniyorum. "Umarım boktan bir akşam geçirirsin, Timmy."

Tim kaşlarını çatıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Tamam. Sonra görüşürüz."

Odadan çıkıyorlar ve yemin ederim birinin rahat bir nefes aldığını duyuyorum. Omzumun üzerinden baktığımda yeni mezun olduğunu görüyorum. Ben ikinci sınıftayken o son sınıftaydı ve benim standartlarıma göre bile gerçek bir egoist pislikti. Yüzünde alaycı bir ifadeyle bana doğru sendeleyerek yaklaşıyor ve ben çoktan sinirlenmiş bir halde onun yaklaşmasını bekliyorum.

"O iki birinci sınıf öğrencisinin bu geceki süite bilet almasına izin verirken aklından ne geçiyordu?" diye neredeyse kükrüyor. Nefesindeki alkol kokusunu alabiliyorum, onu daha yakından incelerken bakışlarım keskinleşiyor.

Belli ki üniversite hayatını özlemiş. Üniversite şapkası ve kapüşonlu tişört giymiş ve büyükbabamın dediği gibi rüzgâra karşı üç yaprak gibi duruyor. Acaba bu zavallı küçük adam sıkıldı mı? Onu yirmi beş yaşlarında tahmin ediyorum ve yanlış hatırlamıyorsam yirmi bir yaşına geldiğinde büyük bir güven fonuna sahip olmuştu. Şimdi bir cumartesi gecesi mezunlar süitine gelip sarhoşken kendini aptal durumuna düşürmekten başka yapacak bir şeyi yok.

Yine de yüzündeki ifadeyi tanıyorum. Gözlerindeki hayal kırıklığı ve ağzının kalıcı bir kaş çatma şekline bürünmesi. Hayatından duyduğu hoşnutsuzluk teninden kolonya gibi yayılıyor ve eğer dikkat etmezsem bunun ben olabileceğimi fark ediyorum.

Siktir et.

Ben cevap vermeyince "Eee?" diye karşılık veriyor.

Başımı sallayıp "cık cık" diye bir ses çıkarıyorum ve bu onu daha da rahatsız ediyor. Yüzü kızarıyor ve yemin ederim felç geçirecek.

"Bu bir yıldırma şeyiydi, biliyor musun? Derneğin en düşük üyelerini davet edip onlardan biriyle yatıp yatamayacağımı görmek." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim.

Adam başını sallıyor, ifadesi yumuşuyor. Onun dilinden konuşuyorum. Zamanında herkesi bezdirmekten büyük keyif almıştı. "Peki ya sen?"

"Ne yaptım?" Bu konuşmayı çoktan bitirdim.

"Randevularından birini becerdim mi?"

Gülümsemem yavaş, Sinclair'in amının tadı hala dilimde. "Pek sayılmaz. Ama yapacağım."

Chapter Eighteen

SINCLAIR

W Tim ve ben kampüsteki yurt binalarına doğru yürüyorduk. Maçtan, süitten ve yemeklerin nasıl harika olduğundan bahsetmeden duramıyor.

çok fazla bira içti, ama takımımız kaybettiği için inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğradı ve dürüst olmak gerekirse? Onun sürekli konuşma akışına ayak uydurabildiğime şaşıyorum. Anlayabildiğime bile şaşırdım çünkü tek düşünebildiğim Ağustos ayı.

Önümde diz çöktü. Ağzı üzerimdeydi, dili her yerimi yalıyordu. Parmakları içimde o kadar derine sokulmuştu ki canım yanıyordu ve Tanrım, bunu istiyordum. Daha fazlasını istiyordum, onu istiyordum ve bunun için yalvardım. Küçük bir bebek gibi hıçkırarak tekrar tekrar lütfen dedim ve sonunda dünyamı sarstığında ve bana ilk orgazmımı kendim değil başka biri tarafından yaşattı.

Bunu atlatamadım. Yakınından bile geçemedim. Ugh.

"İyi misin, Sinclair? Biraz sessizsin," diyor Tim ve ben de acaba bana bir soru sordu da ben mi cevap vermedim diye merak ediyorum.

"Sadece yorgunum." Ona zayıf bir gülümseme sunuyorum. "Ve takımımız kazanamadığı için üzgünüm."

Bu söylenmesi gereken doğru şeydi çünkü nasıl kazanmaları gerektiğine dair başka bir tirada başladı. Tüm doğru parçaların yerine oturması gerekiyordu ve bu olmalıydı.

kolay bir galibiyet oldu. Yada, yada, yada. Kendimi kaptırmışım, August'un yüzü beynimi dolduruyor. O kendini beğenmiş gülümseme. Tim'e kadınlar tuvaletinde *beni yediğini* söylediğinde gözlerinin parlaması.

Bunu kim söylüyor? Bunu kim *yapıyor*? August. İşte o.

Kelimelerin *beni* tekrar *yyip bitirdiğini* düşündükçe içimde bir *ürperti* dolaşüyor. Olağanüstü bir şekilde yaptı. Dili her yerdeydi ve klitorisimi emiş şekli. Aman Tanrım. Böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim. Böyle hissedebileceğimi. Beni saran orgazm çok yoğundu. Kendi başıma yaşadıklarımın yanında hiç kalırdı.

"Acaba yine süitte maç izleyebilecek miyiz?" diyor Tim, orgazmik düşüncelerimi bölerek.

Umarım öyle değildir. "Sanırım arkadaşınla benim aramda olanlardan sonra bir daha hoş karşılanmayacağız."

"Doğru. Rafe, Elise'le cidden çıldırıyordu. Sence halka açık seks mi yapıyorlar?" Tim bana baktı ve sonra hemen gözlerini kaçırdı. "Muhtemelen bunu sana sormamalıydım."

Ben August'un beni bir daha gördüğünde boğazıma nasıl çökeceğini söylediğini hatırlarken o burada saygıdeğer davranıyor. Birçok kez.

Tüm vücudum beklentiyle titriyor.

"Önemli bir şey değil." Omuz silkiyorum, yeni keşfettiğim cinselliğimin tadını çıkarıyorum. Bunun için teşekkürler August. "Elise'i çok az tanıyorum ama daha önce seks yaptıklarını biliyorum."

"Evet." Tim boğazını temizliyor, rahatsız görünüyor. "Rafael bana bundan bahsetmiş olabilir."

Aman Tanrım. Eğer Rafe ve Elise'in seks yapmasından bahsediyorlarsa, muhtemelen benim hakkımda da konuşmuşlardır. "Bu gece çok sarhoştum."

"O da öyle." Bana meraklı bir bakış gönderdi. "Ama sen sakindin ve oldukça sessizdin. Sen gerçekten nasıl yapılacağını biliyor olmalısın."

içkini kontrol et."

"Evet." Tek söylediğim bu çünkü ona içmediğimi söylemeyeceğim.

Neden olmasın? Tim'in beni yargılayacağından mı korkuyorum? Bu çok saçma. August'a hiç tereddüt etmeden içmeyeceğimi söyledim.

Ama August'ta bana her şeyi itiraf ettiren bir şey var. Sanki bana bir soru soruyor ve ben de itaatkâr bir şekilde cevap veriyorum. Bana bir emir veriyor ve tereddüt etmeden dediğini yapıyorum. Bu çok garip.

Ona karşı olan tüm tepkim garip.

Binamıza yaklaşırken yavaşlıyorum. "Sanırım eve geldim."

Tim ve ben yatakhaneimin çift kapısının önünde duruyoruz. Bana gülümsüyor, elimi tutacakmış gibi uzanıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum, August tarafından bu kadar derinden etkilendikten sonra bana dokunmasını istemiyorum. Tim'in gözlerinde gördüğüm incinmişlik titreşimini görmezden geliyorum. "Bu gece çok eğlendim."

"Ben de."

"Belki bunu tekrar yapabiliriz." Sesi umut dolu. "Belki."

Benimki değil.

"Pekala. İyi geceler. Sınıfta görüşürüz." Tim el sallıyor ve uzaklaşıyor. Yolun ortasında durup, o gözden kaybolana kadar onu izledikten sonra binanın içine dalıp merdivenleri koşarak çıkıyorum ve çok eski ve çok yavaş asansörün beni ikinci kata çıkarmasını bekliyorum.

Neredeyse koşarak koridora çıkıyorum ve yurt odamın kapısını açıp duvara çarpacak şekilde itiyorum, odayı boş bulunca hayal kırıklığına uğruyorum. Elise burada değil.

Lanet olsun. Ona her şeyi anlatmak istedim.

Bekle. Ona August hakkında her şeyi anlatacak mısın? Ve bana ne yaptığını? Tatlı, masum sevgilim hiç umursamadan maçı izlerken benim ne kadar hoşuma gittiğini mi? Tam bir sürtük gibi görünüyorum. Tim ve ben birlikte olmasak bile, bir aldatan. Ben kötü bir insanım.

Korkunç.

Elise'in burada olmamasına şükrederek eşyalarımı topluyorum ve ortak banyoya gidip uzun, sıcak bir duş alıyorum. Bu gece muhtemelen herkesin dışarıda olduğunu düşünürsek, yeterince sıcak su olmasının ve banyoda benimle birlikte başka kimsenin olmamasının avantajını kullanıyorum. Duş alırken parmak arası terlik giymek zorunda kaldığımda bu etki biraz bozuluyor. Bakteriyel enfeksiyon ya da mantar kapacak değilim.

Ah, üniversite yurt hayatı.

İşim bittiğinde yurt odasına geri dönüyorum, Elise'in döndüğünü umuyorum ama oda hâlâ boş. Kendime engel olamayarak, ona hızlı bir mesaj gönderirken hala bornozumla ve altında hiçbir şey olmadan yatağın kenarına uzanıyorum.

Ben: **Neredesin?**

Neredeyse hemen cevap veriyor.

Rafe ile. Onun odasındayız. RA bizi yakalamadığı sürece bütün gece burada kalacağım.

Ben: **D e r n e k t e misin? Rafe'in orada bir odası var mı?**

Eğer yaparsa, bu August'u görebileceği anlamına gelir ve Tanrım, ya ona bir şey söylerse? Asla söylemez.

Yapar mıydı?

Onu tanıyorsam, muhtemelen yapardı.

Hayır, onun yurt odasındayız. Tim ile paylaştığı. O da yeni geldi.

Lütfen bana onun önünde seks yapmayacağını söyle.

Asla yapmam! Daha on iki saat önce bakireydim. Ben fahişe değilim.

Rafe'in süitte sana dokunmasına izin veriyordun.

Kimse fark etmedi.

Herkes fark etti.

Gitmem gerek. Tim az önce yatağının altındaki gizli içki şişesi zulasını ortaya çıkardı. Sarhoş olacağızkkkkkkkkkk

İyi eğlenceler.

Telefonumu yatağın üzerine atıp ayağa kalkıyorum ve duvarda asılı duran boy aynasına doğru ilerliyorum. Bornozumun kemerini çözüyorum ve ağır havlu kumaşını omuzlarımdan silkerek aynanın önünde çıılçıplak duruyorum, böylece kendimi inceleyip farklı bir şey olup olmadığını araştırabiliyorum.

Ama farklı görünmüyorum. Hem de hiç. Kampüse ilk geldiğimde olduğum sıkıcı kıza benziyorum. Beni nelerin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu ve bu gece August ile aramızda olanlara inanamıyorum. Zorbam şimdi bana ilk orgazmımı yaşatan adam ve bu beni biraz kızdırmalı.

Garip bir nedenden dolayı, öyle değil.

Aynaya bir adım daha yaklaşıyorum, bakışlarım kalçalarımın arasındaki noktaya düşüyor. Orada kocaman bir kıl çıkmıyor ama gerçekten de -şok edici- kasık kıllarım olduğunu fark edince iğrenmiş gibi davrandı. Bu onu bana oral seks yapmaktan alıkoymadı, değil mi?

Ağda randevusu almalıyım. Ve Elise'den benimle gelmesini istemeliyim. Eğlenceli olur.

En azından gerçek bir bağ kurma deneyimi.

Başımı yana eğiyorum, bakışlarım geziniyor, ellerim göğüslerimi avuçlamak için yukarı kalkıyor. Kocaman değiller ama eskiden olduğum gibi düz göğüslü de değilim. Vücudum iyi durumda. August buna pek dikkat etmedi. Amıma odaklanmıştı ve am demesinden nefret ediyordum. Bu benim kullanmadığım bir kelime ve saldırgan.

Tamam, nefret etmedim. Bana söylediği her şey ateşliydi ve daha önce aramızda olanlar tamamen bir fanteziymiş gibi geliyor. Gerçek dışı. Ama sonra onu gördüm. Kalçamın iç tarafındaki en küçük iz. Ovaladım, acısından irkildim

ve fark ettim ki... August bir noktada beni ısırması olmalı. Ya da derimi o kadar sert emdi ki, bana bir morluk verdi. Kalçamda.

Tekrar dokunuyorum, parmağım temas ettiği anda titriyorum. İnanılmaz derecede mahrem bir şeyi paylaştık. Ama bu ne anlama geliyor? Bundan sonra ne olacak? Onu bir daha gördüğümde beni görmezden mi gelecek?

Bir iç çekiyorum ve başımı sallıyorum. Evet, muhtemelen beni görmezden gelecek. Hiç olmamış gibi davranacak çünkü o kadar korkunç biri. Belki de ona eziyet etmeyi kendime görev edinmeliyim. Ona neleri kaçırdığını hatırlatmalıyım. Bu beni bir tür sapık gibi mi gösterecek? Belki de.

Ama şansımı denemek istiyorum.

Chapter Nineteen

SINCLAIR

E Lise o gece odamıza hiç gelmedi. Pazar günü de gelmedi. İyi olduğundan emin olmak için mesaj attım ve bana iyi olduğuna dair güvence verdi.

ve daha sonra evde olacaktı.

Bütün günü yatakta geçirdim. Eğer uyumuyorsam, August ile yaşadığım deneyimi anımsıyordum. Her anı tekrar tekrar gözden geçiriyordum. Öyle ki takıntılı hale geldiğimden endişeleniyorum. Böyle hissettiğim için hatalı olduğumdan değil. August'u suçluyorum. Kim hayatının en sarsıcı o r g a z m ı n ı yaşadktan sonra saplantı haline gelmez ki? Beni mahvetti.

Nihayet, saat altı civarında, Elise yatakhane odamıza daldı ve kapı kapanır kapanmaz arkasına yaslandı. "Merhaba."

Hâlâ yataktayım ama en azından dizüstü bilgisayarım açık ve ödev yapmaya çalışıyorum. Başımı kaldırıp onu gördüğümde kaşlarım hemen çatılıyor. "İyi misin?"

Korkunç bir fırtınadan geçmiş ve diğer taraftan zar zor toparlanarak çıkmış gibi görünüyor. Saçları rüzgârda savrulmuş ve makyajı dağılmış. Gözleri siyah halkalarla çevrili ve dudakları kırmızı ve şiş. Üzerinde garip bir kıyafet kombinasyonu var; belli ki üzerinde yüzen bir çift gri erkek eşofmanı ve bir bebek tişörtü giymiş.

onunki olarak tanıdım. Ayağında gereğinden büyük siyah Adidas ayakkabılar var ve yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle onları tekmeleyerek çıkarıyor.

"Pek sayılmaz," diyor iç çekerek yatağına gidip üzerine yığılırken. Yastığına sarılıyor, yüzünü yastığa bastırıyor, böylece sesi boğuk çıkıyor. "Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp bir kenara koyuyorum. "Bana neyi anlatacaksın?"

Elise sinir bozucu bir süre sessiz kalıyor ve kalbim küt küt atmaya başlıyor. Eğer biriyle takılıyorsa-oh Tanrım -Ağustos mu? Öfkeden kuduracağım. Ondan çok ona çünkü beni kızdırmak için böyle bir şey yapabilir. O kadar aşağılık biri.

Hem neden August'la birlikte olacağını düşünüyorum ki? Tabii ki yapmaz. Ona benim gibi ilgi duymuyor ve benim ona ilgi duyduğumu bile bilmiyor.

Ona ilgi duymaktan nefret ediyorum. Onunla takıldığım ve bana çok kötü davrandığı için. Hoşlandığım tüm o korkunç şeyleri söyledi. Neyim var benim böyle?

Neden düşüncelerimi tüketiyor?

"Dün gece Rafe ve Tim'in yurt odasında kaldım. Bugün bütün gün. Birkaç dakika önce gitmeme izin vermeleri için onlara yalvarmak zorunda kaldım," diye başlıyor yastığa doğru konuşarak.

Kaşlarımı çatıyorum. "Tamam."

"Dün gece hep içtik. Bugün bütün gün. Ayrıca..." Boğazını temizliyor ve başını kaldırıyor ama yüzü bana değil duvara dönük. "Seks yaptım."

Fare yuvası gibi hırlayan başının arkasına göz kırpıyorum. "Tim'in önünde seks mi yaptın?" Bunu yapacağından endişelenmişim ve beni haklı çıkardı.

"Sadece Rafe ile değil." Yüzü hâlâ duvara dönük, sanki bana bakamıyor. "Tim ile seks yaptım. Ve sonra ikisiyle. Birlikte."

Ne? NE?! Şu anda gerçek mi? "Elise..."

"Biliyorum," diye feryat ediyor, sonunda dönüp bana bakıyor. Çoktan ağlamaya başlamıştı, gözyaşları kızarmış yüzünden aşağı akıyor, rimeli teninde siyah küçük nehirler oluşturuyordu. "Ben bir fahişeyim. Erkeğini çaldım!"

Oh. Bunu düşünmemiştim bile. August'la takılma ihtimalinden dolayı çok endişeliydim. Tim'le değil. Eğer o korkunç olduğunu düşünüyorsa, ben de öyleyim.

"Sen bir fahişe değilsin. Ve kesinlikle erkeğimi çalmadın." Yataktan sürünerek kalktım ve yanına gidip onu kollarıma çektim. Eşofmanımın içine hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı, gözyaşlarıyla ıslattı ve ben sadece onu tuttum, elimi saçlarında gezdirdim, çözmeye çalıştım ama vazgeçtim çünkü cidden. Berbattı. "Tim ve ben birlikte değiliz."

"Biliyorum. O da aynı şeyi söyledi." Omuzları titriyor ve acaba benimle ilgili olarak kendini suçlu hissettiği için mi bu kadar üzgün yoksa bu hafta sonu iki erkekle seks yaptığı gerçeğiyle mi ilgili diye merak ediyorum. Aynı zamanda.

Ciddi misin? Yaklaşık kırk sekiz saat içinde bakirelikten üçlü sekse geçiyor.

Elise hafifçe geri çekiliyor, gözyaşlarıyla dolu bakışları benimkilerle buluşuyor. "Benden nefret mi ediyorsun?"

"Elbette, senden nefret etmiyorum." Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum, bu kadar yıpranmış görünmesinden nefret ediyorum. Onun stresine değmem, özellikle de August'a yaptıklarımın sonra. "Tim'i sadece arkadaş olarak seviyorum zaten."

Başını sallıyor, alt dudağı bir an için dışarı çıkıyor. "Bunu söyleyeceğini hissetmiştim. Dün gece onunla pek ilgilenmiyor gibiydin."

Değildim ve fazla belli etmediğimi umuyordum ama belli etmişim gibi görünüyor. "Nasıldı?"

Elise kaşlarını çatıyor. "Ne nasıldı?"

"Aynı anda iki erkekle seks yapmak mı?" Tam lojistiğini anlamak ister miyim bilmiyorum ama merak ediyorum.

"Oh." Omuz silkerek benden uzaklaşıyor. "Her şey yolundaydı."

"Tamam mı? Sizi yurt odalarında esir tuttular ve siz bunu sadece iyi olarak mı tanımlayabiliyorsunuz? Kulağa ezici geliyor."

"İlk başta o kadar sarhoştuk ki olana kadar ne olduğunu bile anlamadım. Rafe'i yatağında öpüyordum ve elleri göğüslerimdeydi ve sonra... Tim arkamdaki yatağa geçti ve ellerini karnıma koydu ve bir de baktım ki hepsi üzerimde." Elise yüzünü kapattı. "Çok utandım."

"Travma geçirmemiş olmana şaşırdım."

Ellerini indiriyor. "Neden böyle söyledin?" "Çünkü Cuma günü hâlâ bakirdin ve şimdi üçlü seks yapıyorlar," diye belirttim.

Kahkahası rahatsız edici geliyor. "Evet. O konuda." "Ne hakkında?"

"Sana yalan söyledim." Bir iç çekiş daha onu terk eder. "Bakire değildim. On beş yaşımdan beri seks yapıyorum."

Ağzım bir an açık kaldı ve sinirlenerek kapattım. İnsanların bana yalan söylemesinden hoşlanmıyorum. Dün gece August'a bu yüzden çok kızdım. Bu benim gerçek bir tetikleyicim. "Neden bu konuda yalan söyledin?"

"Bilmiyorum! Gerçek itiraflar oynuyorduk ve sen bakire olduğunu söyleyince benim de bakire olduğumu söylemem doğal geldi. Sana bir hilkat garibesi olmadığını hissettirmek istedim," diye açıklıyor.

"Teşekkürler." Ses tonum alaycıydı çünkü hadi ama. Bu biraz kabaydı. Bana resmen hilkat garibesi dedi.

"Öyle demek istemedim. Özür dilerim. Her şeyden öte, tam bir sürtük gibi görünmek istemedim. Ceset sayım... alışılmadık derecede yüksek." Başını eğdi, utanmış görünüyordu.

Ceset sayısını bilmek bile istemiyorum ama... "Kaç erkekle birlikte oldun?"

"Ben de kızlarla birlikte oldum," diye itiraf ediyor, başı hâlâ eğik.

"Peki, kaç kişiyle birlikte oldun?" "Yirmi iki." Başını kaldırıyor, rahatladığı her halinden belli. "Bu bu hafta sonuna kadar yirmi yaşındaydı."

"Sanırım kutlama için Taylor Swift şarkısını çalabilirsiniz."

Yüzü aydınlanıyor. "Bu harika bir fikir!"

Elise telefonuna dokunuyor ve yatağımızın başucundaki mini buzdolabının üzerindeki küçük hoparlörden şarkı çalmaya başlıyor. Tam şu anda o şarkıyı çalmasını istememiştim ama artık çok geç.

"Ne yapacaksın?" Odamızdaki hareketlerini izlerken soruyorum. Şifonyerinden kıyafetlerini çıkarıyor, üzerindeki eşofman altı aşağı kayıyor ve altında iç çamaşırı olmadığı belli oluyor. "Peki bunlar kimin eşofmanları?"

"Tim'in. O GG'den daha zayıf, bu yüzden benim giymem için daha iyi bir seçenek olduğunu düşündüm."

"Kıyafetlerinin geri kalanına ne oldu?"

Yüzündeki tedirgin ifade bilmek istemememe neden oluyor. "Emin değilim."

Bu kadarla bırakıyorum.

Çok ihtiyacı olan duşu almak için odadan çıktıktan sonra -Tanrıya şükür dün yaptığı gibi yatağında yuvarlanmaya çalışmadı- bana söyledikleri üzerinde düşündüm. Üniversitenin deney yapmak için olduğunu biliyorum ve içten içe birkaç deneysel an yaşayacağımı umuyordum. Dün gece bunlardan ilkiydi ve bu olaydan sonra kendimi bir seks tanrıçası gibi hissettim.

Oda arkadaşımın beni tamamen geçeceğini düşündüm. Yurt odasında üçlü yapmanın üstesinden gelemem. Yapmak ister miyim bilmiyorum.

Evet... Kesinlikle istemiyorum.

* * *

Her profesörün bize büyük bir proje ya da test yüklediği tipik bir Pazartesi günü ve İngilizce dersime girdiğimde zaten bunalmış durumdayım ve bu sadece ikinci dersim. Ayrıca gerginim çünkü Cumartesi gecesinden sonra Tim'i ilk kez göreceğim ve benim yanımda nasıl davranacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Aralarında ne olduğunu bildiğimi biliyor olmalı ve eminim utanacaktır. Öyle değil mi? Onun yerinde olsam utanırdım.

Ama hayır. Masamdaki sandalyeye yerleştim ve gelmemden birkaç saniye sonra ortaya çıktı, yanıma otururken her zamanki gibi yüzünde o sevimli gülümseme vardı.

Sırt çantasını karıştırırken "Nasıl gidiyor?" diye soruyor. "İyi bir hafta sonu geçirdin mi?"

"Evet, harikaydı," diye mırıldanıyorum, işleri sıradan tutmaya çalışıyorum. Belki de fazla rahat davranıyorum? Emin değilim. Tim her zamanki gibi davranıyor, ben de ona uyuyorum. "Peki ya sen?"

"Oldukça sıkıcı." Defterini masasının üstüne bıraktı ve bana gülümsemek için döndü. "Seni özledim."

Kafamın içinde alarm zilleri çalıyor. Elise ve Rafe ile seks yapmakla bu kadar meşgulken beni nasıl özleyebilirdi?

"Ciddi misin?" Kendimi durduramadan kelime ağzımdan kaçıyor ama pişman değilim. Tamamen cepten hareket ediyor.

Başını sallıyor, ifadesi ciddi, ağzı küçük bir somurtma şeklinde. Bundan hoşlanmadım. Şu anda bana bakışı ve davranış biçimi. Beni şaşırtıyor. "Cumartesi gecesi sana bir hamle yapmalıydım."

Eğer bunu yapsaydı Tim büyük bir hayal kırıklığına uğradı çünkü onu tamamen reddederdim. "Hiçbir şey olmazdı."

"O kadar emin olma." Kendine güveni inanılmaz.

"Doğru ya. Yani onun yerine oda arkadaşıma mı asıldınız?" Kaşlarımı kaldırıp cevabını bekliyorum.

Kırmızının elli tonuna dönüyor ve belli ki utanmış bir şekilde benden uzaklaşıyor. "Uh."

"Evet. Her şeyi duydum." Hepsi kelimesinin altını çiziyorum çünkü Elise kendini tutmadı. Başta ayrıntılar konusunda çekingendi ama yatağa girdiğimizde saat geç olmuştu. Unut gitsin, anlata anlata bitiremedi. Bana her şeyi anlattı, sanırım karanlıkta bu onun için daha kolaydı. Benim için de daha kolaydı çünkü o zaman *çifte penetrasyon* gibi ifadeler söylediğinde birbirimize bakmak zorunda kalmıyorduk ve *birbirlerine mastürbasyon yapıyorlardı*.

Yargılamıyorum ama ben 18 yaşında bir iffet abidesiyim. henüz bir bok yapmadı. Bu sadece pornolarda gördüğüm türden bir şey. Elise en iyi hayatını yaşarken ve bunu gerçekten yaparken.

"Lanet olsun." Başını bana doğru çeviriyor ve kara gözlerindeki mutsuzluğu görüyorum. "Bu seninle şansımı kaybettiğim anlamına mı geliyor?"

Zavallı aptal Tim. Oda arkadaşımı ve bu kampüsteki tek arkadaşımı becerdikten sonra hala bir şansı olduğunu düşündüğüne inanamıyorum.

"Kesinlikle," diyorum ve o da yenilgiyle başını öne eğiyor.

"Umuyordum ki-"

"Evet, hayır. İlgilenmiyorum. Sen, Rafe ve Elise'le çifte randevuya çıkmayı hayal bile edemiyorum. Bir sonraki bildiğimiz şey, hepinizin beni cinsel kaçamaklarınıza katılmaya ikna etmeye çalışacağınız." Yaptıklarına kaçamak diyen yaşlı bir kadın gibi konuşuyorum ama Tanrım, bu utanç verici.

"Bunu yapmayız, yemin ederim." Sesi yalvaran bir tona dönüşür. "Hadi ama Sinclair. O gece kendimizi vahşi hissediyorduk. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama bir daha asla olmayacağına yemin ettik."

Elise o kısımdan hiç bahsetmedi. Tekrar olmasını istediğine eminim.

"Senin hakkında ne hissettiğimi biliyor. Lancaster'a okulun ilk gününden beri dikkatini çekmeye çalıştığımı söylediğimde yalan söylemedim."

August'tan bahsetmesinden nefret ediyorum. Onu düşünmek istemiyorum.

Onu düşünmeden duramıyorum.

"Ve şimdi bana rüyanın bittiğini mi söylüyorsun? Seni bir daha asla dışarı çıkarma şansım olmayacak mı?" Tim acı çekiyormuş gibi iki elini kalbinin üzerine koyuyor. Ya da dua ediyor, bilemiyorum. "Hadi ama Sin. Bir erkeği rahat bırak."

"Tamam, öncelikle bana Sin deme." Bundan nefret ediyorum. En azından Tim'in ağzından bu lakabı duymaktan nefret ediyorum. Bu August'un işi, onun değil. "Ve ikincisi, hayır. Hayallerin suya düştü çünkü kesinlikle başka bir randevuya çıkmayacağız."

Elise bana üçlü bir çift olabileceklerini umduğunu bile söyledi ama belki de Tim'in planı bu değildir. Kafam çok karışık.

"Bu çok kötü." Tim yüksek sesle nefes verir. "Dünyayı sallayabilirdim."

Neredeyse gülecektim ve neyse ki profesörümüzün sınıfa girmesiyle kurtuldum. Hemen konuşmaya başlıyor ve ben de konuşmamıza devam etmek zorunda olmadığım için rahatlamış bir şekilde yüzümü odanın önüne dönüyorum.

Ve Tim gerçekten dünyayı sallayabileceğini mi söyledi? Lütfen. Onun deneysel kışının Elise ile kalmasına izin vereceğim. Onun dünyasını sarsmaya devam edebilir çünkü ben onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. İyi bir adam ama gerçekten mi? Aramızda hiçbir kıvılcım yoktu. Ayrıca, oda arkadaşımın içine girip göğüslerine boşaldığı gerçeği var - Elise'den doğrudan alıntı - yani evet.

Hayır, teşekkür ederim.

Kapüşonumun cebinde telefonumun çaldığını hissettiğimde ders neredeyse bitmişti. Ne olduğunu görmek için dikkatlice çıkardım.

-Profesörümüz bizi telefonlarımızda görmekten nefret ediyor ve bir numara olduğunu gördüğümde kaşlarımı çatıyorum. Tanımadığım bir numara. Mesajda şöyle yazıyordu:

Seni düşünmeden duramıyorum.

Kelimenin tam anlamıyla uyuklayan Tim'e bakıyorum. Gözleri falan kapalı, yani kesinlikle o göndermemiş. August'un da böyle bir şeyi kabul ettiğini düşünemiyorum ve telefon numaram onda bile yok.

Kaybedecek bir şeyim olmadığı için cesur hissederek gizemli mesaja yanıt veriyorum.

Ben: **Bu kim?**

Ama cevap alamadım. Muhtemelen yanlış numara.
Rakamlar.

Chapter Twenty

AUGUST

W Perşembe gecesi bir bardaydık, Cyrus ve ben. Kampüsün dışında bir yer, o yüzden çok fazla üniversite öğrencisi yok, Tanrı'ya şükür. Burbonumu huzur içinde içmek istiyorum. Etrafım bir grup kabadayı erkek öğrenci birliği üyesi ve onların aşırı makyajlı kız arkadaşlarıyla çevrili değil. neredeyse gömleklerinden düşüyorlardı.

Yaşlı bir adam gibi konuşuyorum. Cyrus da ben küçük bir şey için homurdandıktan sonra bana bunu söylüyor, mesela servis elemanının içkimi verdikten sonra bana göz kırpması gibi. Tanrı aşkına, neredeyse annem yaşında.

Cyrus garson gittikten sonra bana "Rahatlaman gerek," diyor. "Çok gerginsin."

Hiçbir şey söylemedim. Sadece kadehimden bir yudum aldım ve içimdeki kızgınlığın kaynamasına izin verdim.

"En son ne zaman biriyle yattın? Bir haftadır tam bir sık kafalı gibi davranıyorsun," diye devam ediyor Cyrus.

Aklım banyodaki Sin'e gidiyor. Önünde diz çökmüşüm, yüzüm amının içinde, klitorisi dudaklarımın arasında. Parmakları saçlarımın arasında kayıyor, sanki durmamdan endişeleniyormuş gibi beni yerimde tutuyordu.

O an beynimde tekrar tekrar yaşanıyor. Çekici kokusu, yumuşak teni ve misk gibi tadı. Sesleniş şekli

Onu boşaltırken adımı söyledim. Onu bilerek germeme rağmen parmaklarımı nasıl bu kadar iyi aldı. Onu incitmek istedim, sanki sadist bir piçmişim gibi.

Hiç itiraz etmedi. Sadece daha fazlası için yalvardı.

Onu düşünmeden duramıyorum ve bu çok sinir bozucu.

"Dün gece biriyle yattım." Sanırım Cyrus kendi kendine konuşuyor, çünkü ben katılmıyorum. "Ve tam bir hayal kırıklığıydı."

"Neden?"

Sormadan

edemedim.

"Berbat

öpüşüyor."

"Genelde bu tür şeyleri umursamazsın." Cyrus kadınları öpmeyi sevmez. Ben de pek sevmem. Çünkü öpüşmek romantik düşüncelere yol açar ve ben romantik biri değilim.

Ama Sinclair'in mükemmel, kabarık dudakları ne kadar uğraşırsam uğraşayım aklımdan çıkmıyor ve sikimi ağzına sokmak için can atıyorum. Söz verdiğim gibi boğazından aşağıya inmek için.

"Ondan hoşlandım." Cyrus bakışlarını şu anda parmaklarının arasında döndürdüğü bardağına sabitliyor. Bardak çoktan boşaldı ve ben de benimkine bakınca onun da boş olduğunu görüyorum.

"Hoş bir kahkahası vardı."

"Öldürmek mi? Ne yaptın, onu uykusunda mı öldürdün?"

Cyrus bir kahkaha patlatır. "Tabii ki hayır. Yatıya kalmasına asla izin vermem. Bunu biliyorsun."

Ben sırtıyorum. Cyrus da öyle.

"Neden her zaman bu kadar şirret olduğunu söyle bana."

"Buna alındım." Sesim hiç alınmamış gibi. "Hayır bilmiyorsun çünkü doğru olduğunu biliyorsun. Senin Sorun mu? Bir kadın mı? Sikiştiğinizi hatırlayamadığınız o yüz­süz kadın mı?"

"Kim?" Gerçekten kafam karıştı.

En yakın arkadaşım uzun ve yorgun bir iç geçiriyor. "Sanırım o kadın değil. Kim o zaman?"

Ona hiçbir şey itiraf etmek istemiyorum ve o benim bu kampüsteki en yakın müttefikim. Tüm hayatım boyunca. Kardeşlerime ondan asla bahsedemem. Iris çok meraklı, otoriter ve koca bir ağzı var. Vaughn çok genç ve kesinlikle bir Lancaster olmasına rağmen, Sinclair Miller hakkındaki şehvetli düşüncelerimle onun bakire kulaklarını şok ederim.

Iris ayrıca eskiden zorbalık yaptığım kıza kafayı takmış olmamı da son derece eğlenceli bulurdu. Bana bunun benim nihai karmam olduğunu söylerdi, özellikle de Sinclair geçmişte yaptıklarım için benden öç alırsa. Kız kardeşim bu boku yerdi.

Ayrıca aileme de hiçbir şey söyleyemiyorum. Annemin gayrimeşru ilişkilerimi duymaya ihtiyacı yok ve babam da bana asla kabul etmeyeceğim gereksiz tavsiyeler verir. Ona saygı duymadığımdan değil ama adam on dört yaşından beri anneme kafayı takmış durumda. Bana her zaman söylediği gibi sadece *biliyordu* ve bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. O anlık bağlantıyı kurmak. Yıldırım çarpması gibi. Bum, bittin sen. Sonsuza dek saplantılı.

"Onu tanımıyorsun," diye başlıyorum ve şaka yapmıyorum, Cyrus açgözlü bir kötü adam gibi ellerini ovuşturuyor.

"Bu iyi olmalı."

Lancaster Prep'te birinci sınıftayken Sinclair'e nasıl zorbalık ettiğimi anlatmaya başladım. Tüm detayları tam olarak hatırlamıyorum ve henüz bir yıllığa bakma şansım olmadı çünkü ne anlamı var ki. Ona son zamanlardaki etkileşimlerimizden bahsediyorum. Süitin tuvaletinde olanla bitiriyorum, ona birkaç ayrıntı veriyorum ama hepsini değil. Bazı şeyler kutsaldır.

Kutsal mı? Cidden, bende bir sorun var ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

"Ve şimdi onu tekrar görmek istiyorsun," diyor Cyrus ben konuşmamı bitirdiğimde.

Başımı sallıyorum, perişan halde. Kafam karıştı. Kızgın. "Hiç mantıklı değil."

Hiçbir şey söylemiyor.

"On sekiz yaşında. Bir bebek. Muhtemelen sikimi suratına sokmaya çalıştığım anda kaçacaktır."

"Onu tekrar görmek istediğini söylüyorsun."

Gülünç bir ifade. "Hayır." Cyrus'un kaşları havaya kalktı. "Belki."

Servis görevlisi en iyi burbonlarıyla dolu yeni bir kadehle geliyor. "Siz beylerin yeniden doldurmaya ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

"Ah, zihin okuyucu olmana bayılıyorum Denise." Cyrus bardakları masaya koyarken ve bitmiş olanları çıkarırken ona gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

Bizden uzaklaştığı an, ona bok veriyorum. "Denise?"

Omuz silkiyor ve taze bardağından sağlıklı bir yudum alıyor. "Buraya sık sık geliriz. Adının ne olduğunu sordum."

"İlginç." Bardağımı aldım ve sarhoş olmaya çalışıyormuşum gibi geri fırlattım. Belki de öyleyimdir.

"Konuşmayı değiştirmeye çalışmayı bırak. Senin kıza geri dönelim."

Yüzümü buruşturuyorum. "O benim kızım değil, gerçi bu onun ne olduğu için uygun bir tanımlama. Sadece bir kız."

"On sekiz yaşındaki bir amcığa pek dokunulmamıştır." Cyrus kendi kendine gülümsüyor ve konuşurken bardağının içine bakıyor. "Bu tür şeylerden hoşlanır mısın?"

Öyle miyim? Bunu hiç düşünmemiştim. "Hiç kimseyle birlikte olduğunu sanmıyorum."

"Hiç mi?"

"Ben hariç." Bu düşünceyle içimin derinliklerinde ilkel bir his dolaşıyor. Güzel, küçük, el değmemiş Günah. Benim tarafımdan bozulmuş, başka kimse tarafından değil.

"Ve bence bundan hoşlanıyorsun." Cyrus yarısı dolu bardağını aramızdaki masaya koydu. "Hasta herif."

"Bu benim her zamanki sapkınlığım değil. Bunu biliyorsun."

Bakireler dehşete düşmüş durumda. Tam anlamıyla. Bizim gibi erkeklerden. Genel olarak erkeklerden. Ya da ben öyle sanıyordum. Bir zamanlar bakireydim. Hepimiz bir noktada öyleyiz. Ama şimdi çeşitli erkeklerle sikiştim.

Kadınlar, bugünlerde en ufak bir masumiyet belirtisi gösteren herkesten uzak duruyorlar.

Bu kadın hariç.

"Onunla bir şeyler yapmak mı istiyorsun?" Cyrus soruyor.

"Bir şeyi tanımla."

"Ciddi mi? Bir ilişki mi? Onu... kız arkadaşın mı yapacaksın?" Sesi yükseliyor ve eğer kadını görülmeye çalışıyorsa, işe yaramıyor.

Yüzümdeki buruşukluk onun her önerisiyle daha da derinleşiyor. "Kesinlikle olmaz." Bu benim her zaman otomatik cevabımdır.

"O zaman planlarınız nedir?"

"Bir şey planlamak zorunda mıyım? Onunla sadece oynaşamaz mıyım?" Gülümsemem tehditkâr geliyor. Seri katil gibi görüldüğüme eminim.

"Seri katil gibi konuşuyorsun."

"Sen bir zihin okuyucusun." Başımı kaldırıp garsonla göz göze geliyorum ve ona en çekici gülümsememi gösteriyorum. Onu korkuttuğumu ve Cyrus'la uğraşmayı tercih ettiğini söyleyebilirim ama yine de bize doğru ilerliyor.

"Tekrar doldurmamı ister misin?"

"Lütfen. Ve varsa bir menü." Gülümsemem genişliyor ve dilimi dişlerimin arasında yalıyorum. "Birdenbire açlıktan ölüyorum."

Chapter Twenty-One

SINCLAIR

" senden büyük bir iyilik isteyeceğim."

Elise ve ben yurt odamızda güne başlamak için hazırlanıyoruz. August inanılmaz derecede kaba bir şekilde bahsettiğinden beri bu fikre onunla yaklaşmak istiyordum ve ruhumun derinliklerinde bu adama istediğini vermemem gerektiğini bilsem de, cazip geliyorum. Cazipten de öte. Randevuyu çoktan aldım ve Elise'in moral desteği olarak benimle geleceğini umuyorum.

Kirpiklerine rimel sürüyor, bakışları şu anda önünde durduğu aynanın yansımasında benimkini buluyor. "Neye ihtiyacın var?"

Derin bir nefes alarak, "İlk ağda randevuma benimle gelmeni istiyorum" diye geveledim.

"Ow." Elise rimel çubuğunu neredeyse gözüne sokacaktı ve çubuğu bırakıp dönüp bana baktı. "Bu söylemeni beklediğim son şeydi."

"Ne bekliyordun ki?"

"Bilmiyorum, ama o değil." Sağ gözünün altındaki rimel izine rağmen sırtlıyor. "Randevunuz ne zaman?"

"Öğleden sonra." Dişlerimi alt dudağıma öyle bir geçiriyorum ki, acıyor. "Gerginim."

"Oh, endişelenme. O kadar da kötü değil." Elise omuz silkiyor.

"Bunu daha önce yaptın mı?"

Elise başını sallayarak bir kulak çubuğu alır ve aynaya doğru bir kez daha dönerek maskarayı temizler. "Pek çok kez."

Şaşırmadım. O benim olabileceğimden çok daha cüretkâr. "Tamamen çıplak mısın yoksa küçük bir şerit mi bırakıyorsun?"

"Striptiz yaptım. Tamamen çıplak kaldım. Şu anda çıplak olsam da, biraz daha uzuyor." Yüzünü buruşturuyor. "Kaşındırıcı olabilir, uyarayım."

Kaşıntı umurumda bile değil. En büyük takıntım, birinin yüzünü oraya sokacak olması. Bir yabancıнын. Ve bu çok garip.

August'un yüzünü oraya sokmasına izin verdin. Ağzı ve dili her yerindeydi ve sen itiraz etmedin. Aslına bakarsan, bittiğinde üzgündün.

Kafamın içindeki o dırdırcı ses tam bir kaltak olabiliyor. Bazen.

"Bunu neden yapıyorsun ki?" Elise dönüp bana bakıyor, sırtıyor. "Tim için mi?"

Kaşlarımı çattım. Adını söylediğinde neredeyse kim olduğunu soracaktım. Sonra hepimizin, özellikle de Elise, Rafe ve Tim'in arasında olanları hatırlıyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Tim'i gerçekleştirmeye çalışmayı bırak. Asla olmayacak."

Gülümsemesi kayboluyor. *Mean Girls* göndermemden bahsetmiyor bile, ki bu hayal kırıklığı yaratıyor. "Hadi ama Sinclair. Tüm bunlar için kendimi suçlu hissettiğimi biliyorsun."

"Ve bu iyi. Gerçekten öyle." Ciddiyim, ama o bana hiç inanmıyor. Artık Tim'le ilgilenmiyorum. Hiçbir zaman da ilgilenmedim, özellikle de August hayatıma yeniden girip dünyamı sarsmaya başladıktan sonra. Tekrar olabileceğinden değil. Muhtemelen tüm vajinamı boşuna ağda yapıyorum. Eminim beni tamamen unutmuştur. "Üçünüzün ne yaptığı umurumda değil."

Elise'in bakışları suçluluk duygusuyla doludur. "Sen çok iyi bir arkadaşsın. Seni hak etmiyorum. Başka biri olsa beni yerden yere vururdu ve ben de onları suçlamazdım. Ben tam bir fahişeyim."

"Sen bir fahişe değilsin." Yanına gidip ona sarılıyorum ve bir dakika boyunca bana yapışıyor, yüzü omzuma yaslanıyor. "Bu kadar özgür olmanı kıskanıyorum."

"Özgür mü?" Kaşlarını çatarak hafifçe geri çekiliyor. "Bacaklarımı çok fazla açmışım gibi özgür mü? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Hayır, tabii ki değil." Ses tonumu nazik tutuyorum. Bu kız kendini çok hırpalıyor. İnsanların geçmişte onu yargılayıp yargılamadığını merak ediyorum. "Cinsel özgürlüğünü kıskanıyorum. Denemekten korkmuyorsun, Elise. Senin yaptığın çoğu şeyi ben asla yapamazdım."

"Üniversite, kendini bırakmak ve özgür olmak için en iyi zamandır. Güven bana." Tekrar gülümsüyor, az önceki endişesini unutmuş. "Seninle randevuna geleceğim."

"Yapacak mısın?" Gerçekten duygulandım ve şaşırdım. Çoğu şeyi kendi başıma yapmaya, kimsenin bana yardım etmesini istememeye çok alışkınım. Özellikle de ailemin etrafında olmasını ya da hayatıma bu kadar dahil olmalarını hiç istemediğimden beri. Utanç vericidirler. Annem çok fazla konuşuyor ve her şeyi kendisiyle ilgili hale getiriyor. Beni yatılı okula gönderdiklerinde, onlardan sürekli uzaklaşmak iyi hissettirdi. Paranın içine girdiklerinde, tamamen zorba oldular. Özellikle de annem.

"Tabii. Belki orada ağda da yaptırabilirim. Birlikte yapabiliriz! Eğlenceli olur." Elise sırtıyor.

Birlikte yapalım mı? Ciddi mi? Kulağa hiç eğlenceli gelmiyor. Hiç eğlenceli değil.

* * *

Kampüsümüze en yakın ağda salonu olan The Wax Studio'dan internet üzerinden randevu aldım. Randevuyu saat üçte aldığım için yürümek için bolca vaktimiz vardı.

okuldan çıktıktan sonra stüdyonun bulunduğu alışveriş merkezine gittik.

Binaya yaklaştığımızda Elise, "Burası çok şirin görünüyor," diyor. Stüdyonun önü cam pencerelerden başka bir şey değil ve normalde içerisinin şirin görüldüğü konusunda onunla hemfikir olsam da, olacaklar konusunda çok gerginim. Sanki dilim tutuldu ve konuşamıyorum.

Elise öne atılıp benim için kapıyı açıyor ve ben de lobide bekleyen çeşitli kadınlara bakmaya cesaret edemeyerek içeri giriyorum. Şık beyaz masaya yaklaşıyorum ve check-in formuna adımlı yazıp imzalıyorum.

"Gelenleri kabul ediyor musunuz?" Elise masanın arkasında oturan kadına soruyor. Bizim yaşlarımızda görünüyor ve hayatımda gördüğüm en mükemmel kaşlara sahip.

"Bazen. Programa göre değişir. Ne yapılmasını istiyorsun?"

"Brezilyalı istiyorum. Oradaki tüm kıllar gider." Elise vurgulamak için ısıklık çalar gibi bir ses çıkarıyor, elini kasıklarına doğru sallıyor ve yüzüm utançla ısınıyor.

Resepsiyon görevlisi Elise'in cevabı karşısında gözünü bile kırpmıyor. "Daha önce yaptırdınız mı?"

"Evet."

"O zaman muhtemelen çok uzun sürmez." Kadın Elise'e gülümsüyor, bakışları bana kayıyor. "Siz ikiniz buraya birlikte mi geldiniz?"

"Ben onun duygusal desteğiyim." Elise masanın üzerine eğilir ve yüksek sesle fısıldar, "Bunu daha önce hiç yapmamıştı."

Yüzüm şimdi yanıyor. Kaburgalarına vuruyorum. "Kapa çeneni." "Oh, iyi olacaksın. Sadece bunu doldurman gerekiyor."

"İçeri girmeden önce evrak işlerini halledin." Kadın bana bir pano uzatıyor ve ben de mırıldanarak teşekkür ederek ondan alıyorum.

Kadın Elise'e de bir pano uzatıyor ve soluk pembe sandalyelere yerleşip yan yana oturuyoruz. Formu doldurmaya başlıyorum, utancım yavaş yavaş dağılıyor. Belki Elise beni daha iyi hissettirmeye çalışıyordur. Belki de Elise

Rahatlamam için. Büyütülecek bir şey değil. Kadınlar her zaman ağda yaptırır. Burada çalışan estetisyenler muhtemelen yüzlerce vajina görmüşlerdir. Hatta bir süredir buradalarsa belki binlerce.

Bilgi formunu doldurmayı bitirdiğimizde beklememiz gerektiği söylendi.

"İzin verirlerse seninle oraya dönmemi ister misin?" Elise sorar.

Aceleyle başımı salladım. "Buna gerek yok."

"Hadi ama. Şu haline bak." Bana bir el sallıyor. "Bacağını zıplatmadan duramıyorsun."

Hemen duruyorum. Gergin olduğumda yaptığım bir şeydir bu. "Ben iyiyim."

"Nasıl olsa aşağıda sana bakacak değilim." Elise gülüyor ve ben ondan uzaklaşıyorum. "Hadi ama Sinclair. Bu kadar namuslu olma."

"Peki, benimle odaya gelebilirsin." Kendimi aptal gibi hissederek kollarımı kavuşturdum. O haklı. İffetli biri gibi davranmama gerek yok. Tekrar söylüyorum, bu önemli bir şey değil.

Peki neden bu kadar gergin hissediyorum?

Dizim tekrar zıplamaya başlıyor ama neyse ki Elise fark etmemiş gibi görünüyor.

On dakika sonra özel bir odaya götürüldük. Odanın ortasında yatak/karyola görünümlü bir şey ve üzerinde katlanmış bir bornoz var.

"Bornozu giyin lütfen. İç çamaşırı giymediğinizden emin olun." Kadın gülümsüyor ve kapıyı arkasından çekerek odadan çıkıyor.

"Tam Brezilyalı mı istedin?" Elise'in sesi şok olmuş gibiydi.

Başımı salladım. "Hepsinden kurtulabilirim."

"Hepsi bu kadar değil." Elise şortumu çıkarmaya başlamamı izlerken parmağını büzülmüş dudaklarına götürüyor. "Peki ya kışındaki kıllar?"

Duraksıyorum, bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırıyorum. "Kıçım mı?" "Oh evet. Biz tüylü aşağı orası da . İşte beni için kontrol?" O patlar dışarı gülerek at ne ben biliyorum bir olduğunu

Yüzümde dehşete düşmüş bir ifade vardı. "Şaka yapıyorum! Ama hizmetlerinize popo ağdasını da eklemek isteyebilirsiniz."

Tanrım, bu iş her geçen dakika daha da karmaşıklaşıyor.

Bornozu giydiğimde -çok teşekkür ederim hala tişörtüm ve sütyenim üzerimde- masanın kenarında otururken kapı çalınıyor. Birkaç saniye sonra siyah önlüklü, esmer bir kadın yüzünde hoş bir gülümsemeyle odaya giriyor.

"Merhaba, Sinclair. Ne kadar güzel bir isim." Bakışları bana takıldığında gülümsemesi büyüyor.

"Merhaba." Ellerimi kucağında kıvrıp parmaklarımı birbirine doluyorum.

"Benim adım Debbi. Kişisel bilgi formunuzda ilk kez ağda yaptırdığınızı görüyorum."

Başımı sallıyorum ve tabii ki Elise konuşmaya başlıyor.

"Daha önce hiç yapmamıştı ama artık üniversitede ve orayı güzel ve temiz gösterebilir, değil mi?" Elise bana bakıyor.

Seçimlerimden pişmanlık duyarak ona acınası bir gülümseme gönderiyorum. "Bunu özellikle belli bir adam için yapmıyorsun, değil mi?"

Sen?" Elise'in bakışları daralıyor ve ben aceleyle başımı sallıyorum. "Hiç de değil," diye yalan söylüyorum. "Bu benim için."

Ve August, eğer şansım yaver gider ve onunla tekrar karşılaşsam. Bunun gerçekleşme olasılığı muhtemelen yüzde birden az ama olsun.

Bir kız hayal kurabilir.

Chapter Twenty-Two

SINCLAIR

S Perşembe gecesi Elise ile odamdayız. Dışarı çıkıp, onların deyimiyle "The Stroll" yapmaya hazırlanıyoruz. Tüm kardeşlik ve kız öğrenci birliklerinin

Onları finanse eden çeşitli kuruluşların sponsor olduğu bir tür açık ev. Yani mezunlar. Bu, Thornhill'in en az otuz yıldır sürdürdüğü bir gelenektir ve güz döneminin en heyecan verici hafta sonlarından biridir.

Zavallı dolabımın önünde durmuş, zavallı kıyafetlerimi incelerken Elise'in yaklaştığını hissedebiliyorum, onaylamayan bir ses çıkarıyor. "Giyecek seksi bir şeyin yok."

O haklı. Benim yok. Bu yüzden dolabım acınası durumda.

"Bir şey ödünç almak ister misin?"

Ona bakıyorum, onu ölçüp biçiyorum. Benden daha zayıf ama çok da değil. Ve daha büyük göğüsleri var. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Hadi dolabıma bakalım."

Kıyafetlerini karıştırıyoruz, birbiri ardına seksi elbiselerin üzerinde duruyoruz. Bir sürü elbisesi var ve neden daha önce ikisini bir araya getirmediğimi bilmiyorum. Elise dışa dönük, gürültücü ve sahip olduklarını sergilemekten çekinmeyen biri. Küçük, ağırbaşlı bir prenses gibi davranarak yanıma geldi.

Onunla ilk tanıştığım da, acaba o da benim enerjimi mi taklit ediyordu?

"Sence ben ağırbaşlı küçük bir prenses miyim?" Kırmızı straplez bir elbiseyi önümde tutarken ona soruyorum. Kumaş sıkı görünüyor. Affetmiyor.

"Evet," diyor hiç tereddüt etmeden ve elbiseyi bana doğru sallıyor. "Bunu dene."

"İmkânı yok." Başımı sallıyorum. "Sonunda bir sosıs gibi görüneceğim."

"Aman Tanrım, yapmayacaksın." Onu bana doğru itiyor, askı takırdayarak yere düşüyor. "Lütfen. Benim için yap."

Homurdanarak tişörtümü ve şortumu çıkarıp elbiseyi giyiyorum ve yerine oturtmak için mücadele ediyorum. Elise bana yardım ediyor, yanları düzeltiyor, beni incelemek için uzaklaşmadan önce üst kısmı ayarlıyor.

"Vay canına. Tamam, sıska kraliçe."

Gözlerimi devirerek duvardaki boy aynasına dönüyorum ve yansımamı yakaladığımda duraklıyorum. Elise yalan söylemiyordu. Söylediği gibi kesinlikle sıska bir kraliçeye benziyorum. Elbise her yerimi sarıyor, belli belirsiz kıvrımlarımı vurguluyor ve şu ana kadar hiç sahip olduğumu düşünmediğim göğüs dekoltelerimi gösteriyor.

"Göz kamaştırıcısın," diye nefes alıyor ve hemen arkamda duruyor.

"İyi göründüğüme emin misin?" Kalçamdaki kumaşı çekiştiriyorum ve o da elime bir tokat atıyor. "Ahh."

"Harika görünüyorsun. Elbiseni karıştırmayı bırak. Rahatsızmış gibi davranırsan, rahatsız görünürsün ve kimse bunu çekici bulmaz." Ellerini omuzlarıma koyuyor ve aynada bana gülümsüyor. "Kırmızı senin rengin."

"Sürtük gibi görünmüyor muyum?"

"O kelimeyi lüğatından çıkar lütfen." Dolabına geri dönüyor ve ayakkabılarını aramaya başlıyor. "Kaç numara giyiyorsun?"

"Sekiz buçuk."

"Oh mükemmel. Sekiz numara giyiyorum." Bir çift askılı altın rengi stiletto çıkardı ve bana uzattı. "Bunlar sekiz buçuk numara. Onları hiç giymedim çünkü çok büyükler."

"Neden aldın o zaman?" Ayakkabıları ondan alıyorum, bakışlarım ince, sivri topuğa takılıyor.

"Çünkü benim bedenim yoktu ve onları çalıştırabileceğimi umuyordum." Omuz silkiyor. "Onlar artık senin."

"Hey, teşekkürler." Ayakkabıları giyiyorum, kayışlarını baldırlarımın etrafından bağlıyorum, aynanın karşısında sallanırken kendimi aptal gibi hissediyorum. Ama aman Tanrım, ayakkabılar elbiseyle harika görünüyor. "Takabileceğim altın halkalarım var."

Elise, "Şu lanet şeyleri tak," diyor. "Ve her zaman taktığın o bileziği ve uyumlu kolyeyi de tak."

Mücevherlerimi ekliyorum, tüm bu süre boyunca aynada kendimi izliyorum. Doğal olarak August'u düşünüyorum çünkü onu ne zaman düşünmem ki?

Gerçekçi olarak mı? Ondan nefret etmeliyim. Bir yanımda öyle diyor. Kötü bir tavrı ve hayret verici bir kibri olan korkunç bir insan. Onun gibi biriyle hiç tanışmadım. Belki de ilgimi çeken budur.

Bir de yetenekli dili ve parmakları.

Yanaklarım kızarıyor ve soğuk ellerimi yanaklarıma bastırarak hâlâ kendimi izliyorum. "Şaka gibi görünüyorum."

"Kes şunu. Özgüvenin olmaması gerektiği halde çok kötü. Yani, şu haline bak." Elise tam yanımda durdu ve ben de kıyafetine baktım. Kısa siyah deri mini etek ve göğüslerini devasa gösteren dar siyah kısa kollu bir bodysuit. "Harikasın."

"Sen de öylesin."

"Doğru." Elise sırtıtarak başını sallıyor. "Göz kamaştırıcıyız, genciz ve bu kampüsün sahibiyiz. Ne istersek yapabiliriz ve bu gece eğleneceğiz ve kimi istersek öpeceğiz!"

Dönüp ona baktım, söyledikleri karşısında şok olmuşum. "Neden GG'yi öpmek istemiyorsun? Ya da... Tim'i?"

Elise burnunu kırıştırır. "Onlardan çoktan sıkıldım."

Daha dün gece onlarla birlikte olduğunu biliyorum çünkü bana söyledi. "Ama sen onların yurt odasına gittin."

"Ah, ve onların benimle öpüşmesi yerine öpüşmelerini izledim. Yemin ederim birbirlerinden hoşlandıklarını düşünüyorum. Ben sadece kendilerini düzgün hissetmeleri için yanlarında bulundurdıkları bir dekorum. Birbirlerine karşı olan hislerini kabul etmeleri ve bunu sürdürmeleri gerekiyor." Sinirli sinirli bir nefes üflüyor.

Ayakkabılarını tekrar karıştırmak için dolabına doğru giderken onu izliyorum. Bir çift siyah deri diz üstü çizme çıkarıp havaya kaldırıyor. "Sanırım bunları giyeceğim. Birinin kışını tekmeleyebilecekmişim gibi görünmek istiyorum."

"Tamam." Sertçe yutkunuyorum, ruh halindeki değişim karşısında şok oldum. Şimdi sinirli görünüyor. Acaba grubunun dağılmasına mı üzüldü? "Belki de gidip Rafe ile konuşmalısın-"

"Hayır. Asla olmaz." Şifonyerinin üst çekmecesinden bir çift çorap çıkarıp giyerken başını sallıyor. "Birini aşmanın en iyi yolu başka birinin altına girmektir."

Bunu daha önce de duymuştum ama benim için geçerli olduğunu hiç düşünmemiştim. Ama belki...

Belki de yapmam gereken budur. Ateşli bir adam bulup onunla takılmalıyım. Muhtemelen August'a takılıyorum çünkü şimdiye kadar birlikte olduğum tek erkek o. Bildiğim kadarıyla seks konusunda tamamen boktan biri olabilir ve ben daha iyisini bilmiyorum.

Muhtemelen hayır, ama hey, bu mümkün.

Elise botları giyiyor ve aynada kendini inceliyor, yüzünde memnun bir ifade var. "Tamam, botlar mükemmel bir dokunuş. Bayıldım."

"Ben de bayıldım. Harika görünüyorsun." Gerçekten öyle. Taşınma gününde tanıştığım kıza hiç benzemiyorum ama sanırım ben de o kıza hiç benzemiyorum. Bu iyi bir şey.

şey. Büyüyoruz. Değişiyoruz. Üniversite boyunca gelişmemiz gerekmiyor mu?

"Gitmeye hazır mısın?" Elise telefonunu küçük siyah çantasına sokarken soruyor.

"Kesinlikle." Aynada kendime son bir kez baktıktan sonra gülümseyerek Elise'e dönüyorum. "Hadi yapalım şu işi."

* * *

Sokaklar insanlarla dolu ve çoğunluğu sarhoş. Bu da gürültücü ve iğrenç oldukları anlamına geliyor. Kardeşlik ve kız öğrenci yurtlarının çoğu aynı mahallede, bu da bir evden diğerine geçmemizi kolaylaştırıyor. Sorun şu ki, daha popüler evlere giremiyoruz çünkü çoktan dolmuş durumdalar. İçeri girmek için bekleyen insanların oluşturduğu gerçek kuyruklar var.

Bir başka evden daha geri çevrildikten sonra Elise'e "Bu berbat," diyorum. Bu bir kız öğrenci birliğiydi ve kapıdaki kızlar biraz züppeydi. "Belki de gözümüzü biraz daha aşağılara dikmeliyiz."

"Şu pilici duydun mu? Bize kevaşe dediğine eminim." Elise başını sallıyor, yüzünde sert bir ifade var. "Cidden. Bizi tanımıyorlar bile. Kevaşe olup olmadığımız hakkında hiçbir fikirleri yok."

Bu durum için biraz abartılı giyindiğimizi düşünüyorum ama bunu Elise'e söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum. Bu gece dışarıda gördüğüm kadınların çoğu kot pantolon giyiyor, ancak neredeyse hepsi dar üstler giyiyor. Birkaç elbise ve birkaç topuklu ayakkabı gördüm ama çoğunlukla kırmızı elbise giyenler arasında en çok ben göze çarpıyorum. Ve evet, muhtemelen bir sürtük gibi görünüyorum.

Bir çift parmak arası terlik ve eşofman giymek için her şeyimi verirdim. Altın stiletolar ayaklarımı mahvediyor ve elbise kalçalarımı her zaman yürüyorum, hangi

durmadan. Eteğimi çekiştirmeyi bırakamıyorum, aşağı çekiyorum çünkü kığım dışarı sarkacak diye ödüm kopuyor.

Elise'in beni elbisenin altına bir şey giymemeye ikna etmesine asla izin vermemeliydim. Sütyen yok, külot yok. Hayatımda hiç bu kadar açıkta hissetmemiştim.

Bir keresinde August Lancaster'ın yüzünü amıma gömdürmüştüm ama o sayılmaz.

En uygunsuz zamanlarda nasıl aklıma geldiğini görüyor musun? Sinir bozucu. Elise'e hala ondan bahsetmedim. Muhtemelen bana inanmaz. Ya da daha kötüsü, beni onu bulmaya zorlar, böylece onunla ve arkadaşlarıyla takılmayı deneyebiliriz. Daha on beş dakika önce bana kendi deyimiyle seviye atlamaya kararlı olduğunu söyledi. Muazzam serveti ve gücü olan bir adam bulmak, doğrudan alıntı. Bu kampüste böyle pek çok erkek var ve August'tan ismen bahsetmemiş olsa da, acaba onu mu kastediyordu?

Bilmiyorum. Daha çok bilmek istemiyorum.

"Gözümüzü biraz daha aşağıya dikmeliyiz de ne demek?" Elise kızgın bir ses tonuyla soruyor. "En popüler eve girmeye çalışmanın nesi yanlış?"

"Sorun şu ki hiçbiri bizi içeri almıyor. Daha az popüler bir eve gidip içeri girip giremeyeceğimizi görmeliyiz," diye öneriyorum, baldırlarıma sarılı kayışları yaklaşık yüzüncü kez yeniden ayarlayabilmek için duruyorum.

"Daha az popüler olan evler kimsenin umurunda değil." Elise yürümeye devam ediyor ve ben onun bot giymesini kıskanıyorum. Çok daha rahat görünüyorlar. "Hadi gel. Alpha Squared evine gidelim."

Elise yürümeye devam ederken ben donup kalıyorum, tamamen duruyorum. Onun gidişini izliyorum, August'un kardeşlik evine bu kıyafetle gitme fikri boğazımı daraltıyor. Muhtemelen bana gülecek. Ya da belki elimden tutup beni yatak odasına sürükleyecek ve orada ona oral seks yapmamı isteyecek.

Düşündükçe amım zonkluyor.

Elise omzunun üzerinden bakıp hemen arkasında olmadığını fark edince sonunda durdu. Ellerini havaya kaldırdı. "Haydi!"

"Özür dilerim." Ayakkabının bağcıklarına tekrar uzanıyorum, ayarlıyormuşum gibi görünmesi için birini çekiyorum. "Bu aptal ayakkabılar beni yavaşlatıp duruyor!"

Elise, elleri kalçalarında beni beklerken, "En kötüsü onlar," diye onaylıyor. Berbat oldukları konusunda benimle hemfikir olmasına bayılıyorum. Onları bu kadar kolay vermesine şaşmamalı.

Yanına gittiğim anda kolunu benimkine doluyor ve bana güven verici bir gülümseme gönderiyor. "Alfa evine gitmek gözünü o kadar korkutmasın. Ben de gerginim."

"Öyle mi?" Şok oldum. Son zamanlarda Elise hiçbir şeyden etkilenmiş gibi görünmüyor.

"Tabii ki. Rafe ve Tim de orada olacak. Garipleşebilir. Özellikle de sen de oradayken," diye açıklar.

"Neden garipleştireyim ki?" Tim'i bu şekilde düşünmüyorum bile. Başka birine çok takılıyorum, ki bu aptalca. Zamanımı da boşa harcıyorum.

"Tim senden hoşlanıyor, Sinclair. Aramızda olanları bildiğin için kendini çok kötü hissediyor." Elise yine de suçlu gibi davranmıyor. Ve davranmamalı da. O zaman da Tim'le ilgilenmiyordum, şimdi de ilgilenmiyorum.

"Anlamıyorum." Yürümeye devam ederken başımı sallıyorum. Alfa Alfa evi bloğun sonunda, büyük ve heybetli bir şekilde duruyor ve yemin ederim yaklaştıkça dizlerim titremeye başlıyor.

"Sahip olamayacağı şeyi istiyor." Elise iç geçiriyor ve başını kısa bir süreliğine omzuma yaslıyor. "Muhtemelen bu noktada çuvalladım. Kendimi onlar için çok kolay erişilebilir hale getirdim."

"Bence boyundan büyük işlere kalkıştın."

Bir süre sessizce yürüyoruz, etrafımız aynı yöne gidiyor gibi görünen her türden insanla çevrili. A

Bir grup adam tam arkamızda yürüyor, kaba yorumlar yapıyorlar ama onları görmezden geliyoruz.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Grup yanımızdan geçerken Elise bana soruyor, içlerinden biri omzunun üstünden öpücük sesleri çıkarıyor, arkadaşları sanki bu çok komik bir şeymiş gibi onu itip kakıyor. Çok aptallar. "Boyumdan büyük işlere kalkıştığımı mı?"

"Belki mi?" Kolunu sıkıyorum. "Yine de ne olursa olsun seni destekliyorum. Seni yargılayacak değilim."

"Yapmalısın. Ben tıpkı o kızların dediği gibi bir fahişeyim, sen ise tatlı, bakir bir meleksin."

Sırrımı itiraf etmek dilimin ucunda ama bunun yerine yutkunuyorum. Şu anda bu açıklamayı yapmama gerek yok. "Bakireliğime çok takılıyorsun."

"Tuhaf, ha."

"Kafana taktığını mı?"

"Hayır, bakire olduğumu." Ona bakakalıyorum ve bir kahkaha patlatarak dirseğiyle kaburgalarımı dürtüyor. "Şaka yapıyorum. Ama eve girmeden önce seni uyarmalıyım."

"Beni ne hakkında uyaracaksın?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Tim iyi olacağımı söyledi ama güya bu hafta sonu Alpha Squared'da her erkeğin bir bakireyle birlikte olmaya çalıştığı bir tür yarışma varmış. Kurbanla ilgili bir şeymiş ve evi iyi düzende tutuyormuş? Tam olarak bunları söyledi."

Az önce söylediği şeyden nefret ediyorum. Daha da kötüsü, bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum. "Kulağa sahte geliyor."

"Umarım
öyledir." Ben
de öyle
umuyorum.

Chapter Twenty-Three

AUGUST

"T partisi saçmalık," diye fısıldıyorum Cyrus'un kulağına. Beni duymasının tek yolu bu çünkü müziğin sesi kulak tırmalıyor ve lanet olası evimizde o kadar çok insan var ki gece bitmeden ezilerek ölmekten korkuyorum.

"Bana mı söylüyorsun?" Cyrus sırtıyor, kafasını müziğe vuruyor ve en iyi arkadaşımın bu boku y e d i ğ i n i biliyorum. İyi bir partiyi sever. Zil zurna sarhoş olma ve gece boyunca göğüslerini sikebileceği ateşli bir kız bulma fikrine bayılıyor. Ve bunu biliyorum çünkü ikinci sınıfta, tam da bu hafta sonu birkaç kızın göğüslerini siktiği bir sefahat gecesinden sonra bana her şeyi itiraf etti. Bu onun gizli sapkınlığı.

Ben şahsen o kadar heyecan verici bulmuyorum ama herkesin kendi tercihi.

"Bayılıyorsun." Sesim iğrenç geliyor. İğreniyorum. Odama gidip kapıyı kilitlemeyi tercih ederdim, böylece gecenin geri kalanında saklanabilirdim, ama ben bu lanet olası kardeşliğin başkanayım ve bir görünüm sergilemek zorundayım.

Saatime bakıyorum, daha on bile olmamış. Lanet olsun, uzun bir gece olacak.

"Evet." Cyrus hâlâ sırtıyor, siyah saçları alnına dökülürken başını sallamaya devam ediyor

müziğin ritmi. "Şuna bakın."

Şu anda derme çatma dans pistinde dönüp duran, tehlikeli derecede kısa kot pantolon ve her sıçrayışta düşme tehlikesi olan beyaz bir bluz giymiş güzel bir sarışını işaret ediyor. Göğüsleri kocaman. Yani Cyrus'un hayalindeki kız.

"Senin tipin gibi görünüyor."

"Harika bir set." Başını sallıyor.

"Tek önemsendiğin bu mu? Memeler mi?" Gerçekten merak ediyorum. "Memeler, kık ve güzel kokan bir amcık."

"Güzel kokulu amcık diye bir şey yoktur." Tam olarak doğru değil. Sin'inkini düşünüyorum. Oldukça tatlı, parlak ve sulu bir amdı. Kasık kılları hariç. Acaba ağda yaptırdı mı? Acaba o güzel küçük kedicik çıplak, pürüzsüz ve lezzetli mi?

"Ben dans etmeye gidiyorum." Cyrus ben onu durduramadan gitti ve sarışına doğru yürümesini izledim, kulağına bir şeyler fısıldarken başı sarışınıninkine doğru eğikti. Kız başını sallayıp gülümsüyor ve dans etmeye başlıyorlar. İkisi de garip ve şapşal görünüyor çünkü ikisinin de zil zurna sarhoş olduğunu tahmin edebiliyorum.

Keşke sarhoş olsaydım. Bütün bu partiyi ben yönettiğim için biraz ağırdan alıyorum ama siktir et. Sert bir şeyler içmem lazım.

Şu anda.

Kalabalığın içinde ilerliyorum, gülümseme olması gereken bir şekilde dişlerimi gösteriyorum ve herkese başımı sallıyorum çünkü tüm bu piçler adımı haykırıyor, ancak hiçbiri tanıdık gelmiyor. Keşke arkadaş olsaydık diyorlar. Bana yakın olmak insanlara çoğunun asla ulaşamayacağı bir önbellet kazandırıyor. Bu kampüsteki diğer herkese kıyasla çok fazla param ve gücüm var. Lancaster olunca böyle oluyor işte. Ve ben herhangi bir Lancaster değilim. Whittaker Lancaster'ın ilk doğan oğluyum. Herkes babamın nasıl bir pislik olduğunu bilir.

Hepsinin tanımak istediği güçlü, zengin bir hıyar, ama yine de bir hıyar.

Evin arka tarafındaki oturma odası bereket versin ki boş. Sadece benim için girişleri kapalı tutmak için kadife ipler bile kurmuşlar. Birinin üzerinden geçip doğruca bara gidiyorum, kendime bir viski doldurup bir dikişte yudumluyorum. Aşağı inerken yanıyor, ciğerlerimi ateşe veriyor ve ağzımdan alevler çıkmasını bekleyerek düzensiz bir şekilde nefes veriyorum. Kendime bir tane daha dolduruyorum. Ve bir tane daha. Başım dönmeye başlayana ve görüşüm biraz bulanıklaşana kadar. Boku yemeye doğru gittiğimin kesin işaretleri.

DJ'in kurulduğu yere gidip masasının arkasına geçiyorum, pikabı çalıştırıyormuş gibi yapmasını izliyorum ama aslında sadece dizüstü bilgisayarından müzik açıyor. Olan biten her şeyi kuş bakışı görebiliyor ve ben de kalabalığı tarayıp dikkat dağıtacak bir şey arıyorum. Herhangi biri olabilirdi.

Yine de hiçbiri yeterli değil. Ya çok makyajlılar ya da yeterince makyajlı değiller. Çok sarışınlar. Çok koyu saçlılar. Kıyafetler, saç stilleri, lanet yüzleri, hepsi yanlış. Hiçbiri çekici değil. Kalabalığın içinden rastgele bir kadın seçip onu bir geceliğine becermek istemediğimde bende gerçekten bir sorun var demektir. En azından bir oral seks. El işi?

Bu düşünceyle üst dudağım kıvrılıyor, ama iyi anlamda değil. "Herhangi bir isteğiniz var mı?" diye bağıyor DJ bana, kocaman bir gülümsemeyle yüzünde.

Başımı salladım. "Uzman olan sensin. Ne istersen onu çal."

"Kızlar bu şarkıya bayılıyor." Değişimi yapıyor, ağır bas tüm odayı titretiyor ve yalan söylemiyor. Tüm kadınlar ellerini havaya kaldırıyor ve kıçlarını ritme göre sallamaya başlıyor.

Onları izliyorum, halüsinasyon gördüğümden emin bir şekilde çift çekim yaptığımda aletimin en azından birini yarı ilginç bulmasını diliyorum ama hayır. Bu o.

Günah.

Yanında, o adamın kendisini herkesin içinde taciz etmesine izin veren aptal küçük arkadaşı var ve ikisi de tam bir sürtük gibi giyinmişler. Kalabalığın arasından geçerken bazı kızlar onlara yan gözle bakıyor, yanlarından geçip gittiklerinde gülüyorlar ve onlara acımaktan kendimi alamıyorum. Belli ki bu hafta sonunu deneyimleyen birinci sınıf öğrencileri ve bu belli oluyor.

Bakışlarımla onu takip ediyorum, onu içime çekiyorum. Üzerinde sürekli çekiştirdiği, rahatsız olduğu her halinden belli olan kırmızı bir elbise var. Omuzlarını, göğüslerini ve bacaklarını göstermesinden nefret ediyorum. Dar kumaşın kıcına yapışmasından ve o ayakkabıların onu bir sokak fahişesi gibi göstermesinden. İnce baldırlarını saran gösterişli altın kayışlar zevksiz.

Kadınlar onlara tiksintiyle bakıyor olabilir, ama erkekler de bariz bir şekilde onları süzüyor, özellikle de Sin'i. Erkeklerden biri ona yaklaşp dans teklif ettiğinde içimde yabancı bir his yükseliyor. Onu reddetmiyor çünkü tabii ki reddetmeyecek. Onun yerine gülümseyip başını sallıyor ve adamın elini tutmasına izin veriyor. Adam onu odanın ortasına çekiyor, etrafı kankalarıyla çevrili ve dans etmeye başlıyorlar. Kız ritimle kolayca hareket ediyor, adam onu kendine yaklaştırdığında yüz ifadesi değişiyor. Ellerini onun kalçalarına koyuyor ve ben onları vücudundan ayırmak istiyorum. Onu daha da yakına çekiyor, kalçaları onu becermeye çalışıyormuş gibi itiyor ve hepsi bu.

Kırmızı görüyorum.

Kalabalığın içinde ilerlerken, insanları sanki havadan yapılmışlar gibi iterek geçerken hiç düşünmüyorum. Hiçbiri bana itiraz etmiyor ya da seslenmiyor, ne de olsa onların lideriyim -Günahımla dans eden ahmak da ben onlara yaklaşırken öfkeme aldırıyor. Beni fark ettiğinde gözleri irileşiyor ve dudakları hayatımda gördüğüm en seksi somurtmayla birbirine yapışıyor. Bildiğim bir sonraki şey, o pisliği ondan uzaklaştırdığım. Şiddetle.

"Ne oluyor lan?" diye bağıyor adam, bakışları benimkilerle buluşuyor. Kim olduğumu anladığı anda geri çekildi. "Oh. Hey. Özür dilerim."

"Lanet olası ellerini ondan uzak tut." Öfkeden kuduruyorum .
Öfkeli. Ona bakmayacağım bile. Sanki bakamıyorum.

"İkinizin birlikte olduğunu bilmiyordum!" Ellerini havaya kaldırdı ve yemin ederim bir inilti duyuldu. "Özür dilerim!"

Küçük bir fare gibi çılgılık atıyor. Bir an için ona dik dik baktım. Müzik hâlâ çalıyor ama kimse dans etmiyor. Hepsi beni izliyor.

Asla sakinliğimi kaybetmem. Bir partide kavga çıkarmaya çalışmam ve kesinlikle kafaları birbirine vuracakmışım gibi insanları çekiştirmem. Ben o tip bir insan değilim. Yaşayabileceğim her türlü sorunu vakarla hallederim.

Bu gece, bana anlamadığım şeyler hissettiren aptal küçük bir kız sayesinde tüm saygınlığımı kaybettim. Ve nihayet ona bakmak için döndüğümde, onun da benim gibi kızgın görüldüğünü görüyorum. Güzel.

Bu ilginç olacak.

Chapter Twenty-Four

SINCLAIR

To geçmiş

Bir partiye davet edildik ve ben sakin davranmaya çalışıyorum ama

Çok zor. Yaşlılar toplantıyı harabelerde yapıyorlar, yüz yıl önce falan yanmış olan eski binada. Arkadaşlarımdan biri yıllık Cadılar Bayramı partisini orada yaptıklarını söyledi. Bu ayın sonunda olacak. Umarım gidebilirim. Sıradan bir içki gecesi olan bu partiye davet edilmemiz iyiye işaret gibi geliyor. Zaten öyle tarif ettiler. Hep birlikte Lolo'nun yurt odasına gittik ve hazırlandık, hepimiz kıyafet seçimlerimizden yakınıyorduk ve çocukların içimizi göreceğinden endişeleniyorduk.

Ki bunu yapacaklar. Birinci sınıf öğrencisiyiz ve öyle görünüyoruz. Oraya vardığımızda, bizden büyük kızların bizi izlediğini görüyorum, biz yaklaştıkça yüzlerinde kuşkulu bir ifade belirliyor. Hatta içlerinden biri "Burada ne *işiniz* var?" diye bağırıyor.

Lolo ona "Davet edildik," diyerek birkaç kahkaha attı. onun cevabı için. Lolo bizim sözsüz liderimiz. Asıl adı Lauren ama bundan nefret ediyor, bu yüzden hepimizin ona Lolo diye seslenmesinde ısrar ediyor ve bunun bir çocukluk lakabı olduğunu iddia ediyor. Ona Lolo dediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum ama neyse.

Basamakları tırmanıp, çatısı olmayan ama bir şekilde hâlâ duvarları olan yanmış bir bina kabuğuna giriyoruz. Odada kocaman bir buz sandığı duruyor, kapağı açık ve içinde buza gömülmüş bir sürü bira kutusu var. Ben de dahil olmak üzere hepimiz bir tane alıyoruz ve açıyorum, içindeki likör tıslıyor ve öne doğru eğilip çoktan taşmış olan köpükten bir yudum alıyorum.

Tanrım, tadı çok iğrenç.

Yutkunurken bira kutusuna sarılıyorum ve gözlerimi sürekli hareket halinde tutarak arkadaşlarımın rahatça konuşmalarını izliyorum. Bir erkek mi arıyorsun? Sanırım evet. Lolo'nun asıl amacı bu. Bir erkek arkadaş istiyor ve onun yaşça büyük olmasını istiyor çünkü kendisine bebekmiş gibi davranılmasından bıkmış.

Doğrudan alıntı.

"Oh, işte August Lancaster geliyor!" Lolo hoplayıp zıplamaya başladı, heyecanı hissediliyordu. "O tam bir av."

Sözleri karşısında neredeyse homurdanacaktım. O gerçek mi?

Ağustos en kötüsü.

"Çok yakışıklı," diyor bir başka arkadaşım. "Değil mi? Yani yüzüne baksana. Ve dudaklarına! Bayılıyorum."

Sürekli alay eden yüzün mü? Bana sürekli saçma sapan şeyler söyleyen ağız? Beni rahat bırak.

"Seni zor durumda bıraktığını ve herkesin önünde küçük düşürdüğünü biliyorum," diyor Lolo, alt dudağını bükerek. "Sanırım ondan pek hoşlanmıyorsun."

"Ondan nefret ediyorum," diye vurguluyorum, unutmayı tercih ettiğim bir olayı gündeme getirmesinden nefret ederek. "O tam bir pislik surat."

"Güzel dil. Şimdi kimi aşağılıyoruz, hmm?"

Arkamdan gelen tanıdık sesi duyduğumda bir an için gözlerimi kapatıyorum. Kim olduğunu anlamak için bakmama gerek yok. Onun varlığını hissedebiliyorum, aurasını hissedebiliyorum. Kokusunu alabiliyorum, kendine özgü kokusuyla karışmış o tanıdık parfümü. Onun konuşmasını duyunca tüm vücudum aydınlanıyor ve kendime çaresiz olmadığımı ve ona katlanamayacağımı hatırlatıyorum.

Belki bu sözleri zihnimde yeterince zikredersem, sonunda onlara inanırım.

Omzumun üzerinden baktığımda, August'un gözlerindeki tanıma ve onları dolduran hayal kırıklığını görüyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum.

"Sensin." Sesi düz, bakışları sönük.

Arkamı dönüp tekrar arkadaşlarıma bakıyorum, utanç içinde. Bir şey söylemeyi reddediyorum.

"Selam, August! Aman Tanrım, davet için teşekkürler! Sizinle parti yapmak için sabırsızlanıyorum çocuklar! Sana içecek bir şeyler getirmemi ister misin?" Lolo bir köpek yavrusu gibi zıplıyor, August için -bunun cazibe mi olması gerekiyordu? Bu utanç verici.

"Adın neydi senin?" August mırıldanıyor ve etrafını saran arkadaşları gülmeye başlıyor.

Lolo yine de bunun onu korkutmasına izin vermiyor. "Lauren, ama arkadaşlarım bana Lolo der."

"Lolo." August yüzünü buruşturuyor. "Kulağa evcil hayvan ismi gibi geliyor."

Lolo göz kırptıyor ama başka bir tepki vermiyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı? İçecek? Atıştırmalık?"

"Benim atıştırmalığım olabilirsin." Lolo'nun yanına gitmeden önce bana bir bakış gönderiyor, kolunu omuzlarına doluyor ve onu yanına sıkıştırıyor. "Ne düşünüyorsun, Lolo?"

Ona soruyu soruyor ama sorduğu süre boyunca gözlerini benden ayırmıyor.

"Tamam," diye nefes alıyor Lolo, gözleri parlıyor ve sanki tüm hayalleri gerçek olmuş gibi ona bakıyor.

"Sence arkadaşın bize katılacak mı?" Bakışlarını üzerimde sabit tutuyor ve tüm vücudum tepki veriyor, sanki bana gerçekten dokunmuş gibi tüylerim diken diken oluyor.

"Ne? Kim? Hangi arkadaştan bahsediyorsun?" Lolo gergin görünüyor ve ben onun boyundan büyük işlere kalkıştığını düşünmekten kendimi alamıyorum.

"Bu mu?" Başını bana doğru eğdi. "Üçlüyü sever misin, ucube?"

Diğer çocuklar yine gülüyor ve ben üzerime çöken utanç duygusuyla savaşıyorum. Yüzümün sıcak olduğunu hissedebiliyorum ama asla geri adım atmayacağım. "Bana para verseniz bile aletinize dokunmam."

Etkilenmiş görünüyor. "Ailemin son derece zengin olduğunu düşünürsek, bu oldukça iddialı bir söz. Bahse girerim yaşlı Lolo sikime bedavaya dokunacaktır."

Bunu yüksek sesle söylemiyorum ama haklı olduğuna eminim. "Sen ne istersen." Lolo'nun sesi hafifçe titriyor.

Ona yalvaran bir bakış gönderiyorum, *biraz daha ağırbaşlı* ol demeye çalışıyorum ama bunun bir işe *yaramadığını* görebiliyorum.

August kolunu kızın omuzlarından çeker ve kız tökezleyerek öne doğru gidiyor ve neredeyse yüz üstü düşüyordu. Çocuklar kahkahalarına devam ediyor ve ben Lolo'nun kolunu tutup onu sabitlerken August'a dik dik bakıyorum.

"Küçük bebek kızlar ilgimi çekmiyor, *Lolo*." Adını bir küfür gibi söyleyip uzaklaşıyor, arkadaşları da onu takip ediyor. Gözden kayboldukları anda Lolo benden uzaklaşıyor, birasını yudumluyor ve kıkırdamasına neden olan büyük bir geçirti çıkarıyor.

"Sarhoş olmam lazım," diyor ve diğer kızlar da bira kutularından içiyorlar. "Belki o zaman August Lancaster beni fark eder."

Bunu ona söylemekten nefret ediyorum ama tahminimce... Onu çoktan unutmuştur.

Chapter Twenty-Five

SINCLAIR

August çok öfkeli. Yüzü kıpkırmızı, gözleri öfkeyle parlıyor ve onu hiç bu kadar ateşli görmemiştim.

O iğrenç adamı sanki hiçbir şey değilmiş gibi üzerimden çekti ve ona ellerini üzerimden çekmesini söyledi. Eridim. Şiddeti sevdiğimi kim bilebilirdi? Bunu bu kadar seksi bulacağımı kim bilebilirdi?

Ama aynı zamanda kızgınım. Kim olduğunu sanıyor da bizi bölüyor? O adam beni rahatsız ediyordu ama kendi başıma halledebilirdim. August Lancaster'ın beni kurtarmaya koşmasına ihtiyacım yok. Gerçi şu anda bana yardım etmek yerine beni kırımın üstüne atmayı tercih ediyormuş gibi bakıyor.

Birbirimize sessizce bakıyoruz ama sanki gözlerimizle iletişim kuruyormuşuz gibi geliyor. Geniş göğsü hızla inip kalkıyor ve diğer herkesin de bizi izlediğini hissedebiliyorum. Seyircimiz var.

Bakışları kalabalığı kesip bana dönüyor ve üst kolumu tutuyor. "Gidiyorsun."

Beni derneğinden atmaz, değil mi? Hayır...

Bakışlarındaki ciddi niyetten anladığım kadarıyla evet. Evet, beni kapı dışarı ederdi. Tanrım, tam bir pislik.

"Ben değilim!" Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama çok güçlü. Elise'i görmeye çalışarak odanın etrafına bakıyorum ama

hiçbir yerde değil. Tim ya da Rafe'yi aradığını biliyorum ve sanırım onları buldu.

Yani yapayalnızım ve lanet olası başkan tarafından bu kardeşlik partisinden çıkarılmak üzereyim.

"Öylesin." Beni kalabalığın arasından sürükleyerek ön kapıya doğru götürüyor ve öfkem büyüyor. İçimde yükseliyor ve patlamak üzere olduğumdan emin olana kadar gittikçe büyüyor.

Son anda beni ön kapıya götürmüyor. Onun yerine sağa dönüyor ve beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor, tutuşu hiç azalmıyor ve yemin ederim bir iz bırakacak. Karşı koymaya çalışıyorum ama o sadece bana bakıyor, daralmış bakışları hem korkutucu hem de bir şekilde seksi.

Tanrım, ondan nefret ediyorum. Çok otoriter ve kaba biri. Buna dayanamıyorum. Ona ve her zaman iyi zamanlarımla dalga geçmesine dayanamıyorum. Bu aptal eve gelmememiz gerektiğini biliyordum. Sadece biliyordum-

Bir kapıyı iterek açıyor ve beni yatak odası olduğunu anladığım odanın içine itiyor. Tökezleyerek içeri giriyorum, çok yüksek stiletolar sayesinde neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum ve yüzümü ona döndüğümde hala kapının yanında duruyordu, parmakları kolun etrafında kıvrılmıştı.

"Seni burada tutmalı ve kaçamayasın diye kapıyı kilitlemeliyim." Sesi daha çok bir hırıltıya benziyor ve sadece bu ses bile içimin sıkıca kenetlenmesine neden oluyor.

"Beni odanda tek başıma mı bırakacaksın?" Öfkemin beni yönlendirmesine izin vererek alaycı bir şekilde suratımı astım. "Eşyalarını karıştırmayacağım konusunda bana güvenebilir misin bilmiyorum."

"Şaka yapıyorsun çünkü bu odada kimsenin bulmasını istemediğim bir şey bırakmam." Ve bununla birlikte kapıyı çarparak kilidi çeviriyor ve beni tutsak ediyor. Sıkıntılı bir çığlık beni terk ediyor ve odaya bakıyorum, nefeslerim o kadar hızlı geliyor ki ciğerlerim ağrıyor. Bunu kim yapar? o düşünmek o Öyle mi? I gerekir var onu tutuklandı için Adam kaçırma! Beni isteğim dışında burada tutamaz.

Kapıya doğru yürüyorum ve kolu deniyorum ama hiçbir şey olmuyor. Diğer taraftan kahkahalar geliyor ve onun koridorda durduğunu fark ediyorum. Beni dinliyordu.

Ağzımı kapının çerçeveyle birleştiği çatlağa bastırarak, "Çıkarın beni!" diye bağıyorum.

Kahkahası daha da yükseliyor.

"August!" Yumruklarımla kapıya canımı acıtacak kadar sert vuruyorum. "Aç şu kapıyı! Hemen!"

"Siktir git, Sin."

Bu beni daha da sinirlendiriyor. Kapıyı tekrar tekrar yumrukluyorum, gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyor. Arkadaşımı bulmalıyım. Gitmem gerekiyor. Yurduma geri dönüp bu aptal elbiseyi ve bu aptal ayakkabıları çıkarmak, yatağa girip bir daha asla çıkmamak istiyorum. Buradan nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Sonunda bitkin düşüp kapıyı çalmayı ve çığlık atmayı bırakıyorum, kapıya yaslanıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Göğsüm ağrıyor. Gözlerim de ağrıyor ve hayal kırıklığından bir bebek gibi ağlamanın eşiğindeyim.

"Bunun için yalvar," diyor.

Kapıdan uzaklaşıyorum, sanki beni görebiliyormuş gibi kapıya bakıyorum. "Az önce ne dedin sen?"

"Kapıyı açmam için yalvar, açacağım." Sesi yaklaşıyor. "Geçen gece yaptığın gibi."

Bu herif. O hasta. Cıldırmış. "Yap şunu Sin, ben de seni ödüllendireyim."

"Neyle?" Elimi ağzıma kapatıyorum, keşke hiç sormasaydım diyorum.

"Sen ne istersen." Sesi eğlenmiş gibi. Beni yakaladığımı düşündüğüne eminim, ama biliyor musun?

Böyle düşünmesine izin vereceğim.

"Lütfen, August. Lütfen kapıyı aç." "Çok kibar konuşuyorsun."

O dengesiz, yemin ederim.

"Benim için ağla, Sin. Oradan çıkmayı ne kadar çok istediğini bana söyle."

Boğazımı temizliyorum, sinirim damarlarımda dolaşıyor. Tanrım, çekilmez biri. "Lütfen August. Sana yalvarıyorum. Çıkmama izin ver. Korkuyorum."

"Neyden korkuyorsun?"

"Burada yalnız olmak." Dişlerimin arasından yalan söylüyorum. Çok kızgınım. Korku ikinci bir düşünce bile değil. "Bana yardım et August. Korkuyorum."

"Benden korkmalısın." Kilidi çözüyor ve ben kapıdan uzaklaşıyorum, yavaşça açıldığını ve orada durduğunu izliyorum, her zamanki gibi yakışıklı, muhteşem yüzünde kendini beğenmiş bir bakış. "Korkma, Sin. Ben seninle ilgileneceğim."

Şu anda gerçek mi? Tanrım, bu çok kolaydı.

En iyi yalvaran ifademi takınıyorum ve kenetlenmiş ellerimi belirgin göğüs dekolteme dayıyorum. Bakışları onlara düşüyor, orada kalıyor ve göğsüme baktığını fark ediyorum. Rakamlar. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

"Sen iyi-"

O daha kelimeleri çıkaramadan ben kapıdan fırlıyorum, odasından çıkıyorum ve koridorda merdiven boşluğuna doğru koşuyorum. Peşimden geliyor, beni belimden yakalıyor ve ayaklarım sallanacak şekilde kaldırıyor. Ciyaklayarak, ayaklarımı tekmeleyerek ve kurtulmaya çalışarak onun tutuşu içinde mücadele ediyorum, ama o beni daha da sıkıyor.

"Sana bir bok için güvenemem," diye mırıldanıyor kulağıma yakın bir yerde, ağzı hassas derimi okşuyor ve beni ürpertiyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Çılgılık atacağım," diye tehdit ediyorum. "Bütün evin duyacağı kadar yüksek sesle."

Elini yüzümün alt yarısına vuruyor ve beni yatak odasına sürükleyip kapıyı tekmeleyerek kapatırken etkili bir şekilde susturuyor. Avucunun altında bağıriyorum, yüzümü çevirmeye çalışıyorum ama tutuşu çok güçlü. Beni yatağa ittiğinde bir nefes kaçıyor ve düşüyorum

Geriye doğru, sert bir sıçrayışla yere iniyor. Dirseklerimin üzerinde yükselip yatağın ayak ucunda durmasını izliyorum ve onu içime çekiyorum.

Bacaklarını iki yana açmış, kollarını yana sarkıtmış, ellerini yumruk yapmış. Nefes alış veriş düzeni ve dudaklarını yalıyor, bakışları üzerimde geziniyor, elbisemin yukarı kalkması sayesinde tamamen açıkta kalan kalçalarımın oyalanıyor.

"Beni delirtiyorsun," diye mırıldanarak yatağa doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. "Az önce yaptığın o küçük numara için seni cezalandırmalıyım."

"Siktir git, August." Nefret, şehvet ve içimde dönüp duran açıklanamaz bir duygudan beslenerek kendi sözlerini ona tükürüyorum. O yanımdayken her zaman hissettiğim bir duygu. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama ondan nefret ediyorum. Onu arzuluyorum.

İhtiyacım var.

Bana doğru uzanıyor, bacaklarımı açarken her bir eli ayak bileklerimin etrafında kilitleniyor. İçimden bir nefes kaçıyor, midemde korku ve şehvet birikiyor. Daha aşağı. Parmakları nazıkçe baldırlarımın iç kısmında geziniyor, tenimde tüylerimi diken diken ediyor ve gülümsemesi bilmiş.

"Kokunu alabiliyorum." Bakışları kalkıyor, benimkilerle kilitleniyor, gözlerinin rengi ateş mavisi havuzlar gibi. "Amcığının."

Arkama bakıyorum, konuşamıyorum. Çok üstesinden geldim.

"Bundan hoşlanıyorsun, seni küçük hasta pislik." Elleri daha yukarı kayıyor, kalçalarımı açıyor, avuç içleri etime değiyor ve beni bakışlarına açık bırakıyor. "Külot yok."

Bana dokunmasından, üzerime gelmesinden dolayı kalçalarımın aşağı damlıyor. İri, güçlü ve isterse beni bir dal gibi kırabilecek kapasiteye sahip. Parmakları sol uyluğumda geziniyor, pürüzsüz bir tenden başka bir şeyle karşılaşmıyor ve ondan çıkan memnun hırıltı beni neredeyse zevkle mırıldanıyor.

"Çıplak." Bakışları, elbisem kalçalarımı sıyırdığı için tamamen açıkta kalan amıma sabitlendi. "İstediğimi yaptın."

Sessiz kalıyorum ve beni ele geçirmek isteyen aşağılanmayla savaşmak için gözlerimi kapatıyorum. Ona karşı zayıfım ve bundan nefret ediyorum. Daha da kötüsü, bunu anlamıyorum. Bundan hoşlanmak doğru gelmiyor. Bunu istemek. Onunla birlikte olmak.

"Güzel, küçük, pembe bir amcık, tıpkı olacağını bildiğim gibi." Başını eğip tam yarığımın üstüne bir öpücük bırakıyor. Neredeyse yataktan fırlayacaktım. Dudakları ıslak tenime karşı sıcaktan yanıyor. "Bu gece tam bir sürtük gibi giyinmişsin."

Bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Onları tamamen açmış, gövdesi utanç verici derecede ıslak amıma bastırıyor ve yüzünü benimkine doğru itiyor. "Kendini saklamaya çalışma, küçük fahişe. Birinin dikkatini çekmeye mi çalışıyordun? Evet, yakaladın."

Bacağımı bırakıyor ve aramıza uzanıyor, parmakları elbisemin üst kısmına dolanıyor. Yavaşça aşağı çekerek göğüslerimi ortaya çıkarıyor, serin hava tenimi öpüyor ve meme uçlarımın daha da sertleşmesine neden oluyor. Bakışları düşüyor ve dudaklarını birbirine sürterek dilini dışarı çıkarıyor. Bana avını yutmak üzere olan aç bir yırtıcıyı hatırlatıyor.

Bakışları benimkine döndüğünde sertçe yutkunuyorum, gözbebekleri o kadar sönmüş ki siyahtan başka bir şey göremiyorum. Çıldırılmış gibi görünüyor. Çıldırılmış *hissediyorum*. Bana korkunç bir şey yapmasını istiyorum - ne, bilmiyorum ve kafa karıştırıcı düşüncelerimden utanç duyduğumda gözlerimi kapatıyorum.

"Gözlerini aç." Parmakları çenemin etrafında kıvrılıyor, başımı hafifçe sallıyor ve dediğini yapıyorum, buz gibi mavi bakışlarına bakıyorum, dehşet kalbimin iki kat daha sert atmasına neden oluyor. Korkuyorum. Titriyorum. İhtiyaç ve korkuyla titriyorum. "Bunu sana kimin yaptığını hatırlamalısın."

"Bana ne yapacaksın?" Kelimelerim sert bir fısıltı. Zar zor konuşabiliyorum, o kadar

Korkmuş, bunalmış ve Tanrım, bu adam için aptalca *azmıştım*.

"Bekaretin bozulmasın diye seni götünden mi sikeyim? İstedğin bu mu?" Dudaklarımı ısıyor ve dişlerinin acısıyla haykırıyorum. "Seni sikimi emmeye zorlamak mı? En son birlikte olduğumuzda söz verdiğim şey buydu."

Aletini hiç görmedim ve görmek için can atıyorum. Dürüst olmak gerekirse, onu tamamen çıplak görmek için can atıyorum. Hiç düşünmeden ona uzandım ve bileğimi tutarak beni durdurdu. Her iki bileğimi de kavıyor ve kollarımı başımın üzerine kaldırarak beni orada sabitliyor. Hiçbir şey söylemiyorum, ne istediğinden emin değilim. Acaba o da biliyor mu diye düşünüyorum çünkü o da benim kadar şaşkın görünüyor.

"Çıkar şu boktan elbiseyi." Bileklerimi bırakıyor ve sanki varlığımdan iğreniyormuş gibi benden uzaklaşıyor. Yatağa tırmanıp doğruluyorum. "Şimdi."

Saldırgan elbiseyi tereddüt etmeden çıkarıp yere atıyorum, onun önünde soyunmak için sabırsızlanıyorum. Gözleri üzerimde dolaşırken hissettiklerim hoşuma gidiyor ve şimdi de bunu yapıyor, açıkta kalan tenimin her santimini inceliyor, dudakları zoraki bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Sandaletlerime uzanıyorum, onları çıkarmaya hazırım ama onun emri beni durduruyor.

"Ayakkabılar üzerinde kalsın." Parmaklarıyla çenesini ovuşturarak başını sallıyor. "Çok rüküşsün. Ucuz bir fahişe gibi görünüyorsun."

"Sen bir pislisin," diyorum ona, kendimi tutamayarak.

"Sanırım hoşuna gitti." Yüz ifadesi sertleşiyor ve kığım yastık yığınının çarpana kadar yatakta geriye doğru debeleniyorum. "Benim için bacaklarını aç, Sin. Kendine dokun. Amının ne kadar ıslak olduğunu göster bana."

Otomatik olarak dediğini yapıyorum, kalçalarımı gidebildikleri kadar açıyorum ve ayaklarımı yatağa dayıyorum, parmaklarımı yarığım boyunca sürüklüyorum ve ona doğru uzatıyorum. Sularıyla parlıyorlar ve ondan çıkan memnun homurtu

Parlayan parmaklarımı gördüğünde amım daha da dolup taşıyor.

"Sana bok gibi davranmamı seviyorsun." Elimi tutup eğiliyor, parmaklarımı ağzına götürüp emerek kurutuyor. Dili parmaklarımın etrafında dönüp dururken ve parmaklarımı ağzından çıkarmadan önce bütün sularımı emerken içimden bir inilti yükseliyor. Mesafeye ihtiyacı varmış gibi birkaç adım geri atıyor ve yatağın ayak ucunda duruyor. "Pantolonumu çıkar."

Yatağın üzerinden ona doğru sürünüyorum ve dizlerimin üzerinde yükseliyorum, siyah pantolonunun önce çitçitini sonra fermuarını açıyorum, beceriksiz parmaklarım hevesle çalışıyor. Altında siyah boxer külotu var, siki kumaşa doğru zorlanıyor ve ben arkama yaslanıp ona bakıyorum. Ona bakıyorum.

Daha önce hiç bir alete dokunmamıştım. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ve biliyorum, sadece biliyorum, bunun için benimle dalga geçecek.

"Çıkar şunu," diyor ve iç çamaşırını aşağı çekiyorum, kalkmış siki bana doğru itiliyor. Ne yapacağımı bilemeden ona bakıyorum. "Bu kadar utangaç olma, Sin. Geldiğin fahişe gibi davran ve dokun ona."

Başımı geriye eğip ona dik dik bakıyorum. Ağzımın kenarları titriyor ve o kadar kızgınım ki neredeyse ağlayacaktım. Ondan nefret ediyorum. O en kötüsü. Aletini tutup acıdan çılgılık atana kadar sıkmalıyım. Tam bunu yapmak üzereydim ki hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Eli yanağımı kavırıyor, parmakları tenimin üzerinde gezinirken dokunuşu nazik ve beni şaşkın bırakıyor. Başımı yönlendiriyor ve geriye yatırıyor, bakışlarımız bir kez daha çarpışıyor ve onunki hala biraz kızgın görünse de sesi yumuşuyor.

"O ağzı hayal ediyorum. O amcığı," diye itiraf ediyor, derin sesi içimi burkuyor. "Seni düşünmeden duramıyorum."

Kelimeler tanıdık geliyor ve ona bana o gizemli mesajı gönderip göndermediğini sormak üzereyken ağzı benimkini buluyor

önce I olabilir Konuş. Onun Dudaklar vardır Yumuşak. İkna edici. Benimkini ayırmak

için ikna ediyor, dili içeri kayıyor, benimkinin etrafında dönüyor.

Onu öpüyorum, tadında boğuluyorum, ağzıyla bana hükmetme şekli, göğsünün derinliklerinden gelen alçak zevk sesleri.

O da en az benim kadar eğleniyor. İkimiz de tamamen boku yemiş durumdayız.

Ve asla durmasını istemiyorum.

Chapter Twenty-Six

AUGUST

T Onun kadını beni çileden çıkarıyor. Beni büyülüyor. Bir kavgadan geri adım atmaz, odamdan çıkmasına izin vermem için yalvarır ve sonra benden kaçmaya çalışır. Tanıdığım hiçbir kadın olur yap Bu. Onlar olmak aşağı için ne olursa olsun Ben önerdim. Giyim a popo fiş için hazırlamak onlar içintam bir göt sikişi? Tabii ki! Çıplak etlerine sıcak balmumu damlatmak mı? Sabırsızlanıyorum! İzin ver onları bir

deri kayışla bağlar mısınız? Lütfen yap!

Bahse girerim Sinclair onun nefis kıcına bir tıkaç sokmaya çalışsam benden kaçardı. Ve ancak aynısını bana yapabilseydi ona deri bir kayışla vurmama izin verirdi.

Ama bunların hiçbirini ona yapmak istemiyorum. Bunların hepsi fazladan gibi geliyor. Heyecanlandırmak için hileler ve bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Ona bakmak bile beni heyecanlandırıyor. Onu tatmak istiyorum. Her yerini. Dudaklarımı pürüzsüz teninde gezdirmek. O güzel ağzını sikmek ve dudaklarına boşalmak. Döllerimle parladıklarını görmek istiyorum ve sonra o küçük amını yemek ve yüzüme fışkırana kadar parmağımla kıcını sikmek istiyorum.

Sikeyim. Düşündükçe sertleşiyorum ve ağrıyorum.

İki elimle yüzünü kavriyorum, yatağa tırmanıyorum ve yatağımın üzerine yayılana kadar onu geriye doğru yönlendiriyorum. Ağzımızı kaynaştırıyorum, dilim çalışıyor

onunkine karşı. Okşuyor, daireler çiziyor ve tatlı ağzının içini yalıyorum. Bir elimi ön tarafına götürüyorum, parmaklarımın arkasını meme ucunda gezdiriyorum ve et parçası daha da sertleşiyor. Beni baştan çıkarıyor.

Kendimi zayıf hissederek, günaha teslim oluyorum ve dudaklarımla teninde bir iz açarken onu terk eden hayal kırıklığına uğramış sesi görmezden gelerek ağzından çekiliyorum. Boynu boyunca, köprücük kemiği boyunca, mükemmel pembe bir meme ucunu ağzıma alıp emebildiğim kadar sert emmeden önce göğüslerini yalıyorum. Hemen ellerini saçlarımın arasına sokuyor, beni sıkıca kavıyor ve bana doğru eğiliyor. Bana mükemmel bir şekilde karşılık veriyor ve birlikte çok iyi olacağımızı biliyorum. Onu becermek. Her yerine boşalıyorum.

Henüz değil. Daha hazır değil.

Açgözlü ellerinden kurtulup yataktan yuvarlanıyorum ve üzerimdekileri çıkarıyorum. Ayağa kalkıyor, siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve o ateşli altın bakışlarıyla beni izliyor. Meme uçları ağzımı yalamak için yalvaran sert pembe noktalar ve ben hala amını ağdayla çıplak bırakmasını aklımdan çıkaramıyorum.

Benim için.

"Boğazından aşağı boşalacağım," diyorum ona, parmaklarım aletimin tabanını sarıyor. Tam bir hayranlıkla izliyor. "Sence kaldırabilir misin?"

Başını sallıyor, bir fahişe gibi dudaklarını yalıyor. Gerçi ben onun sadece benim için bir fahişe olduğunu düşünüyorum.

"Buraya gel," diye mırıldandım. "Bana doğru sürün."

Ben yatağın yanında ayakta duruyorum ve o da yatağın üzerinde sürünerek tam önüme geliyor, bakışları aletimde. Ben konuşup onu durdurduğumda dizlerinin üzerinde yükselmek üzereydi. "Böyle kal."

Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi, tamamen çıplaktı, sadece o sürtük altın sandaletleri vardı, yuvarlak poposu yukarı kalkmıştı. Onu içime çekiyorum, iri altın sarısı gözleri beni izliyor, büzgülü dudakları ayırık ve ağır. Sanki beni e m m e k için can atıyor. Bir adım daha yaklaştım ve

ve başını dudaklarına srtyorum. Dudaklarını hafifçe bzyor, gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor.

Kahretsin, bunu yaparken bile boşalabilirim. Yüzündeki ifade. Gz kamaştıracı.

"A kapıyı," diye mırıldanıyorum. "Dilini dışarı çıkar."

Emrettiğim gibi yapıyor ve beni yalıyor, dili aletimin kabarmış başını izliyor, dokunuşu o kadar hafif ki görmesem neredeyse olmadığını düşüneceğim. "Beni dudaklarının arasına al."

Sin beni ağızına çekiyor, çenesi çalıyor, bakışları benimkine dönüyor. Onu içime aldığım da karnım sıkıştı, taşaklarım gerildi. Ağız sikiyle doluyken bana bakarken her fantezim hayata geçmiş gibi görünüyor.

"Daha derine in bebeğim. Bunu yapabileceğini biliyorum."

Sikimi santim santim ona yediriyorum ve bir noktada boğazı çalışarak tıkanıyor. Ona rahatlamasını söylüyorum ve deniyor, sikimin başının boğazının arkasına çarptığını hissettiğimde gözleri sulanıyor ve lanet olsun, bu hayatımın en ateşli deneyimi.

Hiç.

Tekrar içine dalmadan önce yavaşça ağızından neredeyse sonuna kadar çekiyor. Bunu tekrar tekrar yapıyorum, hızımı eşit tutuyorum, onu bunaltmamaya çalıyor ve çoktan yaklaştım. Lisede ilk kez sakso çeken bir ocuk gibi, omurgamın tabanında o tanidik karıncalanmayı hissedebiliyorum. Taşaklarımda. Boşalmak zereyim. Beni daha yeni emdi.

Sırtımı ona dönerek ağızından tamamen çekiliyorum ve ses çıkarmamasına rağmen şaşkınlığını hissedebiliyorum. Aletimi tutup kavırıyorum, ezici üfleme ihtiyacıyla savaşırken gözlerimi kapatıyorum ve o hareket ederken yatağın gıcirtısını duyuyorum. Elini bırakmadan önce kısa bir süreliğine sırtıma koyduğunu hissediyorum. Sanki bana dokunmaktan korkuyor.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

O an çok savunmasız, çok hassas ve bundan nefret ediyorum. Arkamı dönüp onu tutuyorum, yatağa geri itiyorum ve onu yine orada sabitliyorum. "Boğulana kadar sikimi sana yedireceğim."

Cevap veremedi dizlerimin üzerinde yükseliyorum, ona biniyorum, göğsüne oturuyorum, asla tüm ağırlığımı ona vermiyorum. Ağzı bana bağıracaktı gibi açılıyor ve söz verdiğim gibi yapıyorum, sikimi dudaklarının arasına sokup onu susturuyorum. İtiyorum, itiyorum, itiyorum, aletimi zar zor görene kadar itiyorum, sonra geri çekiyorum, damarlar şişkin ve derim gergin, tükürüğünden parlıyor.

Ağzını sikiyorum ve o sadece orada yatıyor ve alıyor. İnliyor. İnliyor. Canını yakıyor olabilirim, bilmiyorum ve umurumda da değil. Onu o lezzetli küçük amcığı siker gibi sikiyorum, daha sert ve daha hızlı, ta ki hissedinceye kadar. Sikim esniyor ve ilk fıskırma onun diline çarpıyor. İnliyorum, ağzını benimle dolduruyorum, artık onu umursamıyorum bile

-Eğer yaptıysam. Orgazmımın yoğunluğuna çok odaklandım. Hiç durmayacakmış gibi nasıl devam ettiğine, hepsi de onu itiraz etmeden kullanmama ve istismar etmeme izin veren bu kadın sayesinde.

Orgazmım nihayet sona erdiğinde, onun üstüne yığılıyorum, göğsüm yüzüne geliyor, dirseklerim başının hemen üzerindeki yastığa dayanıyor. Gözlerimi kapatıyorum, kalbimin vahşi atışlarını kontrol etmeye çalışıyorum. Nefes alışımı. Nefesimi tutamıyorum. Az önce öyle boşaldığıma ve onun her damlasını yuttuğuna inanamıyorum. Hemen kendimi bir pislik gibi hissediyorum ve onun gitmesini istiyorum. Düşüncelerimle yalnız kalmalıyım çünkü az önce ona ne yaptım?

Cidden berbattı.

Kollarını bana doluyor, elleri sırtıma bastırıyor, parmaklarını omurgam boyunca aşağı yukarı gezdirirken dokunuşu nazik. Tatlı dokunuşuyla içimi bir ürperti kaplıyor ve nihayet ona bakabilmek için başımı kaldırdığımda

gölümsediğini görüyorum. Kendinden çok memnun görünüyor.

"Hoşuna gitti."

Homurdanarak ondan uzaklaşıyorum ve yataktan iniyorum.
"Gitmelisin."

"Hayatta olmaz." Yan dönüyor, bir yandan beni düşünürken bir yandan da lanet bir kraliçe gibi görünüyor. "Sıra bende."

"Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum, *sıranın sana* gelmesini istiyorsun." Ona doğru uzandım, kolundan tuttum ve tam yanımda durana kadar onu yukarı çektim. "Git."

Kaşlarını çatıyor. "Bunun gibi mi?"

Ona zar zor bakıyorum. Bakarsam, onu anlamsızca becermek gibi aptalca bir şey yapacağımdan korkuyorum. "Evet," diye ısıırıyorum.

Sin omuz silkti ve elimden kurtuldu. "Tamam."

Kapıya doğru yürüyor, kalçaları sallanıyor, kış yanakları sallanıyor. Vücudu gerçek dışı. Kış mükemmel yuvarlak bir şekil ve bacakları çok uzun. Bir tanrıçanın vücuduna sahip ve kolu çevirip kapıyı açtığında, tamamen çıplak bir şekilde salona adım atmak üzereyken içimi bir dehşet kaplıyor.

Siktir et.

Ona doğru hamle yapıyorum, belinden kavriyorum ve kapıyı çarparak kapatıp ikimizi de yatağa doğru götürürken onu kendime doğru çekiyorum. Tüm bu süre boyunca gülüyor, verdiğim tepkiden duyduğu haz aşık ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Tam bir pislik gibi onu yatağa geri fırlattım ve taleplerimi haykırdım. "Ayaklarını yerde tut."

Vücudunu yatağın kenarına sarkıtıp bacaklarını açmadan önce ayaklarını dikeyliyor. Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum - bunu ikinci kez yapıyorum ve hiçbir kadın için dizlerimin üzerine çökmüyorum - ve yapışkan kalçalarını açıyorum, eğilip derin nefes alıyorum. Amcığı misk gibi tatlı ve başımı eğip şişmiş klitorisini yaladığımda neredeyse yerinden sıçırıyor.

"Tanrım, dur." Beni itmeye çalışıyor ama hareket etmiyorum. "Orası çok hassas."

"Alabilirsin," diye mırıldanıyorum tüm sularını yalarken. Sırılsıklam olmuş, benim azgın küçük Günah'ım. Yüzümün yarısı onun amına gömülürken, her yerini yalarken onunla kaplı. Onu arıyor, dilimle hassas derisine dokunuyor, girişinin etrafında döndürüyorum. Sikimi kolaylıkla içine alması gereken o küçük delik. Muhtemelen almaz. En azından şimdilik.

Onu dilimle beceriyorum, kalçalarını tutuyorum, gözlerimi açıp sırtını dikleştirmesini izliyorum. Gözleri kapalı ve dudakları ayırık. Amını yalamama tamamen dalmış durumda ve dilimi çekip parmağımınla değiştirmeden önce gidebildiğim kadar içine sokuyorum.

Açgözlü küçük deliği parmağımın etrafını emiyor ve ben de daha derine itmeye başlıyorum. İlk başta yavaşça, onu incitmek istemedim. İyi bir kız gibi karşılıyor, sırtı kamburlaşıyor, parmağımı daha derine gönderiyor ve hazır olduğuna karar vererek bir tane daha ekliyorum. Daha hızlı itiyorum, geçen sefer yaptığım gibi onu iyice geriyorum, ama bu sefer acı içinde inlemiyor. Başını ileri geri sallıyor, iniltileri yüksek ve kendini tutmamasına bayılıyorum. Kendini tamamen bu işe, bana kaptırmış durumda ve ben başımı aşağıya eğip klitorisini dillerken bir yandan da parmaklarımla onu beceriyorum ve tüm amı kasılıyor gibi görünüyor.

"Oh Tanrım, evet," diye haykırıyor tam da yeni bir ıslaklık fişkırması onu sular altında bırakırken. İç duvarları ritmik bir hisle parmağımın etrafında sıkılıyor, tekrar tekrar ve geldiğini fark ediyorum. Sert bir şekilde. Öyle ki vücudu öne doğru eğiliyor ve göğsünün derinliklerinden gelen titrek bir iniltiyle soluk soluğa kalıyor. Bırakmıyorum, ağzımı onun üzerinde tutuyorum, elleriyle beni itene kadar orgazmını yüzümde yaşamasına izin veriyorum, avuç içi burnuma çarpıyor ve beni ondan uzak tutuyor, böylece sırtını ve kığını bana doğru yuvarlayabiliyor.

"Ne oluyor lan?" Tombul poposuna bakarak mırıldandım. Orgazmının etkisiyle tüm vücudu titriyor ve ben işleri çok ileri götürdüğümü fark ediyorum. Öyle ki, ben onun üzerine indiğimde bunu kaldıramıyor. Bu çok fazlaydı.

Elimin tersiyle yüzümü siliyorum ve derin bir nefes alıyorum, amının kokusu duyularıma doluyor. O her yerde. Her tarafımda. Onunlayken kontrolümü tamamen kaybettim ve bunu asla yapmam. Asla. Her zaman her şeyin kontrolü bende. Bu benim dünyam ve herkes onun içinde yaşıyor.

Bu sinir bozucu, büyüleyici kadın hariç.

Chapter Twenty-Seven

SINCLAIR

Eğer August ile yaşadığım her şey için cehenneme gideceksem, o zaman gitmek için ne güzel bir yol çünkü Tanrım.

Az önce yaşadığım muazzam orgazm yüzünden amım hâlâ titriyor ve kalbim duracak gibi değil. Derin, eşit nefesler almaya çalışıyorum ama faydası yok. Tamamen kontrolden çıkmış hissediyorum ve umurumda değil. Aslında, kontrolü tamamen ele alıp bana ne yapacağımı söylemesini tercih ederim.

Tahmin etmek yokile Onu. Hayır. Gerçekten. I

Biliyorum o benden pek hoşlanmıyor ve ben de aynısını hissediyorum. Ama aramızda, birbirimize her yaklaştığımızda havayı kıvılcımlandıran garip, ezici bir kimya var. Ondan etkileniyorum,

Bu dört kelime kulağa son derece zayıf ve aptalca geliyor.

Ondan etkilendiğimi söylemek, bu şekilde birlikte olduğumuzda aramızda olanları anlatmak için yeterli değil.

"Ayağa kalk." Sesi karanlık ve öfke dolu; avucunun kıkıranağına sertçe indiğini hissettiğimde irkiliyorum. Şaplak odanın sessizliğinde yüksek sesle duyuluyor ve ben ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama o bana uzanıyor, parmakları kalçalarımı kavırıyor. "Gitmen gerekiyor."

Elinden kurtulup doğruluyorum, saçlarımı yüzümden çekiyorum ki ona doğru düzgün bakabileyim. "Çok kabasın amına koyayım."

Yüz ifadesi hiç değişmiyor. Yüzündeki o vurdumduymaz ifadeyle beni izliyor. Gözlerinde. Tüm bunlar olurken bir sandalyenin arkasına örtölmüş bir çift siyah eşofmanı kapıyor ve alt yarısını örterek içine giriyor. Ne büyük bir hayal kırıklığı. "Amacınıza hizmet ettiniz. şimdi gitme zamanı."

Bir an için ne diyeceğimi şaşıırarak ona bakıyorum. "Kadınlara böyle davranamazsın, biliyorsun değil mi?"

"Bunu söylemen ilginç, çünkü bu ikinci karşılaşmamız ve benimle birlikte olmaktan hoşlanıyor gibisin." Bakışları yırtıcı bir parıltıya bürünüyor. "Seninle ilgili bir şey içimdeki en kötü davranışı ortaya çıkarıyor."

"Sen lanet olası bir pisliksin." Onunla daha önce hiç bu kadar acımasızca konuşmamıştım ve bu iyi hissettiriyor.

Hayır, onu geç. Harika hissettiriyor. Hatta özgürleştirici. On dört yaşındaki ben, ona tam olarak böyle hitap etme fırsatına bayılırdım. Yine de on dört yaşındaki ben, onun sikini yalamak istediğim için inanılmaz derecede kafası karışırđı.

Cevap vermiyor. Ben yerdeki aptal kırmızı elbiseyi alırken, o da kocaman yatağının kenarına tüneyip beni izliyor. Tam giymek üzereydım ki sözleri beni durdurdu.

"Onunla dışarı çıkmayacaksın."

Elbiseyi çektiştirerek yerine oturtuyorum, göğüslerimin etrafında yeniden ayarlıyorum, meme uçlarımın ne kadar sert olduğundan nefret ediyorum. Hâlâ tahrik oluyormuşum gibi ince kumaşı dürtecek kadar, ki tamam, hâlâ tahrik oluyorum. Gözlerinin üzerimde olması bile beni tahrik ediyor. "Gerçekten başka seçeneğim yok."

"Dur bakalım." Onun sinirli bir şekilde nefes vermesi benim de hayal kırıklığı içinde iç çekmeme neden oluyor. Dolabına gidip kapağını açıyor ve rastgele bir sweatshirt çıkarıp bana getiriyor. "Giy şunu."

Ne olduğunu anlamamış gibi kapüşonluya bakıyorum. "Bunu bana neden veriyorsun?"

"Bu fahişemsi elbiseyle insan içine çıkmanı istemiyorum. Seni bunu giymeye kim ikna etti ki?"

"Elise'in," diye itiraf ediyorum.

Gözlerini deviriyor. "Anlaşıldı. Al bakalım." Sweatshirt'ü neredeyse göğsüme sokuyor ve ben de onu alıp başıma geçirmeden önce silkeliyorum.

Kocaman, neredeyse dizlerime kadar düşüyor ve Tanrım, tıpkı onun gibi kokuyor, ki bu tehlikeli. Eğer seçme şansım olsaydı, bu tişörtü asla ona geri vermezdim. Her zaman benim olacak ve asla yıkamayacağım, ki bu iğrenç bir şey ve düşüncelerimden rahatsız oluyorum ama kapüşonluyu ona geri verecek kadar rahatsız değilim.

"Bu daha iyi," diyor beni incelerken. "Artık elbiseyi bile göremiyorum."

"Gerçekten o kadar kötü müydü?" Sesim yumuşak. Tam bir zayıflık anı yaşıyorum ve bunun onun önünde olmasından nefret ediyorum.

"Tahmin edebileceğinizden çok daha kötüydü. Hâlâ o ayakkabıları giymek zorunda olman ne büyük talihsizlik." Üst dudağı tiksintiyle kıvrılıyor.

"O zaman giyebileceğim başka ayakkabı var mı?"

"Ah, evet. Dolabımda sakladığım sonsuz kadın ayakkabısı stoğuma bir bakayım." Bana alaycı bir bakış gönderdi. "Tabii ki giyebileceğin bir ayakkabım yok. O altın iğrençliklere mahkumsun."

Kayışlar ayak bileklerimden aşağı düşmüştü ve onları düzeltmek için eğildim. "Daha önce onları takmamı istediğinde şikayet etmiyordun."

"Bana cevap vermemeni şiddetle tavsiye ederim." Bana ters ters baktığını görmek için başımı kaldırdım.

"Ne yapacaksın, ha? Beni cezalandıracak mısın?" Son iki kelimeyi uzatıyorum, çünkü hadi ama. Onunlayken tam olarak neden böyle davrandığımı incelemem gerekiyor ama şimdi zamanı değil.

"Hayır. Bu çok hoşuna giderdi." Bana doğru uzanıyor, dikkatlice kolumu tutuyor ve beni ayağa kalkana kadar çekiyor. "Gitme zamanı."

"Bırak beni." Parmakları tenime baskı yapıyor, tüylerim diken diken oluyor. Beni rahatsız ediyor.

"Hayır." Gülümsüyor, bunu yaptığında yıkıcı bir yakışıklılığa sahip oluyor.

"Polisleri aramadan önce ellerini üzerimden çek." Ses tonum ölçülü, bakışlarım hiç değişmiyor. Ciddiyim.

Kahkahası alaycı. "Lütfen. Cesaret edemezsin."

"Odanızdan neredeyse çırilçıplak çıktığımı unutmayın," diye belirtiyorum.

Kahkahası kesiliyor, yüz ifadesi sertleşiyor. "Eğer üzerinde tek bir giysi olmadan dışarı çıksaydın, sana iki kez bakan her orospu çocuğunu öldürürdüm. Ve bu herkes olurdu çünkü vücudun inanılmaz. Onların kanı senin ellerinde olurdu."

Bu hazırlıksız iltifat karşısında çenem düşüyor. Hatta ağzından kaçtığı için irkilmiş gibi görünüyor ve göğsümde alışılmadık bir his açılarak içimi ısıtıyor.

Bu tatmin. İliklere kadar işleyen, lezzetli bir tatmin.

Stilettoları tamir etmeyi bitirdiğimde, gülümseyerek ona doğru yürüyorum. Vücudumun *inanılmaz* olduğunu düşündüğünü bilmenin verdiği kibirle. Bana itiraf etmekten nefret ettiğini düşündüğüm birkaç şeyi itiraf etti. Çoğu zaman onun yanındayken kendimi güvensiz ve şaşkın hissetsem de, şu anda resmen özgüvenle dolup taşıyorum.

"Bence artık birbirimizi görmemeliyiz," diye açıklıyorum.

Kapüşonu ve aptal ayakkabılarıyla *k a r ş ı s ı n d a* dururken başını eğip beni tarıyor. "Gerçekten mi?"

Sesi düz. Bana inanmıyor.

Beni yıkmasına izin vermeyi reddediyorum. Bu odadan üstünlük sağlayarak çıkmalıyım. "Sahip olduğumuz şey gerçekten berbat."

Homurdanıyor ama başka bir şey söylemiyor.

"Ve bu beni korkutuyor." Gülümsememin düşmesine izin veriyorum ve korkmuş görünmeyi umuyorum. En azından bunu yapmaya çalışıyorum. Bu aynı zamanda bir tür gerçek çünkü aramızda paylaştığımız şey çok yoğun, çığ ve neredeyse... ahlaksızca? Bu olanları tanımlamak için çok güçlü bir kelime gibi geliyor ama başka nasıl tanımlayabilirim bilmiyorum. Neredeyse hiçbir şey yapmamış bir bakireden, sikini gırtlığıma sokmasına kadar geldim. Bekaretim bozulmasın diye beni götümünden sikmekle tehdit etti. Kim böyle bir şey yapar ki?

Kollarını kavuşturuyor, bu da pazularının şişmesine neden oluyor ve ağzım biraz sulanıyor. Cinsel olarak yaptıklarının ötesinde vücudunda atletik bir kemik yokmuş gibi görünen bir adam için kesinlikle fit. Gerçi herhangi bir sporla uğraşıp uğraşmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama o futbol maçında kendini aşmış görünüyordu.

"Eğer bu seni korkutuyorsa, muhtemelen gitmelisin."

Bir an birbirimize baktık ve ne yaptığını anladım. Buradan çıkmam umuyla ters psikoloji, ki başından beri istediği de buydu. Bunu kabul edebilirim.

"Yapacağım." Ona küçük bir el sallıyorum ve çantamı yere düştüğü yerden alıyorum. "Sonra görüşürüz."

İkinci bir bakış atmadan yatak odasından çıkıyorum, tuttuğumu bilmediğim nefesimi ancak kapıyı arkamdan kapattıktan sonra bırakıyorum. Çok dağınık görünmediğimi umarak bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve devasa kapüşonumu çekiştiriyorum, gülünç göründüğümü çok iyi biliyorum ama umurumda değil.

Başımı dik tutarak merdivenlerden iniyorum ama kimse bana dikkat etmiyor. Her nasılsa, ev August'un odasına ilk gittiğim zamankinden daha da kalabalık ve şimdiden hayal kırıklığına uğramış bir halde herkesin yüzünü tarıyorum. Elise'i bulmak imkânsız olacak. Onu aramaya çalışsam bile telefonunu duymaz, burası çok gürültülü.

"Sinclair! Vay anasını!"

Tanıdık sese dönüyorum, Tim bana doğru ilerlerken sahte bir gülümseme takınıyorum. Bir elinde bira kutusu tutuyor ve yüzünde kocaman bir sırıtiş var. O beni gördüğüne çok sevinmiş görünüyor, bense bunun tam tersini yapıyorum. "Hey, Tim."

"Elise burada olduğunu söyledi ama ona inanmadım." Beni hızlıca kucaklamak için kendine çekiyor ve ben de mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ondan uzaklaşıyorum. "Kapüşonlunun nesi var?"

"Küçük bir kaza geçirdim. Elbiseme bir şey döküldü ve onu örtmek için en iyi şey buydu!" Parlak ve neşeliyim ve başka bir şey hakkında konuşmaya hevesliyim. Başka herhangi bir şey. "Sen nasılsın? Rafe nerede?"

Tim yüzünü buruşturdu. "Elise ile kaçtı."

"Gerçekten mi?" Şaşırdım ama yine de ona ilk yaklaşan oydu. Acaba Tim kıskandı mı?

"Aramızdaki şeyler garipleşmeye başlamıştı." Bir adım daha yaklaşıyor. "Bu yüzden bu gece burada olmana sevindim. Konuşabileceğimizi düşünmüştüm."

Onunla konuşmayacağım. Dudaklarımda hâlâ August'un dölünün kalıntıları varken olmaz. Ellerinin, ağzının ve dilinin izi hâlâ tenimdeyken olmaz.

"Konuşacak bir şey yok, Tim." Başımı eğiyorum ve ona anlamlı bakışlar göndermeye çalışıyorum ama anlatmaya çalıştığım şeyi anlamıyor gibi görünüyor. "Sadece arkadaş olmamız daha iyi, sence de öyle değil mi?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum." Ellerini havaya kaldırıyor, hayal kırıklığı çok açık ve neredeyse onun için üzüleceğim. Ama sonra oda arkadaşımı kendi oda arkadaşıyla nasıl becerdiğini hatırlıyorum ve tüm sempati pencereden uçup gidiyor. "Bir şeyler yaşayabileceğimizi düşünmüştüm ama şimdi beni arkadaş olarak görüyorsun."

"Asla işe yaramaz. Bunu biliyorsun." Duygularını tamamen yıkmıyormuşum gibi davranarak konuyu değiştiriyorum. "Hey, benim için Elise'i getirebilir misin? Gerçekten yurda dönmek istiyorum."

"Seni geri götüreyim," diyor ve ben başımı sallayarak onun sözünü kesiyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Yüz ifadesi kederli. "Hadi ama Sin. Bu kadar gergin olma."

Bana Sin demesinden hoşlanmıyorum. Ve bana tutucu demesinden de kesinlikle hoşlanmıyorum.

"Git Elise'i getir bana. Lütfen." Gülümsemeye çalışıyorum ama ifadesi asık suratlı ve gözleri karanlık. Kavga arıyormuş gibi bir his veriyor ve bu istediğim son şey.

"Hayır. Seni eve götüreceğim. Ona ihtiyacın yok." Beni evden çıkarmak üzereymiş gibi kolumdan tutuyor, ben de direniyorum, tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama şaşırtıcı derecede güçlü.

"Tim, hayır-" Elini benden çektiğinde şok geçirerek kolumu fazladan sertçe çekiyorum ve tam onu azarlamak üzereyken tanıdık bir ses daha duyuyorum. Beni korkuyla dolduran bir ses.

"Bir sorun mu var?"

Kalbim karnıma düşüyor ve bize ne kadar yakın olduğunu fark ettiğimde bir an için gözlerimi kapatıyorum. Bana. Ağustos'ta.

Harika.

Chapter Twenty-Eight

AUGUST

S o kelimenin tam anlamıyla sadece ÇIKIŞ benim oda gibi bazı sırala ve şimdi burada onun parlak zırhlı şövalyesiymişim gibi onu kurtarmaya koşuyorum. Çocukken beni peri masallarının gerçek olduğuna asla ikna edemezsiniz. Hepsine saçmalık derdim. Ve annemle babam tanık olduğum en romantik çift olsa da, cesurca iddia ediyorum ki romantizm benim solgun, nefret dolu ruhumda öldü ve ben bununla iyiyim. Aşka ihtiyacım yok. Size kazandırdığı tek şey kargaşa, mide ağrıları ve birini korumak zorunda olduğunuza dair o sürekli, dırdırcı his. Birinin size bağlı olduğunu ve size havadan daha fazla ihtiyacı olduğunu. *Senin* onlara daha çok ihtiyacın var.

havadan daha fazla.

Bunu düşünmek bile çok korkutucu.

Ama işte buradayım, Sin'e ezik Tim konusunda yardım ediyorum. Öyle bakışlar atıyor ki, eğer bakışlar öldürebilseydi, yüzümde çok az kanamayla bir kesik olurdu. Yani adam nispeten zararsız ama Sinclair'in buna inandığını sanmıyorum. Kendisine pek bir şey yapacağından şüphelensem de ondan hızla uzaklaşmaya hazır görünüyor.

Tim sonunda kısa bir baş sallamayla, "Biz iyiyiz başkanım," dedi. "Sinclair'i yurt binasına geri götürmek üzereydim."

"Oh." Beni izlediğini hissedebiliyorum ve bu çok hoşuma gidiyorsa lanet olsun. "B u komik çünkü ben de az önce

yapmak üzereyim."

Tim kaşlarını çatar. "Gerçekten mi? Yürüyor musun?"

"Şey, hayır. Onu ben götürüyorum." Arabamın anahtarlarını eşofmanımın cebinden çıkarıp Sin'e bakıyorum. "Gitmeye hazır mısın?"

Başını sallıyor, Tim'e dönmeden önce gözleri bana bakıyor. "Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum."

"Oh. Evet. Özür dilerim. Sanırım ben..." Tim gözlerini kısarak bize bakıyor. "Siz ikiniz birlikte misiniz?"

Kıkırdıyorum. Sinclair tam anlamıyla gülüyor. "Hayır," diye çıkışıyorum, kıkırdamam sönüyor. "Kesinlikle olmaz," diye katılıyor Sin.

"Gitmeye hazır mısın?" Ona dişlerimi gösteriyorum çünkü hayır, ona gülümsemiyorum. Bu gece değil ve umarım bir daha asla. "Araba bekliyor."

"Mükemmel. Hoşça kal, Tim." Önümde kapıya doğru ilerliyor, kapüşonumun etekleri ileri geri sallanıyor ve belki başımı doğru eğersem çıplak kıcını görebilirim. Ama hayır. Yanılmışım.

Ne kadar yazık.

Dışarı çıkar çıkmaz bana cephe alıyor ve ben de kendimi çelikleştiriyorum; kahramanca davranışına karşı duyduğu sahte şikâyetler yüzünden beni patlatmasına tamamen hazırım. Onun yerine, beni şaşırttı.

"Beni yurduma geri götürmeyi teklif ettiğin için teşekkür ederim." Sesi kısık ve kollarını ortasına sarmış, gözle görülür bir ürperti içinde dolaşıyor. "Biraz ısrarcı olmaya başlamıştı."

"Öyle miydi?" Tim'e karşı saf nefret damarlarımda dolaşıyor ve ellerim yumruk haline geliyor. "Onunla ilgilenmemi ister misin?"

Başını kaldırıyor, teklifim karşısında gözleri şaşkınlıkla doluyor ve sanırım bunu hak ediyorum. Bu teklifi yaptığım için ben de şaşırdım.

"Hayır. Lütfen ona zarar verme. O buna değmez." Koluma asılmış, bana yalvaran bir bakış gönderiyor ve ben

gözlerine uzun uzun bakıyor, derinliklerinde boğuluyordum.

Kahretsin, o çok güzel ve ben bundan nefret ediyorum. Bu kadının beni bu kadar etkilemesinin hiçbir nedeni yok ama yine de bir cumartesi gecesi sadece eşofmanlarım ve -kendime bakıyorum- evet, ters yüz edilmiş bir tişörtle öğrenci yurdunun önünde duruyorum. Onu yurt odasına geri götürmek için istekli ve hazırım.

"Teklifin hâlâ geçerli mi?" diye soruyor, bir şey söyleyip söylemeyeceğimi görmek için beni bekledikten sonra.

"Ne teklifi?"

Küstahça gözlerini deviriyor. "Beni yurt binama geri götüreceğini."

"Hadi yürüyelim." İtiraz etmeye başladığında, onun yerine ben konuşuyorum. "O kadar uzak değil. Ve seni yalnız göndermeyeceğim."

"Sen değil misin?" Kalın kirpiklerinin altından bana bakıyor.

"Ben tam bir hayvan değilim," diye mırıldanıyorum yürümeye başlarken. Hareket etmiyor ve omzumun üzerinden bakıp bir şey söylemeden önce ondan en az elli adım uzaklaşmış oluyorum. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Evet! Aman Tanrım." O korkunç topuklu ayakkabılarla koşuyor ve bir şekilde dik durmayı başararak bana kolaylıkla yetişiyor. "Teşekkür ederim."

Karşılığında hiçbir şey söylemiyorum. Onun teşekkürünü hak etmiyorum. Ben aklında tek bir şey olan bir sikim ve o da onun lezzetli amını ne kadar sürede tekrar tadabileceğim.

Bekle. Bu tam olarak doğru değil. Ayrıca Tim'in ne kadar aşağılık biri olduğunu ve onu rahatsız ettiğine dair sinyallerini nasıl algılayamadığını düşünüyorum. Ya da kaç kez onu geri çevirmesi gerektiğini ve hala anlamadığını. Kasıtlı olarak mı kalın kafalı yoksa tam bir aptal mı? Onu hala çözemedim. Onun da çözdüğünü sanmıyorum.

Yürüyüşün büyük bölümünde sessizdik ve ben üşüdüm çünkü dışarıda sadece tişört giyen bir aptalım ve

en fazla 50 derece olur. Bu ve ayağımdaki Gucci ayakkabılar beni rüküş hissettiriyor çünkü hadi ama. Onlar Gucci ve ben hayranı değilim.

Ben bir etiket züppesiyim. Dava et beni.

Yurt binasına doğru yürüyüşümüz hızla ilerliyor ve yurdun çift kapılı girişine giden yürüyüş yolunda ilerlerken omzunun üzerinden beni inceliyor, kaşlarını indiriyor. "Titriyor musun?"

"Burası çok soğuk," diye açık açık söylüyorum.

"Kapüşonunu geri istiyor musun?" Sesi isteksiz, hareketleri yavaş ve kapüşonunu çıkarmaya başlıyor. Neredeyse ona doğru hamle yapacağım, ellerimi kollarına bastırıp yanlarında tutarak onu durduruyorum.

"Hayır. Sende kalsın." Onun içinde nasıl göründüğünü seviyorum. Sanki bana aitmiş gibi.

Ellerimi bırakıp bir adım geri çekiliyorum ve başımın arkasını kaşıyorum. Düşüncelerimden rahatsızım çünkü hadi ama. Bu da nereden çıktı?

"Yurt odama gelmeye ne dersin, o zaman sana verebilirim."

Ona sorgulayan bir bakış gönderiyorum. "Beni artık görmek istemediğini sanıyordum. Ahlaksız olduğumu."

"İnanmıyorum," diyor açıkça. "Ve birlikte yaptığımız şey ahlaksızca, ama bunun asıl sebebinin sen olduğuna inanıyorum."

"Teşekkürler."

"Ama kapüşonluyu sana geri verebilirim, böylece dönüş yolunda giyebilirsin" diye teklif ediyor.

"İyi olacağım."

"Hayır, yapmayacaksın. Hadi gel." Küçük günahkâr elimden tutup beni kapılara doğru sürüklenme cüretini gösterdi, aynı anda bir şekilde çantasını karıştırdı, anahtar kartını çıkardı ve kapıların bizim için açılması için kilit pedinin önünde salladı.

"Bu bekaret yuvasına girmeme izin var mı?" O beni içeri sürüklerken ben de mırıldanıyorum.

"Bugün Cumartesi gecesi," diyor sanki doğru cevap buymuş gibi. "Ve muhtemelen tüm bu binadaki tek bakire benim."

Şüpheli ama kendine bunu söylemeye devam etmesi gerekiyorsa, öyle olsun.

Beni asansörlere doğru götürüyor ve kapılar sanki bizim gelişimizi bekliyorlarmış gibi kayarak açılıyor. İçerisi pis ve eski, üçüncü kata doğru kısa bir yolculuk yaparken floresan ışıkları titriyor ve asansör durup kapılar açıldığında neredeyse dışarı fırlıyorum. Ayrılırken merdivenleri kullanabilirim çünkü asansör kesinlikle daha iyi günler görmüş.

"Odam bu tarafta." Bana baştan çıkarıcı bir gülümseme fırlatıyor ve beni koridorun sonuna götürüyor. Yanmış mikrodalga patlamış mısır kokusu havayı dolduruyor ve birinin gitar tıngırdatırken -kötü bir şekilde- şarkı söylemeye çalıştığını duyabiliyorum. O da kötü. Thornhill'de birinci sınıf öğrencisi olduğumdan bu yana uzun zaman geçti ama yurtlarda hiç böyle kalmamıştım. Cyrus ile paylaştığım kendi özel dairem vardı ve aklınıza gelebilecek her türlü imkâna sahiptik. Ayak takımıyla uğraşmak zorunda değildik.

Sanırım şımarmışım.

"Tamam, işte burada." Motive edici sözlerle kaplı gibi görünen bir kapının önünde durdu. Sinclair'in başının hemen üstünde "Kendinin en iyi versiyonu olmak için çabala" yazıyor ve neredeyse gülmek istiyorum. Tek hayal edebildiğim Sin'in yatağına yayıldığı, onu parmaklarken yüzümün amına çarptığı. Bu onun en iyi versiyonu mu?

Tanrım, kafadan hastayım.

"Benimle yürüdüğünüz için teşekkür ederim." Kapıyı açıyor ve kapının arasına sıkışıp kapüşonunu çıkarmaya çalışıyor ama olmuyor. "Biraz içeri gel."

"Hiç sanmıyorum..."

"Kapıyı açık tutup kapüşonumu çıkarmaya çalışamam, kapı çok ağır. Ve endişelenme, Elise

İçeride. Rafe'le birlikte kardeşlik evine döndü." Odaya tamamen giriyor, kapıyı benim için açık tutuyor ve ne yapmam gerekiyor? Siktirip gitmesini mi söyleyeyim?

Bunun yerine bir centilmen gibi yavaşça onun yurt odasına giriyorum ve kapının beni iliklerime kadar sarsan boş bir çınlamayla kapandığını görmek için dönüyorum. Bana onunla aynı odada olduğumu ve sadece ikimiz olduğumuzu hatırlatıyor.

Tek başına.

"Tamam. Bana bir dakika ver." Küçük dolaba doğru ilerleyip kapağını çekiştirerek açmasını, kendi kapüşonlu sweatshirt'ünü askıdan çıkarıp yanındaki yatağa atmasını, sonra da üzerindeki sweatshirt'ün eteklerine uzanıp onu çekiştirerek çıkarmasını izliyorum. Onu da yatağın üzerine atıyor ve elbisesini hiç uyardırmadan çıkarıp ayakkabılar dışında cırılçıplak karşımda dikiliyor. Hem de hiç umursamadan.

Ağzımın açık kaldığının farkında olmadan ağzımı kapattım ama lanet olsun, beni kim suçlayabilirdi ki? Hayatımda gördüğüm en güzel vücuda sahip. Henüz keşfetmeye bile başlamadığım yumuşak bir teni var. Aramızda her şey çok hızlı geliyor. Bir an birbirimizi tersliyoruz, sonra bir bakıyorum sikimi ağzına sokmuşum.

Sanırım kendimizi kaptırdık.

Saniyeler sonra kapüşonunu giyiyor ve altın rengi stilettolarını tekmeliyor. Şifonyerinin üst çekmecesinde bir çift mavi beyaz pamuklu boxer şort buluyor ve içine girerek kendini tamamen örtüyor ve bu küçük striptiz şovunu sadece benim için mi planladığını merak ediyorum.

"İşte başlıyoruz. Aman Tanrım, o ayakkabılar çok kötüydü. Tamam." Kapüşonumu kaptı ve yüzünü bana döndü, kumaş tomarını göğsüme doğru itti ve bana almaktan başka seçenek bırakmadı. "Tekrar teşekkür ederim."

"Ne için?" Dünyayı sarsan orgazmı söylemesini bekliyorum.

"Benimle odama kadar yürüdüğün için. Ve kapüşonlu sweatshirt için. Onu giymeseydim donup kalırdım." Gülümsüyor.

"Artık eve dönerken donmak zorunda değilsin."

"Doğru." Onun gibi kokmasından nefret ederek kapüşonlu tişörtü çekiştiriyorum. On beş dakika sonra kıyafetlerimi kendi kıyafetleriymiş gibi damgalamıştı.

"Sana çok yakışıyor." Gözleri ilgiyle parlıyor ve tüm vücudum tepki veriyor, ki bu bir hata. Bunu iki kez yaptım. Bir daha yapmama gerek yok. "Ben giydiğimde çok büyük olması komik ama senin üzerinde mükemmel duruyor. Benden çok daha uzunsun, biliyorsun."

Biliyorum. Bariz olanı söylüyor.

"Beni buraya kadar geçirmene gerek yoktu. Kendi başıma da yapabilirdim."

"Ve Tim seni kovalasın mı? Hiç sanmıyorum. Ayrıca, eğer bunu yapsaydı, onun işini bitirirdim ve bu gece ellerimde birinin cinayetine ihtiyacım yok."

"Ne yani, daha önce birini öldürmüş gibi mi davranıyorsun?" Sesi eğlenmiş gibi geliyor.

Ona ters ters baktım. "Tabii ki hayır."

"Tim'e gerçekten bedensel zarar mı verecektin?" Kaşları havaya kalktı.

"Eğer senin peşinden gelseydi, evet," diye ısıırıyorum, ona karşı dürüst olmanın bu kadar kolay olmasından nefret ediyorum.

"Bu çok... tatlı."

Bir kahkaha attım. "Kafan karışmasın, Sin. Ben tatlı bir insan değilim. Senden hoşlanmıyorum bile."

"Yine de beni Tim'e karşı

savunuyorsun." "Bunun seninle hiçbir

ilgisi yok." "Yalancı."

Kelime aramızdaki havada asılı duruyor, sanki yaşayan, nefes alan bir şeymiş gibi ve ben bundan nefret ediyorum. Bakışlarındaki o parıltıyla beni izlemesinden ve kelimenin bir şekilde aramızda büyümesinden, bana yalancılardan ne kadar nefret ettiğimi hatırlatmasından ve her nasılsa, her lanet olası seferinde, onunla birlikteyken kendimi yalancı gibi hissetmemden nefret ediyorum.

"Ben gidiyorum." Dönüp kapıya yöneliyorum, adımlarım kararlı, zihnim burada olmama neden olan yaptığım tüm aptalca hatalarla çalkalanıyor. Sin'in yurt odasında tek başıma. Ne düşünüyordum ki ben? O bir bebek. Benimle boyundan büyük işlere kalkışan ve şimdi de eşleştirmize inanan küçük bir kız mı? Lütfen.

"Veda öpücüğü istemiyor musun?" diye sesleniyor. etrafında dönüp onunla yüzleşiyorum, öfkeliyim. "Sen *alay* mı ediyorsun? Ben mi?"

"Bilmiyorum, August." Duraksıyor, gözleri parlıyor. Şu anda neden bu kadar güzel ki? Daha otuz dakika önce odamda yaptığımız şey yüzünden berbat durumda ve yemin ederim teninde hâlâ döllerimin kokusunu alabiliyorum, bu da beni vahşi bir ruh haline sokuyor. "Öyle miyim?"

Daha önce benimle alay etmiyorduydu, şimdi kesinlikle ediyor. Bu kız - şu anda sokaklarda çalışan en bilge fahişeden daha fazla numarası olan bu sözde küçük masum bakire - benim lanet olası sonum olacak.

Chapter Twenty-Nine

SINCLAIR

August yarı yarıya haklı. Onunla alay ediyorum ama sadece beni ittiği için. Onunla alay ediyorum çünkü kızginken onu karşı konulmaz buluyorum. Her şeyden çok,

O pes etmeden önce ne kadar ileri gidebileceğimi görmeye çalışıyorum. Çünkü benim istediğim de bu, onun bana teslim olması. Benim bölgemde kontrolünü kaybettiğine tanık olmak ve aramızda neler olabileceğini görmek istiyorum. Birlikte yaptıklarımız beni biraz korkuttuğu için birbirimizden uzak durmamız gerektiği konusunda söylediklerimde ciddi olsam da, ona ulaşmak için bir kez daha denemeye karşı koyamıyorum. Onu kışkırtmak eğlenceli ve her nedense bunu iyi yapıyorum gibi görünüyor.

"Sen bir tehditsin," diye mırıldanıyor, bakışları tepeden tırnağa üzerimde geziniyor, zaten ateşli olan tenimi sanki bana gerçekten dokunuyormuş gibi ısıtıyor.

"Sanırım seni tanımlamak için kullanacağım kelime bu olurdu." Ona sırtımı dönüyorum ve sesimin daha da neşeli olmasına dikkat ediyorum. "Yatma vakti."

Hiçbir uyarıda bulunmadan tişörtü çıkarıp yere atıyorum, sonra da yorganı geri çekip daracak ikiz yatağıma giriyorum. Ona baktığımda hala orada durduğunu görüyorum, parmakları yanlarında esniyor, bakışları henüz yorganımı çekmediğim için tamamen açıkta olan göğsüme kilitlenmiş.

"Normalde böyle mi uyursun?" diye soruyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Evet," diye cıvıldıyorum, yalan söylemek kolay geliyor. "Elise odada seninleyken bile mi?"

"İkimiz de kızız, biliyorsun. Bir çift meme gördüysen hepsini görmüşsündür." Ona tatlı tatlı gülümsüyorum, kollarımı kaldırıp saçlarımı özensiz bir topuz haline getirmeden önce mini buzdolabının üstündeki saç bağına uzanıyorum. Çıplaklığımı fark etmemesi için göğsümü dışarı çıkardığımdan emin oluyorum. "Önemli bir şey değil."

"Sakın bana onunla burada çıplak pijama partileri verdiğinizi söylemeyin."

"Rüyada görürsün." Kıkırdıyorum, sesim aptal gibi çıkıyor. Bundan hoşlanıyor gibi görünüyor, bu yüzden devam ediyorum, yine de dürüst olmaya karar veriyorum. "İyi. Normalde üstsüz uyumam."

"Şimdi kimmiş yalancı." Kaşlarını kaldırıyor, seksi bir orospu çocuğu gibi bakıyor ve ugh. Bu adam.

"Sadece şaka yapıyordum."

"Uh huh." Yatağıma yaklaşıyor, yatağı incelerken burnu tiksintiyle kırışıyor. "Tanrım, ne kadar küçük bir yatak."

"S ı ğ a b i l e c e ğ i n i düşünmüyorsun, değil mi?" Kesinlikle sığamaz.

Boyu 1.80'in üzerinde ve geniş omuzlu. Ayakları kesinlikle yatağın kenarından sarkacaktır.

Ateşli bakışları benimkilere yöneliyor. "Beni yatağına mı davet ediyorsun, Sin?"

Bakışlarındaki arzudan ve derin sesindeki meydan okumadan etkilenerek bir an hiçbir şey söyleyemiyorum. Bir an için simetrik yüz hatlarında kayboluyorum. Yüksek elmacık kemikleri ve köşeli çenesi. Kare çenesi ve yumuşak, lezzetli dudakları.

Kendi iyiliği için fazla yakışıklı.

Gitmesi için ona bağılıyor olmalıydım. Haftalar önce ondan kaçıp yurt odamda saklanmalıydım. Ama onu bilerek aramadım. Birbirimize rastlayıp durduk. Öyle ki neredeyse kader gibi geliyor.

Hayır. Bu çok zorlama. Bu tür şeylere hiçbir zaman inanmadım ve söz konusu o olduğunda da kesinlikle inanmıyorum.

Hâlâ bir yanıt beklediğini fark ediyorum ve konuşmadan önce kendimi onun reddine hazırlayarak yatağın etrafına bakıyorum.

"Eğer benimle yatağıma sığamayacaksan, sanırım bu iş yürümeyecek." Dudaklarımı seksi bir surat ifadesi olduğunu umduğum bir şekilde büzüyorum, August'la bu ilişkiye başladığımdan beri kim olduğumu ve neye dönüştüğümü merak ediyorum.

"Bu işi yapabilirim." Kapüşonunu yırtıp atıyor. Sonra tişörtünü. Tamamen çıplak kalana kadar eşofmanlarından da kurtuluyor, kalkmış siki doğrudan bana bakıyor. Tüm vücudum sıcaklıkla dolup taşıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan yorganı arkaya atıp benimle birlikte yatağa tırmandığında nefesim kesiliyor.

Belimden tutup sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırdığında ciyaklıyorum, beni yeniden ayarlıyor, ta ki üzerine yayılana, bacaklarım kalçalarına dolanana, amım karnına bastırılana kadar. Başımı kaldırıyorum, bakışlarımız birbirine takılıyor ve bana doğru uzanıyor, yüzümdeki saçları fırçalıyor, parmakları tenimde o kadar hafif geziniyor ki neredeyse hiç olmadığına inanabilirim.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Sırıttıyor ve gördüğüm manzara karşısında nefesim kesiliyor. Adam kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel. Ona bakmaya devam edersem bayılacağımdan korkuyorum. "Çıplak bir pijama partisi veriyoruz."

"Üzerimde hâlâ şort var," diye hatırlatıyorum ona.

"Bunu halletmemiz gerekecek." Kendinden emin parmakları yorganın altına dalıyor, boxer şortumun bel bandına konuyor, sonra da altına kayıyor. Kıçımı okşuyor, tek bir parmağı çatlağımda geziniyor ve onun sayesinde şortumun artık tamamen ıslandığını biliyorum. "Elise yakın zamanda dönecek mi?"

"Umarım yapmaz," diye fısıldıyorum, bir sonraki adımda bana ne yapacağını bilmek için can atıyorum.

"Nasıl oldu da bu yatağa tekrar birlikte girdik?" Bir an için kafası karışmış gibi görünüyor. Tamamen sevimli.

Dur bir dakika. August Lancaster, sevimli mi? İmkânsız.

"Belki de sadece sarılabiliriz," diye önerdim.

Ellerini şortumun içine soktu ve kığımın yanaklarını kavradı.

"Çıplak sarılma mı?" Başını eğiyor, yüzünü boynuma bastırıyor ve derin derin nefes alıyor. "Seks gibi kokuyorsun."

"Daha yapmadık bile," diye fısıldıyorum, boynumu öpmeye başladığında gözlerim kapanıyor. Yumuşak, belli belirsiz öpücükler tüm bedenimi beklentiyle karıncalandırıyor.

"*Bunu* yapmamış olmamız seks yapmadığımız anlamına gelmez. Yaptığımız şeyi nasıl tarif edersin?" Hâlâ kık yanaklarımı avuçluyor, yoğuruyor ve okşuyor ve bana dokunma şekliyle zar zor düşünebiliyorum.

"Takılmak mı?" Ellerimi omuzlarına koyuyorum, sonra boynuna doğru kaydırıyorum ve parmaklarımı ipeksi yumuşak saçlarına sokuyorum.

Benden uzaklaşıyor, berrak mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve kaşlarını çatıldığını fark ediyorum. Sanki beni hayal kırıklığına uğratmış gibi. "O zaman ben takılmanın farklı bir tanımını yapıyorum."

"Senin tanımın nedir?"

"Seni odamdan atmadan önce bana oral seks yapıyorsun. Ya da arabamdan. Ya da evin alt katındaki banyodan." Gülümsemesi zayıf, bakışları kötü adam moduna geçiyor. "Ben bencil bir piçim."

"Beni kovmaya çalışıyorsun." Ama aynı zamanda bana karşı verici de oldu, yine de bunu belirtmemeyi tercih ediyorum. "Sen tanıdığım en kötü insanlardan birisin."

Kıkırdaması derinden geliyor ve amımı titretiyor. "Yine de beni yatağına davet ediyorsun."

"Berbat bir yatak. Umarım rahatsızsındır," diyorum hemen, bu da onun daha da kıkırdamasına neden oluyor.

"Yatak o kadar da kötü değil." Ellerinden birini boxer şortumdan çıkarıp başımın arkasına doluyor ve beni sabit tutuyor, böylece ona bakmaktan başka çarem kalmıyor. "Ben de senden pek hoşlanmıyorum."

Sözleri kalbime saplanan küçük bıçak darbeleri gibi, beni derinden yaralıyor. Göz kapaklarımı indiriyorum, gözlerimin içinde dönen kargaşayı görmesini istemiyorum ama eli aşağı kayıyor ve enseme sıkarak beni tekrar ona bakmaya zorluyor.

"Başta senden hoşlanmamıştım," diye ekliyor. "Ama şimdi..."

Sessiz kalıyor, parmakları saçlarımın arasından geçiyor, okşuyor. Bir kedi gibi mırlamak istiyorum, dokunuşu çok iyi hissettiriyor. Nasıl böyle zalimce şeyler söyleyebiliyor ama bana önemliymişim gibi dokunabiliyor?

"Şimdi ne olacak?" Kendimi başka bir hakarete hazırlayarak sormaya cesaret ediyorum.

"Artık seni düşünmeden duramıyorum. Hem de hiç. Bu beni sinirlendiriyor. Beni hayal kırıklığına uğratiyorsun. Bir kavgadan geri adım atmıyorsun ve sana yaptığım her şeyden hoşlanıyormuş gibi görünüyorsun." Bakışları çalkantılı bir hal alıyor, sanki mavi derinliklerinde binlerce fırtına dönüyormuş gibi. "Ve ben bu tür şeyleri herhangi bir kadına yapmam."

Kalbim kabarıyor ve başım dönüyor, ki bu aptalca. Söylediği hiçbir şeye inanmamalıyım. Muhtemelen bana her zamankinden daha da ahlaksızca bir şey yaptırmak için beni kandırmaya çalışıyor. Değil mi?

Yüzündeki ifadede çok samimi bir şey var. Sesinde. Bana böyle bir şeyi itiraf ettiği için neredeyse acı çekiyor gibi görünüyor. Küçük, onun için hiçbir önemi olmayan ben.

"Onur duymalı mıyım?" Sormaya cesaret ediyorum.

"Daha çok bu odadan çığlık atarak kaçman gerektiği gibi." Dudakları zoraki bir gülümsemeyle kalktı ve elinde olmadan

Başımı eğip ağzımı onunkine bastırarak kısa bir öpücük konduruyorum.

Geri çekilmeye çalışıyorum ama eli boynuma daha sıkı kenetleniyor, ağzımı iyice harap ederken beni orada tutuyor. Dili her yerde, arıyor, benimkine karışıyor. İçgüdüsel olarak ona sürtünmeye başlıyorum, sürtünme için çaresizce kalçalarımı gıcırdatıyorum. Aleti kıcımlı dürtüyor, ısrarcı, çatlağımla alay ediyor ve omuzlarını kavriyorum, vücudumu onun üzerinde hareket ettiriyorum, alt dudağımı dişleriyle ısırıp çekiştirdiğinde inliyorum.

Dudağımı bıraktığında, "Ne kadar azgın bir şey," diye mırıldandı. "Her zaman boşalmaya çalışıyorsun."

Söyleyecek sözüm yok. Beni mükemmel tarif etti.

"Cumartesi gecesi bu aptal küçük yatakta bekaretini benimle kaybetmek mi istiyorsun? Ya oda arkadaşın gelirse?" Çenemi öpüyor. Boynumdan aşağıya doğru. Sıcak, ıslak ağzıyla tenimi ateşe veriyor.

"Umurumda değil." Meme ucumu o kadar sıkı çimdikliyor ki bir inilti vücuduma yayılıyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor.

"Umurunda değil mi? Gerçekten mi?" Sesi düzleşiyor ve ellerini benden çekiyor. Ağzını. Nefes nefese, titreyerek yatağımdan düşmekten başka çarem kalmayana kadar beni itiyor.

"Ne yapıyorsun?" Yatağımdan çıktı ve kıyafetlerini giymeye başladı, hareketleri sarsıntılı, ifadesi karanlıktı. Neredeyse korkutucu.

"Gidiyorum." Bana ters ters bakıyor. "Umurunda değil, değil mi? O zaman seni sikecek başka birini bul."

August Lancaster hışımla odamdan çıkıyor, kapıyı öyle sert çarpıyor ki dişlerim kafamın içinde takırdıyor. Bir süre kapıya bakıp kendime bakıyorum. Tenim kıpkırmızı, meme uçlarım sert noktalar halinde ağrıyor ve boxer şortumun önü sırılsıklam. Orgazma bu kadar yakındım, August'un içimde olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmeye bu kadar yakındım ve o... ne? Umurumda değil dediğim için incindi mi?

Gölmeye başladım. Bu adam kesinlikle çok saçma.
Bana karşı bir şeyler hissediyor olabilir.

Chapter Thirty

SINCLAIR

TÜç hafta geçti ve ben Ağustos ayını göremiyorum, ki muhtemelen en iyisi de bu. Bu hafta vizeler var ve okuldaki iş yükü daha da arttı. Elise ve ben sürekli kütüphanedeyiz, ödevlerimizi yapabilmek için sessiz zaman geçirmeye can atıyoruz. Ödevler üzerinde çalışmak, sınavlara çalışmak ve Tanrım, şu anda üzerinde çalıştığım grup projeleri beni bir topun içine kıvrılıp ölmek.

Sadece geceleri onu düşünüyorum. Küçük yatağında yalnızken, bu alanı August ile paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Onun sıcak bedenine yayılmıştım ve o bana neredeyse saygıyla dokunuyordu. Beni nasıl öptüğünü. Bana söylediklerini. Onun gitmesine neden olan sözlerim için pişmanlık duymam gerekirdi ama yine de duymuyorum. Birbirimizden uzak durmamız konusundaki hislerimin hâlâ arkasındayım. En iyisi bu. O korkunç biri. Birlikte yaptıklarımız korkunç. Peki ya bana hissettirdikleri?

Hayatımda yaşadığım en korkutucu şey.

Ben şu anda kütüphanede etik dersim için bir kompozisyon yazmaya çalışıyorum, Elise ise fiziksel antropoloji sınavına çalışıyor. Çeşitli hayvanları sadece bir hayvanla özdeşleştirerek ezberlemeye çalışıyor.

Fotoğraf ve onun sürekli "halka kuyruklu lemur" ve "Bengal yavaş lorisi" mırıldanmaları beni deli ediyor.

"Bundan çok sıkıldım." Elise dizüstü bilgisayarını çarparak kapatıyor ve benim zihinsel duygularımı yankılıyor. "Şimdiye kadar bu hayvanların ne olduğunu öğrenemediysem, umutsuz vakayım demektir."

"Çok çalışıyorsun," diye katılıyorum, keşke ödevimden vazgeçebilsem. "Sınav ne zaman tekrar?"

"Yarın sabah. Beynim kızardı. Yiyecek bir şeyler alıp odamıza döneceğim. Sen de geliyor musun?" Elise dizüstü bilgisayarını sırt çantasına yerleştiriyor ve ayağa kalkmadan önce fermuarını kapatıyor.

"Keşke yapabilsem ama bu ödevi bitirmem gerekiyor." Dizüstü bilgisayarımın ekranına dik dik bakıyorum ve ödevimin yarısını bile bitirememiş olmaktan nefret ediyorum. Gerçekçi olmak gerekirse, daha çok üçte birini bitirmiş gibiyim. "Gece yarısı bitmesi gerekiyor."

"Zamanın var ve her zaman bunları ortaya çıkarmayı başarıyorsun." Elise bana küçük bir gülümseme sunuyor. "Benimle bir yemek molası vermek istemediğine emin misin?"

Elise ile yemek molaları benim favorim. Tüm zaman boyunca dedikodu yapıyoruz, bu da genellikle onun bana şu anda hangi erkekle birlikte olduğunu söylemesi ve ben ona bitmek bilmeyen sorular sorarken tüm mahrem ayrıntıları paylaşmasından oluşuyor. Yine de asla tek taraflı hissettirmiyor. Benden bilgi almaya çalışır ve ben her zaman konuyu değiştiririm. İnsanlarla kişisel detaylarımı paylaşırken hiç bu kadar rahat olmamıştım. Her zaman bana karşı kullanılacaklarından korkuyorum.

"Çok isterdim ama bu ödevi şimdi bitirmek istiyorum, bu gece on bir kırk beşte yazmayacağım." Bir iç çekiş beni terk ediyor ve sandalyeme yığılıyorum. "Bana şans diler misin?"

"Bunu biliyorsun." Elise gülümsüyor ve neşeli bir el sallıyor. "Görüşürüz!"

O gittikten sonra ciddileşiyorum, AirPods'umu takıyorum ve yazmaya başlıyorum. Kendimi kaptırıyorum, kâğıt kolayca geliyor ve bir saat geçiyor. Neredeyse bitirmiştım ki birinin beni izlediğini hissettiğime yemin edebilirim.

Müziği durdurup etrafıma bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Kütüphanenin oldukça derinlerindeyim, binanın arka tarafındaki çalışma odalarından çok uzakta değilim ve buraya pek fazla insan gelmiyor. Herkes ön tarafa yakın oturuyor, tüm hareketin olduğu yere. Ben de ön tarafta oturmayı severim ama çok fazla ödevle uğraşırken değil.

Müziği tekrar açıyorum ve ödevi bitiriyorum, sonra kaydedip dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. Yurt odamıza dönmeden önce yiyecek bir şeyler alacağım ve duş aldıktan sonra ödevi teslim etmeden önce son bir kez gözden geçireceğim. AirPods'umu kulağımdan çıkarırken birinin adımı söylediğini duyuyorum.

Erkek biri.

Kendimi toparlayarak omzumun üzerinden baktığımda August'un masama en yakın koridorun ortasında durduğunu ve bakışlarını benimkilere diktiğini görüyorum. Tanrım, harika görünüyor. Yüzünde tıraş olmamış gibi bir parça kıl var, bu normal değil ama ona çok yakışıyor. Saçları muhteşem yüzünden geriye doğru taranmış ve normalde dolgun olan dudakları düz bir çizgi halinde toplanmış.

Sanki beni gördüğüne sinirlenmiş gibi.

Sırt çantamı alıp eşyalarımı yerleştirmeye başlarken başımı sallayıp tekrar öne dönüyorum ve bir robot gibi hareket ediyorum. İçimde bir uğultu var, buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum. Ondaki uzaklaşmak için. Kendime ona ihtiyacım olmadığını söyledim. Onu özlemediğimi. Ama şu anda onu görmek, yanımda ve bu kadar yakınımda olması, tüm bedenimi içten içe aydınlatıyor.

Ve bu yanlış bir tepki.

Sırt çantamın askısını omzuma atıyorum ve tam gitmek üzereyken onun bana yaklaştığını hissediyorum, eli hafifçe dirseğime dayanıyor. Ona doğru dönüyorum, kalbim güm güm atıyor, göğsümden fırlamakla tehdit ediyor ve gözlerindeki pişmanlığın bir anlığına parlayıp kaybolduğunu görüyorum. Yerini her zaman orada olan tipik küçümseme parıltısı aldı.

"Sinclair." Sesi düz ve benimle konuşmak istemiyorsa neden en başta beni durdurduğunu merak ediyorum. "Merhaba."

"August." Ses tonuna uyuyorum, onun huzurunda olduğum için heyecanlandığımı düşünmesini istemiyorum. Yani, öyleyim ama bunu bilmesini istemiyorum. Daha çok bedenim ona yakın olmaktan heyecan duyuyor. Aklım değil. Zihnim bana bağıyor Git. Şimdi. "Seni görmek güzeldi."

Ben yürümeye başlıyorum ve o da bana ayak uyduruyor. "Uzun zaman oldu."

"Öyle." Ona küçümseyici bir gülümseme gönderiyorum. "Eminim benden kaçıyordun."

Kaşlarını çattı. "Benden kaçtığını sanıyordum."

Oh lütfen. Sanki umurunda. "Eğer öyleysem, bu mutlu bir kaza olmalı."

Yığınlar arasında ilerliyorum, August hemen arkamdan geliyor, kolonyasının baharatlı kokusu havada asılı kalıyor ve başımı döndürüyor. Bunu ona asla itiraf etmezdim ama o başını koyduktan sonra yastık kılıfımı yıkamam uzun zamanımı alırdı. Onun kokusuyla uykuya dalıyordum ve bu... rahatlatıcıydı.

Ki bu aptalca. Bu adam söz konusu olduğunda aptal, umutsuz bir kızım ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

"Sana yer açmaya çalışıyordum," diyor sonunda binanın önünden geçerken. Yardım masasını ve öğrencilerle dolu birçok masayı geçtik. Hepsi bizi izliyor, yanlarından geçerken gözlerini hissedebiliyorum ve eminim August Lancaster'ın kiminle konuştuğunu merak ediyorlardır.

"Space?" Masaların önünde duruyorum, herkesin önünde bir gösteri yapma havasındayım. "Hatırladığım kadarıyla, söylediğim aptalca bir şey yüzünden bana iyice kızdıktan sonra kaçan sendin."

Bakışları da ifadesi gibi sertleşiyor. "Söylediğin şey saçmalıktı."

"Söylediklerim anlamsızdı. Yoksa küçük duygularını mı incittim?" Topuklarımın üzerinde dönüp kütüphaneden hışımla çıktım ve doğruca yurt binama yöneldim. Tanrım, çok sinir bozucu. Kütüphanede ona rastladığım için neden bu kadar üzgün olduğumu bile bilmiyorum ama onu görmek içimde bir şeyleri ateşledi. Kızgınlık ve arzu. Her zaman arzu.

Kütüphane kapıları çınlayarak kapanıyor ve onun küçümsenmiş bir erkek arkadaş gibi adımı haykırdığını duyabiliyorum. Ondan uzaklaşmak için çaresizce adımlarımı hızlandırıyorum. Neredeyse tam gaz koşmaya başlamıştım ki bana yetişti, kolumdan tutup beni durdurdu. Beni öyle bir döndürdü ki, onunla yüzleşmekten başka çarem kalmadı.

Ve bunu yaptığımda, yüzüne bakmak istemiyorum. Çok yakışıklı, çok sarhoş edici ve hormonlarım her zaman tepki veriyor. Onun yerine göğsüne, giydiği kömür grisi kapüşonluya ve en basit kıyafetlerin içinde bile nasıl şık ve sofistike görünmeyi başardığına bakıyorum. Zengin erkekler en kötüsü.

"Yaptın," diyor, hafifçe nefes nefese, ve ben başımı arkaya eğiyorum, yüzüne bakmayacağımı kendime söylediğim halde gözlerine bakıyorum. Ama o çok çekici, çok *fazla*.

Kaşlarımı çattım, kafam karıştı. "Ne yaptım?"

"Duygularımı incitti," diye ısıırıyor ve bunu itiraf etmenin onun için ne kadar zor olduğunu merak ediyorum.

Kaşlarım havaya kalktı ve onunla dalga geçmeye karar verdim. "Duyguların mı var?"

"Biliyorum, değil mi? Şaşırtıcı. Benim de kafam karışmıştı. Bu yüzden o gece odandan kaçtım. Söylediklerin kafamı allak bullak etti. Daha da ötesi, beni öfkeliendirdi."

"Ben ne dedim ki?" Bir bakıma hatırlıyorum, bir bakıma hatırlamıyorum. Olan biten her şey yüzünden bütün o gece benim için bulanık.

"Tam olarak 'Umurumda değil' demiştin. Sana benimle seks yapmak isteyip istemediğini sorduktan sonra." Sesi sert, yanakları kızarmış...ne? Utançtan mı? Hadi ama.

Yine de onun bu sözleri söylediğini duyduğumda anılarım canlanıyor ve bana konuşmamızı hatırlatıyor. "Elise'in odama dönüp dönmeyeceği umurumda değil demek istedim. Bana bunu da sormuştun. Ben de umursamadığımı söyledim çünkü o anda tüm bina odama doluşabilirdi ve bunun benim için hiçbir önemi olmazdı. Kendimi sana o kadar kaptırmıştım."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda dudaklarımı birbirine bastırıyorum, utanıyorum. Bunu asla itiraf etmemeliydim. Ona tüm gücü vermek istemiyorum.

Sanki konuşmamızı hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşları birbirine yaklaşıyor. "Gerçekten mi? Şundan bahsetmiyordun-"

Dudaklarını birbirine bastırma sırası onda, sessizleşiyor. Ama ne söyleyeceğini biliyordum ve haklıydı. Onu kastetmiyordum.

Birbirimizin önünde en fazla otuz saniye duruyoruz ve o başını sallıyor, yüzünde o tanıdık iğrenme ifadesi var. "Bu çok anlamsız. Boşluğa ihtiyacımız olduğunu söylemiştin ve haklıydın. Sanırım buna ihtiyacımız olabilir, kalıcı olarak."

Beni iterek yanımdan geçiyor, omzu sanki aramızda son bir temas noktası olmasını istiyormuş gibi benimkine çarpıyor ve ben içimde yükselen öfkeyle dönüp gidişini izliyorum. Beni cesaretlendiriyor. "Neden böyle söylüyorsun? Duygularından çok korktuğun için mi? Doğru ya, sende hiç yok."

August yürümeye devam eder, ancak hızı yavaşlar.

"Duygularından kaçmaya devam et August! Bunun bir Lancaster özelliği olduğuna eminim!" Ona bağıríyorum, olabildiğince yüksek sesle ve beni kimin duyduğunu umursamadan. Şu anda dışarıda pek fazla insan yok. Sanki sadece ikimiz varmışız gibi hissediyorum.

Yürüyüş yolunun ortasında durup başını arkaya eğerek kararan gökyüzüne bakıyor. Ellerini kalçalarına dayadı. Hareket etmiyorum, bakışlarımı ondan ayırmıyorum, bir sonraki adımda ne yapacağını merak ediyorum. Ve beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Dönerek bana doğru adım attı, yüz ifadesi kararlıydı. "Ailemin nasıl biri olduğunu bilmiyorsun, bu yüzden onları anlamaya çalışma zahmetine girme."

"Sinirime mi dokundu?" Kaşlarım soru işaretiyle havaya kalktı. Acımasız babasını duymuştum. Kulağa dev bir sik gibi geliyor. Baba gibi, oğul gibi.

"Evet, çünkü çok yanılıyorsun." Elimi tutup beni kendisine doğru çekiyor ve bedenlerimiz çarpışıyor. Üzerimdeki kat kat giysilere rağmen tenim karıncalanıyor ve bedenim bir hain gibi onun bedenine yaslanıyor. "Annem bu gezegendeki en tatlı kadındır ve her zaman bizim yanımızdadır. Hâlâ da yanımızda. Babamın da sert bir dış görünüşü var ama anneme tamamen takıntılı ve onun bastığı yere tapıyor. Büyürken birbirlerine olan sevgileri beni rahatsız ederdi. Beni dehşete düşürüyordu çünkü kim birini bu kadar çok sevebilirdi ki? Birbirlerine sahip oldukları sürece başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bir noktaya kadar birine bu kadar takıntılı olabilir mi? Bu çok korkutucu."

Zor nefes alıyor, ben de öyle, sözleri beni şok ediyor. Ailesinin ilişkisi zehirli mi? Birbirlerine çok mu bağımlılar? Aşk ve ilişkiler konusunda onu korkutan şey bu mu? Çünkü adamın bu konudan rahatsız olduğu çok açık.

"Bana birazcık bile olsa böyle hissettiren biriyle hiç tanışmamıştım. Duvarları yüksek tuttum çünkü bu daha kolaydı. Babanız da dahil olmak üzere tüm akrabalarınız size bildiğiniz zaman bildiğinizi söyleyerek büyüdüğünüzde, bunu bir lanet gibi anlatıyorlar. Bundan etkilenmek istemedim."

"Lanet mi? Ve neye yakalanmış?" Sanki duyguları bir hastalık olarak görüyormuş gibi konuşuyor.

"Takıntı. Aşk. Benim ailemden olup olmamanızın bir önemi yok. İkisi de aynı şey." Beni kendine çekiyor, yüzünü yüzüme bastırıyor. "Bunu açıklayamam. Açıklayamıyorum bile."

Seni tanıyorum Sin ve sana *kafayı takmış durumdayım*. Tıpkı başıma gelmesinden korktuğum, yıllardır kaçtığım şey gibi. Hayatım boyunca bunun olacağı konusunda beni uyardılar ve işte buradayım, daha yeni reşit olmuş ve sürekli benimle kavga eden bir kızın peşinden gidiyorum. Neden? Neden sen? Sen özel bir şey değilsin."

"Çok teşekkür ederim." Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama bana izin vermiyor, parmakları kolumu sıkıca sarıyor, vücudu bedenimi sıkıştırıyor. Sırt çantam omzumdan kayarak bir gümbürtüyle yere düşüyor ve nereye düştüğünü görmek için sağıma bakıyorum. Ama August çenemi tutarak beni tekrar ona bakmaya zorluyor ve gözlerinde gördüğüm şey... kahredici.

Çaresizlik. Hatta travma geçirmiş gibi görünüyor ve sanırım duygularını tartışmayan bir tip. Hem de hiç.

"Öyle demek istemedim." Öfkeli bir ses çıkarıyor ve başını sallıyor, gözlerini kısa bir an için kapatıp tekrar açıyor. Kolumdaki tutuşu gevşiyor ve sanki bana alan açıyormuş gibi biraz geriye yaslanıyor. "Sen sadece sıradan bir insansın, o zaman neden seni düşünmeyi bırakamıyorum?"

Sesi acı çekiyor gibi geliyor ve bundan biraz memnuniyet duymam gerekiyor ama duymuyorum. En az onun görüldüğü kadar acı çekiyorum, duygularım mümkün olan en ezici şekilde üzerime çökmekle tehdit ediyor ve birkaç adım geri çekilerek onun elinden kurtuluyorum. Kafamı toplamak için mesafeye ihtiyacım vardı.

"Takıntı sağlıklı değil," diye mırıldanıyorum, parmaklarının tenimde yaktığı yeri ovuşturarak. "Şimdiye kadar paylaştıklarımız da sağlıklı değil."

"Haklısın. Öyle değil." Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Ama hâlâ orada. Bunu inkâr edemem. Ya sen?"

Chapter Thirty-One

AUGUST

Asla böyle şeyler söyleme. Hiç tanımadığım biri için kendimi tehlikeye atmak mı? Asla. Çemberimi dar tutarım ve ailemden oluşur-ki ben zar zor tahammül edebilirim. Bazen de çok az arkadaşım var, onlar da yok denecek kadar az. Çoğunlukla yalnız bir hayat yaşadığımı düşünmek istiyorum ve bununla ilgili hiçbir sorunum yok. Kimseye ihtiyacım yok. Kimseyi istemiyorum.

Ta ki o hayatıma girene kadar.

Şimdi tek düşünebildiğim Sinclair. *Umurumda değil* cevabıyla beni kızdırdı ve ben de küçük bir bebek sürtük gibi bunu kişisel algıladım. Asla yapmadığım bir şey. Olayları kişiselleştirmek benim doğamda yok çünkü hiçbir şey kişisel değildir. Ben sadece yaşıyorum. Yüzen, yüzen ve hiç durmayan lanet bir köpekbalığı gibi hayatımda ilerliyorum. İsteddiği zaman yiyen. İsteddiği zaman sikişen. Sonsuz bir döngüde, mükemmel bir şekilde tatmin olmuş.

Bu benim. Sinclair Miller gelip her şeyi mahvedene kadar tercih ettiğim yol bu. Kafamı ve bedenimi sikene kadar. Sikim başka kimseyi istemiyor. Geçen hafta sonu bir partide isimsiz, yüz­süz bir kadınla konuşmaya çalıştım ve hiçbir şey hissetmedim. Sıfır ilgi. Çok güzeldi. Flörtözdü ve istediğim her şeyi yapmaya hazır­dı. Kısaca böyle dedi ve ben de onu geri çevirdim. Bıraktım

partie katıldım ve eve geri döndüm, kendimi yatak odama kilitledim ve onu düşünerek mastürbasyon yaptım. Sinclair.

Tanrım. Boku yedim.

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var," diye itiraf ediyor Sin, sesi alçak, ifadesi ürkek. İlk fırsatta kaçmaya hazır görünüyor. "Beni bunaltıyorsun."

Sadece onun yanında olmak ve konuşmasını duymak bile bunaltıcı ama bunu söyleyemem. Kaçacak ve ben de peşinden koşup onu yakalayacağım çünkü hep öyle yapıyorum. Onu omzuma atar ve kardeşlik evindeki odama geri götürürüm - lanet olası kardeşlik evinde yaşamaktan nefret ediyorum, oradan çıkmam gerekiyor - ve onu anlamsızca beceririm. Konuşamaz ya da düşünemez hale gelene ve dölleriyle sıırıslıklam olana kadar. Benim gibi kokuyor çünkü o bana ait-

Gördün mü? Düşüncelerim berbat ve çılgınca ve hepsi onun yüzünden. Bir sorunum var. Babam da annemle böyle mi yaşadı? Tanrım, ona sormalıyım. Şu anda gerçekten tavsiyeye ihtiyacım var.

Ama belki de bilmek istemiyorum. Ya annemle tanıştığında tam olarak böyle hissettiyse? Bir yıldırım çarpması gibi, sonsuza dek değişti. Sonsuza *kadar mahvolmuş*.

İşte böyle hissettiriyor. Nefret ediyorum.

Buna kafayı taktım.

"Belki bunu yavaştan alabiliriz," diye ekliyor.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. "Neyi yavaşlatayım?"

Yavaşlık benim doğamda yok. Kimse için yavaşlık yapmam. Hiç zaman kaybetmem ve son derece sabırsızımdır.

"Biz. Yaptığımız şey her neyse." Aramızda bir el sallıyor, narin kaşları birbirine yaklaşmış. Kafası karışmış görünüyor. Tedirgin. Ama en azından artık kaçmaya hazır görünmüyor. "Beni bir randevuya götürebilirsin."

"Randevu mu? Bu saçmalığı geçmedik mi?"

Yüz ifadesi ekşiyor. "Hayır. Hayır, değiliz. Ve bir kadını randevuya götürmek saçmalık değil. Sen hiç yaptın mı?"

"Ne yaptın? Randevuya mı gittin?" Başını sallıyor. "Şey.

Hayır." Sin gözlerini deviriyor. "Aman Tanrım. Kaç yaşındaydın sen?" "Yirmi iki."

"Ve sen hiç biriyle çıkmadın." Sesi kesinlikle iğrenmiş gibi geliyor. Benden. Sanki bu hiç olmamış gibi. "Hiç aşık oldun mu diye sorma zahmetine bile girmeyeceğim."

"Hiç aşık oldun mu?" Eğer olduysa o pisliği öldüreceğim. Bu dünyadaki hiç kimse onun sevgisini hak etmiyor. Ben bile hak etmiyorum.

"Hayır. Ama birileriyle çıktım." Bir iç çeker ve yavaşça başını sallar. "Bundan bir şey mi çıkarmak istiyorsun? Bana çıkma teklif etmelisin."

"Benimle çıkar mısın?" Kelimeler otomatik olarak beni terk ediyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Bir kadına seninle çıkar mısın diye sormak böyle bir şey mi olmalı? Sınırdan aşağılayıcı.

Gözleri gerçekten parlıyor. Bu boku yiyor. "Çok isterim. Beni nereye götürüyorsun?"

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"Hayır, işler öyle yürümüyor August. Tarihi sen planlamalısın." Işıl ışıl parlıyor, çok memnun. "Ne düşünüyorsun? Cuma günü çıkabilir miyiz?"

"Bugün Pazartesi." Cuma'ya daha çok var. O kadar bekleyemem. "Bu akşama ne dersin?"

"Noooo." Kelimeyi gülerek çıkarıyor. "Bu hafta okulla çok meşgulüm. Cuma gününe kadar seninle bir araya gelmemin imkanı yok. Belki Perşembe a k ş a m ı ? O da olabilir."

"Perşembe o zaman." Sesim sert. Fikrini değiştirmesine izin vermeyeceğim.

"Tamam. Mükemmel. Bana nasıl giyinmem gerektiğini söylemen gerekecek."

Tanrı aşkına. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Eğer beni yemeğe çıkaracaksan, ne tür bir restoran olduğunu bilmem gerekiyor ki ne giymem gerektiğini anlayabileyim. Günlük bir şeyler mi? Yoksa daha resmi bir şey mi? Siz zengin erkeklerin nasıl olduğunu bilirim. Süslü yerleri seversiniz."

Siz zengin misiniz? "Ailen zengin değil mi?" "Şey...evet."

"Onlara yakın mısın? Ailenle?"

Yüzünü buruşturuyor. "Onlar hakkında konuşmak istemiyorum."

Bu kesinlikle hayır demek. "Randevumuzu planlamamı ve sonra nereye gideceğimizi söylememi mi istiyorsun?"

"Tüm detayları anlatmak zorunda değilsin ama sadece... nasıl giyinmem gerektiğini söyle. Uygun bir şeyler giymek istiyorum." Ellerini çenesinin altında birleştirmiş, on sekiz yaşından daha genç görünüyor, bu da kendimi şehvet düşkününü yaşlı bir adam gibi hissetmememe neden oluyor. "Beni gerçekten bir randevuya çıkaracaksın."

Sesi şaşırmış gibi geliyor, ki bu çok şirin. Ve ben kimsenin ya da hiçbir şeyin sevimli olduğunu düşünmüyorum. Yeğenimin bile. O küçük canavar sevimliliğin tam tersi. Astrid çığlıklarıyla, feryatlarıyla ve çırpınışlarıyla dehşet verici.

"Bu randevu hakkında konuşmaya devam edersen, bunun kötü bir fikir olduğuna beni daha çok ikna edeceksin," diye onu uyarıyorum. Eğer istediği buysa, alacağı da budur.

"Dudaklarım mühürlü." Ağzını fermuarla kapatıp kilitliyormuş ve anahtarı atıyormuş gibi yapıyor. "Bana mesaj at!" Tam uzaklaşmak üzereyken durup bir kez daha bana dönüyor. "Numaram sende var mı?"

Ben biliyorum. Bir keresinde ona bir mesaj gönderdim ve cevap vermesine rağmen, asla cevap veremedim çünkü benim aklını kaçırmış bir sapık olduğumu düşüneceğinden endişelendim. Ama yalan söylemeye karar verdim. "Yalan söylemiyorum."

"Numaranız nedir?"

Çıngırdattım ve o da telefonuna ekleyip bana bir mesaj gönderdi. Telefonum çalıyor ve kontrol ediyorum.

Randevumuz için sabırsızlanıyorum.

Bir gülen yüz emoji'si bile eklemiş. Onları nadiren kullanırım. Bence aptallar.

Kafamı kaldırdığımda beni dikkatle izlediğini görüyorum. "Bana daha önce de mesaj atmıştın, biliyorsun. Beni düşünmeden duramadığını söyleyen sendin."

Tüm bu deneyim utanç verici. Daha önce kimseye çıkma teklif etmemiş olmama şaşmamalı. Kabus gibi bir durum. "Gördün mü? Neredeyse ilk günden beri bu durumdayım."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." Gülümsemesi kocaman ve onu görünce kalbim düğüm düğüm oldu. Zavallı şey. Tüm hayatım boyunca işlevsizdi ve şimdi sürekli çarpıyor ve muhtemelen kafası çok karışık. "Perşembe görüşürüz, August."

Karanlığın içinde kaybolana kadar uzaklaşmasını izliyorum, göğsümü ovuşturuyorum. Güvende olmasını umarak. Ona bir mesaj gönderiyorum.

Yurt odandayken söyle.

Günah: **Neden? Bana mesaj mı atmak istiyorsun?**

Hmm. Kulağa ilginç geliyor ama şu anda değil. Dürüst olmaya karar verdim çünkü yalan söylemek başımı belaya sokuyor.

Ben: Güvende olduğundan emin olmak istiyorum.

Günah: **Awww. Büyük kötü August gerçekten umursuyor.**

Sikeyim. Seviyorum. İtiraf etmek istediğimden daha fazla.

* * *

İki gün geçti ve ben hala randevumuzu planlamadım. Acemi olduğumu düşünürsek, nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yok ve en iyi arkadaşşıma sormayacağım çünkü tüm zaman boyunca k1ç1m1a alay edecek ve bana aşık olup olmadığım gibi aptalca sorular soracak. Aşık değilim. Ama aşığım.

umutsuzca takıntılıyım ve Sinclair'i sistemimden çıkarabilir miyim diye merak ediyorum. Bu hayatımdaki anlık bir kırılma olabilir ve sonunda birbirimiz için iyi olmadığımızı anlayacağız. Ya da o benim hayatımın aşkı olabilir ve ben onu bu ilişkiyi yürütebileceğimize ikna etmek zorunda kalabilirim.

Her iki senaryoda da tüm ağır işleri ben yapıyorum ama sorun değil. Ben iyiyim.

Anneme randevu için iyi bir restoranın nerede olabileceğini sormayı düşünüyorum ama bu sadece onu umutlandıracak ve bunu yapmak istemiyorum. Tüm varlığım boyunca kızlara, onlarla takılmanın ötesinde gerçek bir ilgi göstermedim ve bunu kesinlikle ona söylemem. Güzel, romantik anneme *randevu* kelimesinden bahsetmek büyük bir hata olur ve cevaplamak istemediğim bir sürü soruya yol açar.

Onun yerine kız kardeşimden tavsiye istemeye karar verdim. Riskli ama siktir et. Iris zevk sahibidir ve ne yapacağını bilir.

FaceTime düğmesine basıp cevap vermesini bekliyorum. Şansımı deniyorum çünkü küçük canavarını emziriyor olabilir ve bu görmek isteyeceğim son şey ama çaresizim.

Iris dördüncü çalışta cevap veriyor ve ne mutlu ki kamerada sadece onu görebiliyorum.

"August! Aman Tanrım! İyi değil misin?" Sesindeki endişe çok açıktı.

Hemen sinirlendim. "Ne oluyor lan, Iris? Seni arayamaz mıyım?"

"Hayır. Yapamazsın. Her zaman bir sebep vardır ve dürüst olmak gerekirse?"

Sinirli görünmüyorsun değil mi?"

"Genelde sinirli mi görünürüm?" Cevabı zaten biliyorum.

"Elbette ," diyor hiç tereddüt etmeden çünkü eğer güvenebileceğim bir şey varsa, o da kız kardeşimin acımasızca dürüst olmasıdır. "Ve şu anda pek mutlu görünmesen de, kızgın da görünmüyorsun. Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum."

Onun duyabileceği kadar yüksek sesle nefes veriyorum, şu anda gerçekten sinirli olduğumu bilmesini istiyorum, ama o sadece orada oturuyor ve sırtıyor. "Bir konuda fikrinize ihtiyacım var."

Gölümseme kaybolur. "Ne hakkında? Cidden, her şey yolunda mı?"

"Ben iyiyim," diye bağırıyorum, hemen kendimi bir pislik gibi hissediyorum. "Sadece yardıma ihtiyacım var."

"Benden mi?" Elini göğsünün üzerine koyar.

"Evet, senden. Birini yemeğe götürmek için iyi bir yer var mı?"

Iris yavaşça göz kırptıyor. "Yemeğe kimi götürüyorsun?" "Bir kadını."

"Randevuya mı gidiyorsun, Augie?" Gözleri kocaman ve eli yine göğsünde. Yoksa hiç kaldırdı mı? "Gerçekten ilgilendiğin bir kadınla gerçek bir randevu mu?"

Bir cümlede üç gerçek var. "Onunla ilgilenip ilgilenmediğimi bilmiyorum."

İşte yine yalan söylüyorum. Onunla ilgilenmenin ötesindeyim. Onu düşünmeden duramıyorum. Bu ıldırıtcı.

"Kim o?"

"Onu tanıımıyorsun." İki numaralı yalan.

"En azından bana onun adını ver. Aslında kaç kişiyi tanıdığımı bilsen şaşıırırdın."

Iris benden çok daha sosyal. Daha arkadaş canlısı. Ben kesinlikle öyle değilken o iyi vakit geçiriyor. "Sana kim olduğunu söylemek istemiyorum."

"O zaman sana yardım etmek istemiyorum." Kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor. "Sanırım bu konuşma burada bitmiştir."

ileden ıkmanın da ötesinde. "ocuğun nerede?" "Uyuyor."

"Brooks nerede?" "İşte."

"alışıyor mu?"

"Babası için, evet." İcini çekti ve başını yana eğdi, sarı saçları omzunun üzerinden dökülüyordu. "Burada kendi hayatımızı yaşıyoruz, August. Brooks çalışıyor ve ben de bebeğe bakıyorum. Senin gibi üniversitede eğlenme ve rastgele kadınlarla çıkma lüksümüz yok."

Ondan birkaç yaş büyüğüm ve bana kendimi aptal gibi hissettiriyor. Bundan hiç hoşlanmadım. Hem de hiç. "Adım Sinclair Miller. Onunla çıkıyorum."

Çenesi düşer ve gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi olur. "Ciddi misin lan sen? Bütün birinci sınıf boyunca zorbalık ve işkence yaptığın kız seninle *çıkma* kabul etti mi? Aklını mı kaçırdı?"

"Geçmiş günahlarım için beni affetti." Affetti mi? Hiçbir fikrim yok. Yaptığım şey için ondan hiç özür dilemedim ama bu çok uzun zaman önceydi.

"O daha büyük bir insan değil mi?" Iris gözlerini kısarak kameraya bakıyor. "Gerçekten onunla mı çıkıyorsun?"

"Evet ve yarın gece olacak, bu yüzden fikirlere ihtiyacım var Iris. Hemen," diye çıkıştım.

Kız kardeşim bana gülüyor çünkü beni tam anlamıyla avucunun içine almış durumda ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. "Onu etkilemek mi istiyorsun?"

"Yeterince etkileyici değil miyim?" Ben bir Lancaster'ım. Onu aletimle, parmaklarımla ve ağzımla ona yapabileceğim her şeyle etkiledim. Onu etkileyecek başka ne var?

"Oh, Augie. Sen umutsuz vakasın." Iris başını sallar. "Tabii ki onu etkilemek istiyorsun. Onu şehirde bir yere götürmelisin. En popüler restoran gibi, gerçi randevun yarınsa masa bulmakta zorlanabilirsin ama? Perşembe günü olması da tek kurtarıcı şansınız olabilir."

"Müsait olduğu ilk geceydi." Beni hevesli ve gülünç duruma düşürecek başka ne söyleyebilirsem yutuyorum.

"Ve Manhattan'daki herhangi bir restoranda masa bulabilirim. Aradığımda tek söylemem gereken ismim."

"Doğru. Elinden geleni ardına koymamalısın. Mesela onu helikopterle getirmelisin." Babamız yakın zamanda bir tane aldı. Bu iyi bir fikir. "Onu şehrin en çok konuşulan, pahalı restoranına götür ve cazibeni göster. Bunu yapabilir misin? Cazibe mi? Bana hiç çekici gelmiyorsun ama bence sende var. Babam çekicidir ve sen de ona çok benziyorsun."

"Çekici olabilirim." Olabilirsin. Kimseyi etkilemek için çok çalışmama gerek yok çünkü karşılaştığım herkes hemen hemen ayaklarıma kapanıyor. Sıfır çaba harcıyorum ve her zaman saygılarını kazanıyorum. "Bana en iyi restoranların bir listesini vermelisin. Hiçbir fikrim yok."

"Google'ınız var," diye belirtiyor.

"Evet, ama bu senin dışarıda ne olduğunu bilmenle aynı şey değil. Senin fikirlerine güveniyorum Iris, belki de istediğin kadar dışarı çıkmıyorsun." Terlemeye başladım. O kötü bir seçim olabilir ama seçeneklerim neler? Sanırım Rowan ya da Willow'a sorabilirim. Ama Willow artık burada yaşamıyor bile. Futbol oynayan nişanlısının peşinden koşmakla meşgul ve Rowan da lisede aptalca lise işleri yapıyor. Neden ondan tavsiye isteyeyim ki?

"Sana bir liste hazırlayacağım. Brooks ve benim bir sosyal hayatımız var, ne düşünürsen düşün. Sık sık dışarı çıkıyoruz çünkü annem her zaman bebeğe bizim için bakmak istiyor." Iris işaret parmağıyla büzülmüş dudaklarına vuruyor. "Biraz düşüneyim ve sana birkaç restoran ismi mesaj atayım."

"İsimlere şimdi ihtiyacım var."

"Biliyorum, biliyorum," diye mırıldanıyor gözlerini devirerek. "Her zaman çok sabırsızsın."

"Acele et." Ona teşekkür etmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce aramayı sonlandırıyorum. Eğer kibar ve minnettar olursam kesinlikle bende bir sorun olduğunu düşünecektir. Gerçi belki de soğukkanlı davranmanın bir anlamı yoktur. Bende kesinlikle bir sorun var.

Adı da Sinclair Miller.

Chapter Thirty-Two

SINCLAIR

August'la kütüphanede karşılaştığımdan beri sinirlerim karmakarışık. Acımasızca dürüst itirafları beni gerdi ve hala beni bir yolculuğa çıkardığına inanamıyorum.

Randevu. Sanki benim için ciddi mi?

Mümkün değil.

Olabilir mi?

Muhtemelen
olmaz.

Sonunda Çarşamba öğleden sonra bana ulaştı ve seksi ama şık bir şeyler giymemi söyledi. Tek yönlendirmesi buydu. Çok korktum çünkü tabii ki korktum. Neredeyse on dokuz yaşımdayım ve en son seksi olduğunu düşündüğüm bir şey giydiğimde beni sürekli aşağıladı ve ucuz bir fahişe gibi giyinmişim gibi hissettirdi.

Açıkçası seksilikte iyi değilim. Şıklıkla yapabilirim. Lancaster Prep'teki diğer kızlarla o kadar çok vakit geçirdim ki şıklığı gördüğümde tanırım. Annem yardımcı olmazdı, çünkü o da olabildiğince rüküştür. Tanrı onu sevsin.

August Lancaster ile çıkacağımı bilse muhtemelen çok hoşuna giderdi. Gerçi ona söyleyecek değilim. Gittiğimden beri benimle neredeyse hiç iletişim kurmuyor. Eminim artık beni her gün görmek zorunda olmadığı için rahatlamıştır.

Ailem çok kötü.

Günlerden Perşembe ve son dersimi yeni bitirdim, yurt odamdayım, dolabımdaki sıkıcı seçeneklere bakıyorum. Elise yatağına yayılmış, yastığına sarılmış ve gözlerinde acıma duygusuyla beni izliyor.

"O kırmızı elbiseyi tekrar giymelisin," diye öneriyor.

"Kesinlikle olmaz. Nefret etti."

"O kadar çok nefret etti ki, vücudunu yırtıp attı." Memnun görünüyor ve öyle de. Sonunda ona Ağustos'la ilgili her şeyi itiraf etmek zorunda kaldım ve benim durumumu kıskanmaktan adeta yeşile döndü. "Bazı seçeneklerim var."

Seçenekleri işe yaramayacak. Bunu zaten biliyorum. "Sanırım alışveriş merkezine gidebilirim."

Elise oturur. "Ben de seninle gelebilirim."

Kapımız çalındı ve merakla açmaya gittim. Asistanlarımızdan biri elinde kocaman bir kutuyla orada duruyordu. O kadar büyük ki, etrafına bakana kadar yüzünü bile göremiyorum. "Oh selam. Tam da aradığım kişi. Bir teslimatınız var."

Kutuyu bana uzatıyor ve ben de ondan alıyorum. "Vay canına. Teşekkürler. Bunun ne olduğunu merak ediyorum."

"Hiçbir fikrim yok ama üzerinde Bergdorf Goodman yazıyor, yani pahalı bir şey olmalı." RA bana el salladı ve koridordan aşağı indi.

Kapının arkamdan çarpmasına izin veriyorum ve yatağıma gidip büyük beyaz kutuyu üzerine koyuyorum. Üzerinde Bergdorf Goodman yazıyor. Lisedeyken annemle oraya alışverişe giderdik ve ailem servetlerine yeni kavuşmuştu. Kendim için bir şey aldığımdan değil. Daha çok peşine takılır ve onun bir sürü para harcamasını izlerdim.

"Kimden gelmiş?" Elise soruyor.

"Bilmiyorum." Ama şüphelerim var. "Aç ve öğren."

Kutuyu dikkatlice açıyorum, kapağını çekip çıkarıyorum ve beyaz bir mendil yatağının üzerinde duran, üzerinde adımın yazılı olduğu bir zarf görüyorum. Zarfı açtığımda içinde kalın beyaz bir kart buluyorum.

Bu gece bunu giy.

A

"Ağustos'tan." Beni dikkatle izleyen Elise'e bakıyorum. "Randevumuzda burada ne varsa giyebileceğimi söyledi."

"Aman Tanrım, bakalım neymiş!" Elise neredeyse ciyak ciyak bağılıyor.

Kat kat kağıt mendili iterek içinde soluk mavi bir kutu buluyorum, üstünde Prada yazıyor. Kapağını açtığımda daha da fazla kağıt mendil buluyorum. Giysiyi çekip çıkarıyorum, incelerken nefesimi tutuyorum.

Kılf elbise kolsuz, önü derin V yakalı ve tamamen bej payetlerden oluşuyor. Şeffaf, neredeyse transparan ve elbiseyi boy aynasına götürüp önümde tutuyorum.

"Çok güzel," diye nefes alıyor Elise arkamda dururken.

"Muhtemelen içini görebilirsin." Bunun altına ne giyeceğim ben?

"Seksi ama şık." Gülümsüyor. "İyi bir zevki var." "Çok parası var," diye düzeltiyorum.

"Birinin parası olması, zevk sahibi olduğu anlamına gelmez." Doğru. Lanet olsun.

"Kutuda daha fazlası var," diye hatırlatıyor Elise.

August her şeyi düşünmüş. Sadece elbiseyi değil, şimdiye kadar gördüğüm en şık siyah tayt, ayak bileğini saran zarif askılı bir çift siyah Prada topuklu ayakkabıyı ve tamamen kristallerle kaplı ama iç çamaşırı olmayan siyah bir Prada çantayı da dahil etti. Beni en çok strese sokan da bu.

Bu şeyin altına ne giyeceğim?

Telefonum bir bildirimle çalıyor ve ondan bir mesaj geldiğini görmek için kontrol ediyorum.

Ağustos: **Hediyemin geldiğini görüyorum.**

Ben: **Her şey çok güzel, teşekkür ederim! Ama altına ne giyeceğim?**

Ağustos: **Sadece kutunun içindekileri giy, Sin.**

Tenim ısınıyor. Bu sözleri söylediğini duyabiliyorum ve sanki derimin altında titreşiyorlar.

Ben: **Ama sütyen ya da külot yok. Ve elbise çok şeffaf!**

Ağustos'ta: **Güven bana. Bir satış görevlisiyle konuştum. Mükemmel bir zevki var ve bana çarpıcı görüneceğinizi söyledi.**

Güven ona. Ona güvenemem. Çoğu zaman korkunç biri. Sanırım beni kıvrandırmaktan hoşlanıyor. Beni aşağılamaktan. Ve benim de bundan hoşlanan küçük bir parçam var.

Ben: **Sen öyle diyorsan.**

"Bunu iç çamaşırı olmadan giymem gerekiyor." Payetli elbiseyi yatağımın üzerine bıraktım. "Bir sürtük gibi görüneceğim."

"Oh, yapmayacaksın." Elise elbiseyi kapar ve neredeyse yüzüne doğru tutar. "O kadar da şeffaf değil. Muhtemelen altında çıplak olduğun izlenimini verecektir."

"Peki altına siyah tayt mı giymem gerekiyor?
Bu aptalca görünecek." Bana tuzak kuruyor, yemin ederim.

"Olmayacak. Bir tanrıça gibi görüneceksin. Seni gördüğü an dilini yutacak."

"Yapmasa iyi olur. Dilini çok beğeniyorum," diye karşılık vererek Elise'i güldürüyorum.

Ben de gülmeye başlıyorum. Bu hayatımın en gerçeküstü deneyimi ve buna ayak uydurmalıyım ama bu çok zor. Özellikle de bu gece beni randevuya götürecek adama tam olarak güvenmiyorsam.

Kapı bir kez daha çalındı ve açtığımda RA'mızı elinde başka bir kutuyla karşımda buldum. "Senin için."

O gider gitmez bir göz atıyorum, en güzel altın-kahverengi rengine ağır bir suni kürk çıkardığımda içimden bir nefes çıkıyor. "Çok yumuşak."

"Bu paltoyla mafya karısı gibi görüneceksin," diyor Elise gülümseyerek, ben paltoyu omuzlarıma atıp aynada kendimi seyredirken. "Bayıldım."

Paltomu çıkarırken August'tan bir mesaj daha geliyor.

Ağustos'ta: **Bu gece hava soğuk olacak. Seni sıcak tutacak bir şeyler göndereyim dedim.**

Ben: **Teşekkür ederim. Çok güzelmiş.**

Cevap vermiyor ama sorun değil. Kalbim sersemledi. Beni etkilemeye mi çalışıyor?

İşe yarıyor.

* * *

Kiralık bir araba ve şoför beni almak için saat tam altıda geldi. Arabaya bindiğimde -elbisemi ya da taytımı yırtacağımdan korkarak kendimi dikkatlice katladım- nereye gittiğimizi merak eden bir sinir yumağıyım. August'un nerede olduğunu daha da merak ediyorum. O kesinlikle bu arabada değil ve şoför de konuşmuyor. August'a bir mesaj göndermeye karar verdim.

Ben: **Neredesin?**

Çabuk cevap veriyor. August:

Seni bekliyorum.

Ben: **Bu güzel, ama nerede?**

Ağustos'ta: **Yakında öğreneceksin.**

Sürprizlerden nefret ederim. Spontane bir insan değilim ve neler olup bittiğini bilmemekten hoşlanmıyorum. Beni gergin bırakıyor ve gergin olmaktan nefret ediyorum.

Kampüsten yaklaşık on beş dakika uzaklıkta küçük bir havaalanına varıyoruz. Şoför arabayı neredeyse piste yanaştırıyor ve yanımızda kapıları ardına kadar açık duran bir helikopter görüyorum. Şoför arabadan iniyor ama benim kapımı başka biri açıyor. Şoför o kadar hızlı hareket edemez. Kafamı kaldırdığımda August'un orada durduğunu görüyorum, bakışları neredeyse aç bir şekilde üzerimde geziniyor. Siyah elbise pantolonu giymişti.

ve yakası açık, boynunun güçlü sütununu gösteren beyaz bir düğme ve aman Tanrım, muhteşem görünüyor.

"İşte buradasın," diye homurdanıyor, her zamanki gibi sabırsız. "Çok uzun sürdü."

"Şoför biraz yavaştı," diyorum elini tutup beni arabadan çıkarmasına izin verirken. Ayağa kalkar kalkmaz elbisemin önünü düzeltiyorum, dayanılmaz bir mahcubiyetle. Her şeyi tam istediği gibi giymişim, bej payetli elbisenin altından koyu renk naylon çoraplar görünüyor.

Kıyafetimin nasıl uyumlu bir şekilde bir araya geleceği konusunda o kadar endişeliydim ki internete girip elbiseyi inceledim ve Prada'nın web sitesinde gösterildiği gibi giydiğimi gördüm, bu da güven verici. Ayrıca elbisenin altı bin dolardan fazla tuttuğunu keşfettim ve evet, varlıklı bir aileden geliyorum ama tanıdığım hiç kimse flörtünün kıyafetine yaklaşık on bin dolar ya da daha fazla para harcamaz. Sanki birbirimizi çok az tanıyoruz ve bana o kadar para mı döküyor?

Yalan söylemeyeceğim, bayıldım sayılır.

"Tanrım, çok güzelsin." Bunu bir lanet gibi söylüyor. Sanki beni çekici bulduğu düşüncesine katlanamıyor ve benim tek yapabildiğim ona gülümsemek. Onun çelişkili duyguları yüzünden çektiği bariz acı bana güç veriyor. Ben beceriksiz bir birinci sınıf öğrencisiyken bana karşı böyle bir pislik olduğu için hak ettiği karma bu.

"Teşekkür ederim." O beni içine çekmeye devam ettikçe ben de neredeyse süzülüyorum. Kendimi prenses gibi hissediyorum. Daha önce hiçbir erkek bana böyle davranmamıştı. Şimdiden etkilendim ve randevumuz daha yeni başladı. "Çantaya bayıldım."

Simsiyah kristallerle kaplı minik çantayı elime alıyorum. İçine telefonumu ve bir ruju zar zor sığdırabiliyorum. Hepsi bu kadar.

"Prada hayranı mısın?"

"Hiç Prada marka bir şeyim olmadı," diye itiraf ediyorum. Hiçbir zaman çok fazla tasarımcı markası giymedim çünkü bu bana Fendi ya da şu anda takıntılı olduğu marka neyse onu tepeden tırnağa giyerek insan içine çıkan annemi düşündürüyor. Kıyafetlerinin her tarafındaki bariz tasarımcı logoları sayesinde herkesin onun zengin olduğunu bilmesini sağlar.

"Elbise sana çok yakışmış." İfadesi ve bakışları son derece ciddi. Gözlerini benden ayıramıyor. "Gitmeye hazır mısın?"

"Nereye gidiyoruz?" İltifatları tenimi zaten ısıtıyor, ama elini sırtımın küçük kısmına koyduğu an, onun için adeta yanıyorum.

"Göreceksin." Gülümsüyor ve bir anlığına nefesim kesiliyor, gerçekten ne kadar yakışıklı olduğunun üstesinden geliyorum. Saçları düzgün ve yüzü pürüzsüz. Tüm tavırları sınıf ve zenginlik kokuyor ve umarım ben de onun enerjisini yakalayabilirim. "Gideceğimiz yere babamın helikopteriyle gidiyoruz."

"Oh." Sertçe yutkundum. "Vay canına."

Daha önce hiç helikoptere binmemiştim. İstedğin zaman kullanabileceğin bir helikoptere sahip olmak nasıl bir şey? Lancaster'lar delicesine zengin ve nesillerdir de öyle. Öte yandan ailem yeni para sahibi ve bu çok açık.

Onun klas enerjisiyle boy ölçüşebileceğime dair tüm umutlar pencereden uçup gidiyor.

August beni helikoptere götürüyor ve içeri girmeme yardım ediyor, elini bir anlığına kıcıma koyarak beni destekliyor. Ben koltuklardan birine yerleşiyorum, o da diğerini alıyor ve kendi kulaklığını takmadan önce takmam için bana bir kulaklık veriyor. Birkaç dakika içinde havalandık, pilot karanlıkta uçarken yer işaretlerini gösteriyor.

Kendimi Sindirella gibi hissediyorum ve August da benim beyaz atlı prensim. Ayaklarımı yerden kesiyor ve beni şımartıyor. Alıştığım August'tan hiçbir iz yok. Bana karşı hiç de öfkeli görünmüyor. Aslında, oldukça sessiz görünüyor ve halihazırda yaptığı her şeyi takdir etsem de

Bu gece benim için ne yaptı, yardım edemem ama acaba bilerek centilmen olmaya mı çalışıyor diye merak ediyorum... ne? Beni etkilemek için mi?

Her zamanki kaba haliyle beni bu randevuya götürdü. Değişmesine gerek yok.

Şehre yaklaştığımızı söyleyebilirim çünkü ışıklar daha parlak hale geliyor ve daha çok ışık var. Çok geçmeden doğrudan New York üzerinde uçuyoruz ve birkaç dakika içinde bir gökdelenin tepesindeki helikopter pistine iniyoruz. Helikopterden iniyoruz, rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyor ve ciyaklamama neden oluyor. August elimi tutuyor ve beni helikopterden uzaklaştırıyor, ikimiz neredeyse koşuyoruz ve ancak içeri girip asansörün gelmesini beklerken nefes alabiliyorum.

"Eğlenceliydi," diyorum ona hafif bir gülümsemeye.

"Gerçekten mi? Helikopter yolculuğu hoşuna gitti mi?" Bana yandan bir bakış gönderiyor, bakışları göğsüme dalıyor. Orada oyalanıyor.

"İlk kez bir tanesine bindim," diye itiraf ediyorum.

Bir gülümseme belirliyor, görüntüsü beni rahatlatıyor. "Bir sürü ilk yaşıyorsun."

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Beni içeri götürüyor ve ona bakmak için dönüyorum, ancak kapılar kapandıktan sonra konuşuyorum. "Sen de öyle."

Kaşlarını çatıyor. "Ne gibi?"

"Randevuya çıkıyorum." Gülümsemem büyüyor. "Benimle."

Bir hırıltı daha çıkarıyor ve beni tutuyor, ellerini kalçalarımın koyuyor, vücudunu bana yaklaştırıyor. O kadar sıcak ki, parmaklarını çeneme dolayıp yüzümü yukarı kaldırdığında neredeyse tenimi kavuruyor. Bir an birbirimize bakıyoruz, birbirimizin gözlerinde kayboluyoruz, beynim her türlü kirli düşünceyle dolu. Bu asansörde ne kadar kalacağız ve burada tam olarak ne yapabiliriz?

"Öyle herkesle çıkmadığımı bilmelisin." Yüzünde tam bir tiksinti ifadesi belirliyor ve ben neredeyse güleceğim. "Ben hiç kimseyle çıkmam."

"Biliyorum."

"Senin için bir istisna yapıyorum." Başparmağını çenemde gezdiriyor, ağzımın köşesine bastırana kadar yukarı doğru sürüklüyor. Sesi derin bir gümbürtüye dönüşüyor. "Tanrım, ağzın fantezilerin malzemesi."

İltifatı görmezden geliyorum - iltifat mı? Her neyse, önemli değil. "Neden ben istisnayım?"

Asansör yumuşak bir gümbürtüyle iniyor ve kapılar kayarak açılıyor. Soruma cevap vermiyor, bu da beni sinirlendiriyor. Elimi bir kez daha tutuyor ve beni asansörden çıkarıp binanın geniş lobisinden geçirerek ön kapıya doğru götürüyor. Üstümüzde asılı duran aydınlatma armatürlerini incelemek için başımı arkaya eğiyorum, güzelliklerinden etkileniyorum. Bu binadaki her şey göz kamaştırıcı. Mükemmel. Benim zevkime göre biraz fazla steril ama yine de takdir edebiliyorum.

Ekim sonunun sert havasında dışarı çıkıyoruz ve August beni bekleyen bir arabanın arka koltuğuna götürüyor, arkamdan biniyor, şoför kapıyı kapatıyor. İçeri girdiğimizde August'a bakıyorum, cevabını öğrenmek için can atıyorum.

"Soruma hiç cevap vermediniz."

Gömleğinin kolunu düzeltiyor, kol düğmesiyle oynuyor. "Ne sorusu?"

Bu sıkılmış ses tonu beni çıldırtmalı ama bir aptal gibi bunu seksi buluyorum. "Sana neden istisna olduğumu sordum."

"Neyin istisnası?"

Hırlama sırası bende. Tanrım, çok sinir bozucu. "Hiç kimseyle çıkmadın, ta ki bana kadar. Ben bir istisnayım. Az önce bunu söyledin ve ben nedenini bilmek istiyorum. Fikrini ne değiştirdi?"

Bakışları benimkilere gömülüyor, ikimiz de sessizleşiyoruz, arabadaki hava birlikte olduğumuzda aramızda her zaman büyüyen o tanıdık enerjiyle doluyor. Ona doğru eğiliyorum, vücudum sanki kontrolüm yokmuş gibi sallanıyor ve bakışları sonunda göğsüme inip aşağı kayıyor. Tüm vücudum

tepki veriyor, sanki bana fiziksel olarak dokunmuş gibi tüyleri diken diken oluyor ve düzensiz bir nefes vererek koltuğuna geri yaslanıyor. Büyü bozuldu, aynen böyle.

"İşte bu yüzden," diye mırıldanıyor ve başka bir şey söylemiyor. Açıklamasına gerek yok çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum.

Chapter Thirty-Three

AUGUST

Ris bir Fransız restoranı tavsiye etti. Adresi Yukarı Doğu Yakası'ndaymış ve arkadaşları burası hakkında övgüler yağıdırıyormuş. Söylenenlere göre ailemiz bile oraya gitmiş ve çok sevmiş. Canımın Fransız yemeğı çekmediğini ve rezervasyon yaptırmak konusunda isteksiz olduğumu düşünen

Iris bana bir Mekanın bir sürü fotoğrafını çektim ve havasını sevdim.

Bar devasaydı, tavandan tabana kadar uzanan arkadan aydınlatmalı raflar sonsuz sayıda içki şişesiyle doluydu. Her şey başarısız olursa sarhoş olabileceğimi biliyordum ve bu da akşamla başa çıkmamı kolaylaştırıcaktı. Şüpheyile dolu olduğumdan değil. Sinclair'i transparan ama bir şekilde transparan olmayan elbisesiyle gördüğüm andan itibaren ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Parmaklarım ona dokunma isteğıyle karıncalanıyor ve birlikte helikoptere bindiğimizden beri yarı çıplak geziyorum.

Söylemeye gerek yok, geceyi atlatmak için içkiye ihtiyacım olmayacak. Olsa olsa, uzak durmalıyım. Ya kafam çok iyi olursa ve toplum içinde ona uygunsuz bir şekilde dokunmaya çalışırsam? Muhtemelen bana tokat atar ve ben de bunu hak ederim.

Masamıza oturduğumuzda Sin bana "Burası çok güzel," diye fısıldıyor. Geniş, her şeyi gören gözlerle restoranın etrafına bakıyor, yanan mumun ışıltısı

Masamızın ortasında otururken yüzünü aydınlatıyor ve onu olduğundan daha da güzelleştiriyor.

Onu uzun süre izlemek bana acı veriyor. Romantik şeyler düşünmeye başlıyorum. Onu alıp götürmek ve hayatımızın geri kalanında kocaman bir eve kilitlemek istiyorum, böylece kimse onun ne kadar acı verici bir güzelliğe sahip olduğunu göremeyecek.

Akıl almaz düşünceyi beynimden atıyorum çünkü anlamsız. Onu kilitleyip kendime saklayamam. Ne kadar istesem de.

"Kız kardeşim tavsiye etti," diyorum ona, dürüst olmaya karar vererek. Ona yalan söylemekten bıktım. Nasıl olsa her zaman öğreniyor ve neyse ki henüz bana cehenneme gitmemi söylemedi, yani bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım.

"Iris?" Başımı salladığımda gülümsüyor. "Onu hatırlıyorum. Her zaman çok eğlenceliydi."

"Onu tanımlamanın bir yolu da bu," diyorum alaycı bir ifadeyle. "O nasıl? Hâlâ Brooks'la birlikte mi?"

"Evet. Bir çocukları var."

"Aman Tanrım, gerçekten mi?" Canavardan bahsedildiğinde duyduğu coşku şok ediciydi. "Kaç yaşında? Kız mı erkek mi?"

"Kız. Ve kaç yaşında olduğunu bilmiyorum. Henüz yürüyemiyor."

"Aww! Eminim çok sevimlidir. Adı ne?" "Astrid. Bu bir aile ismi. Uzun zamandır büyük teyzem önce," diye açıklıyorum.

"Bayıldım," diye nefes alıyor Sinclair ve ben ona inanıyorum. Sesi samimi geliyor ve ben biraz şaşkınım. Neden umursasın ki? Gerçi sanırım insanlar benden farklı ve benim önemsiz olduğunu düşündüğüm şeyleri önemsiyorlar. Kız kardeşim ya da yeğenim benim için önemli olmadığından değil, önemliler ama Sin için neden önemli o l s u n l a r ki?

Sunucu ikimize de birer bardak su doldururken havadan sudan konuşuyoruz, gecenin spesiyallerini anlatırken ikimiz de sessizleşiyoruz. Ben bir burbon söylediğimde ve Sin su içeceğini söylediğinde, garson bizi yalnız bırakıyor. Yapmak için

Etrafımda aynı şeyi yapan birçok kişi varken boş boş sohbet ediyorum.

İşte bu yüzden biriyle çıkmaya hiç ilgi duymadım. Sıradan bir konuşma yapmak ve karşımdakinin söyledikleriyle ilgileniyormuş gibi davranmak kulağa korkunç geliyor. Bakışlarımı Sin'e sabitleyerek suyumdan bir yudum alıyorum. Elbisesinin önünü tekrar düzeltiyor, ardından saçlarını omzundan iterek boynunun zarif uzunluğunu ortaya çıkarıyor. Vücudum her zamanki gibi tepki veriyor ve aramızdaki fiziksel kimyanın hiçbir şekilde azalmadığını biliyorum. Aslına bakarsanız, onu son gördüğümünden bile daha yoğun hissediyorum. Bunun nedeni ellerimi onun vücuduna değdirmeyeli çok uzun zaman olması mı?

"Cyrus Thornhill ile bu kadar yakın arkadaş olduğunuzu fark etmemiştim. Ailesi üniversitenin sahibi, değil mi?" Sin'in sesi düşüncelerimi yarıp geçerek beni şimdiki zamana geri getiriyor.

"O benim en iyi arkadaşım ve evet. Büyük-büyük-büyük büyükbabası kurdu." Onu düşünürken bakışlarım daralıyor. "Arkadaş olduğumuzu nereden biliyorsun?"

"Oh. Tim söyledi." Küçümseyici bir el sallıyor, yanakları pembeleşirken benim gözlerim kıpkırmızı oluyor.

Siktiğimin Tim'i. Tam bir salak. Neden hala onunla konuşuyor?

"Sen ve Tim yakın mısınız?" Son kelimeyi büyük bir tiksintiyle söylüyorum. Eğer evet derse, masayı devirip hışım ile buradan kaçabilirim.

Ama sadece onu yanımda götürüp arabanın arka koltuğunda becerebilirim.

"Oh hayır." Gülüyor, sesi rahatsız edici. "Yani, öyle olmamızı diliyor. Ve iyi biri ama..."

Sessizleşiyor ve ben yumruk yaptığım ellerimi kucağımda kavrayıp bir kafir gibi masaya vurmaya istiyorum. "Ama ne?" Sonunda soruyorum.

"Onunla bu şekilde ilgilenmiyorum. O sadece bir arkadaş." Bir omzunu silkiyor, ışık pullara vuruyor

elbisesini örterek ışıldamasını sağlıyor.

Payetlerle kaplı bir elbisenin gösterişli ve belirgin olacağı düşünülebilir ancak bu payetler ve bu elbise öyle değil. Prada tasarımları inceliklidir. Abartısız. Zarif kesimi ve yarı transparan kumaşın verdiği seksilik hissini takdir ediyorum. Bakışları elbisesinin önüne düşüyor ve keşke elbisenin içinden göğüs uçlarını görebilseydim diyorum. Yemin ederim neredeyse görebiliyorum ama tam olarak değil.

Bu akşam bir ara o meme uçlarını ağzıma alacağım. Beklenti içinde dudaklarımı yalıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Sin bana soruyor ve ben yakalandığımı hissederek donup kalıyorum.

Boğazımı temizleyerek pantolonumun önünü düzeltiyorum, ereksiyonumu saklayan masa için şükrediyorum. "Bilmek istemezsin."

"Kesinlikle bilmek istiyorum." Gülümsüyor, gözleri ona bu kahrolası randevuyu teklif ettiğim gece olduğu gibi parlıyor. Tek istediğimiz birbirimizin beynini sikmekken bu ritüeli yapmak zorunda mıyız gerçekten? Zaman kaybı gibi görünüyor.

"Elbisenin altından meme uçlarını nasıl seğebildiğimi düşünüyordum." Su bardağımı alıp dudaklarıma yaklaştırıyorum. "Ve o meme uçlarını daha sonra nasıl ağzıma almak istediğimi."

Sözlerim karşısında yüzü pembenin otuz tonuna dönüyor ve başını eğip göz kapaklarını indiriyor. Ah, kıcıyla her oynadığımda sırlıklam olan pis bir kız olduğunu bildiğim halde ne kadar da mütevazı.

"Bu ilk resmi buluşmamızda yemek sonrası uygun bir davranış mı bilmiyorum," diye mırıldanıyor.

şu anda gerçekten sevişiyor mu? "Eve dönerken arabanın arka koltuğunda oynamayı reddeden iffetli küçük bir meleğe dönüştüğünü mü söylüyorsun?"

Göz kapakları kalkıyor, bakışları benimkilerle kilitleniyor. "Helikopteri geri götürmeyecek miyiz?"

Başımı salladım. Uzun araba yolculuğu için belirli planlarım vardı ve şimdi o bana her şeyi yeniden düşündürüyor. "Ne yazık ki hayır."

Servis görevlisi içkimi getirip önüme koydu. "Meze sipariş etmek ister misiniz?"

Hayır diyecektim ama önce Sin cevap verdi.

"Truffle frites'i denemek isterim." Masaya doğru eğilmiş, benimle konuşuyor. Sanırım izin istiyor, ki yalan söylemeyeceğim, bunu seviyorum.

Garsona "Biz trüflü frites alacağız," diyorum.

"Ve kızarmış enginar," diye fısıldıyor Sin.

"Onlar da var." Sunucu bana gülümsüyor ve ben de ona kaşlarımı çatıyorum.

"Siparişleri getireyim," diyor garson aceleyle uzaklaşmadan önce.

"Ona kötü davrandın," diye suçluyor Sin.

Kırmızı deri kabin koltuğuna yaslanıyorum, yavaş ama emin adımlarla ona yaklaşmaya başlarsam Sin'in bunu fark edip etmeyeceğini merak ediyorum. "Nasıl?"

"Kaşlarını çatmıştın."

"Herkes kaşlarımı çatıyorum. Sen de dahil." "Muhtemelen senin kaba olduğunu düşünüyordur."

"Ben kötüyüm." Neden saklamaya çalışıyorsun? "O iyi. Bu gecedен sonra onu bir daha asla görmeyeceğim."

"Gerçekten umurunda değil, değil mi?" Sinclair'in sesi şok olmuş gibiydi. Davranışım karşısında hayrete düşmüş.

"Bilmiyorum. Neden yapayım ki? O benim için kim ki? Önemli biri değil." Omuz silkiyorum.

"Ama o da bir insan. Birileri için önemli biri. En azından ona saygılı davranmalısın," diyor Sin.

Burbonumdan kocaman bir yudum alıyorum, boğazımdan aşağı kayarken yanmanın tadını çıkarıyorum. Eğer sevgilim her fırsatta üzerime gelecekse sarhoş olmam gerekebilir. "Söylediklerini dikkate alacağım."

Sinclair ışınlıyor. "Mükemmel."

"Sadece bana daha yakın oturursan," diye ekliyorum.

Gülümsemesi biraz olsun azalıyor. "Neden sana daha yakın oturmamı istiyorsun?"

Asıl soru, neden yapmayayım? Kalçasını içimde hissetmek istiyorum. Tenini ve saçlarını koklamak. Tanrı aşkına, nefes alışını izlemek. Bunun bir zararı var mı?

Büyük ihtimalle. Düşüncelerimde bir deli gibi görünüyorum ve aslında deli olabilirim, ama sadece onun yüzünden.

"Patates kızartmasını paylaştığımızda daha kolay olacak." Ona gülümsüyorum, kaşlarımı çatmamaya, yüzümü buruşturmamaya ya da onun dediği gibi beni kötü gösteren diğer yüz ifadelerimi takınmamaya çalışıyorum.

Masa onunla bir tabağı paylaşamayacağım kadar büyük değil ama itiraz etmeden bana yaklaşıyor, elbisesinin eteğini zorlamamaya dikkat ediyor. Buradaki kıyafet kurallarını Iris'le iki kez kontrol ettiğim için memnunum çünkü herkes benzer şekilde giyinmiş ve Sinclair'i rahatsız etmek ya da utandırmak istemem.

Düşüncelerimden iğrenerek elimi ağzıma götürüyorum. Kimdim ben? Onu neden önemsiyorum? Bana hatırlatmayı sevdiği gibi, birbirimizi tanımıyoruz bile. Fiziksel olarak uyumluyuz ama bu gece aramızda ne olursa olsun bir sınav gibi hissediyorum. Büyük ihtimalle başarısız olacağım bir sınav.

Destansı bir şekilde.

Chapter Thirty-Four

SINCLAIR

T Yemekler çok lezzetliydi. August benim için bir Aperol spritz sipariş etti ve sunucu hiç sormadan getirdi. için kart Ben. Bu oldu ve mükemmel içki Her ikisi de harika olan trüflü frites ve kızarmış enginarlara eşlik etmek için. Alkol ayrıca sinirlerimi yatıştırdı ve titrek nefeslerimi dengeledi. Bana baktığında nefes alamıyorum gibiyim. Sanki kıyafetlerimin, tenimin arkasını, kalbimin içini görmeye çalışıyormuş gibi. August'un umurunda değil.

Kalbim.

Öyle mi?

Ama şimdi üç spritz içtim ve tükettiğim tüm alkolü emmesi için dua ederek lezzetli sofraya ekmeklerinden bir parça daha yerken kendimi bir kaz kadar gevşek hissediyorum.

August'a baktığımda beni izlediğini görüyorum, kalçasını benimkine iyice bastırmış. Sanki sürekli temas halinde olmamız için orada tutması gerekiyormuş gibi. Çok sıcak. O ateşli. Nasıl istisna haline geldiğim beni şaşırtıyor. *Ben*. Eskiden zorbalık yaptığı, alay ettiği ve aşağıladığı kız. Bunun nasıl olduğunu hala anlamıyorum.

"Bana aileden bahset." Kırmızı deri kabinin arkasına yaslanmış, rahat ve kendinden emin bir adamının timsali, bir yemeği henüz bitirmiş ve şimdi

Sevgilisine bakıyor, sanki o da bir şekilde yemek için sabırsızlandığı yemeğin devamı haline gelmiş gibi. Sorusu iyice kafama dank edene kadar tüm vücudum beklentiyle karıncalanıyor.

Ailem hakkında konuşmak yapmak istediğim son şey.

"Yapmamayı tercih ederim." Ellerimi kucağıma koyuyorum ve

ama gözlerindeki parıltı bana bunu yutmadığını söylüyor. "Bu sıkıcı bir hikaye."

"Söylediğiniz hiçbir şeyin sıkıcı bir hikaye olabileceğini sanmıyorum."

Bana o şekilde bakarken bu tür şeyler söylememeli. Ugh. Çileden çıkarıyor, biraz da tatlı. "Onlardan nefret edersin."

"Kim?"

"Benim ebeveynler." I sahte Titreme
gibi Ben tiksindim. "Onlar... biraz korkunç."

"Benim kadar berbat mı?" Kaşlarını çatıyor, her zamanki gibi seksi. "Farklı bir şekilde korkunçsun." *Ovalamak istiyorum Kendimi onun vücudunun her yerinde*, bir şekilde. Bunu yüksek sesle söyleyeceğimden değil. "Babamın yeni kurduğu bir iş vardı ve kısa sürede çok para kazandılar. Sonra onu sattı ve daha da fazla para kazandı ve şimdi sadece şimdiye kadarki en kalitesiz şeylere harcıyorlar ve yapmaları gerektiğini düşündükleri her şeyi yapıyorlar, ama gerçekten mi? Çok çabalıyor gibi görünüyorlar ve bu utanç verici."

"Ne tür bir startup?"

Oh, bunu sorardı. Bu da bu konuşmayı daha da utanç verici hale getiriyor.

"Şey, atletik kıyafetlerle ilgiliydi." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, daha ileri gitmek istemiyorum ama August'un yüzündeki ifadeden daha fazlasını öğrenmek istediğini anlayabiliyorum.

"Spor kıyafeti mi? Hiçbir şekilde sporla ilgilenmiyorum ama tam olarak neyden bahsediyorsunuz?"

"Şey, aslında dişli değil. Kaşıntı önleyici bir kremdi. Kucağına doğru işaret ediyorum. "-alan."

Farkındalık onun muhteşem yüzünde belirir. "Dur bir dakika. Jock Rot'tan bahsetmiyorsun, değil mi?"

Ellerimle yüzümü kapatıyorum, ailemin servetini Jock Rot denen bir şeyden kazanmış olmasından nefret ediyorum. "Belki mi?" "Belki." Kıs kıs gülererek bana doğru uzanıyor ve ellerimden birini yavaşça yüzümden çekip alıyor. Yanaklarım fırın gibi sıcak, çok utandım. "Senin baban Jock Rot'u icat eden kişi. Buna inanamıyorum."

Küçümseyici ses tonunu duymazdan gelerek ona Jock Rot'un nasıl ortaya çıktığını özetliyorum. "Çok fazla spor yapan ve her zaman terli olan çok daha büyük bir erkek kardeşim var. Piyasada pek çok ürün varken, babam ortaokul ve lise gibi daha genç sporculara özel bir şey yapmak istedi. Onlara hitap edecek komik bir isim vermek istedi ve bir gün kardeşimin arkadaşlarından birine sporcu çürüğü olduğunu söylediğini duydu. Babam da bunun mükemmel bir isim olacağını düşünmüş."

August başını sallıyor, açıklamamı özömsüyor. "Buna başka bir isim vermeleri gerekirdi çünkü görünüşe göre onları çürüten şey krema."

"Ama bakın, ürüne tüm ilgiyi kazandıran şey ismiydi. Genç erkekler bunu söylemeye bayılıyordu ve babamın hitap etmek istediği pazar da onlardı. Babam komik bir isim vermek istediğini söylerken haklıydı. Kesinlikle işe yaradı."

"Ailemin işini satın alan şirket tam olarak bunu söyledi. İsim yüzünden sosyal medyada meşhur oldu ama Jock Rot'u satın alan şirket şirketi satın alır almaz hemen ismi değiştirdi ve satışlar düştü. Babam bunun çok komik olduğunu düşünüyor," diye açıklıyorum.

"Baban muhtemelen haklı." August kaşlarını çatır. "Neden değiştirsinler ki?"

"Çünkü büyük mağazalar raflarında Jock Rot adında bir şey bulundurmayı reddetti. Kulağa berbat geliyor ve berbat görünüyor."

August gülümsüyor. Gülüyor ve başını sallıyor. "Sevgili babam çürük atletini satmak için ne kadar aldı?"

"Elli milyon ya da onun gibi bir şey mi?"

Başını sallayarak alçak sesle ısıklık çalıyor. "Bir kasık kaşıntısı kremi için çok para."

Bunu yüksek sesle söylediğini duymak bile utanç verici. "Neden ailem hakkında konuşmak istemediğimi anlıyor musun?"

"Bilmiyorum. Baban bu kadar çok para kazandığı için gurur duymuyor mu?"

"Sanırım, ama servetlerini yönetme biçimleri çok abartılı. Onlar çok..." Nasıl olduklarını anlatacak güzel bir kelime bulmaya çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

"Sonradan görme mi?" diye soruyor.

"Evet. İşte bu." Bir iç çekiş beni terk ediyor. "Çok belli oluyorlar. Annem bulabildiği her pahalı markayı giyiyor ve insanlar parmaklarına kaç tane elmas yüzük taktığını görebilsin diye sürekli ellerini sallıyor. Bileklerinde. Boynunda. Bir şehir kulübüne üye oldular ve tüm zamanlarını orada geçiriyorlar. Müstehcen bir malikane satın aldı ve parlak kırmızı bir Porsche kullanıyor."

"Porsche'um var."

"Sen yirmi iki yaşındasın. O ise elli beş yaşında ve yine üniversitedeymiş gibi davranıyor. Burada benimle birlikte kardeşlik partilerine girmeye çalışmadığına şaşıyorum." Bu düşünceyle alay edercesine ürperdim.

August, "Bazen insanlar paraya kavuştuklarında... kaba davranabiliyorlar," diye gözlemde bulunuyor.

"İçinde doğduğunu düşünürsek muhtemelen hiç uğraşmadığın bir şey mi?" Bunun için onu suçlamıyorum. Ailesinin kim olduğu ya da nasıl bir ailede doğduğu onun elinde değil. Eminim pek çok insan onun bu kadar servete sahip olduğu için şanslı olduğunu düşünüyordur. Para pek çok sorunu çözer ama aynı zamanda yeni sorunlar da yaratır.

Tıpkı babamın pantolonunun içinde tutamaması ve annemin onu görmezden gelmeyi seçmesi gibi çünkü artık onu terk etmesinin imkanı yok. Bunu hak etti. Bunu bana birden fazla kez söyledi.

"Uğraştığım kendi sorunlarım var." Tüm söylediği bu, Bay Gizemli. Daha fazla burnumu sokmak istesem de sessiz kalıyorum, çoğunlukla boş olan yemek tabağıma bakıyorum, spreylerin etkisiyle başım dönüyor. Ve August'un kolonyası. Sert kalçasını benimkine bastırması ve elinin bacağıma yerleşmesi, sıcak ve ağır. Tenimde bir damga gibi, etimde cızırdıyor ve bölgesini işaretliyordu.

"Az önce travma geçirmişim gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum, yükselen hıçkırığı gizleyerek. Artık bana sprey yok.

"Benim için fark etmez." Ciddiymiş gibi konuşuyor ve kalçamı sıktığında kabindeki koltuğun içinde eriyip gitmek istiyorum. "Bir itirafım var."

Kaşlarımı çatıyorum, tüm vücudum gerginleşiyor. Umarım üzerime bir bomba bırakmaz. "Ne oldu?"

"Bu randevunun sıkıcı olacağını düşünmüştüm. Olabilecek en heyecan verici şeyin bütün gece senin güzel yüzüne bakmak olduğunu sanıyordum." Kalçamı bir kez daha sıkıyor, parmakları daha yukarı kayıyor ve yemin ederim amıma o kadar yakın ki bacaklarımı açıp ona erişim izni vermek istiyorum. "Ama hiç sıkıcı değildi. Hem de hiç."

"Sizi eğlendirebildiğime sevindim." Sesimde alaycı bir ton var, sanki kendime engel olamıyorum.

"Ben de öyleyim." Bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor. "Seni şehir arabasının arka koltuğunda becerebilmem için buradan defolup gitmek ister misin?"

Ona göz kırpıyorum, ağzım açık kalıyor. "August..."

"Evet, evet. İlk buluşma görgü kuralları hakkında ne dediğini biliyorum." Elini bacağımdan çekiyor ve ben hemen dokunuşunu özlüyorum. "Onun yerine öpüşebiliriz. Seni hissedebilirim. Seni parmaklayabilirim. Bana elini verebilirsin. Yoksa bu ilk buluşma için çok mu hızlı olur?"

Sözlerinin çağrıştırdığı görüntüler karşısında ağzım kurudu. "Çeki ödedin mi?"

"Çoktan halledildi." Yüzündeki kendini beğenmiş ifade neredeyse suç teşkil ediyor. Kendinden o kadar memnun ki. "Gitmeye hazır mısın?"

Tek yapabildiğim başımı sallayarak cevap vermek.

* * *

Yolculuğumuzun en azından ilk on beş dakikası boyunca arabanın arkasında tam bir sessizlik içinde oturduk. Telefonuna odaklanmış, biriyle mesajlaşıyor, kim olduğunu bilmiyorum ve sormaya çok korkuyorum. Bildirimlerime bakıyorum ama hiçbir şey yok. Birkaç sosyal medya şeyi. Elise'den hafta sonu için eve gideceğini hatırlatan bir mesaj. Yani önümüzdeki üç gün boyunca yurttta tek başıma kalacağım.

Kafamı kaldırıp August'a baktığımda artık telefonuna bakmadığını görüyorum. Hayır, yüzünde tembel bir ifadeyle bana bakıyor. Gözleri kapalıydı ve arka koltuğun kendi tarafına doğru yayılmış, boş alanın her santimini kaplıyordu. Her zamanki gibi korkunç derecede yakışıklı ve gömleğinin birkaç düğmesini açarak bana muhteşem göğsünü daha iyi görme fırsatı sunduğundan oldukça eminim.

"Bana öyle bakmayı bıraksan iyi olur," diye uyarıyor, sesi alçak. "Tabii sana saldırmamı istemiyorsan."

Başka bir erkek "sana saldırmak" terimini kullanırdı ve ben çıldırırdım. August ile mi? Ben buna hazırım. Hatta bunun için ölüyorum.

"Bilmiyorum." Dişlerimi alt dudağıma gömüyorum, bu hareketleri nereden bulduğumu merak ediyorum. Eminim o benden çıkarıyordur. "Elbiseyi mahvetmek istemezsin, değil mi?"

"Umurumda değil." Koltuğun üzerinden bana doğru ilerlemeye başladı.

"Ağustos." Sesim keskinleşti. "Elbise altı bin doların üzerindeydi!"

"Yani?" Bana doğru uzanıyor, elleri kalçalarımın iniyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Bu gece bunu giydiğini görmek için her bir dolara değer."

"Çok fazla değil miydi?"

"Bedeli mi? Hayır. Sana zaten söyledim." Parmakları elbisenin kumaşında kıvrılıyor.

"Hayır. Yani... üzerimde nasıl duruyordu?" Fısıldıyorum, cevabı için endişeleniyorum. Çok fazla gibi geldi. Sanki bir Ağustos seyircisi için bir tür gösteri yapıyormuşum gibi. "Testi geçtim mi?"

Kaşlarını çatıyor, belimi kavrayışı hafifliyor. "Seni bir tür testten geçirdiğimi mi sandın?"

"Emin değildim." Omuz silkiyorum, keşke en başta hiçbir şey söylemeseydim diyorum. "Biraz göz korkutucu olabiliyorsun August."

Bakışları yüzümün her bir özelliğini ezberlemeye çalışıyormuş gibi yüzümde geziniyor ve tüm vücudum ısınıyor. "Bu seni daha önce hiç rahatsız etmemiş gibiydi. Bana karşı durmakta hiç sorun yaşamadın."

"Aramızdaki şeyler değişti. İtiraf ettiğin onca şeyden sonra sana çıkma teklif ettirdim." Yine alt dudağımı kemiriyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum. "Pişman mısın? Bu gece benim için çok para harcadın. Çantayı geri istiyor musun?"

Çantayı ona doğru itiyorum ve o da çöpmüş gibi omzunun üzerinden atıyor. "Çanta sende kalsın. Elbise ve ayakkabılar kalsın ama bunlar?" Elini elbisemin altında gezdiriyor, parmakları giydiğim naylon taytın üzerinde geziniyor. "Korkarım bunları mahvedeceğim."

Sözleri bir uyarı niteliğinde ve eli yukarı kayarken nefesimi tutuyorum. Kalçamın üzerinden geçip önüme doğru kayıyor, parmakları taytımın bel bandına kıvrılıyor. Tüm gücüyle çekiştiriyor, birkaç sarsıntıyla ince kumaşı paramparça ediyor ve beni tamamen ortaya çıkardığında nefesim kesiliyor, içim daralıyor.

"Lanet olası baş belası," diye mırıldanıyor çorapları vücudumdan yırtıp tamamen çıkarırken. Elbisemi belime kadar kıvrarak yukarı itiyor. Tüm o güzel payetler bükülmüş ve şekillerini kaybetmiş, ama şimdi bunun için endişelenemem. Zor nefes alıyorum, göğsüm ağrıyor, kalbim çarpıyor, derim karıncalanıyor. Aradaki nokta

Bacaklarım durmaksızın zonkluyor ve bacaklarımı açtığımda amıma bakıyor, sanki tadımın nasıl olduğunu hayal ediyormuş gibi dudaklarını yalıyor. "Hâlâ benim için çıplak mısın?"

Başımı sallıyorum, dudaklarımı birbirine bastırarak vücudumu yavaş yavaş ele geçiren titremeyi yatıştırmaya çalışıyorum. Böyle bir anın tekrar yaşanabileceği umuduyla ağda yapmaya devam ettim ve işte buradayız.

"Hayatımda gördüğüm en güzel amcığa sahipsin," diye mırıldanıyor, tekrar yanıma oturmak için ayağa kalkıyor, parmakları kalçalarımın arasında geziniyor. "Pembe, pürüzsüz ve çok ıslak."

Konuşamıyorum. Ne kadar yakın olduğu beni çok etkiliyor. Başını eğiyor, yumuşak dudakları dudaklarımı buluyor, sert parmakları aynı anda içime giriyor ve ben haykırıyorum, aç ağzı sesi yutuyor. Şefkatli ağzı ve narin dili ile o uzun, sert parmaklarının beni karşılayan bedenimin içine girmesi öyle bir yan yana ki.

Ağzı benimkinden ayrılıyor, dudakları çenemi öpmek için aşağı doğru kayıyor. Boynumu. Parmakları hala amımı okşamakla meşgul, etimin ıslak sesleri arabanın sınırlarını dolduruyor. O tamamen giyinik, benim alt tarafım tamamen açıkta ve arabanın arkasında yaptığımız şey kirli hissettiriyor. Bölme açık, şoför ne yaptığımızın farkında değil ama eminim bir fikri vardır. Utanmalıyım. August'u uzaklaştırmalıyım ama yapamıyorum. Her şeyden çok.

İstemiyorum.

"Bu uygun bir ilk buluşma adabı mı, Sin?" Ağzını boynumun uzunluğu boyunca gezdiriyor, parmakları klitorisimi sıkıştırıyor ve beni ciyaklatıyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Muhtemelen hayır."

"Durmamı ister misin?" Bakışlarını kaldırıyor, o yoğun mavi gözleri benimkilerle buluşuyor, tam o sırada parmakları tamamen hareketsizleşiyor ve amımı kendi amıymış gibi avuçluyor.

Başımı tekrar tekrar sallıyorum, tüm vücudum beklentiyle titriyor. "HAYIR!"

Bağırışıma gülümsüyor, parmakları hassas tenimde sihrini konuştururken beni bir kez daha öpmek için eğiliyor. Hiç düşünmeden ona uzanıyorum, elim pantolonunun altındaki şişkinliğe gidiyor ve bir kez okşuyor. Beceriksizce, gerçekten. Arabanın arka koltuğunda garip bir durum ama o bunu kolaymış gibi gösteriyor, yetenekli parmakları klitorisimin üzerinde tekrar tekrar dolaşıyor. Daha sıkı ve daha sıkı. Bir nefes çekiyorum, parmaklarım pantolonunun düğmesini buluyor ve açıyor, böylece elimi kumaşın altına sokup inanılmaz sert aletini kavrayabiliyorum.

Öpüşmeyi bitiriyor, gözleri açılıyor ve durup beni dikkatle izliyor. Elimi sikinden çekmiyorum. Hatta çıplak tenine dokunabilmek için parmaklarımı boxer'ının altından geçirmeye çalışıyorum ve o da gülüyor, piç kurusu. "Açgözlü küçük fahişe."

Bunu söylediğinde bacaklarımın arasında yeni bir ıslaklık dalgası oluşuyor ve sanırım bu hakarete nasıl karşılık verdiğimden utanmam gerekiyor ama utanmıyorum. Bana böyle demesi hoşuma gidiyor. Verdiğim tepkilerden ve yapabileceğim yaramazlıklardan çok memnun görünüyor. Onun onayı beni güçlendiriyor. Daha fazlasını kazanmak istememi sağlıyor. Onu her zaman memnun etmek ve ona istediğini vermek için.

Kendimi tamamen ona vereceğim.

Parmaklarını kaygan tenimden çekiyor. Bana dokunmayı tamamen bırakıyor ve ben de üzerime çöken hayal kırıklığıyla savaşıyor gözlerimi açıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Sırtını bana dönmüş, attığı çantaya uzanıyor ve açıp içine bakıyor. Birkaç saniye içinde rujumu aldı ve bana uzattı. "Bunlardan birini en son gördüğümde bana fırlatıyordun."

O anı sevgiyle hatırlıyorum. "Tam bir pisliktin."

"Sana o rujun ev annemize ait olduğunu söylemiştim." Ruj tüpünü parmaklarının arasında çeviriyor.

"Buna inanmak çok zor," diye iç geçiriyorum, ruju şişmiş klitorisime bastırdığında nefesim kesiliyor. "Ne yapıyorsun?"

Ne yapıyorsun?"

"Hmm, seninle oynuyorum." Rujla klitorisimde daireler çizerken bakışları açık bacaklarıma sabitlenmiş durumda. Tüp neredeyse bir mermi şeklinde, dar bir kapağı var ve onu kaygan etim boyunca gezdiriyor, yavaşça içeri itmeden önce giriş yerimde duraklıyor. "Seni rujla beceriyorum."

Aman Tanrım. Kelimeler. Onun sesi. Vücudumun içindeki ruj. Arzuladığım sürtünmeyi sağlayacak kadar büyük değil ama yine de yaptığı şey inanılmaz derecede ateşli. İçeri itiyor ve dışarı çekiyor, ritmi yavaş. Sanki benimle oynamak için dünya kadar zamanı varmış gibi. İnliyorum, kalçalarımı kaldırıyorum, daha fazlasını istiyorum ama o bana odaklanmıyor. Daha çok, sadece amıma ne yaptığına odaklanmış gibi.

Sonunda tüpü tamamen dışarı çekiyor, bir kez daha klitorisime bastırıyor, daire çiziyor. Alay ediyor. Az önce söylediği gibi benimle oynuyor.

"Her zaman çok duyarlısın." Ağır bakışları benimkilere yöneliyor ve mavi derinliklerde döndüğünü gördüğüm sıcaklık karşısında nefesim kesiliyor. "Sana açgözlü fahişe diyorum, her tarafımdan fişkırıyorsun. Seni bir rujla beceriyorum ve boşalmak üzereymişsin gibi inliyorsun."

"Gelmek üzereyim," diye itiraf ediyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor.

Ruju fırlatıp atıyor ve bana doğru uzanıp iki elini kalçalarıma koyuyor. Kucağına oturana kadar beni ileri doğru çekiyor, sırlıklam ıslak amım onun sert sikine sürtünüyor. "Bana sürtün, bebeğim. Üzerimde boşal."

"Ne-ne?" Başım dönüyor, amımın kokusu arabanın sınırlarını dolduruyor. Gerçekten de boşalana kadar ona sürtünmemi mi istedi?

Elleri kıcımda, bedenimi öne doğru eğiyor, konuşurken ağzı benimkine değiyor. "Kullan beni. Beni ıslat, Sin. Üzerime boşalırken amının kasılmasını hissetmeme izin ver."

Sadece sözleriyle bile boşalabilirim, o kadar ateşli ki. başımı arkaya atıyorum, omuzlarını kavriyorum gibi başlıyorum yapmak için

tam olarak ne yapmamı söylediye onu yapıyordum. Sert ereksiyonuna karşı sürtünüyor, ona bir cowgirl gibi biniyor ve kalçalarımı yukarı ve aşağı kaldırıyorum. Amımı onun kalın sikine srtyorum. Boxer klotunun kumaı biraz sürtünme sağlıyor ve Tanrım, bu çok *iyi* hissettiriyor. Çok zgrletirici. Eliyle sol göğsümü kavradığında neredeyse çığlık atıyorum, ben ereksiyonunun tabanına doğru bastırırken parmakları meme ucumu alıtırıyor. Saniyeler içinde tüm kontrolümü kaybettim. Omuzlarını daha da sıkı kavrıyorum, orgazmın kıyısında gezinip beni tamamen ele geçirmekle tehdit ederken yüksek, ağlamaklı bir çığlık beni terk ediyor.

"Hadi bebeğim," diye mırıldanıyor ve bu sözler, dudaklarının dudaklarıma değmesi, parmaklarının göğüs ucumu acıtana kadar sıkması - hepsinin birleşimi beni doğrudan orgazmik mutluluğa gönderiyor.

Geliyorum, adını haykırıyorum, midem kabarıyor, tüm vücudum titreyen bir karmaşa. Klitorisim o kadar sert zonkluyor ki bayılacağımdan endieleniyorum ve sonunda bittiğinde ona doğru yığılıyorum. Baım dönüyor ve kalbim göğsümden fırlamakla tehdit ediyor, o kadar sert atıyor ki.

Sanırım lm olabilirim.

Ama sonra August'un dudaklarının akağıma değdiğini hissediyorum ve bana hayatta olduğumu hatırlatıyor. Beni koltuğa doğru bastırıp gözlerimi açmaktan başka çarem kalmayana kadar ona karşı l taklidi yapıyorum. Muhteşem yüzünde gördüğüm memnuniyet ifadesine bakılırsa kendinden memnun görünüyor.

Dudakları dudaklarıma değiyor, dili yalamak için gizlice dışarı çıkıyor. "Bu uygun bir ilk buluşma davranışı mıydı?"

"Hayır." Gülümsüyorum ve gözlerimi tekrar kapatıyorum. Sanki ona bakmaktan korkuyormuum gibi.

"Gözlerini a, Sin." Dediğini yapıyorum ve o tam orada. Tek görebildiğim o. Sanki tüm dünyam o olmuş ve başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. "Hiç sabrım yok. Akam yemeğimiz hoşuma gitti ama seni be kez randevuya gtrmeyeceğim.

sonunda seni becerebilirim. Sanki aylardır bu anı bekliyormuşum gibi geliyor. Tüm hayatım boyunca."

Söylediği son sözler karşısında şok olmuş bir halde ona bakakalıyorum. Söylediklerinde ciddi miydi? Sabırsız kısmında, kesinlikle.

"Ben de oyun oynamaktan hoşlanmıyorum. Buna devam etmek istiyorsan şimdi söyle."

"Neye devam edeyim?" Şaşkınlıkla sordum. "Buna." Yutkunuyor. "Bize."

Chapter Thirty-Five

AUGUST

| Sanki her şey bu on sekiz yaşındaki melek yüzlü güzelin söyleyeceklerine bağılıymış gibi geliyor ve ona bu kadar aşık olduğum için kendime kızıyorum. Ama sanki duygularımı kontrol edemiyorum. Hayatım boyunca kontrol ettiğim bir şey bir kadın tarafından silindi. Hiç düşünmemiştim. böyle bir şey mümkündü.

Ama işte buradayım. Sırf boşalmasına şahit olmak için karşılığında hiçbir şey almadan onu olabildiğince çok parmaklamaya ya da amını yemeye fazlasıyla hevesliyim. Çünkü kız her seferinde sert bir şekilde boşalıyor ve bu görülmeye değer bir manzara.

Gülümsemesi küçük, yüzü kızarmış ve hafif bir ter tabakasıyla kaplı. O şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. "Buna devam etmek istiyorum." Tereddüt ediyor. "Biz."

Göğsüm sıkışıyor ve bunun kalbim olup olmadığını merak ediyorum. Sadece birkaç kelimeyle bana neler yaptığına bir bakın. Bu kız yüzünden iki büklüm oldum ve bundan zevk alıyorum.

"Benimle eve gelmeni istiyorum." Sesim alçak, niyetim açık. Sinclair kaşlarını çatıyor. "Kardeşlik derneğine mi?"
Yavaşça başımı sallıyorum. "Şehirdeki daireme."

"Şehirde bir dairen mi var?" Sanırım kızım şokta. Keyifli bir şekilde kafası karışmış görünüyor.

"Dünyanın her yerinde evim var. Ailemin var." Bahsettiğim daire benim. Mirasa konduğumda, kuzenlerim Grant ve Finn'den satın aldım. Büyük bir emlak komisyoncusu işletiyorlar ve bana mükemmel bir anlaşma sağladılar.

"Muhtemelen kampüse geri dönmeliyim-"

"Yarın dersin var mı?" Cevabı zaten biliyorum.

Başını sallıyor.

"O zaman benimle eve geliyorsun." Mesele çözüldü ve koltuğa yaslanıp onu kucağımda kıvrılana kadar kendimle birlikte sürüklüyorum. Yumuşak kıvrımları vücuduma batıyor ve temas ettiğimiz her yerde tenim cızırdıyor.

Onu hemen bu arabadan çıkarıp yatağıma götürmeliyim.

"Başım dönüyor," diye mırıldanıyor.

Göğsümü kabarttım, gururluydum. Ona dünyayı sarsan bir orgazm yaşatmış olmalıyım. "Yakında evde olacağız."

Ev diyorum, sanki bizim evimizmiş ve belki bir gün olabilirmiş gibi.

Tanrım, gerçekten kaybettim. Ama bir kez olsun bununla savaşmayacağım. Bunu içime çekeceğim ve tadını çıkaracağım.

"Karnım ağrıyor." Bana doğru kayıyor. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Ona bakıyorum, cildindeki ani sarı renk dikkatimi çekiyor ve doğrulup şoförle aramızdaki bölmeyi indiren düğmeye basıyorum. "Kenara çek."

Dikiz aynasından bakışlarımla buluşuyor. "Trafığın ortasındayız."

"Kapıları aç o zaman. Hasta olacak."

Kapıların açılma sesi duyuluyor ve saniyeler içinde Sinclair'i araçtan çıkarıyorum, onu sıkışık trafikte çekiyorum, panik kalbimi hızlandırıyor. Tam kaldırıma çıkmak üzereydik ki

ve hendeğe kusuyor, ölüyormuş gibi korkunç sesler çıkarıyor.

Paniğim artıyor ve şehrin ortasında bağırsaklarını kusan herhangi biri için yapacağım gibi onu yalnız bırakmak yerine yanında kalıyorum. Bir elimle saçlarını toplayıp yüzünden uzak tutarken diğer elimle sırtını ovuyorum. Kusup tükürürken ve kusmuğu neredeyse ayakkabılarıma çarparken ona güven verici sözler mırıldanıyorum.

Bu iğrenç bir şey. Düpedüz korkunç ama bir şey beni onun yanında tutuyor. Onunla ilgilenmek ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Bu daha önce hiç başıma gelmemiştir.

Hiç.

"Aman Tanrım." Sesi titriyor ve sesi kesinlikle perişan geliyor. "Bunu yaptığıma inanamıyorum."

"Spreylerden oldu." Sırtının alt kısmında daireler çiziyordum, keşke ağzını silebileceğim bir şey olsaydı. Bir parça sakız. Yardımcı olacak herhangi bir şey.

"Ve tüm o zengin yiyecekler." Karnını tutuyor, tüm vücudu titriyor ve tekrar kusacağından endişeleniyorum. "Biraz suya ihtiyacım var."

Boyunun tamamına kadar yükseliyor ve bana bakmak için döndüğünde ellerim ondan uzaklaşıyor. Gözleri kan çanağına dönmüş ve yüzü gözyaşlarıyla dolmuş. Travma geçirmiş gibi görünüyor. "Benim çok iğrenç olduğumu düşünüyor olmalısın."

"İstemiyorum." Sesim yumuşak ve samimiyetle çınlıyor. Ciddiyim. Ondan iğrenmiyorum ve normalde iğrenirdim. "Bağırsaklarını sokağa kusmak istemiş olamazsın."

"Oh kahretsin." Etrafına bakınıyor, saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor, sonra kendine bakıyor, yüzündeki rahatlama belli oluyor. "En azından elbisenin üzerine kusmadım."

"Elbiseyi siktir et." Elini tuttum ve onu kendime çektim. Ama çok yakın değil çünkü kokuyor. "İyi misin?"

Sin başını sallayıp bana bakmak için başını geriye eğiyor. Gözleri sadece dökülmemiş yaşlarla değil, aynı zamanda minnettarlıkla da parlıyor. "Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Bunu söylediğinde ve bana bakışında göğsümde bir şeyler düğümleniyor. Elini sıkıyorum. "Sana o kadar iyi bakmadım."

"Saçımı arkadan tuttun." Gülümsemesi küçük. "Bu çok... güzeldi."

Bu kadar basit bir şeyi yapmama şaşırmış görünüyor. Ve bana sorarsanız oldukça mantıklı. Neden saçını yüzünden uzak tutmayayım ki? Lanet caddenin kenarında öğürüyor ve kusuyordu. O kadar kalpsiz değilim.

Bu ne lan? Ben o kadar kalpsizim. Her zaman bu kadar kalpsizdim.

"Hadi gel." Elinden tutup arabaya doğru götürüyorum. "Hadi gidelim buradan."

* * *

Yaklaşık otuz dakika sonra evime vardık. Sinclair'i arabanın arkasında oldukça iyi temizleyebildim, ancak evime vardığımızda, duş alabilmek için hemen banyonun nerede olduğunu soruyor.

"Kendimi iğrenç hissediyorum." Başını eğip elbisesinin önünü bir kez daha tarıyor. "Elbiseyi mahvettiğimden endişeleniyorum."

Elbiseye çok takmış durumda. Paradan gelen biri için, sürekli bu konuda endişeleniyor. "Kuru temizleme yaptıracağım."

"Yapabilirim-"

Sözünü kestim. "İcabına bakacağımı söyledim." Keskin ses tonum karşısında irkiliyor ve ben de derin bir nefes alarak onun hassas bir durumda olduğunu ve daha dikkatli davranılması gerektiğini kendime hatırlatıyorum. "Sana banyoyu göstereyim."

Dairenin içinde ilerliyoruz, ben orada burada ışıkları açıyorum, bir tür yanıt almayı umuyorum

Sinclair'den ama hiçbir şey söylemiyor. Büyük olasılıkla kendini iyi hissetmediğini düşünürsek, şaşkınlıkla gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Ama biraz hayal kırıklığına uğradım. Daha önce hiç kimseyi etkilemeyi önemsememiştim.

Sinclair'e kadar.

"İşte birkaç havlu." Dolaptan bir yığın krem rengi kalın havlu alıp mermer tezgahın üzerine koyuyorum. Sin orada öylece duruyor, sanki üşümüş gibi ellerini açıkta kalan kollarında aşağı yukarı ovuşturuyor ve boşluğa bakıyor. "Duş için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Halledebilirim," diye mırıldanıyor bana bakmadan.

Buna inanmakta zorlanıyorum, bu yüzden duşa doğru yürüyorum ve açıyorum, sıcaklığı kontrol ediyorum ve sadece yeterince sıcak olduğunu düşündüğümde uzaklaşıyorum. Onu kontrol etmek için omzumun üzerinden baktığımda, hâlâ aynı yerde duruyordu.

"Elbiseyi çıkar," diye bağırınca irkildi.

Otomatik olarak dediğimi yapıyor, elbiseden sıyrılıyor ve bir payet yığını halinde yere düşmesine izin veriyor. Elbiseyi tekmeleyerek ayaklarından uzaklaştırıyor, banyonun ortasında çırılçıplak duruyor, üzerinde sadece ayakkabıları var. Bana o iğrenç altın stiletolar dışında çıplak olduğu zamanları hatırlatıyor.

"Günah." Ona dikkatle yaklaşıyorum, hareketlerim yavaş. Bana zar zor bakıyor. "Sen iyi misin?"

"Çok utandım." Başını eğdi ve sesi çok üzgün geliyordu. "Beni bir randevuya götürmeni talep ettim ve sonunda her şeyi mahvettim."

"Hiçbir şeyi mahvetmedin." Ona doğru uzandım, parmaklarımı kollarının üst kısmına doladım ve onu nazikçe tuttum. "Bana bak."

Bakışlarını zar zor benimkilere kaldırıyor, aşağılandığı belli ama tek kelime etmiyor.

"Sana kızgın olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Belki. Bilmiyorum." Omuz silkiyor, başka tarafa bakıyor. "Sen korkutucusun, August. Bazen sen beni yapıyorsun"

gergin."

Sessiz kalarak ona yaklaşıyorum, dudaklarımı alnına bastırıyorum, sıkıntısını hafifletmek istiyorum. Bir süre orada kalıp onu içime çekiyorum, parmaklarımı kollarının arkasında aşağı yukarı gezdiriyorum. Duştan çıkan buhar yavaşça odaya süzülüyor, devasa aynayı buğulandırıyor ve ben terlemeye başlıyorum.

Sıcak sudan. Bu kıza karşı olan kırılgan duygularımdan. İnsanları rahatlatmak benim uzmanlık alanım değil. Böyle bir durumla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum, bu yüzden tek yapabileceğim kanat çırpma.

"Ben değilim." Sesimi alçak tutuyorum, bakışlarım kilitlendiğinde onunkilerle aynı seviyeye geliyor. "Hadi seni duşa sokalım."

Önerimi onaylarcasına belli belirsiz başını sallıyor ve ayakkabılarını çıkarıp duşa girmesine yardım ediyorum, ona katılmak istiyorum ama hayır. Kendini bu kadar ham hissederken onu zorlayamam. Bunun yerine onu yalnız bırakıyorum ve işi bittiğinde her ihtiyacını karşılamak için elimden geleni yapıyorum. Mesela havluları duşun yakınına bırakıyorum ki kolayca alabilsin. Çekmecede bulduğum yepyeni bir diş fırçası ve bir tüp diş macunu koyuyorum. Hatta çekmecede bir şişe güzel kokulu vücut losyonu buluyorum ve kokusunu sevmesini umarak tezgâhın üzerine koyuyorum.

Giymesi için tişörtlerimden birini tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra banyodan çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Yüksek sesle nefes verip ellerimi saçlarımda birkaç kez gezdirdikten sonra yatak odama doğru ilerliyorum.

Daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştım ve kendimi beceriksiz hissediyorum. Çaresiz. Onun ihtiyaçlarını karşıladığımdan emin olmak istiyorum ama bunu nasıl yapacağımı bilip bilmediğime dair hiçbir fikrim yok. Aklından geçenleri okuyamıyorum ve kesinlikle başka bir insanı-kadını, elimden gelen her şekilde onunla ilgilenmek isteyecek kadar önemsemedim. Bu kadar üzgün görünmesinden nefret ediyordum. Ne kadar yenilmiş. Böyle hissetmesinden ben mi sorumluyum?

Tanrım, belki de düzeltilemem. Ben tam bir pisliğim ve bununla başa çıkmak zorundayım. Bununla yaşayacağım.

Bu da Sinclair'in de bununla yaşamak zorunda kalacağı anlamına geliyor.

İsteyecek mi? Yoksa bana doğruca cehenneme gitmemi mi söyleyecek?

Cehennem yorumunu hak ediyorum. Gerçekten hak ederdim.

Sinir damarlarımda dolaşıyor ve saçlarımı bırakıp ellerimi kalçalarımaya koyarak kapalı banyo kapısını inceliyorum. Odaya dalıp böyle bir pislik olduğum için ondan af dilemek geliyor içimden. Ama yapmadım.

Bunun yerine yatağın kenarına çöküp başımı eğiyorum, kollarımı dizlerime dayayıp tertemiz halıyı inceliyorum. Bu daireye hiç dokunulmamış. Haftada bir gelip hızlı bir temizlik yapan ev temizlik şirketi dışında kimse kullanmıyor. Burası soğuk. Ruhsuz.

Benim gibi.

Chapter Thirty-Six

SINCLAIR

T Duş, bedenimi ve asi düşüncelerimi temizlemek için tam da ihtiyacım olan şey. Kusmak dünyada yapmayı en sevmediğim şeylerden biri ve bunu bildiğim için

August'un önünde, o saçlarımı yüzümden uzak tutarken ve kulağıma yumuşak, yatıştırıcı sözler mırıldanırken bunu yapmak asla unutamayacağım bir şey. Bunun için bana üzüleceğini sanmıyorum. Ya da belki verirdi? Emin değilim. Konu Ağustos olduğunda, her zaman emin olamam. Ama bu özel durumda.

Hayatımın en aşağılayıcı anı yüzünden kendimi hırpalayan benim. Daha kötüsü olabilir miydi? *Üzerine* kusabilirdim. Muhtemelen çıldırırdı. Benden kesinlikle iğrenir, beni toplu taşıma araçlarına iter ve evimin yolunu bulmamı söylerdi.

Onun yerine beni lüks dairesine geri getirdi ve şimdi aynı derecede lüks duşunda duruyorum.

Suyun basıncı da sıcaklığı gibi mükemmel ve başlığın altında çok uzun süre duruyorum. Ta ki cildim kırışana ve kendimi boğulmuş bir fare gibi hissetmeye başlayana kadar. Suyu kapatıyorum ve tezgahın kenarında duran iki kalın, kabarık havluyu bulmak için kapıyı açıyorum. Birini alıp başımın etrafına sarıyorum, fazla suyu sıkmaya çalışıyorum.

diğer havluyu alıp vücudumu kurulamaya başlamadan önce.

Lavabonun yanında beni bekleyen diş fırçası ve diş macununu gördüğümde rahatlayarak sarkıyorum. Ağzımda kalan kötü tadı çıkarmak için çaresizce dişlerimi gereğinden uzun süre fırçalıyorum. İşim bittiğinde vücut losyonu şişesini alıp kapağını çeviriyorum, nefis çiçek kokusunu derin derin içime çekiyorum ve cildimi onunla köpürtüyorum. Bu vücut losyonu şişesinin kime ait olduğunu ve neden burada olduğunu düşünmemeye dikkat ediyorum.

Bu beni ilgilendirmez.

Saçımı tarıyorum ve August'un giymem için bıraktığı siyah tişörtü giyiyorum, hiç de onun gibi kokmadığını görünce hayal kırıklığına uğruyorum. Gerçekten mi? Onun kokusuna bağımlıyım. Onun sıcaklığına. Bana daha önce söylediği sözler hâlâ aklımda ve ilişkimizin bu noktasında olduğumuza inanamıyorum. Gerçekten bir ilişkimiz var mı?

Ona göre, bence var. Ya da en azından bunun eşiğindeyiz.

Onunla karşılaşma düşüncesi beni biraz korkutuyor. Kapalı kapının diğer tarafında beni bekliyor ve umarım hayal kırıklığına uğramaz. Ya araba hâlâ aşağıda bekliyorsa ve beni yoluma gönderirse? Yollayabilir. Korkunç bir geceden bahsediyoruz.

Cesaretimi toplamak için derin bir nefes alarak kapıyı açıp yatak odasına giriyorum ve August'un yatakta uzandığını görünce kısa bir süre duruyorum. Uyuyordu.

Gözleri kapalı, kalın kirpikleri beni kışkandırıyor. Hafifçe aralanmış pembemsi kırmızı dudakları ona uyuyan, tatlı bir erkek çocuğu havası veriyor ki bu onun olabileceği en son şey. Küçük bir çocukken, yatağında derin uykulara dalıp rüya görürken böyle mi görünüyordu?

Düşündükçe kalbim ısınıyor.

Daha önceki takıntılarımı bir kenara bırakarak, bakışlarımı onun güzel yüzüne kilitleyerek dikkatlice yatağa sürünüyorum. Yaklaşıyorum, hareketlerim yavaş, yatağı sarısmaktan korkuyorum.

yatak ve anı mahvetmek. Sadece yüzüm onun yüzüne değdiğinde duruyorum. Hala ayrık dudaklarından gelen nefesini hissedebiliyorum ve o duşu aldıktan sonra ne kadar iyi hissettiğime şaşırarak kendiminkini yalıyorum.

Vücudum ona bu kadar yakın olmaya tepki veriyor, her şey alarmda. Onu istiyorum. Onu istiyorum, onu istiyorum, onu istiyorum ve sanırım ona sahip olabilirim. Ne kadar süre için, bilmiyorum ama umurumda da değil. Sadece dikkatli olmam ve ona tamamen kapılmamam gerekiyor. Bunu yapmak akıl sağlığıma zarar verir.

August Lancaster'a aşık olup da beni reddetmesi ruhumu parçalardı. Hayatımı bitirir. Duygularım üzerinde çok fazla gücü var.

Yavaşça, dudaklarını dudaklarıma değdirecek kadar yaklaşıp kadar başımı eğiyorum ve eli otomatik olarak yukarı çıkıyor, parmakları başımın arkasına dolanıyor ve beni orada tutuyor.

"Tanrı'ya şükür dişlerini fırçalamışsın," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, alt dudağımı ısıırıyor.

Şok oldum. Uyuduğunu sanıyordum. "Uyanıksın."

"Yatakta süründüğünü hissettim, beni uyandıran da bu oldu." Söylediği her kelimeyle dudakları dudaklarıma değiyor ve tenimde karıncalanmalar oluşuyor. "Daha iyi hissediyorsundur herhalde?"

"Evet." Beni çok kısa bir süre öptüğünde iç çekerek dudaklarımı ayırıyorum. "Tişört için teşekkür ederim."

"Sana daha çok yakışıyor zaten."

İltifatı karşısında tenim ısınıyor. "Bana bakmak için gözlerini bile açmadın."

"İhtiyacım yok." Beni tekrar öpüyor, dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor, sanki beni içine çekmeye çalışıyormuş gibi. "Her şeyi daha güzel gösteriyorsun."

İçimde milyonlarca kelebek uçuşuyormuş gibi midem patlıyor, kanatları çırpınıyor, gıdıklıyor ve beni ürpertiyor. Böyle bir şey söylemesine izin verilmemeliydi.

Çok tatlı, çok romantik. Ve o öyle biri değil. Bunu ilk itiraf eden de o olur.

Başımı eğerek öpüşmeyi derinleştirmeye çalışıyorum ama o başını geriye atarak bir nevi öpüşmemizi sonlandırıyor.

"Bunu bu gece yapmayacağız." Sesi sertti.

Kalçalarımın üzerine düşüyorum, içimden çıkan hayal kırıklığına uğramış ses sonunda gözlerini açmasına yetecek kadar yüksek. "Sen ciddisin."

"Kendini yeterince iyi hissetmiyorsun. Bu gecenin senin mide rahatsızlığıyla ya da her ne haltsa onunla lekelenmesine izin vermeyeceğim," diye adeta homurdanıyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum çünkü bunu söylemesi bu anın benim için özel olmasını istediğini kanıtıyor. İyi olmasını istiyor çünkü önemsiyor ve aman Tanrım, eğer bu kalbimin şarkı söylemek istemesine neden olmuyorsa, başka ne beni böyle hissettirebilir bilmiyorum.

"Çok daha iyi hissediyorum-"

Sözümü kesti. "Hayır. Başka zaman. Şimdi, hadi." Yataktan yuvarlanıp ayağa kalkıyor ve üzerindeki kileri çıkarıp sadece lacivert boxer külotuyla karşımda duruyor, yarı kalkık siki külotun önünü itiyor. "Yatma zamanı."

Hayal kırıklığıyla savaşıyor yorganın altına giriyorum ve o da bana katılarak görkemli yorganı üzerimize çekiyor. Bana doğru dönüyor, beni kendine çekerken ağır kolu belime yerleşiyor. "Saçların ıslak."

"Saç kurutma makinesi bulamadım." Elimi göğsüne koyuyorum, gürleyen kalbinin tam üzerine.

"Saç kurutma makinesini nadiren kullandığım için bir tane olduğunu sanmıyorum." Duraksıyor. "Losyonu beğendin mi?"

"Güzel kokuyor." Eğer bana eski sevgilisine ait olduğunu söylerse, onu kaybedeceğim.

"Nereden geldiğini bilmiyorum." Gizli bir rahatlama nefesi alıyorum.

"Bu dairede fazla vakit geçirmiyorum. Burayı daha yeni satın aldım" diye açıklıyor. "Mezun olduktan sonra

Ben taşınırım."

"Burada mı yaşamak istiyorsun?"

"Şu an itibariyle evet. Mezun olduktan sonra ne yapmak istediğimden tam olarak emin değilim. Geleceğin kapıları sonuna kadar açık ve sonsuz olasılıklarla dolu." Sanki başka birinin ona söylediği bir şeyi tekrarlıyor gibi.

"Ben de ne yapmak istediğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, başımı onun sıcak göğsüne yaslayarak. Bahse girerim teni saçlarımı kurutabilir. "Sadece kanatlanıyorum."

"İyi notlar almaya odaklandığını ve dikkatinin dağılmasını istemediğini sanıyordum."

Kaşlarımı çattım. Bunu ona ben mi söyledim? Benim söyleyeceğim bir şeye benziyor. "Yani, iyi notlar almaya odaklandım ve dikkatimin dağılmasını istemiyorum. Mezun olduktan sonra ailemin parasına muhtaç olmadan kendim için bir şeyler yapmak istiyorum."

"Şu anda üniversiteye giderek ona güvenmiyor musun? Sanırım parasını Jock Rot Baba ödüyor."

Tanrım, Jock Rot konusunu açmasından gerçekten nefret ediyorum. "Şey, evet. Ailem eğitim masraflarımı karşılamayı teklif ettiğinde onları geri çevirmeyeceğim."

Thornhill'e girebildim çünkü babam mezun olmamasına rağmen mezunlar fonuna büyük bir katkıda bulundu. Lancaster Prep'te notlarım çok iyiydi. Okul birincilerinden biriymdim çünkü yattığım adam tarafından taciz edildiğim için ilk yılmda kendimi derslerime verdim. Oradaki ilk yılmda hep A aldıktan sonra da bunu sürdürdüm. En iyi öğrenci olmak ve bundan gördüğüm ilgi hoşuma gidiyordu. Lancaster'dayken aldığım tek olumlu destek buydu ve ailem çok heyecanlıydı.

Babam Thornhill'de birkaç avuç içini yağladığını söyledi - doğrudan alıntı- ve ben onu durdurmadım. Beni içeri sokmak için ne gerekiyorsa, onun için oradaydım. Notlarımın tek başına bunu başardığını düşünmek isterdim ve eminim bir şekilde katkıda bulunmuşlardır, ama ben bile biliyorum ki...

Para konuşur derler, yalan değil. Babamın katkısı Thornhill'e girmemi sağladı. August girdi çünkü o bir Lancaster. Ivy League okulları yıldız öğrencilerinin kim olduğuna önem verir ve eminim ki Jock Rot isminin okula eklenmesini istemeseler de, Jock Rot parasını kesinlikle alacaklardır.

Ugh. Sporcu çürüğü terimini düşünmekten bile nefret ediyorum. Çok iğrenç. "Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum."

Sesini dolduran hayranlığı fark ettiğimde yüzüne bakıyorum, ancak sözleri hafif alaycı da geliyor. August'u tanıyorsam öyledir, ama hayır. Yüzündeki ifade de hayranlıkla dolu. Söylediklerinde ciddi. "Teşekkür ederim."

"Çoğu kadın bana parayı önemsemediğini söylerdi." Yüz ifadesi sertleşir. "Saçmalıyorlar."

"Size bunu söyleyecekler çünkü sonsuz miktarda paranız var ve bunun peşinde değillermiş gibi görünmek istiyorlar" diye belirtiyorum.

Bakışları benimkilerle kilitleniyor ve elini uzatıp yüzümdeki birkaç nemli saç telini fırçalıyor. "Zenginliğimi umursuyor gibi görünmüyorsun."

"Bunun hayatınızı ne kadar etkilediğini tahmin bile edemiyorum."

Bir süre o da ben de konuşmuyoruz. Sadece birbirimizi izliyoruz, bedenlerimiz birbirine karışmış, kalplerimizin atışları birbirini takip ediyor. Ona tamamen uyum sağladığımı hissediyorum ve bu biraz bunaltıcı olsa da, aramızda büyüyen bu... *duygu* da doğal geliyor.

Doğru.

"Beni şaşırtıyorsun," diye mırıldanıyor sonunda.

"Kötü bir şekilde mi yoksa iyi bir şekilde mi?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

Gülümsüyor ve ne kadar içten görüldüğünü görünce kalbim sızlıyor. "Duygularım olumlu. Zenginliğimden ve gücümünden hiç etkilenmemiş gibi görünmenden bahsediyordum."

"Böyle konuştuğunda tek yapmak istediğim gözlerimi devirmek oluyor." Bunu sırf onun iyiliği için yapıyorum, bu da gülümsemesinin büyümesine neden oluyor.

"Gördün mü? İşte bu. Seni hiç korkutmuyorum." Bir elini saçlarımın üzerinde gezdirip başımın yan tarafına koyuyor. "Bunu çekici buluyorum."

"Tam bir yıl boyunca gözümü korkutmayı kendine amaç edindin," diye hatırlatıyorum ona, sesim cılız bir fısıltıya dönüşüyor. "Bunca yıl sonra nihayet kendime geldim ve sana karşı koydum."

Bu tam olarak doğru değil. O zamanlar ona karşı çıktım, hem de birkaç kez.

"Ve bak seni nereye getirdi." Kıkırdıyor, parmakları saçlarımı karıştırıyor. "Yatağında."

"On dört yaşındaki ben buna inanmakta zorlanırdım."

"Sana zorbalık ettiğimi bile hatırlamıyorum." Gülümsemesi kayboluyor, bakışları ölümcül bir ciddiyete bürünüyor. "Ama bir pislik olduğumu bilecek kadar hatırlıyorum."

"Öyleydin."

"Ben senin hayatını perişan ettim ve ben neden bilmiyorum .

Muhtemelen bu kadar sert tepki verdiğiniz içindir."

"Belki de diş tellerimin ve sivilcelerimin altındaki yıkıcı güzelliğimi hissettin ve bunun sana zarar vereceğini biliyordun." Onu kızdırmaya çalışıyorum ama sonunda saçmalıyorum. Eminim öyle değildir.

Ama ifadesi ciddiyetini koruyor, bakışları hiç değişmiyor. "Muhtemelen yaptım. Ve sen benim için çok zararlısın. En azından yüzümde bir gülümsemeyle öleceğim."

Beni öptüğünde, nefesimi alıyor. Düşüncelerimi. Tek yapabildiğim hissetmek. Ağzının benimkine karşı hareket edişini, dudaklarımı birbirinden ayırışını, dilinin benimkinin etrafında en ufak bir yalama için içeri kayışını. Ben karşılık veremedim gitti, ağzını hala arayan dudaklarımdan çekti ve beni sıkıca kendisine yasladı, başım boynu ile omzu arasındaki o sıcak boşluğa gömüldü.

"Uyu" diye mırıldandı ve ben de itaatkâr bir kız gibi gözlerimi kapadım ve derin bir uykuya daldım içimde

Saniyeler. Yorgunum ama kendimi güvende hissediyorum.

Onun kollarında

güvende. Onun

yatağında.

Hayat kesinlikle değişti.

Chapter Thirty-Seven

SINCLAIR

seslerle uyanmak.

Kadın sesleri.

Gözlerim birden açılıyor ve kocaman yatakta yalnız olduğumu fark ediyorum. August'un ne zaman gittiği hakkında hiçbir fikrim y o k ama yatağın onun tarafı serin, yani uzun zaman olmuş.

Doğrulup karışık saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum ve gözlerimdeki uykuyu silmeden önce odaya bakıyorum. Sesleri tekrar duyuyorum, bu sefer biraz daha yüksek ve August'un derin baritonunu tanıyorum. Kadınsı bir kahkahanın belirgin sesi.

Midem bulanıyor ve bu açlıktan değil. Dairesinde bir kadın var, muhtemelen iki tane ve beni yatağında bırakıp gitti... ne? Onları eğlendirmek için mi? Saat kaç bu arada?

Komodinin üzerinde duran telefonuma uzanıyorum ve saatin sabah onu geçtiğini görüyorum. Elise'den gelen mesajlar var, hepsi de giderek daha ısrarcı oluyor.

Lancaster'la randevun nasıldı?

Beynini mi sikti? Lütfen evet de, yalan söylemek zorunda kalsan bile.

Elise: **Bahse girerim kocaman bir aleti vardır.**

Özür dilerim. Erkeğinin sikinden bahsederek seni kızdırmak istememiştim.

Sinclair! Neredesin?

Polisleri aramadan önce lütfen cevap verin.

Elise: SINCLAIR MILLER BANA CEVAP VERMELİSİN YOKSA AUGUST'IN SENİ KATLETTİĞİNİ VE MANHATTAN'IN ORTASINDA ÖLÜME TERK ETTİĞİNİ DÜŞÜNECEĞİM.

Daha fazla paniklemesini ya da daha kötüsü polisi aramasını istemediğim için aceleyle ona bir cevap yazdım.

Ben: Ben iyiyim. Geceyi onun evinde geçirdim ve yeni uyandım. Dün gece çok içtim ve sokağın kenarına kustum. Sana tüm detayları sonra anlatırım.

Gizemli kadından bir kıkırdama daha geliyor ve telefonu öyle sıkı kavıyorum ki parmaklarım bembeyaz oluyor. Kim bu kadın? Ben hâlâ onun yatağındayken biriyle flört etmeye ve konuşmaya nasıl cüret eder? Tanrım, o kesinlikle en kötüsü.

Dün geceki davranışlarının gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum.

Yüksek sesle nefes vererek yorganı geriye atıyorum ve yataktan fırlıyorum, saçımın dağınık olmasını ya da onun tişörtlerinden birini giymiş olmamı umursamıyorum. Belki bu bir işe yarar, yeni sikilmiş gibi görünürüm ve bu kadın her kimse bunu anlar. Muhtemelen görünüşümden dolayı harap olacak.

Güzel. Ben de harap olmuş durumdayım.

Kavernöz yatak odasını geçip kapıyı açıyorum, seslere doğru ilerliyorum ve hepsinin mutfakta olduğunu fark ediyorum. Öfkeleniyorum, nefeslerim hızlanıyor, görecekğim şey karşısında tüm vücudum ateşler içinde kalıyor. August başka kadınlarla harika vakit geçiriyordu. Pislik herif.

Ellerimi yumruk yapıp mutfağa giriyorum ve hayatımın en muhteşem gecesini geçirmiş gibi görünmeyi umuyorum.

durmaksızın cinsel kaçamaklar, bu bir yalan olsa bile. İllüzyonun yeterince iyi olması gerekecek.

Ama August'la kimin konuştuğunu fark ettiğim anda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve keşke bu odaya böyle girmeseydim diyorum.

"Günaydın." Eğlenen ses, dans eden gözlerle beni izleyen çılgın kız kardeşi Iris'e ait. "Sinclair, değil mi?"

İçime kapanıp kaybolmak istiyorum çünkü biliyorum, sadece biliyorum, Iris'in yanında duran yaşlı, kesinlikle çarpıcı kadın onların annesi.

"Evet. Selam, Iris." Yüzümün utançla nasıl alevlendiğini fark etmemesini umarak başımı eğiyorum.

"Sinclair." August'un sesi şaşırmış gibiydi ve ben ona bakmaya korkuyordum. Muhtemelen ortaya çıktığımı belli etmemem gerekiyordu. Bana bir yerlerde not mu bırakmıştı? Yatak odasında kalmamı isteyen bir mesaj göndermediği kesin. "Bu sabah nasıl hissediyorsun?"

Ona şöyle bir bakınca görünüşümden hiç de rahatsız olmadığını görüyorum. "Çok daha iyi, teşekkür ederim."

Gülümsemesi zayıf. "Güzel. Ben de tam anneme ve kız kardeşime dün gece sana ne olduğunu anlatıyordum."

"Kulağa korkunç geliyor." Iris bu anın tadını çıkarıyor. Yüzündeki sinsi ifadeden bunu anlayabiliyorum.

"Zavalıcık. Bunun ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyorum." Anneleri bana yaklaşıyor ve ben donup kalıyorum, dudaklarım aralanıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Sinclair. Ben August'un annesiyim."

"Uh." İçimden gargara gibi bir ses çıkıyor ve onu yutmaya çalışıyorum. "Sizinle tanıştığımıza da memnun oldum Bayan Lancaster."

"Lütfen bana Summer de." Beni kucaklamak için kendine çekiyor ve ben de bu jeste karşılık veriyorum, ne kadar sıcak ve nazik olduğuna şaşıyorum. Gerçi sanırım kocasına tahammül edebilmesi için bir azize olması gerekiyor. Whit Lancaster hakkındaki söylentiler çok fazla. Eğer August'un korkutucu olduğunu düşünüyorsam, eminim babası on kat daha korkutucudur.

Daha da kötüsü. "Seni burada görmek harika. August asla bir kızı buraya getirmez."

Annesi gitmeme izin verdiğinde August, "Çünkü böyle şeyler yapıyorsun," diyor. "Yerimi kontrol edeceğini ve habersizce buraya geleceğini bilmeliydim."

"Iris ve ben alışveriş yapmak için bu civardaydık." Annesi çenesini kaldırdı, sesi kadar vakur görünüyordu. "Evinizde olduğunuzu gördüm ve uğramak zorunda kaldık."

"Evet, öyle yaptık." August ona kaşlarını çatarken Iris'in sesi her an gülmeye başlayacakmış gibi çıkıyor.

Çifti içeri aldım, onların mükemmel giyindiklerini, saçlarının tek bir telinin bile yerinde olmadığını, benim ise yatak başımla ve sadece August'un tişörtüyle berbat bir halde olduğumu fark ettim. Ailesi üzerinde bırakmak istediğim ilk izlenim bu değildi. Ailesini etkilemeyi hiç düşünmedim bile çünkü onlarla tanışma şansım olacağına inanmıyordum. Radarımda yoktu.

"O zaman siz ikiniz alışverişinize devam edin." Ses tonu kibar ama August'un sesindeki belli belirsiz vahşeti duyuyorum. Gitmelerini istiyor. Bizi birlikte yakaladıkları için utandığı için mi? Onu suçlayamam. Özel hayatını ailesinden bile son derece gizli tutuyor gibi görünüyor.

"Sanırım yapmalıyız." Iris ve annesi bana doğru dönmeden önce birbirlerine bakıyorlar, ben onlara aptal gibi bakarken onlar birleşik bir güç oluşturuyorlar. "Seninle tanışmak güzeldi, Sinclair. Umarım August seni yakında akşam yemeğine getirir."

"Umarım kardeşim senin gözünde kendini affettirmiştir," diyor Iris, sadece bana odaklanmış olsa da August'un söylediklerine homurdandığını duyabildiğini biliyorum. "Lisedeyken sana yaptığı şey... korkunçtu."

Summer Lancaster kaşlarını çatarak kızına bakar. "O ne yaptı? Tanrım, bilmek istiyor muyum?"

"Sana arabada anlatırım." Iris annesinin kolunu okşuyor ve August'a yaklaşıyorlar, onu kucaklıyorlar, o da yüzündeki belli belirsiz tiksintiyle kaçıyor. "Güle güle, Augie!"

Annesi yanağından öpüyor ve arkalarında pahalı bir parfüm bulutu bırakarak mutfaktan çıkıyorlar. Odanın öbür ucundan August'a bakıyorum, ayaklarımı oynatıyorum, kapı sesini duyana ve kadınların gittiğini anlayana kadar konuşmuyorum.

"Um." Söyleyebildiğim tek şey bu.

Kollarını kavuşturup tezgâhın kenarına yaslanıyor, benim beceriksizliğimden duyduğu eğlence beni daha da beceriksizleştiriyor. "Annem ve kız kardeşim hakkında ne düşünüyorsun?"

Tek söyleyebildiğim "Çok güzeller".

"Tam bir baş belası." Başını sallıyor ama ses tonu sevgi dolu. "Annem için konumumu kapatmalıyım. Nerede olduğumu kontrol ettikten sonra Iris'e burada olduğumu söylediğine eminim. Kız kardeşimin de senin benimle olacağından şüphelendiğine eminim."

"Bekle- diyorsun ki onlar buraya geldiler buraya buluşmak için -

Ben mi?" Elimi göğsüme yaslayarak ciyaklıyorum.

"Kutsal alanıma herhangi bir kadının girmesine izin vermem. Bunu sana söylemiştim." Tezgâhtan uzaklaşıyor ve kollarını iki yana açarak bana doğru ilerliyor. "Daha önce burada hiç kimsem olmadı. Alanımı bir kadınla çok uzun süre paylaşmayı sevmiyorum. Bunu yaptığında fikirler üretmeye başlıyorlar. Benim hiç olmadı."

"Fikir derken ne demek istiyorsun?" Eğer tamamen benimle oynuyorsa, çok kızacağım. Cidden. Gerçi neden böyle düşüneyim ki? Ben buradayım. Benimle özel alanını paylaşıyor ve beni annesi ve kız kardeşiyle tanıştırdı. Bunun bir anlamı var, değil mi?

Bu her şey demek olabilir.

"Onlarla ciddi olduğumu. Eğer bir kadının benimle birkaç saatten fazla zaman geçirmesine izin verirsem, bir bakmışım

düğün porselenlerimizi seçiyor ve gelecekteki çocuklarımızın isimlerinin listesini yapıyorduk." Omuz silkiyor. "Uğraşmamayı tercih ederim."

"Ya size beğendiğim bebek isimlerinin bir listesi olduğunu söylersem?"

Kaşları havaya kalktı. "Babası olduğumu hayal ederken bulduğunuz isimler bunlar mı?"

"Şey...hayır." Beni yakaladı.

"O zaman bundan etkilenmiyorum. Belki bir gün listeyi benimle paylaşırsın."

Ellerimi kalçalarımaya dayadım, küstah hissediyorum. Bu aynı zamanda dün geceye kıyasla çok daha iyi hissettiğim anlamına geliyor. "En sevdiğim bebek isimleri listemi gerçekten görmek istiyor musun?"

"Bazı isimler hoşuma gidebilir. Kim bilir?" Beni düşünürken bakışları daralıyor. "Daha düzgün bir şeyler giymelisin."

"Sahip olduğum tek şey bu." Kollarımı havaya kaldırdım. "Ve o elbiseyi tekrar giymeyeceğim."

Alt dudağını çekiştiriyor, bakışları üzerimde geziniyor, değdiği her yerde tenimi kıvılcımlandırıyor. "Sana bir şey alacağım."

"Bekle bir dakika-" Dönüp mutfaktan çıktığında peşinden koşuyorum. "Yeni kıyafetlere ihtiyacım yok."

"Şu anda yapıyorsun." Omzunun üzerinden bana zar zor bakıyor. "Benimle tartışmaya zahmet etme, Sin. Bırak bunu ben yapayım."

"Ama-"

Üzerimde dönüyor, kollarımı tutuyor ve beni hafifçe sarsıyor. "Sanırım benimle kavga etmekten hoşlanıyorsun."

Dudaklarımı kapatıyorum çünkü o haklı.

Haklıyım.

"Sana kıyafet sipariş edeceğim. Sen nesin?" Bakışları bir kez daha uzunluğumda geziniyor. "4 beden mi?"

Ne kadar cömert. O elbiseyi benim için aldığını düşünürsek bunu biliyor olmalı. "Ben daha çok 6 bedenim."

"Hmm." Eli kıcıma düşüyor ve sanki boyutunu kontrol ediyormuş gibi bir kık yanağını avuçluyor. "Zayıf olmaman hoşuma gidiyor."

"Gerçekten yapmamalısın-"

Benim üzerimden
konuşuyor.

"Seni yatakta sağa sola savurduğumda daha kolay oluyor." Başını eğiyor, ağzı benimkinden birkaç santim uzakta. "Bunu kaldırabileceğini biliyorum."

August beni bırakıp uzaklaşıyor ve kulağına götürmeden önce telefonuna dokunuyor. Kiminle konuştuğunu ya da ne dediğini duymuyorum. Az önce bana söylediklerinden dolayı çok sarsılmıştım.

Ve sesinde duyabildiğim tüm vaatleri.

Chapter Thirty-Eight

AUGUST

Bütün günü Sinclair ile geçiriyorum ve ondan bıkmıyorum. Onu düzgünce giydirdikten sonra dışarı çıkıp brunch yaptık. Onu bir mimoza içmeye ikna ettim çünkü herkes akşamdan kalmalığı iyileştirmenin en iyi yolunun daha fazla alkol olduğunu bilir ve o oldu a küçük tipsy ne zaman Biz sol çok hoşuma gitti. Şehirde dolaşırken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve ekstra çapkındı. Onu almadan önceki gibi tartışmacı değildi. beslendi.

Belki de onu iyileştiren yemektir. Uzun süre yemek yemediğinde sık sık acıktığını itiraf etti.

Şimdi akşam yemeği için başka bir restorandayız. Bu restoran evimden çok uzakta değil ve büyük bir ailenin sahibi olduğu şirin bir İtalyan restoranı. Bunu bilmemin tek nedeni daha önce buraya gelmiş olmam ve tüm ailenin restoranda çalışıyor olması. Beni ilgiyle karşılıyorlar, yanımdaki kadını merak ediyorlar ama bir şey söylemiyorum.

"Bu gece bana alkol yok," diyor Sin, garson masaya bir ekmek sepeti ve iki su koyduktan sonra uzaklaştığında. "Beni zengin yemekleri olan başka bir restorana götürdüğüne inanamıyorum."

"İyi olacaksın." Ne istediğimi zaten bildiğim halde menüyü açıyorum. Bu restoranda yediğim en iyi Marsala tavuğu var ama belki başka bir şey gözüme çarpar. "Makarna sever misin?"

"Spagetti. Tavuk alfredo."

Yüzümü buruşturdum. "Bulabileceğiniz en yaygın iki İtalyan yemeği."

"Lazanya."

"Şunu en yaygın üç yapalım."

Gözlerini deviriyor. "Sanırım sana İtalyan yemeği için pek dışarı çıkmadığımı söylemeye çalışıyorum."

"Yemek için hiç dışarı çıkıyor musunuz?"

"Çok sık değil." Omuz silkiyor. "Lise hayatımın büyük bölümünde Lancaster Prep'te takılıp kaldım."

"Hiç yakındaki kasabaya gidip yemek yemediniz mi?"

"Pek sayılmaz." Bakışlarını kaçırıyor. "Orada çok fazla arkadaşım yoktu. Sadece birkaç yakın arkadaşım. Popüler değildim."

Kendimi çok suçlu hissediyorum çünkü onun lise travmasının temel nedeni benim. Eski yıllıklarımı karıştırıp birinci sınıftaki fotoğrafını gördüğümde, o zamanki görünüşünü acı bir şekilde hatırladım ve anılar geri geldi. Gerçi o zamanlar pek çok insana bok atmıştım.

Tam bir orospu çocuğuydum. Tanrım, anılara zar zor tahammül edebiliyorum ve ona karşı bu kadar kötü olduğum için kendimden nefret ediyorum.

Lise günlerimde bir grup inek kızla alay etmek benim için bir hobi gibiydi. Bir başkasının duygularını hiç umursamayan dev bir hıyardım. Çoğunlukla, bunun şu anda beni de tanımladığını söyleyebilirim.

Bu da Sinclair'e bu kadar kötü davrandığım gerçeğine katlanamadığım anlamına geliyor. Onun benden nefret etmesine neden oldum. Hâlâ benden nefret etmediğine inanamıyorum çünkü etmeli. Ben bir pisliktim. Onun nefretini hak ediyorum.

Onun yerine, karşımda oturmuş, o parlak altın sarısı gözleriyle beni izliyor, hafif bir gülümseme kıvrılıyordu.

Yemyeşil dudakları. Lacivert bir kazak ve üzerine tam oturan bir kot pantolon giymiş, daha sonra elime almak istediğim yuvarlak poposunu sergiliyor. Tercihen yatakta.

Tercihen çıplak.

Sunucu döndüğünde siparişlerimizi veriyoruz, Sinclair makarnanın yanında ızgara tavuk yemeği seçerken ben Marsala'yı seçiyorum. Sin'i dehşete düşürecek şekilde bir şişe kırmızı şarap da sipariş ediyorum, ama bardağına sadece küçük bir miktar koyuyorum, biz salatalarımızı yerken o da yudumluyor ve sonsuz dilim ekmek tüketiyor. Restoranın ışığı loş ve arka planda hafifçe çınlayan bir piyano müziği var ve eğer o şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey değilse lanet olsun. Onu eve geri götürmek ve yatakta becermek istiyorum. Kanepede. Mutfak tezgahında. Duşta. Bana nerede izin verirse, onu oraya götürmek istiyorum. Onu benim yapmak. Gerçek anlamda.

Yemeklerimizi yemenin yarısında bir telefon alıyor, ekranda yanıp sönen ismi gördüğünde yüzünü buruşturuyor. Hayatında sahip olabileceği başka herhangi biri için hissettiğim delice kıskançlık çirkin başını kaldırıyor ve konuşmadan önce kontrol altına almak için bir dakikamı ayırıyorum.

"Kim o?" İçim kaos içindeyken bile sesim düzgün çıkıyor. Onun başka biriyle konuştuğunu düşünmekten nefret ediyorum, ki bu aptalca. Diğer insanlarla konuşuyor çünkü o normal bir insan, münzevi değil. Onu öylece uzaklaştırıp arkadaşlarından ve ailesinden uzak tutamam. Bunun için benden nefret eder. Ya da belki onu çıplak ve yatakta tuttuğum ve ona sonsuz orgazmlar yaşattığım sürece umursamaz. Kulağa rüya gibi geliyor.

"Annem." Bir iç çeker ve arama bitip telesekretere düşene kadar telefonuna bakar. "Onunla konuşmak istemiyorum."

İçimi bir rahatlama kapladı. Eğer Tim olsaydı, telefonunu restoranın diğer ucuna fırlatabilirdim. "Neden olmasın?"

"Her şeyden önce seninle olduğum için." Gülümsemesi küçük, nazlı ve gözlerimin içine tam olarak bakmıyor.

Bence bilerek yapıyor. Annesinin aramasının onu rahatsız ettiği çok açık. "Ve ikincisi... Sadece istemiyorum."

"Anlaşamıyorsunuz." Bunu bir soru olarak sormuyorum. Sin'in ailesiyle sorunları var ve bu beni anne babamı sevdiğim ve kardeşlerime tahammül ettiğim için minnettar kılıyor. Yakın ailemizde sorunlu biri varsa o da benim. Öfkeli bir deli olan ama kendini kontrol etmeyi ve diğerleriyle iyi geçinmeyi bilen babam dışında herkes nispeten normal.

Onun özelliklerini miras aldım ve nasıl iyi davranacağımı öğreniyorum ama bazen çok zor oluyor.

"Sadece Cuma akşamı ne yaptığımı öğrenmek için arıyor. Daha önce kızının sosyal hayatı hakkında bu kadar endişelenen bir anne görmemiştim." Yüz ifadesi ekşidi. "Ona seninle çıktığımı söylesem çıldırır."

"Lancaster olduğum için mi?"

Sin başını sallar.

"O zaman söyle ona."

Başını kaldırıp bana göz kırpmıyor, cesaretlendirmem karşısında şok olduğu her halinden belli. "Ona seninle *çıktığımı* söylersem, seninle tanışana kadar beni yalnız bırakmaz."

"O zaman annem ve babamla tanışalım. Bay ve Bayan Jock Rot." Ona sırtıyorum, sırtıyorum ve o da bana sırtıyor.

"Sürekli Jock Rot olayını gündeme getirmenden nefret ediyorum."

"Bana hiç söylememeliydin." Bu yüzden bu konuyu açtım. Onun derisinin altına girmek istiyorum. Kendini derimin o kadar derinlerine gömdüğünü ve onu asla bırakamayacağımdan korktuğumu söylesem ne derdi?

"Ben yapmadım," diye hatırlatıyor bana. "Bunu kendi başına çözdün."

Başımın yan tarafına vuruyorum. "Sanırım o kadar zekiyim." "Sanırım öyleyim."

Birbirimize aptallar gibi sırtmaya devam ediyoruz ve ben öne doğru eğilip elimi masanın diğer tarafına uzatarak onun elini tutuyorum. "Hadi buradan defolup gidelim."

Daha çok göz kırpmıyor. Sanırım söylediklerime şaşırması gibi yapmaktan hoşlanıyor. Ya da belki onu gerçekten şaşırtıyordumdur. "Gitmek mi istiyorsun? Şimdi mi?"

Sesimi alçalttım. "Seni yalnız yakalamak istiyorum."

İçinden hafif bir ürperti geçiyor ama ben fark ediyorum. Onunla ilgili her şeyi fark ediyorum. Ona saplanmış durumdayım. Ve oyalanmaktan yoruldum. Beklemekten yoruldum. Onu becerme, ona sahip olma ihtiyacı içimi yakıyor. Israrla.

"Yalnız kaldığımızda bana ne yapmak istiyorsun?" Gözleri kocaman açılmıştı ve kendimi bir canavar yaratmış gibi hissediyordum. Yarı baştan çıkarıcı, yarı masum ve Tanrım, ona söyleyebileceğim ahlaksız şeyler muhtemelen kulaklarını yakacak ve benden çok ama çok uzağa kaçmak istemesine neden olacak.

"Sana anlatmak yerine göstermeme ne dersin?" Parmaklarını avuçlarımda içinde kavradım ve onu bırakmadan önce nazikçe sıktım. "Hadi gidelim."

"İşini bitirmedin-"

"Yemeği boş ver, Sinclair. Çıkarken ödeyeceğim ve daireme geri döneceğiz. Şimdi." İşte yine sabırsız bir hıyar gibi davranıyorum ama kendime engel olamıyorum. Bu anı daha fazla oyalamamıza gerek yok.

Başını sallıyor, bakışlarını benimkilere çevirmeden önce bir an için başını eğiyor. "Tamam."

Tatmin göğsümü sıkıyor ve rahatlamış bir şekilde derin bir nefes alıyorum. Kahretsin, itaatkâr kadınlara bayılıyorum.

Chapter Thirty-Nine

SINCLAIR

August beni son sürat restorandan çıkardı ve ikimiz de konuşmadan kaldırımdan birlikte apartmanına doğru aceleyle yürüdük.

Dışarısı soğuk ve dudaklarımı her ayırdığımda nefesimi görebiliyorum. Ekim'in sonları ve hava çoktan değişti.

Hava umurumda olduğundan değil. Yine de sanırım onu düşünüyorum, yoksa düşüncelerim August ve benim yapmak üzere olduğumuz şeye kayıyor. Seks yapmak. Cinsel ilişki. İlk defa. Zorbamı sevgilim olarak kabul etmiş olmam hâlâ akıllara durgunluk veriyor. On dört yaşındaki Sinclair'in bana ne diyeceğini hayal edebiliyorum.

Bana aklımı kaçırdığımı söylerdi. Muhtemelen kaybetmişimdir. Ama August'la aramızdaki bağ çok güçlü ve çok doğru hissettiriyor. Açıklaması ya da tarif etmesi zor. Sadece orada, her zaman aramızda demleniyor. Restorandaki akşam boyunca büyüdükçe büyüdü, ta ki gözlerinde sabırsızlığın titreşimini görene kadar. Muhtemelen oyun randevusu dediği şeyi bitirmişti. İyi şeylere başlamaya hazırды ve ben hevesli olsam da aynı zamanda inanılmaz derecede gergindim.

Ya acırsa? Ya içime bile giremezse? Lisede bu sorunu yaşayan bir arkadaşım vardı. Erkek arkadaşı ona her girmeye çalıştığında o kadar kötü donuyordu ki, kelimenin tam anlamıyla içine giremiyordu. O da

O kadar sıkı kenetlenmişti ki, denedikçe deniyordu ama bu elik bir kapıyı kırmaya çalışmak gibiydi. İlişkilerini yürütemiyorlardı çünkü seks yapmak imkansızdı ve sonunda adam ondan ayrıldı.

Ne pislik ama. Çok duyarsız. Ve bu beni endişelendiriyor çünkü August tanıdığım en az hassas insan. Seks kötü giderse benimle ilişkisini bitirir mi? Şimdiye kadar birlikte yaşadıklarımız hiç de kötü değildi, en azından benim için. Ama ben ne bilirim ki? Konu bu tür şeylere geldiğinde çok fazla tecrübem yok. Henüz gitmedi. Aslında bana takıntılı olduğunu söylüyor ve bu... şey bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum.

Seviyorum, ama bana karşı gerçekçi mi? Belki de sahip olamadığı şeylere kafayı takmıştır. Bu gece, onu elde edecek ve sonra beni terk edebilir. Eğer yaparsa, ne göt herif ama.

Bu kısım korkutucu çünkü hepimiz August'un bir pislik olduğunu biliyoruz. Bu adam için her şeyini ortaya koyan benim. Onun tarafından terk edilmek beni mahveder. Çok derindeyim. Kendimi ne kadar uyarmaya çalışsam da, işte buradayım. Tamamen onun içindeyim. Ona aşık olma yolundayım.

Umutsuz vakayım.

Binanın lobisine girdiğimiz anda elimi tutuyor ve asansöre yöneliyor. Yukarı düğmesine basar basmaz kapılar açılıyor ve beni içeri sürüklüyor, kapılar yumuşak bir vınlamayla kapandığında bana doğru dönüyor.

Bir anda üzerime geliyor, elleri yanaklarımı kavırıyor ve ağzı aç bir öpücükle benimkini buluyor. Ben de aynı şekilde karşılık veriyorum, araştıran dili için ayrılıyorum, benimkini onunkinin etrafına doluyorum. Beni asansörün duvarına doğru itiyor, vücudu benimkiyle aynı hizada ve onu hissedebiliyorum. Sert, kalın ve ısrarcı.

Asansör durdu ve kapılar kayarak açıldı. Aynı hızla yanımdan ayrılıyor, asansörden çıkarken saçlarını alnından uzaklaştırıyor. Binlerce duygunun üstesinden gelmiş bir şekilde, sallantılı adımlarla peşinden gidiyorum.

Ağzım ve ellerim her çarpıştığında içimde bir şeyler uyandırıyor. Neden bu an için yine gergindim? Ellerini bedenime koyduğu anda tüm mantıklı düşünceler beni terk ediyor. Ve şu anda, çok fazla düşünüyorum. Çok fazla düşünüyorum.

Bu anlamsız. Sadece akışına bırakmalıyım. Doğa kendi akışına bırakacaktır ve ne de olsa emin ellerdeyim.

Muhteşem eller, gerçekten.

Ben hala koridorda yürürken kapıya ulaşıyor ve sabırsızlığı bana doğru yayılırken kapıyı açıyor. Ona doğru ilerliyorum, durduğu yerden geçiyorum ve başım dik bir şekilde daireye giriyorum ve kapının arkasından kapanmasına izin veriyor, elleri belime iniyor ve beni antrede sabit tutuyor.

Ağzının boynumun kenarına değdiğini hissettiğimde titriyorum, tüylerim diken diken oluyor. Elleri öne doğru kayarak karnıma yerleşiyor ve ben ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve ona daha iyi erişim sağlamak için başımı geriye yatırıyorum.

"Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" diye mırıldanıyor tenime karşı.

Hayır, ona söylemek istiyorum. Hiçbir fikrim yok. Hep ortalama biri olduğumu düşünürdüm. Yıllar önce, onun sayesinde çirkin olduğumu düşünüyordum. On dört yaşındayken de öyleydim. Şimdi güzel olduğumu düşünmesi, yıllar önce çektiklerim için bir tür kefaret gibi geliyor.

"Yemek boyunca düşünebildiğim tek şey buydu." Elleri kayıyor, benim için aldığı kot pantolonun bel bandına yerleşiyor. Düğmeyi açıyor ve fermuarı sabırsızca indiriyor, eli içeri kayıyor. Büyük, sıcak eliyle beni kavırıyor. "Amına kafayı takmış durumdayım."

Sözleri beni ıslatıyor ve parmaklarını amıma bastırdığında inliyorum. Konuşamıyorum ama ne yapabilirim ki?

Ne dersin? Vajinama takıntılı olduğun için teşekkürler mi? Kulağa aptalca geliyor.

"Kendime sabırlı olacağımı ve yavaştan alacağımı söyledim ama yapamıyorum." Parmakları külotumun içine kayıyor, çıplak, nemli etime sürtünüyor ve kulağıma yakın bir yerde inliyor, alçak, sert ses bana bir şeyler yapıyor. Bana güç veriyor.

Ona öyle hissettiriyorum. Bu şekilde karşılık vermesini. August Lancaster'ın benim için diz çökmesini sağlayabilirim ve bunu fark etmek şaşırtıcı. Beni istediğini.

Önemsediğini. Bu adam neredeyse hiç kimseyi umursamıyor.

Fuayedede kalıyoruz, sert nefeslerimiz boşluğu dolduruyor, parmakları amımda gürültüyle geziniyor. "Çok ıslaksın. Benim için sıırıslıklımsın."

Benim onun üzerinde gücüm olabilir ama onun da benim üzerimde bir o kadar gücü var. Sözleri, bana dokunma şekli beni güçsüzleştiriyor ve dizlerimi kilitliyorum ki yere düşmeyeyim. Elini külotumdan çıkardığında neredeyse ağlamak istiyorum, dokunuşunu çok özledim. Bana doğru uzanıyor ve ben de isteyerek gidiyorum, beni kollarına alıp yatak odasına götürdüğünde şaşkın bir nefes alıyorum.

O hiçbir şey söylemiyor, ben de... Aramızda zonklayan bu bitmek bilmez ihtiyaç ikimizi de ezip geçerken kelimeler gereksiz. Kollarımı boynuna doluyorum ve yüzümü boğazına gömüp ona yapışıyorum. Baharatlı kokusunu derin derin içime çekerken, kokusu duyularıma hücum ediyor ve başımı döndürüyor. Beni ondan ayırdığında korkmuş küçük bir kız gibi çığlık atıyorum ve bir sıçrayışla yatağa düşüyorum.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp başımı kaldırdığımda, kıyafetlerini çıkarırken o yoğun mavi gözleriyle beni izlediğini görüyorum. Kazağını ve altına giydiği tişörtü çıkarıp muhteşem göğsünü ortaya çıkarıyor. Bakışlarımla onu yiyip bitiriyorum, kot pantolonunun fermuarına uzanıp açtığında içim sıkılıyor, pantolonunu ve

saniyeler içinde boxer külotu. Ta ki karşımda tamamen çıplak ve güzel bir şekilde durana kadar.

Bakışlarım aletine kayıyor ve açgözlü bir kız gibi dudaklarımı yalıyorum, ama yine de içimi bir korku kaplıyor. O... büyük. En azından bana büyük görünüyor. Belki de orta boyludur, bilmiyorum ama onu çıplak gördüğüm için yeniden gerildim.

"Korkmuş görünüyorsun."

Bakışlarına karşılık veriyorum, zorlukla yutkunuyorum.

"Sen..."

"Ben sığarım." Aletinin tabanını kavırıyor ve kısa bir vuruş yapıyor. Ucunda inci gibi bir damla pre-cum beliriyor ve ben onun tadının nasıl olduğunu hatırlıyorum. Ona ilk oral seksimi yaptıktan sonra benden ne kadar memnun kalmıştı. "Korkma, Sin. Bunu senin için iyi yapacağım."

Benimle birlikte yatağa uzanıyor, uzun gövdesini yanıma uzatıyor, ağzı benimkini şehvetli bir öpücükle buluyor. Dillerimiz birbirine karışıyor, dişlerimiz çarpışıyor ve ben daha fazlasını isteyerek ona yaklaşıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Elleri üzerimde geziniyor, kazağımın altından kayıyor, kolayca göğüslerimi buluyor. Bu sabah kıyafetlerimi satın alırken bana sütyen almamıştı ve bunu bilerek yaptığından eminim.

Artık şikayet etmiyorum çünkü kolay erişebiliyor. Parmakları okşuyor ve yoğuruyor, başparmağı bir meme ucunun etrafında dönüyor, sonra diğerinin. İleri geri, benimle alay ediyor, beni nefessiz bırakan bir çılgınlığa sürüklüyor. Ve kazağımı çıkarıp başını eğerek bir meme ucunu ağzına aldığı anda, ona doğru eğiliyorum, dudaklarının güçlü çekimi içimde derinlerde bir şeyi çekiştiriyor, beni akılsız zevkin derinliklerine çekiyor.

Ağzını göğsümde gezdiriyor. Yalıyor, emiyor ve sanki bana doyamıyormuş gibi tenimi ısıyor. Parmaklarımı saçlarının arasına sokup onu kendime çekiyorum, her zaman tüm bunlara bir son verip beni yoluma göndermesinden korkuyorum. Aramızdaki ilişkiyi bitirmesi düşüncesine bile katlanamıyorum, bu beni mahvediyor.

August beni yok ediyor. Ağzı, dili ve parmaklarıyla yavaş ama emin adımlarla. Tenime fısıldadığı sıcak sözleri, gözlerindeki o yakıcı yoğunluk. Bana bakmak için başını kaldırdığında, ben de çaresizce ona bakıyorum. Beni izlediği için zor nefes alıyorum. Sanki buraya benimle nasıl geldiğini anlamaya çalışıyor. Onun yatağında.

Aramızda kaynayan yoğunlukla o da benim kadar sarsıldı mı? Sınırdayım, şimdiden orgazmın eşiğindeyim ve daha yeni başladık.

Ama sanki bunca yıl sonra karşılaştığımız günden beri bu an için çalışıyormuşuz gibi geliyor. Ben çok öfkeliyken onun ilgisini çekmişim. Öfkem ve kararsızlığım onu bana çekti ve bu istediğim son şeydi.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Ben de onun kadar çıplak olana kadar kotumu ve külotumu çıkarıyor ve parmakları kalçalarımın arasına girip okşamaya başladığında bacaklarımın açılmasına izin veriyorum. Hızını artırdığında nefeslerim daha hızlı geliyor, hareketlerine uyuyor ve klitorisimi iki parmağının arasına sıkıştırıp çekiştirdiğinde? Ağlamamak için dişlerimi alt dudağıma gömüyorum.

"Henüz boşalmana izin vermeyeceğim," diye mırıldanıyor, başparmağıyla klitorisime yavaş daireler çiziyor. "Hoşuna gitti mi, Sin?"

Öfkeyle başımı sallıyorum, içimde hızla akan duyguya kendimi kaptırıyorum. Çemberler gittikçe daha sıkı, daha hızlı ve daha hızlı hale geliyor ve bir dalga üzerimden kayarak beni altına çekiyor. Mutluluğa doğru.

August başparmağını klitorisimden çekiyor ve ben hıçkırmak istiyorum. Tüm vücudum gerilmişti; o kadar çok zevkin dışarıya yayıldığı o tek noktaya odaklanmışım ki. Gözlerimi açtığımda onu açılmış bacaklarımın arasındaki şiltenin üzerinde diz çökmüş, siki vücudundan dimdik dışarıda dururken buluyorum. Teni hafif bir ter tabakasıyla kaplı ve ben de terlediğimi fark ediyorum. Bu çok fazla ve yeterli değil

Kolumu gözlerime sardım ve ona uzun süre bakamadım.

Bir anda üzerimde geziniyor, kolumu dikkatlice yüzümden kaldırıyor ve gözlerindeki nazik ışıltıyı fark ettiğimde, yatağa gömülürken gerginliğimin bir kısmı vücudumu terk ediyor.

"O güzel küçük amını yememi ister misin?" Parmakları kalçamdan yukarı kayarak amımın üst kısmında geziniyor.

Başımı sallıyorum, kalçalarımı kaldırıyorum. Onun dokunuşunu arıyorum.

"Söyle." Sadist gibi elini çeker. "Bunun için yalvar bebeğim. Ağlamayı sevdiğimi biliyorsun."

Bu şerefsiz. Hemen öfkeleniyorum, sözleri karşısında midemin sıkışmasından nefret ediyorum. Kalçalarımın arasında taze bir ıslaklık seli. Beni daha da ıslatmak için ne yapacağını ve ne söyleyeceğini çok iyi biliyor. Daha ateşli.

"Lütfen, August." Kalçalarımı tekrar kaldırıp bacaklarımı olabildiğince açıyorum. "Sana ihtiyacım var."

"Ne kadar kötü, hmm? Sana ne yapmamı istediğini söyle, Sin." Yüzüstü yatacak şekilde kayıyor, yüzünü amına yaklaştırıyor ve böyle yatmak sikini acıtıyor mu merak ediyorum.

"Beni yalamayı istiyorum." Tam olarak bunu yapıyor ve nefesimi tıslatıyor. "Klitorisimi emmeni istiyorum." Bunu da yapıyor, dudaklarını şişmiş sinir demetinin etrafına sarıyor ve sertçe emiyor. "Beni parmaklarınla becer."

Bir parmağını içime kaydırıyor ve pompalamaya başlıyor. İçeri ve dışarı, hızı yavaşlıyor, derinlere kaydırıldığında parmağını kıvrıyor ve içimde yıldızları görmeme neden olan bir şeye çarpıyor. Bir parmak daha ekliyor ve hızını artırıyor, ağzı hala klitorisimdeyken istediğim gibi parmaklarıyla beni beceriyor. Dili tenimi kirpikliyor ve ayaklarımı yatağa dayıyorum, arayan kalçalarım sanki kendi akılları varmış gibi kalkıyor.

Hiçbir uyarı olmadan orgazm bana çarpıyor ve nefes alamıyorum. Ben de göremiyorum. Dalga hissine kapıldım

Dalga dalga tenimi süpürüyor, karnımı ve merkezimi dalgalandırıyor. İç duvarlarım parmaklarının etrafında sıkılıyor, klitorisim zonkluyor ve ben nefes nefese, titreyen bir karmaşa olana kadar etime saldırmaya devam ediyor. Onu itmeye çalışıyorum, tenim çok hassas ama o durmuyor. Parmaklarıyla beni sikmeye devam ederken dudakları ısrarla klitorisimi emiyor ve Tanrım, içimden bir orgazm daha geçiyor. Bu daha küçük ama bir o kadar da yoğun.

"Kahretsin, sıırıslıklam olmuşsun," diye mırıldanıyor tenime karşı, elinin tersiyle ağzını silerek çekilmeden önce. Yüzünün alt yarısı sularıyla parlıyor ve komodine uzanıp çekmeceyi açarak bir prezervatif çıkarmasını çaresizce izliyorum. "İşimi şansa bırakmayacağım, Sin. Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Kendimi aptal gibi hissederek başımı sallıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bir şeylere ihtiyacın var." Ambalajı yırtarak açıyor ve omzunun üzerinden atarak yoğun bir konsantrasyonla prezervatifi takıyor. "Seni çiğ çiğ sikmek istiyorum."

Oh Tanrım. Ben de beni çiğ çiğ becermesini istiyorum.

Tekrar bacaklarımın arasına girecek şekilde pozisyon alıyor, parmakları sikinin dibinde kıvrılmış, diğer elini yatağa dayamış. Yanakları kızarmış, teni terden parlıyor ve onu hiç bu kadar güzel görmemiştim. Bu büyük, muhteşem adam içime girmek üzere ve bu düşünce beni sersemletiyor. Buna hazırım.

Bunun için çaresiz. Onun için.

Chapter Forty

AUGUST

Bakirelerden vebadan kaçır gibi kaçıyorum, ama işte buradayım, sonsuza dek ilk kez birinin içine girmek üzereyim ve onu inciteceğimden o kadar endişeliyim ki, bu çok saçma. Bunu çok fazla düşünürsem ereksiyonum sönecek ve tüm anı mahvedeceğim, bu yüzden ona konsantre oluyorum. Sin'in o küçük hareketleri bana bundan zevk aldığını söylüyor. Aletimin başını onun sıırsıklam kıvrımlarına sürüyorum, nefesinin keskin girişine dikkat ediyorum. Doğal olarak eğilme şekline. Beni arıyor. İçine girmeme ihtiyaç duyuyor.

Hoş geldin.

Yavaşça, sadece başını amına sokuyorum, duraklıyorum. Ölçüyorum. Etkileyici yüzüne bakıyorum, kirpiklerinin nasıl titrediğini ve dudaklarının bir nefesle nasıl ayrıldığını not ediyorum. Daha uzağa itiyorum, hala ona odaklanıyorum. Daha derine indiğimde yüzünü buruşturuyor. İçine tamamen oturduğumda nefesini içine çekiyor, geriliyor. Tereddüt ediyorum, gerginliğin vücudundan yavaşça dağılmasını bekliyorum ama vücudu daha da sertleşiyor.

"Nefes al, Sin." Otomatik olarak dediğimi yapıyor, vücudu benimkinin altında yumuşuyor ve onu rahatlatmak için güzel sözler mırıldanmaya başlıyorum. "Kukun çok iyi hissettiriyor bebeğim. Rahatla. Seni çok sert boşaltacağım. Kendine bir bak. Tanrım, çok güzelsin."

Öyle. Ve çok sıkı. Amcığı sikimi boğuyor ve tek yapmam gereken iki kısa pompa ve çok erken boşalacağımı biliyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve sıradan şeyleri düşünüyorum. Okul. Sınavları. Halletmem gereken kardeşlik işleri... Tim'i ve onun benim yerimde olmayı ne kadar çok isteyeceğini düşünüyorum. Bu beni sadece öfkeliendiriyor.

"Bekle," diye dişlerimi gıcırdatıyorum, kızışma ihtiyacının üstesinden geliyorum. Onu becermek ve benim yapmak için, yine de küçük bir parçam ona zarar verebileceğimden endişeleniyor ve bu yapmak istediğim son şey.

Ama lanet olsun, bu anda olmak beni doğrudan uçurumun kenarına gönderiyor. Bu benim iddiamın son kısmı. Bu kadını bir kez becerdim mi, o benimdir ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktur. Küçük tatlı Timmy'nin de yapabileceği bir şey yok. Peki neden yine onu düşünüyorum? Belki de başka bir erkeğin Sin'e baktığını hayal etmek bile beni çıldırttığı içindir.

İçine doğru itiyorum, kalçalarım onunkilerle aynı hizaya geliyor ve canını yakmışım gibi sert bir nefes alarak inliyor. "Oh- Tanrım."

Duraksayarak güzel yüzüne bakıyorum, kaşlarının acıyı savuşturmaya çalışıyormuş gibi birbirine nasıl kenetlendiğini fark ediyorum. "İyi misin?"

Başını sallıyor, gözlerini kapalı tutuyor, dudakları acımasız bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sadece bir dakikalığına sana alışmama izin ver."

Kıpırdamadan duruyorum, tüm bedenim hareket etme ihtiyacıyla titriyor. "Günah."

Gözlerini aralıyor ve başımı eğip onu öpüyorum. Yumuşak, tatlı ve olabildiğince ikna edici tutuyorum. Ağzını yalıyorum, dilimi onunkine doluyorum ve o inliyor, vücudu altımda gevşiyor. İlk başta yavaşça hareket etmeye başlıyorum ve o da altımda kayıyor, hareketleri sanki her şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi kararsız.

"Bacaklarını kalçalarımın etrafına sar," diyorum ve o da yumuşak tenini benimkine bastırarak bunu yapıyor. Benimkini artırıyorum

Hızla içine giriyor, onu daha sert sikebilmeyi diliyordum. Gerginim, boşalma ihtiyacıyla doluyum, onu bir tür kuduz köpek gibi benimle doldurmak istiyorum ve lanet prezervatiften nefret ediyorum. Hem de çok nefret ediyorum.

Beceriksiz bir aptal gibi tüm kısıtlamalarımı kaybedip onu sertçe beceriyorum, vücuduna tekrar tekrar çarpıyorum ve o da bunu olabileceğini bildiğim bir tanrıça gibi kabul ediyor. Kendimi yeniden ayarlıyorum, onun üzerinde yükseliyorum, kalçalarını tutuyorum, böylece onun içinde hareket ederken biraz kaldıraç elde ediyorum. Taşaklarım kıkına çarpıyor ve her itişte homurdanıyorum. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğine inliyorum. Bağlantı. Vücutlarımızın birbiriyle kolayca hareket etmesi. O kadar uyumluyuz ki sanki bunu tüm hayatımız boyunca yapıyormuşuz gibi ve orgazmım beni süründürdüğünde, taşaklarım gerildiğinde ve omurgamın tabanı karıncalandığında, onunla savaşıyorum.

Boşalmaya başladığımda inleyerek bundan zevk alıyorum. Titriyorum ve sarsılıyorum, ona bir kez çarparken adı dudaklarımdan dökülüyor. İki kez. Orgazm beni yıkarken kendimi orada tutuyorum. Tamamen tükenmiş bir şekilde onun üstüne düşene kadar kendimi lanet prezervatifin içine boşaltıyorum.

Oda, birbirine karışan sert nefeslerimiz dışında sessiz ve ben yüzümü yatağa bastırıyorum, kalbimin atışını sakinleştirmeye çalışırken gözlerim kapalı. O da aynı sertlikte nefes alıyor, tenlerimiz birbirine yapışıyor, elleri sırtımda aşağı yukarı kayıyor ve beni yatıştırıyor.

Normalde böyle bir andan sonra kaçardım. Bana bu şekilde dokunmasına dayanamazdım. Sanki umurunda. Şimdi bu kadının umursamasını istiyorum. Onun için önemli olduğumu, benim onunkini önemsemediğim kadar onun da benim zevkimi önemsemediğini göstermesini.

Ve Tanrı yardımcım olsun, çok fazla önemsiyorum. O kadar derine battım ki, nasıl çıkacağımı bilmiyorum.

"İyi misin?" diye fısıldıyor.

Sorusuna neredeyse gülmek istiyorum. Hayır, sevgili Sin, gülmüyorum. Konu sen olunca kafayı yiyorum ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Ama bunların hiçbirini söylemiyorum. Söylersem aptal gibi görünürüm. "Bunu sana sorması gereken kişi ben değil miyim?" Kaldırıyorum

Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum, gülümsediğini görünce midem bulanıyor.

Kahretsin, benim neyim var?

"Hareket etmedin ve ben de hâlâ hayatta olduğundan emin olmak istedim." Altımda geriniyor, vücudu benimkine sürtünüyor, daha bir dakika önce taşaklarımı boşaltan bir orgazm yaşamış olmama rağmen aletim sertleşiyor.

"İyi misin?" Ona doğru uzanıyorum, alnındaki nemli saç tellerini fırçalıyorum, bakışlarım yüzünde geziniyor. Acı çektiğine ya da daha kötüsüne dair bir işaret mi arıyordum? Bu onun için kötü bir deneyimdi ve hareket etmemi istiyor.

Başını sallıyor, yüzünde hülyalı bir ifade var. "Harikayım." Harika, az önce paylaştığımız şey için küçük bir kelime gibi görünüyor.

"Bu prezervatiften kurtulmam lazım."

İsteksizce ondan ayrılıyorum ve yataktan yuvarlanıyorum, prezervatifi attığım ve en hızlı şekilde işediğim bağlantılı banyoya gidiyorum. Onunla tekrar yatağa girip tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum ama zorlamak da istemiyorum. Ağrısı ve acısı olabilir ve ben bunu daha da kötüleştirmek istemiyorum.

Yorganın altına geri kayar kaymaz daha da yaklaşıyor, durgun bedenini benimkinin üzerine örtüyor, bacağına önüme atıyor. Amcığı kalçama dayanmış ve onu hissedebiliyorum. Islak, sıcak ve onu tekrar becermem için yalvarıyor. En azından ben böyle yorumluyorum.

"Yorulдум," diye boynuma doğru nefes alıyor ve oraya yumuşak bir öpücük bırakıyor. Altında kaskatı yatıyorum, yan dönmesinden korktuğum için hareket etmeye korkuyorum. Yutkunarak ona söylemek istediğim uygun kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama sanki beynim bir cümleyi bir araya getiremiyor.

"Ben de," demeyi başarıyorum ama bu bir yalan.

"Bunu sikine söyle." Beni tutuyor, parmakları taşaklarımın etrafında kıvrılıyor ve onları kavıyor ve hepsi bu.

Tekrar üstüne çıkmak için dönüyorum, yüzüm onunkinin içinde, kalkmış sikim girişini dürtüyor. Tekrar yapabilmemiz için içeri girmeye hevesliyim. "Tamam. Yalan söyledim."

Alaycı bir şekilde suratını asıyor. "Bunu yapmandan hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Ağrın olup olmadığını bilmiyordum." Ona olan açgözlülüğümün beni tüketme tehdidinden nefret ederek irkiliyorum. Bana izin verse bütün gece onu sikerdim. Bu amcığı bir daha asla terk etmezdim. Sadece onunla yaşırdım ve hayatımızın geri kalanında tavşanlar gibi sevişirdik.

"Biraz ağrım var," diye itiraf ediyor, vücudunu oynatıyor ve beni çılgına çeviriyor. Tanrım, çok ateşli. Cehennem kadar seksi ve tamamen benim. "Ama tekrar yapmak istiyorum."

"Hemen şimdi mi?" Tereddütlüyüm, ki bu hiç bana göre değil, ama bu kadın için değiştim. Onu incitmek istemiyorum. Onu korumak istiyorum. İyi olduğundan emin olmak istiyorum.

"Mmm hmm." Geriniyor, kolları boynuma dolanıyor ve çekiştiriyor. Başımı eğiyorum, ağızlarımız buluşuyor ve fısıldıyor, "Belki bu sefer ben üstte olabilirim?"

Onu öpüyorum, çekilmeden önce dilimle alay ediyorum. "Ne istersen Sin, yapmana izin vereceğim. Tek yapman gereken istemek."

Chapter Forty-One

SINCLAIR

I Cennetteyim. Bulutların üzerindeyim. Hayatım boyunca mutlulukla ilgili duyduğum tüm klişe sözleri hissediyorum çünkü aman Tanrım, August ve benim son birkaç gündür paylaştığımız şey en önemli deneyimdi hayatımın.

Onunla dairesinde vakit geçirmek, kollarında, yatağında saatlerce kaybolmak... Ayrılmak istemiyordum. Günlerimin geri kalanını o dairede August'la geçirme şansına sahip olmak için okulu seve seve bırakabilirdim. Dünyayı unutun. Sadece birbirimize, ara sıra yemeğe ve duşa ihtiyacımız var.

Ama gerçeklik araya girdi ve ikimize de kampüse dönmemiz gerektiğini hatırlattı. Pazar sabahı erkenden geri döndük, August beni yurt binama bıraktı, kiraladığı arabanın arka koltuğunda beni öyle bir öptü ki sonunda kaçmak zorunda kaldım, yoksa muhtemelen yurt otoparkında sevişecektik.

Asansör yerine merdivenleri kullanarak yurt binama giriyorum ve koridordan aşağıya, Elise'le benim odamıza doğru koşuyorum. Kapıyı açtığımda odamızın bomboş olduğunu görüyorum ve kendimi yatağıma atıp yastığımı göğsüme bastırarak mutlulukla iç çekiyorum.

Vücudum bitkin ama en iyi şekilde ve beynim tüm silindirlerde tam olarak ateşlenmiyor, ama umurumda değil. Son kırk sekiz saat boyunca iyice sikildikten sonra mutluyum. Böyle olabileceğini bilmiyordum. Böyle hissedebileceğimi. Elise'in altın tanrısı Rafe ile karşılaştıktan sonra odamıza döndüğünde nasıl davrandığını şimdi anlıyorum. Gerçi bekâretini kaybetme konusunda bana yalan söyledi ama bu konuda onu affedebilirim.

Ağustos'un hayatımda olduğunu bildiğim sürece herkesi pek çok şey için affedebilirim.

Telefonum çalışıyor ve içgüdülerim bana August olduğunu söylediği için kontrol etme zahmetine bile girmiyorum. Benden bir dakika bile ayrı kalamaz. Zaten beni arıyor ve ben de aynı şekilde hissediyorum.

"İşte buradasın! Bütün hafta sonu seni aramaya çalıştım."

Annemin sesini duyunca midem bulanıyor ve kimin aradığını kontrol etmediğim için pişman oluyorum. "Oh. Selam. Kusura bakma. Meşguldüm."

"Uh huh. Eminim hayatının en güzel zamanlarını geçiriyorsundur." Son zamanlarda konuştuğumuzda sesinde her zaman var olan bir gerginlik var ve bazen yardım edemiyorum ama o sıradan hayatına sıkışmışken benim üniversitede olmamı kıskandığını düşünüyorum. Mutlu olduğunu sanmıyorum. Sadakatsiz babamla uğraşmak zorundayken nasıl mutlu olabilir ki?

"Sanırım," diye geçiştiriyorum, ona August'tan bahsetmek istemediğimi kendime hatırlatarak.

"Sonunda biriyle mi tanıştın?"

Bir iç çekiş beni terk ediyor. "Neden benim meşguliyetim hep bir erkeği içermek zorunda? Okul beni de meşgul ediyor, biliyorsun."

"Çünkü sen de benim gibisin." Gülüyor ve sesi rahatsız ediyor. Onun gibi olduğumu hiç düşünmemiştim. "Genç ve güzel bir kadına dönüştün ve biliyorum ki tüm erkekler etrafına toplanıyor olmalı. Nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum."

Ben üniversitedeyken. Umarım siz de aynı deneyimi yaşıyorsunuzdur."

"Fahişe miydin?" Kendimi sorgulayamadan soru beni terk ediyor ve bundan pişmanlık duyuyorum.

Ama sonra yine tamamen sessizleşti, ben de pişman değilim.

"Fahişe mi? Bana üniversitedeyken birileriyle yatıp yatmadığımı mı soruyorsun? Cevabım evet olurdu." Kıkırdıyor ve ben yüzümü buruşturuyorum. Bu bilmem gerekmeyen bir bilgi. "Sonra babanla tanıştım ve ona umutsuzca aşık oldum. Şimdi o bana yapıştı."

August'un benimle sıkışmış hissetmesini asla istemem. Kulağa korkunç geliyor. "Hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediğin kişinin o olduğunu hemen anladın mı?"

August için bu kadar güçlü hissediyor muyum bilmiyorum. Ona kesinlikle değer veriyorum ama bu bizim için sadece bir aşama mı? Doyduktan sonra yoluna devam edecek mi? Kendimi daha derine düşmekten korumak istiyorum çünkü ya karşılık bulamazsam? Böyle bir şey olursa yıkılırım.

"Hayır, tabii ki inanmıyorum. Ben ilk görüşte aşka inanmam, sen de inanmamalısın." Bir an için sessizleşti. "Demek biriyle tanıştın."

"Sayılır." Adını kendime saklamak için çırpınıyorum. "Ciddi bir şey değil."

Bu üç kelime ağzımda kötü bir tat bırakıyor ve onları söylediğim için pişmanım. Öyle demek istemedim. August ve benim paylaştığımız şey... bunaltıcı. İyi anlamda. Ciddi anlamda.

"Bu, hayatında eğlenmen gereken bir dönem," diyor annem, sesi yumuşak. "Henüz bir yuva kurmana gerek yok. Daha on sekiz yaşındasın. Aşık olmak için önünde koca bir hayat var. Üniversitedeki ilk yılın olduğunu düşünürsek, partilere katılmalı ve en iyi zamanını geçirmelisin."

Şaşırtıcı derecede mantıklı ve bu onun yapacağı bir şey değil.

"Kesinlikle çok eğleniyorum." Elise ile bir partisine gitmek ve annem yemek hakkında bir hikayeye başlıyorum,

Her türlü soruyu soruyor ve benimle birlikte gülüyor. Ama ona August'tan ve onun benim için ne kadar önemli olduğundan bahsetmem gerekirken aptal bir partiden bahsetmek yanlış geliyor.

Kafam karışık. Bir yanım ondan bahsetmeye cesaret edemiyor, ama bir yanım da August'a aşık olup içini dökmek ve anneme her şeyi anlatmak istiyor.

Bunu düşününce kalbim sıkışıyor. August'a aşık olmak mı? Aramızda olan şey bu mu? İnanması zor. Onu neden seveyim ki?

Neden onu sevmeyesin ki, diye fısıldıyor beynimin derinliklerine gömülü o gizli ses.

Parti hikâyemden sonra "Biriyle çıkıyorum sayılır," diye itiraf ediyorum.

"Oooh, adı ne? Ve lütfen bana bunun sadece bir kaçamak olduğunu söyle," diye teşvik ediyor annem.

"Adı August Lancaster."

Beni ölüm sessizliği karşılıyor ve telefonumu sıkıca kavriyorum, midem çalkalanıyor. Yanıtını bekliyorum, zihinsel olarak kendimi patlamaya hazırlıyorum.

"Ciddi misin?" diye bağılıyor ve sesindeki heyecandan nefret ederek gözlerimi kapatıyorum. August'u tanıdığı ve ona hayran olduğu için değil. Onun soyadını ve ne kadar servetleri olduğunu bildiği için. Onun nasıl çalıştığını biliyorum. "Bir Lancaster'la mı çıkıyorsun?"

"Önemli bir şey değil-"

"Bu büyük bir anlaşma, Sinclair! Lancaster'lar bu ülkenin en zengin ailelerinden biri. O kadar çok paraları var ki gülünç. August Lancaster Whit'in oğlu değil mi?"

Whit'in adını biliyor olması bile beni dehşete düşürüyor. "Um...evet."

"Tanrım, Sinclair! Bu büyük bir haber! Baban kendinden geçecek."

"Neden?" Hiçbir fikrim yok. Lancaster'larla takıldıklarında kendilerini özel hissedecekleri için mi? Ailemin herhangi bir Lancaster'ın yanına yaklaşmasına izin vermek istemiyorum, özellikle de August'un.

"Kendi seviyesinde insanlar bulmaya çalışıyor." Annem bunu çok mantıklı bir yanıtımsı gibi söylüyor ama ona söylemekten nefret ediyorum ama babam Lancaster'ların seviyesine yakın bile değil. Öyle olduğumu bile düşünmüyorum, yine de August'la günler geçirdim.

Ben bir şey söylemeyince "Ciddi mi?" diye soruyor. "August ile mi?"

"Bilmiyorum." Gerçek bu. Kafam karışık ve onun hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Bizim hakkımızda. Ciddi olmasını istiyor muyum? Annem haklı, yakında on dokuz olacağım. Hayatımın bu noktasında kendimi gerçekten birine bağlamak istiyor muyum? Daha yapacak çok şey var. Okulu bitirmek gibi. Hayatımda ne yapmak istediğime karar vermek gibi.

Ve August yakında mezun olacakken onunla bir ilişkiye girmek aptalca mı? O gitmiş olacak ve ben hala burada olacağım. Kampüste ve onu özlerken, o hayatını yaşayacak ve beni unutacak.

Hayal etmek bile kalbimi acıtıyor.

"Yakında anlamaya çalışmalısın, tatlım. O bir av." Annem yine kıkırdıyor ve hepsi bu kadar. Bu konuşmayı daha fazla kaldıramıyorum.

"Gitmem gerek. Kapanmadan önce kütüphaneye gitmeliyim." Yalan dudaklarımdan kolayca dökülüyor ve kendimi kötü hissetmiyorum bile. Bu aramadan kurtulmak için çaresizim.

"Tabii ki, tabii ki! Gitmene izin vereceğim, ama Sinclair? August Lancaster ile aranızda geçenler hakkında beni bilgilendirmeye devam et. Baban her ayrıntıyı öğrenmek isteyecektir." Annemin sesi düpedüz baş döndürücü geliyordu.

Aileme "ilişkimle" ilgili her ayrıntıyı vereceğim gibi - Ağustos'la olan ilişkimin bazı kısımlarını sevgili yaşlı babamın bilmek istemediğinden eminim.

"Hoşça kal anne." O başka bir şey söyleyemeden aramayı sonlandırıyorum ve yatağıma uzanıp gözümü tavana dikeyorum.

Dakikalar sonra odamıza girdiğinde Elise beni böyle buluyor. Ona bakmıyorum bile ama durup beni izlediğini hissedebiliyorum.

"İyi misin?"

Bir iç çekiş beni terk ediyor ve bakışlarımı tavana sabitliyorum. "Sanırım boyumdan büyük işlere kalkıştım."

"Ne ile? Okulla mı? Ev ödevleri içinde boğuluyorum." Elise ağır ağır yatağının kenarına yerleşiyor ve sonunda dönüp ona bakıyorum, bakışlarımız buluşuyor. Onunki sempati dolu. "Bütün hafta sonunu ödev yapmak yerine ailemle ve eski arkadaşlarımla dışarı çıkarak geçirdim ve şimdi bunun bedelini ödeyeceğim."

"İyi bir hafta sonu geçirdin o zaman?"

"Evet, çok eğlenceliydi. Eski erkek arkadaşım ile bile buluştum." Gülümsemesi küçük. "Yeni hareketler öğrenmiş."

"Onunla seks mi yaptın?"

Elise başını sallar. "Önemli bir şey değildi. Sadece öylesine."

"Ah." August'la aramızda geçenleri nasıl anlatacağımı düşünerek tavana bakıyorum.

"Hafta sonun iyi geçti mi? Aman Tanrım, August'la randevun nasıldı? Eğlendiniz mi? Bütün hafta sonu seni esir tutup beynini mi sikti?"

"Temel olarak." Elise'e bakıyorum ve onun da şaşkınlıkla bana baktığını görüyorum. "Evet. Şehirde bütün hafta sonu onun dairesinde kaldım."

"Seni gerçekten esir mi aldı?" Elise ciyaklıyor.

"Kalmak istediğim için kaldım." Doğrudum, saçlarımı ellerimde topladım ve boynumdan uzak tuttum. "Beni esir tutmasına gerek yoktu."

"Eminim." Elise'in gülümsemesi sinsî. "Peki... nasıldı?" "İyiydi."

Kaşlarını çatıyor. "İyi mi? Tüm söyleyebileceğin bu mu? Hadi ama. Beni oyalama. Tüm detaylara ihtiyacım var."

Ona tüm detayları vermek istemiyorum. August'la aramızda olanlar özel. Sadece benim için. Sadece bizim için.

"O ne yaptığını biliyor." Yüzündeki ifadeden bunun yeterli olmadığını anlayabiliyorum. Daha fazlasını istiyor. "Ayrıca kocaman bir aleti var."

Elise sırıtıyor. "Yapacağını biliyordum! Eminim büyülüdür."

Dürüst olmak gerekirse, karşılaştırayabileceğim başka kimse yok, bu yüzden Ağustos'un ortalama olduğunu biliyorum. Ama bilmiyorum... "Oldukça büyüleyiciydi."

"Eminim." Başını sallıyor. "İkinizin bir şey olduğuna inanamıyorum, ama bence bu harika, Sinclair. Ve ne hikâye ama! Lisede kabadayınız olmasından ilk sevgiliniz olmasına kadar. Artık resmi mi oldunuz?"

Bu konuyu açmasından nefret ediyorum. August'un benim zorbam olmasından, seks yaptığım ilk erkek olmasına kadar. Bu normal mi? Normal hissettirmiyor. Yıllar önce August'la olan ilk etkileşimden beri hiçbir şey normal değildi.

Elise'in beklentiyle beni izlediğini ve cevabımı beklediğini fark ettiğimde boğazımı temizleyip omuz silkiyorum. "Emin değilim."

Kaşlarını çatıyor. "Bunu tartışmadınız mı?"

"Öyle mi yapmamız gerekiyor?" Kendimi beceriksiz hissederek dişlerimi alt dudağıma gömüyorum. Benden çok daha tecrübeli ama hiç düzenli bir ilişkisi oldu mu? "Daha önce hiç erkek arkadaşım olmadı."

"Ortaokulda bile mi?"

Başımı salladım. "Sana ortaokuldaki resimlerimi göstermiştim. İğrenç bir trolldüm."

Elise bir kakhaha patlatır. "Değildin. Sadece garip bir dönemden geçiyordun."

"Ortaokul ve lise boyunca bir erkek arkadaşım olmayacak kadar garip." Paniğe kapılıyorum ve kendime böyle hissetmem için hiçbir neden olmadığını hatırlatıyorum. August'la aramda ne olursa olsun, bana bir şey olmayacak.

Beni terk etse bile. Kendimi buna hazırlamalıyım. Böyle bir ihtimal var. Siciline baksana, ilişki yaşamıyor. Beni bu kadar özel yapan ne?

Hiçbir şey, olan bu.

"İyi olacaksın. Sadece içgüdülerini takip et."

Kulağa çok kolaymış gibi geliyor. "Konu bu tür şeylere geldiğinde içgüdülerim sıfırdır. Onu gördünüz, o çok kutuplaştıracı bir varlık. Hayattan daha büyük, ben ise sadece kendimim." Sesim güvensiz geliyor. Bu adam söz konusu olduğunda güvensizim. Elimde değil.

"Sen sadece sen değilsin." Elise gelip yatağıma oturuyor, omuzlarımdan tutup beni hafifçe sarsıyor. "Sen Sinclair Miller'sın ve tüm hafta sonunu August Lancaster'la geçirdin. Senden hoşlandığı çok açık. Hatta sana aşık bile olabilir. Bu büyük bir olay."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Güvensizliklerimi dile getirmek onları çok daha gerçek hissettiriyor ve bu korkutucu. "Ben-"

"Hayır." Elise beni tekrar hafifçe sallıyor. "Olumsuz konuşmayı bırak. Bu adam senden hoşlanıyor, Sinclair. Bunu daha kaç kere duyman gerekiyor? Bu sözleri söyledi mi?"

"Sayılır." Omuz silktim ve Tanrı'ya şükür beni bıraktı. Beni her salladığında kendimi biblo gibi hissetmeye başlamıştım. "Bunca yıl önce benden nefret eden birinin şimdi tüm zamanını benimle geçirmek istediğine inanmak benim için çok zor."

"Belki de senden hiç nefret etmedi. Belki de senden etkilenmiş ve kendini nasıl ifade edeceğini bilememiştir," diyor Elise.

Bir kahkaha patlattım. "Yok artık. Beni küçümsedi."

"Tamam, o zaman belki de senin hakkında hiç öyle ya da böyle düşünmemiştir. Bence tüm nefret senden geliyordu."

O haklı. Ondan nefret ediyordum. Kısa bir süre önce onu görmeye ve ondan tekrar nefret etmeye hazır bir şekilde o kardeşlik evine girdim. Onun yerine, onunla flört ettim. Aramızdaki kimyayı inkar etmek zordu ve o zamandan beri daha da arttı. Tek düşündüğüm o ve eminim o da aynı şekilde hissediyor. Belki bunu yürütebiliriz.

Belki de zaten öyleyizdir.

Chapter Forty-Two

AUGUST

"Bir çıkmazın içindeyim." Konuşmayı kesiyorum, söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama ne yazık ki, en iyi arkadaşım yüzünde sürekli eğlenerek beni izliyor ve ruh halimi göz önünde bulundurarak, onun benimle dalga geçmek. Ciddi yardıma ihtiyacım var.

Şey, bu kulağa sert geliyor. Daha çok gibi tavsiyeye ihtiyacım var.

Rehberlik. Ve bu kolay kolay isteyebileceğim bir şey değil.

"Ne tür bir çıkmaz?" Cyrus'un sesi gerçekten endişeli geliyor. Yüzündeki gülümseme bile kayboldu. Muhtemelen nadiren yardım istediğim içindir.

Dernek evinin oturma odasındayız. Diğerlerinin inim dediği yer. Kulağa hoş geliyor. Sanki ben kralım ve burası sarayımı topladığım ya da Cyrus gibi güvendiğim danışmanlarımla konuştuğum yer. Ona neler olduğunu anlatmak istiyorum ama nereden başlayacağım? Bazı detayları biliyor ama hepsini değil ve onu şok etmekten korkuyorum.

Aklım her zaman olduğu gibi Sinclair'e gidiyor. Onu iki gündür görmüyorum ve ruhum yavaşça bedenimden çıkıp buharlaşıyormuş gibi hissediyorum. Çok dramatik biliyorum ama doğru. Kısaca mesajlaştık ama plan yapmadık. Talep de yok çünkü onunla seks yaptığımdan beri -dünyayı sarsan, akıllara durgunluk veren, dünyamı sallayan bir seks- bir hafta sonu boyunca

Dairemde. Temkinliyim. Onu tekrar görmek istiyorum. Hemen.

Bu ben değilim.

"Son zamanlarda çok sessizsin August. Ve bu endişe verici," diye ekliyor Cyrus, sesi ciddi.

Ona sorgulayan bir bakış gönderiyorum. "Endişeli mi?"

"Sen asla sessiz değilsin. Her zaman söyleyecek bir şeyin vardır ve Pazar günü döndüğünden beri sessizsin, bu karakterine aykırı. Beni endişelendiriyorsun. Bir sorun mu var? Lütfen bana babanın öldüğünü söyleme."

"Ne oluyor, Cyrus?" Neden doğrudan en sert sonuca gitti ki? "Babam iyi. Tamamen sağlıklı. Tüm ailem öyle."

"Sakın bana Iris ve Brooks'un boşanacağını söyleme." "Evli bile değiller." Kaşlarımı çattım. Öyle mi? Eğer beni düğüne davet etmediler ve bu berbat bir şey. "O zaman ne oldu? Bir dersten mi kalıyorsun? Kumar mı oynadın? güven fonundan mı? Bir kadınla tanıştınız ve ona umutsuzca aşık mı oldunuz?"

Nereden biliyordu?

"Sanırım bu sonuncusu olabilir."

Cyrus'un Çene damlalar ve o GAPES at Ben için rahatsız edici derecede uzun bir süre. Öyle ki ona ters ters bakıp küfretmek üzereydim ama benden önce o kendine geldi. "Bu söyleyeceğini düşündüğüm son şeydi." "Gerçekten de paramı kumarda kaybedecek kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun? tüm güven fonu?" Hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum.

"Bilmem ki! Birine aşık olmadan önce bunu yapacağını tahmin ediyorum."

"Bu aşk değil." Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama onu düşünmek göğsümü ağrıtıyor, bu da... tuhaf. Benden bilerek mi kaçıyor? Okuldan şikâyet ediyor ve yılın bu zamanlarında işlerin yoğun olduğunu biliyorum. Zaten Ekim ayındayız ve sömestr yakında bitecek. Kış tatili geldiğinde bize ne olacak? Şehirdeki evime gideceğim ve ailemle zaman geçireceğim sırasında gerçek

Tatil, peki Sinclair ne yapacak? Eve, sefil ailesinin yanına mı gidecek?

Berbat muhtemelen yeterince güçlü değil, ama yakın. Kulağa berbat geliyorlar. Bir yanım onlardan tamamen uzak durmak istiyor ama bir yanım da onları aile evine yemeğe davet etmek istiyor. Sadece gözlerini kamaştırmak için. Sinclair'e yeterince değer vermiyorlar. O zeki. Güzel. Klas. Onu bu kadar iyi yetiştirdiklerine göre bir şeyleri doğru yapmış olmalılar, ama Sinclair konuşmalarından onları korkunç yaratıklar olarak gösteriyor.

Bir çift korkunç canavarı öldürme havasındayım. Onlara kızlarının potansiyel olarak neye sahip olabileceğini göstermek bana büyük bir zevk verecek.

Belli ki aklımı kaçırmışım.

"O zaman nedir? Ve *kim* o?" Cyrus düşüncelerimi bölerek soruyor.

"Onu düşünmeden duramıyorum." Kim olduğunu itiraf etmeden önce tereddüt ediyorum. "Sinclair. Kahretsin, aklımdan çıkmıyor."

"Hayalet mi? Lisede zorbalık yaptığın kız mı? Bu mantıklı. Muhtemelen geçmişte ona yaptıklarından dolayı sana bir çeşit büyü yapmıştır."

Böyle bir şey yapabileceğini hiç düşünmemiştim. "Lütfen. Bu kulağa çok saçma geliyor."

"Ne kadar saçma, değil mi? Bir anda hayatına giriyor ve seni tamamen saplantı haline getiriyor. Şimdi ona aşık olduğunu düşünüyorsun ve bu normal değil, August. En azından senin için değil. Bence kandırılıyorsun."

"Kandırılmak mı? On sekiz yaşında küçük bir kızın beni bir tür cadı gibi kendisine aşık edebileceğini mi söylüyorsun? Lütfen. Bu çok saçma."

"Öyle mi? Bu daha önce hiç başınıza geldi mi?"

"Hayır."

"Onu becerdin mi?"

Sin'le aramızda olanları anlatmak için ne kadar kaba bir yol. Evet, onu becermekten bahsetmeyi seviyorum ama

başkası mı söylüyor? Kulağa anlamsız geliyor. Sin ve benim paylaştığımız şey anlamsız değil. Yakınından bile geçmiyor.

"Seks yaptık, evet."

"Nasıldı? Son takıldığından daha iyi olmalı. Adını bile hatırlayamıyordun." Cyrus başını sallar.

"Çünkü onun bir önemi yoktu." "Ama Sinclair önemli."

Gözlerimi uzaklara dikmiş, ön kapının açılmasını ve içeriye dünyada en az sevdiğim kişinin, Tim'in girmesini izliyorum. Onu hiç düşünmemiştim bile ama şimdi karşımda ve onunla konuşmak istiyorum. Sinclair hakkında.

"Evet," diye ısııyorum. "O benim için önemli. Bu bir aile laneti."

"Aile laneti mi?"

"Bir Lancaster birine aşık olduğunda, işte budur. Bu onun kişiliğidir. Ömür boyu. Bunun benim de başıma gelmesinden korktuğum için kadınları tanımaktan kaçındım. Annemle babam birbirlerine takıntılı ve birbirlerini bu kadar derinden sevdiklerini bilmek güven verici olsa da, yaşlandıkça bu beni korkuttu. Onların sevgisi."

Cyrus kıkırdamaya cesaret ediyor. "Seni korkuttu mu? Bu normal değil, August. Seni hiçbir şey korkutmuyor."

"Birine aşık olmak yapar." Ben hazır değilim. Çok gencim. Günah çok gençtir. Ya dışarıda benim için daha iyi biri varsa? Onun için daha iyisi? Yerleşiyor muyum? Ya o?

Akıl almaz. Hak ettiğimden daha azına razı olmam ve lanet olsun ki Sinclair'i hak ediyorum.

"Ama az önce Sinclair'e karşı hissettiklerinin aşk olmadığını söyledin."

Bakışlarım Tim ve onun şapşal arkadaşı Rafe'de kalıyor. Gülüyorlar, konuşuyorlar ve birbirlerine beşlik çakıyorlar ve ben buna dayanamıyorum.

"Henüz değil. Henüz değil."

Cyrus gülüyor, sık kafalı. "Eğer o bir cadıysa, işin bitti dostum. Sana yaptığı büyüünün etkisi altına girmiştin."

"Olmak için o kadar da kötü bir yer değil." Ayağa kalkıyorum, odağım fuayede duran iki salakta. "Hemen döneceğim."

Yaklaştığımı hemen fark eden Tim ve Rafe'e doğru ilerliyorum. İkisi de sessizleşiyor, böcek gözleri ve açık ağızlarıyla beni izliyorlar. Sanki başları belaya girmek üzere olan küçük çocuklar gibiler. Tim bana karşı daha cesur davranıyor ve dostça bir yüz ifadesi takınarak dudaklarını kapatıyor.

"Hey, başkan. Nasılsın?"

Bu lakaptan nefret ediyorum. Saygısızca. "Ben iyiyim. Siz iki embesil nasılsınız?"

İkisi de hakaretime cevap vermiyor. Sanki duymamışlar gibi.

"Biz iyiyiz." Tim duramıyormuş gibi başını sallamaya devam ediyor ve Rafe çözemediğim bir yanıt mırıldanıyor.

"Seninle biraz özel olarak konuşabilir miyim Tim?" Kaçmaya hazır görünen Rafe'e bakıyorum. "Anlıyorsun, değil mi?"

"Evet. Görüşürüz." Rafe gitti, Tim ve beni yalnız bıraktı ve onu inime geri götürdüm, Cyrus görünürde yoktu. Mükemmeldi.

Tim'in yüzüne dönerek kollarımı kavuşturuyorum. "Hâlâ Sinclair'le mi konuşuyorsun?"

Tim kaşlarını çatıyor, ondan daha uzun olduğum için gözlerini kısarak bana bakıyor. "Birlikte bir dersimiz var. Onun yanında oturuyorum. Evet, hâlâ onunla konuşuyorum."

"O zaman durman gerek." En korkutucu yüz ifademi takındım. "Ondan uzak dur."

Tim'in yanakları kızarıyor ve öfkesini kontrol etmeye çalıştığını anlayabiliyorum. "Ciddi misin? Aynı sınıfı paylaştığımız halde ondan nasıl kaçabilirim?"

"Onun yanına oturmayın, onunla konuşmayın. Bu kadar kolay, Tim."

"Siz ikiniz birlikte
misiniz?" "Olacağız."

"Yani henüz resmi değil."

Neden söylediklerimi yapacağına dair benimle hemfikir değil? "Öyle olacak."

"Bunu Sinclair ile konuşmadığınızı varsayıyorum?" Tim soruyor.

Kollarımı iki yanıma indiriyorum, sinirli bir şekilde. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

Tim gülme cüretini gösterdi, şerefsiz herif. "İkiniz aslında birlikte olmadığınız için, onu açık bir oyun olarak görüyorum, ama uyarınız için minnettarım. Sonra görüşürüz."

O uzaklaştı ve ben de öfkelenerek gitmesine izin verdim. Bu adamın taşakları. Kim olduğunu sanıyor bu herif?

Açık oyun mu? Tim, Sinclair'imin *ona* açık bir oyun olduğunu mu düşünüyor? Kesinlikle hayır. Evin içinde adım atıyorum, ön kapıyı açıyorum ve herkesi görmezden gelerek dışarı çıkıyorum. Tim beni yenemedi doğrudan Sinclair'in yurt odasına gidiyorum. Küçük orospu çocuğu. Ateşle mi oynamak istiyor?

Onu gazyağı ile yakacağım ve yanışını izleyeceğim.

Chapter Forty-Three

SINCLAIR

Yurt odamda yatağımda tek başıma oturmuş, sosyal medyada gezinirken, kapım yüksek sesle, aralıksız vuruluyor ve beni o kadar korkutuyor ki telefon yerde.

Eğilip onu tutuyorum, çarpıntı tekrar başlayınca sinirleniyorum. Son iki gündür aralıksız çalıştığım büyük bir sınavdan sonra rahatlamaya çalışıyorum ve şu anda bu sıkıntıya gerçekten ihtiyacım yok.

Kapıya doğru yürüyüp açıyorum ve August'un güzel yüzünde acı dolu bir ifadeyle bana döndüğünü görünce irkiliyorum. İlk başta hiçbir şey söylemedi. Omzumun arkasına bakmadan önce bir süre bana baktı. Sanki odada benimle birlikte başka birinin olduğunu düşünüyordu.

Hmm.

Kapının kenarına yaslanıyorum, önce onun bir şey söylemesini ya da yapmasını bekliyorum. Bakışları bir kez daha yüzümde beliriyor, sadece bir saniye durduktan sonra en sevdiği yerlerimde gezinmesine izin veriyor. Tenim tepki olarak ısınıyor.

İlk söylediği şey "Seni özledim" oluyor ve sesindeki samimiyet karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Bu adam ciddi.

"Merhaba. Ben de seni özledim." Başımı yana eğiyorum, parmaklarının nasıl büküldüğüne dikkat ediyorum. Sanki kendini kontrol etmeye çalışıyormuş da başarısız oluyormuş gibi parmaklarını tekrar tekrar yumruk haline getirişine. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır. Hayır, bu iyi değil." Beni iterek y a n ı m d a n geçiyor ve sormadan yurt odama giriyor, kapıyı kapattıktan sonra yüzünü bana dönüyor. "Nasıl bu kadar normal davranabiliyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Hareket etmiyor. Sanki kendine güvenmiyor. "Senin yanındayken tek düşünebildiğim... sana dokunmak."

Karnım yine çırpınıyor. Bacaklarımın arasındaki nokta da öyle. "O zaman dokun bana August."

Hareket etmiyor. "Çok basitmiş gibi söylüyorsun."

"Öyle değil mi?"

"Seni ellerime alırsam neler olabileceğini bilmiyorum."

Derin sesindeki vaat içimdeki her şeyi aydınlatıyor ve bacaklarımın beklentiyle titremesini önlemek için dizlerimi kilitliyorum. "Korkmuyorum."

Sözlerim bir meydan okuma gibiydi çünkü bana doğru hücum etti, elleri belime indi ve beni sıkıca kavradı. Tereddüt etmeden beni kendine çekiyor, vücutlarımız çarpışıyor ve başını kaldırıp baktığımda başının aşağı indiğini, ağzının şimdiye kadar deneyimlediğim en tatlı, en lezzetli öpücükle benimkine konduğunu görüyorum.

"Tanrım, seni özledim," diye tekrarlıyor, dudaklarıma karşı mırıldanıyor, dili yalamak için dışarı fırlıyor. "Hem de çok."

"Sadece iki gün oldu," diye hatırlatıyorum ona, ellerinin yanlarımda aldığı yol dikkatimi dağıtıyor. Dilinin emin dokunuşları.

"İki gün çok uzun." Beni inleyen dil dolu bir öpücük verdi. Beni inletiyor. Sonunda bittiğinde, şaşkınlıkla yüzüne bakıyorum, üstesinden geliyorum. "Beni özlediğini söyle."

"Çoktan yaptım." Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve beni anlamsızca öpmeden önce geri çekiliyorum. "Seni özledim, August."

Gözlerindeki rahatlama biraz şok edici. O kadar endişeli miydi?

"Sınavın nasıl geçti?"

Sorduğu için minnettarım. "İyiydim."

"Eminim harikaydın." Odanın etrafına göz gezdiriyor, bakışları hemen benimkine dönüyor. "Oda arkadaşın nerede?"

"O sınıfta." Ve bir süre dönmeyecek.

Bu gece sıcak yogaya gidiyor.

Bakışları dar yatağıma kayıyor ve orada kalıyor. "Soyunup sarılalım mı?"

"Sarılmanın söz konusu olacağından şüpheliyim." Gülüyorum ama ifadesinden son derece ciddi olduğunu görebiliyorum. "Soyunmamıza gerek yok."

"Yok mu?" Şaşırmış görünüyor.

"Henüz değil." Gülümsemem küçük ve uzanıp parmağımı kot pantolonunun kemer köprüsüne dolayarak onu daha da yakına çekiyorum. "Hadi gel."

Gitmesine izin veriyorum ve ondan uzaklaşıyorum, küçük yatağıma tırmanmadan önce yorganı geri atıyorum. August bana katılmadan önce ayakkabılarını çıkarıyor, elleri belime iniyor, beni yeniden ayarlıyor, böylece onun büyük, sıcak vücuduna yayılıyorum. Elleri kışıma yerleşiyor, beni ona daha da yaklaştırıyor ve şimdiden ereksiyon olduğunu söyleyebilirim.

"Bu yatak çok saçma," diyor daha rahat olmaya çalışırken, ben üzerine uzanırken beni itip kakıyor.

"Dev gibi olmana engel olamıyorum."

Kaşları kalkıyor ve yemin ederim tarifimden memnun görünüyor. "Benim bir dev olduğumu mu düşünüyorsun?"

Sorusunu duymazdan geliyorum. "Boyun kaç senin?"

"Altı-iki. O kadar da uzun değil." Geniş omuzlarından birini silkiyor. "Uzunsun." Yüzümü ona doğru bastırabilmek için

ve derin nefes alıp baharatlı parfümünü içime çekiyorum.

"Ve güzel kokuyorsun."

"Bunun yatağından nefret etmemle ne ilgisi var?" Ellerinden birini popomdan çekip parmaklarını saçlarıma doluyor.

"Soyunmak istemediğine emin misin?"

"Sadece birkaç soruya cevap verirsen." Yüzündeki derin çatık kaşları fark ederek boynundan çekiliyorum. Kaşları birbirine yaklaşmış ve bu kaş çatma hali hemen herkesin gözünü korkutabilir. Benim dışımda. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sana söyledim. Seni özledim."

"Önce bana mesaj atabilirdin."

"Belki de sana sürpriz yapmak istedim."

"Düşüncesiz bir tipe benzemiyorsun." Metodik biri. Bir şeyleri planlamayı ve her şeyin düzgün bir şekilde yürütüldüğünden emin olmayı sever. Tam istediği gibi.

"Söz konusu sen olduğunda, tüm normallikler beni terk ediyor. Farklı bir insan oldum." Yüz ifadesi bana bunu kafa karıştırıcı bulduğunu söylüyor.

Zavallı August. Benim sayemde hayatı biraz tersine dönüyor ve bu konuda ne yapacağını bilmiyor. Ve bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyecek olsam da, içimde bir yerlerde onun bu tepkisini yadırgayan bir şey var...

Tatmin edici. Aylarca hayatımı cehenneme çevirdi. En büyük düşmanım oldu ve en vahimi de hiçbir fikri yoktu. Yeterince unutulmaz değildim. İşte bu kadar duygusuzdu. Bir parçası hâlâ öyle. Duygusuz, kaba ve talepkâr. Tam bir züppe.

Ama şu anda yüzündeki ifadeden ve ellerinin sanki bana doyamıyormuş gibi vücudumun her yerinde dolaşmasından anladığım kadarıyla adam takıntılı. *Bana*.

Başım dönüyor.

Daha önceki tüm güvensizliklerim bir anda buharlaştı. Bu adam benim için işkence çekmiş gibi görünüyor ve ben buna bayılıyorum. Hislerimiz karşılıklı. İhtiyacım olduğu için okula odaklanmaya çalışıyordum ama o her zaman düşüncelerime sızıyordu ve

Emin değilim. Onu tekrar ne zaman gorecektim? O beni tekrar gormek ister miydi?

Gornşe gre, cevap yankılanan bir evet.

"Şaşkın grnyorsun." Gğsn okşuyorum, elim çılgınca atan kalbinin üzerinde duruyor ve bir kez daha - ona byle hissettirebilenin ben olmam düpedüz heyecan verici. Bu kadar güçlü tepki vermesi. Zavallı, akılsız adam.

Elimi kaldıramadan yakalıyor, avucunu benimkinin üzerine bastırıyor ve orada sabitliyor. "Dürüstlük m istiyorsun yoksa yalan sylememi mi?"

"Bu çılgınca bir soru August." Yalancıları sevmediğimi biliyor.

"O zaman sana dürüst olacağım. Daha nce hiçbir kadının kendini içime bu kadar derinden gmmesine izin vermemiştim. Birbirimizi uzun zamandır tanımıyoruz, bu yüzden bunun sadece... Bu itirafı yaptığmda kulağa deli gibi geleceğini biliyorum." Sessizleşiyor, beni asılı bırakıyor ve hala bir şey sylemediğinde, onu itme ihtiyacıyla üstesinden geliyorum.

"Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Ailem, birini bulduklarında her şeyin bittiğine inanıyor. Bu, asla durdurulamayacak, her şeyi tüketen, ezici bir takıntı. Annemle babamda da var. Birbirlerine olan sevgileri bunca yıl sonra bile hiç azalmadı. Babam daha on drt yaşıdayken anneme saplantılı hale gelmişti ve ben bunun her zaman korkunç olduğunu düşünmüşümdür."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa doğruyu sylyor. Bakışlarında daha nce hiç grmediğim bir parıltı var.

"Büyük, nemli aşklar beni korkutur, zellikle de tüm aileniz o kişiye bulmaktan bahsediyorsa ve sonra her şey bitiyorsa. Hayatınız biter. On drt yaşıda bağlanmak istemedim. Bu çok saçma. Hâlâ bağlanmak istemiyorum. Daha 22 yaşıdayım. Hayatımı yaşımaya daha yeni başladım ve şimdi sen geldin ve ben başka bir şey düşünemiyorum. Başka bir şey hissedemiyorum. Sadece sen varsın. Her zaman. Tam burada." Alnının kenarına vuruyor, yüzündeki umutsuzluk

Yüzü belli oluyor. "Seni o partide ilk gördüğümde beri uğraştığım bir mücadele bu. Beni tüketiyorsun, Sin. Günün her saniyesi seni düşünüyorum. Senin için endişeleniyorum ama kimse için endişelenmiyorum. Tek bir kişi için bile. Belki ailem için. Kesinlikle ailem için endişeleniyorum çünkü bir gün artık burada olmayacaklar ve ben bunu kavrayamıyorum bile... evet."

Tekrar sessizleşiyor ve ben onun güzel mavi gözlerine bakıyorum, bu kadar savunmasız olması hoşuma gidiyor. Ne kadar açık, dürüst ve inanılmaz derecede ham. Bağlanmaya hazır olmadığını söylemesi beni rahatsız bile etmiyor. Ben de bağlanmak istemiyorum. Ama...

August Lancaster beni de tüketti. Yıllar önce yolum onunla kesiştiğinden beri. Ondan nefret ettim. Ama aynı zamanda gizliden gizliye... ona takıntılıydım? Evet, kesinlikle öyleydim. Belki de aramızda bir tür bağ vardı ve ikimiz de bunun farkında değildik. Bu mümkün olabilir mi? O zamanlar beni tanımıyor ya da umursamıyordu bile. Varlığımı bile unutmuştu. Ya da en azından öyle iddia ediyor.

Onun için bu kadar unutulabilir olduğum için gücenmeliydim ama aramızdaki bağ inkâr edemem. Kimyamızı. Bu nüfuzlu, zengin adamın bana aşık olduğunu bilmenin verdiği güç.

Ben.

"Hayatımda berbat olan pek çok şey yaptım ve bunun için asla özür dilemedim. Özür dilemek benim için kolay değil çünkü nadiren herhangi bir şey için özür dilerim. Ne yapıyorsam onu yapıyorum ve yoluma devam ediyorum. Duygularını incittim mi? Özür dilerim. Seni becerdikten hemen sonra adını unuttum mu? Kesinlikle."

Benim hakkımda konuşmadığını bilsem de, sözleri biraz canımı yakıyor.

"Hayatını cehenneme çevirdikten sonra seni tamamen unuttum ve Sin, bu beni derinden yaralıyor. Kendimi berbat bir insan gibi hissettiriyor."

"Sen korkunç bir insansın," diye hatırlatıyorum ona.

Yüzünü buruşturuyor. "Senin hayatımda olman sürekli bir hatırlatma olacak. Sana o kadar kötü davrandım ve seni hafızamdan sildim ki, kalbim dayanmıyor."

Yanağına dokunuyorum, parmaklarımla kirli sakallı teninde gezinmesine izin veriyorum ve avucuma doğru eğiliyor, gözleri kısa süreliğine kapanıyor. Onları açtığında, orada parıldayan samimiyeti görüyorum ve nefesimi kesiyor.

"Sana o zamanlar nasıl davrandığım için özür dilerim ve yaptığım şeyin affedilemez olduğunu biliyorum ama Sinclair, beni affetmen için sana yalvarıyorum." Sesi sertti ve boğazını temizledi. "Lütfen."

Chapter Forty-Four

AUGUST

S Konuşmamı bitirdiğim anda elini yüzümden çekti ve ben bunu kötüye işaret olarak algıladım. Hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım. Aslına bakarsanız, ben hiç gerilmem. Asla.

Ta ki bu kızı bulduğum ana kadar. Hayatımın çok önemli bir parçası haline gelen bu kadın. Bilmiyorum. anlamak benim duygular için Onu, ama Ben Deniyorum. Ondan kaçmak yerine, ondan kaçmak,

Ona geliyorum ve kendimi çıplak bırakıyorum.

Kırılганlık çoğu erkek için kolay değildir, ama özellikle Lancaster erkekleri için. Ben kimsenin hassas biri olarak tanımlayacağı biri değilim. Açıkçası, duygusuz bir piçim ve böyle algılanmayı her zaman sorun etmedim. Ta ki ona gelene kadar.

Sinclair.

Şu ana kadar karıncalanma *ve iğnelenme* deyimini hiç anlamamıştım. Cevap vermesi uzadıkça derim karıncalanıyor, batıyor ve başım dönüyor. Hayır diyebileceği ihtimali aklımın ucundan bile geçmedi, ama diyebilir. Ona havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var, ama onun bana ihtiyacı var mı? Beni istiyor mu, yoksa geçmişte ona yaptığım muamele görmezden gelinemeyecek kadar büyük mü?

Henüz beni yatağından atmadı, bu yüzden bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

Derin bir nefes aldığında, göğsünün benimkine doğru yükseldiğini hissedebiliyorum. Her küçük hareketine uyum sağlıyorum. Nefes alma şekline. Ne sıklıkla göz kırptığını. Dili dışarı çıkıyor, ucu üst dudağının ortasına değiyor ve artık dayanamıyorum. Muhtemelen her şeyi mahvedebilecek, çok riskli bir şey söylemek üzereyim ama önce o konuşuyor.

Tanrı'ya şükür.

"Seni affediyorum," diye mırıldanıyor, göz kapakları kalkıyor ve parlak altın rengi bakışlarını ortaya çıkarıyor. Hatta gülümsüyor, vücudu değişiyor. Ağzı benimkiyle aynı hizaya gelene kadar yükseliyor. "Seni bir süre önce affettim, sadece henüz yüksek sesle söylememiştim."

"Teşekkür ederim." Onu kendime bastırıyorum, yüzümü mis kokulu boynuna gömüyorum, gözlerim o kadar sıkı kapalı ki acıyor. "Teşekkür ederim."

Kollarını bana doluyor, elleri başımın arkasındaki saçlara kayıyor ve ona bakmak için başımı kaldırdığımda ağızlarımız buluşuyor. Tatlı bir öpüşmeyle birbirimizin içinde eriyoruz, öyle kalmaya çalışıyorum ama bu çok zor. Tadı çok lezzetli ve dillerimiz buluştuğunda, işte o kadar. Göğsümün derinliklerinden bir inilti geliyor, öpücük tatlı bir seksilikten bir anda pisliğe dönüşüyor. Onu tüketmek istiyorum ve yapıyorum, dilimi ağzına sokuyorum, araştırıyorum. Ellerim dolaşüyor, tişörtünün eteklerini topluyor, çıplak tenine dokunmak için can atıyorum. Sıcak ve pürüzsüz ve tişörtünden kurtulmama yardım ediyor, başının üzerinden yere atıyor.

Ellerim kalçalarında, onu pozisyonuna getiriyorum, böylece o benim üstümde oturuyor ve ben de yatağa sırt üstü uzanıyorum, gözlerimi açtığımda onun beni izlediğini görüyorum. Bakışlarım göğsüne, soluk pembe dantelle kaplı mükemmel göğüslerine düşüyor ve meme uçlarının ince kumaşa doğru gerildiğini görebiliyorum. Ağzım sulanıyor ve ellerimi belinde gezdirip göğüslerini avuçluyor, başparmaklarımı meme uçlarına sürüyorum. Ellerime doğru eğildi, başı geriye düştü, boynunun uzunluğunu ortaya çıkardı ve ben de yukarı kaldırdım. Bir yol yalıyorum

Boynunun omzuyla birleştiği noktayı ısırarak boğazına doğru ilerliyor ve nefes almasını sağlıyor.

Etrafında uzanarak, sutyenini açana kadar kopçasıyla uğraşıyorum ve o da sutyenini çıkarıp yere atıyor, böylece tişörtünün üstüne düşüyor. Saniyeler içinde ağızım teninde, önce bir meme ucunu, sonra diğerini yalayıp emiyorum. Beni kendine çekiyor, ağızımla ekstra sert çektiğimde inliyor ve onu ne kadar çok yemek istediğimi bilip bilmediğini merak ediyorum. Doyamıyorum.

Ona olan ihtiyacım o kadar güçlü ki, Tanrı aşkına bunu onun yurt odasındaki ikiz yatağında yapmak istiyorum. Yurt odalarında kızlarla yatmam. Rastgele olanları bile. Sinclair için mi? Bir istisna yapacağım.

"Oda arkadaşının yakında dönmeyeceğinden emin misin?" Göğüs ucundan kaldırıp ona bakıyorum. Yanakları pembe ve gözleri puslu. Şehvetle dolup taşmış görünüyor ve Tanrım, şu anda onun bir fotoğrafını çekip bu anı, bu duyguyu sonsuza dek yakalamak isterdim. Ama telefonuma uzanmak anı mahvedecek.

Bunu riske atmayacağım.

Tişörtümü çekiştiriyor ve ben de hızla kaldırıp çıkarıyorum. İnce bir pantolon giyiyor ve sıcak amını ereksiyonuma bastırarak beni aklımdan çıkarıyor. Kıyafetlerimizden kurtulmak ve onu anlamsızca becermek istiyorum, ama aynı zamanda anı uzatmak da istiyorum. Uzatmak. Uzun sürsün çünkü kısıtlı zamanımız varmış gibi geliyor. Bunun nedeni ev arkadaşının her an dönebilecek olması mı yoksa benim başka bir şey için endişelenmem mi? Onu kaybetme ihtimalim gibi mi?

Bilmiyorum. Ve bunu düşünmek de istemiyorum.

Düşüncelerimi bastırmak için ağızımı onunkiyle birleştiriyorum, ellerim kalçalarında, böylece onu sikime doğru kaydırabiliyorum. Bana sürtünüyor, şehvetten aklımı başımdan alıyor ve bunu daha fazla sürdüremeyeceğimden endişeleniyorum. Hiç kontrolü olmayan lanet bir çocuk gibi patlayacağım ama bu mantıklı. Sin söz konusu olduğunda, ben bir enkazım.

Ellerimi k lotunun içine sokmak üzereyken kapı çalındı. Belli belirsiz. Sessizdi. Otuz dakika önce kapısına vurdu um gibi değil. İkimiz de  p   menin ortasında duruyoruz, birbirimize nefes veriyoruz, kapının diğer tarafındaki kişinin gitmesini beklerken sessiziz.

Kapı bir kez daha çalınıyor ve her kim olursa olsun buradan defolup gitmesini söylemeye hazır bir şekilde öfkeli bir nefes veriyorum ama Sinclair elini a zımın üzerine koyarak beni susturuyor.

"Gidecekler," diye fısıldıyor, iri gözlü bakışları benimkilerle bulu uyor ve ben seslenmekten kaçınarak başımı sallıyorum. Bana dokunu unun tadını çıkarırken bu anı mahvetmek istemiyorum.

"Sinclair? İçeride misin?"

Lanet olsun, bu sesi nerede görsem tanırım. Bu Tim. O pisli in onu görmeye gittiğini biliyordum. Bu yüzden tereddüt etmedim ve ondan önce geldim. Tanrıya    r.

Sinclair'ın yüzündeki panik ifadesi bana onun da sesini tanıdığını ve bununla nasıl ba a çıkacağını bilemedi ini söylüyor. Yava  a elini yüzümden çekiyorum ve fısıldamadan önce avucuna bir öpücük bırakıyorum, "İzin ver bununla ben ilgileneyim."

Tek kelime etmeden ba ını sallıyor ve onu kuca ımdan alıp yataktan inerken kendime kontrolü elimde tutmam gerektiğini hatırlatıyorum.  fkeden deliye dönüp ona saldıramam. Onun bir aptal olduğunu d   nmeme ve Sinclair'le bir  ansı olduğuna inanmasından nefret etmeme rağmen, o da bir kardeşlik  yesi ve kurallar var. Özellikle de ben dernek başkanı olduğum için.

Tanrım, ke  e bu sorumluluğu hiç almasaydım ama olan oldu. Bu lanet kapıyı a tı ımda onurlu bir lider gibi davranmalıyım.

Yava  a kilidi çevirip kapıyı açıyorum ve Tim'in yüzünde umutlu bir ifadeyle orada durduğunu görmek için etrafına bakıyorum. Beni gördüğü anda tüm umutlar sönüyor ve ben

Kapıyı daha da açıp üstsüz olduğumu görmesini sağladım. Saçlarım darmadağın ve Sin'le sevişmiş gibi göründüğümü garanti edebilirim.

"Hey, Tim." Sesim yumuşak çünkü kazanmak iyi hissettiriyor. "N'aber?"

"Uh." Ellerini ceplerine soktu ve ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Sinclair'i arıyordum."

"Şu anda konuşamaz." Gülümsüyorum, acaba sikimin kotumun önünü zorladığını görebiliyor mu diye merak ediyorum. Bakarsa görebileceğinden eminim. "Biraz dalgın. Ve düzgün giyinmemiş."

"Evet. Tamam. Tamam. Anladım." Tim ellerini ceplerinden çıkardı ve kollarını tamamen yenilmiş bir halde yanlarına bıraktı. "Sanırım sen kazandın."

"Sanırım öyle." Ona bir manyak gibi sırtıyorum ve kapının kapanmasına izin veriyorum, ruhuma kadar hissettiğim bir sonlulukla çarpmasının tadını çıkarıyorum. O küçük pislik benim olan şeyden uzak dursa iyi olur.

Döndüğümde Sin'i yatağında oturmuş, yorganı çenesine kadar çekmiş, gözleri kocaman olmuş halde buluyorum. "Ona ne söyledin?"

"Ona buradan defolup gitmesini söyledim." Bu sefer gerçekten sırtıyorum ve kotumun önünü açıp saniyeler içinde kurtuluyorum. Ona yatakta yeniden katılıyorum ve onu kendime doğru çekip altına gelecek şekilde ters çeviriyorum. "Şimdi nerede kalmıştık?"

Bana doğru eğiliyor, göz kapakları yarıya iniyor ve her santimiyle seksi bir siren gibi görünüyor. "Lütfen bana unuttuğunu söyleme."

"Sanki yapabilirmişim gibi," diye mırıldandım. Ona saldırmadan hemen önce.

Chapter Forty-Five

SINCLAIR

S August nasıl olduysa eşofman altımı ve külotumu saniyeler içinde çıkarıp beni altında çıplak bırakıyor. Üzerinde hâlâ boxer külotu vardı ve aleti ve her fırsatta onu bana doğru itiyor, beni öperken aklımı başımdan alıyor. Beni yutuyor.

Birbirimize açız ve az önce yaptığımız ciddi konuşmayı suçluyorum. Nasıl özür dilediğini ve hatasını kabul ettiğini, ki bunun onun için kolay b i r şey olduğunu sanmıyorum. Ama bunu benim için yaptı.

August benim için çok şey yapıyor, fark ediyorum. Tim'e gitmesini söylemek gibi. Umutlu bir Tim'le uğraşmaktan çok yoruldum ve ona karşı kaba davranmak benim için çok zor. Yanlış bir şey yapmadı ama çok ısrarcı. Vazgeçmiyor. Ondan bu şekilde hoşlanmamak elimde değil.

Belki sonunda Tim ipucunu anlar.

August'un ellerinde kendimi kaybediyorum. Ağzında. Aletin sırlıslık olmuş amıma yaptığı baskı. Boxer külotumu çıkarmak istiyorum, tensel teması hissetmek için çaresizim ve bel bandına uzandığımda hareketlerinde duraklıyor, bana bakmak için ağzını benimkinden çekiyor.

"Prezervatif getirmedi."

Hayal kırıklığına uğradım. "Bende hiç yok."

"Oda arkadaşın biraz alır mıydı?" Elise'in yatağına bakar.

"Belki mi?" Onu biraz itiyorum ve yataktan kalkabilmem için yan dönüyor. Etrafıma bakıyorum, saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum ve onları nerede sakladığını bulmaya çalışıyorum. Komodini yok, onun yerine mini buzdolabını kullanıyoruz ve çekmecelerini karıştırmak istemiyorum. Bu mahremiyetin ihlali gibi bir şey. "Bilmiyorum."

August'a bakmak için dönüyorum, odamın ortasında cırılçıplak durmama rağmen bir an için manzaraya hayran kalıyorum. Yorganı beline dolamış, ben de yontulmuş göğsünün ihtişamına bakıyorum. "Spor yapıyor musun?" Aptal gibi geveliyorum ama yüzüne yayılan içten gülümseme sayesinde hafifçe utanıyorum.

"Şey...evet. Spor yapmıyorum ama Cyrus ile spor salonuna gidiyorum."

"O senin en iyi arkadaşın mı?"

"Tek arkadaşlarımdan biri." Sırtışı kaybolur. "Neden Cyrus hakkında konuşuyoruz? Kaldır kışını da buraya gel."

Yorganı ters çeviriyor ve yatağı okşuyor. Tereddüt ederek odamın ortasında durmaya devam ediyorum, Hem ona gitmek için can atıyor hem de bu adımı atmak konusunda isteksiz. Bu bir bağıllık gibi geliyor ve aynı zamanda belli belirsiz tehlikeli de hissettiriyor. O benimle seks yapmak istiyor, ben de onunla seks yapmak istiyorum ama prezervatifimiz yok ve herhangi bir doğum kontrol yöntemi kullanmıyorum. Bu riskli.

Küçük bir parçam onu geri çevirmek istiyor ama daha büyük, daha açgözlü parçam onunla yatağa dönmek ve neler olacağını görmek istiyor.

Açgözlü tarafım kazanıyor ve onunla birlikte yatağa giriyorum, beni altına almasına izin veriyorum, ağzı bir kez daha benimkini buluyor. Beni öpüş şekli bir uyuşturucu gibi, beni altına çekiyor, tüm tutarlı düşüncelerimi kaybetmeme neden oluyor ve içinde boğuluyorum

Bir an için onu düşündüm, ancak parmakları kalçalarımın arasından kayarak beni nazikçe okşadığında tekrar yüzeye çıktı.

"Her zamanki gibi çok ıslak," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, iki parmağını kolaylıkla içime soktuğunda ondan memnun bir homurtu geliyor. "Ve çok sıkı. O lezzetli küçük amını sikmek için can atıyorum, Sin."

Sözleri beni ürpertiyor. Amcık kelimesini kullanmasına bayılıyorum, bu da benim berbat olduğum anlamına geliyor. Bundan eminim.

"O zaman yap." Davetim karşısında sesim hafifçe titriyor ve umarım bu seçimimden pişman olmam.

Gözlerimin içine bakmak için hafifçe geri çekiliyor, ifadesi ölümcül derecede ciddi. "Emin misin?"

Başımı sallıyorum, içimi kaplayan korkuyu saklamaya çalışıyorum. Bir kez böyle yaptıktan sonra duramayacağımızdan endişeleniyorum. Çok iyi, çok doğru hissettirecek.

"Boşalmadan önce çekeceğim." Beni altına alıyor, bir elinin üzerinde yükselirken beni yerine çekiyor, avuç içi yastığıma dayanıyor, diğer eli sikinin tabanını sarıyor ve kendini içime sokuyor. "Oh, lanet olsun, böyle çok iyi hissediyorsun."

Yavaşça daha da içeri itiyor ve ben gözlerimi kapatıp buna hazır oluyorum. Hafta sonu yaptıklarımızdan dolayı hâlâ sert ve biraz da ağrılıyım. Vücudum ona kolayca uyum sağlıyor ve içime gömüldüğünde, tuttuğumu bilmediğim nefesi bırakıyorum ve onu daha da derine gönderiyorum.

"Kendimi kontrol altında tutmak zor olacak." Dişlerini sıkarken bunu bana ve kendisine bir uyarı gibi söylüyor. "Çok ateşli ve sıkısın."

Kendimi yeniden ayarlıyorum, bacaklarımı kalçalarının etrafına sarıyorum ve onu daha da derine gönderiyorum ve bunu yapan şey bu. İçime pompalamaya başlıyor, neredeyse her çekilişinde inlememe neden olan sabit bir giriş ve çıkış. Aletin bedenimde sürüklenişi, tekrar içeri dalmadan önceki duraklaması çok lezzetli. Ona karşı sallanıyorum, kalçalarımı eğiyorum, ikimizin de sert nefes almasını sağlayan mükemmel bir ritimle onunla birlikte hareket ediyorum. Terliyorum. tokat of our bodies

Bağlanmak odayı dolduruyor ve ona tutunuyorum, başını eğip ağzını ağızıma dayadığında inliyorum.

Beni böyle öptüğünde zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Beni böyle sikerken. Elini bedenlerimizin arasından geçirip klitorisime dokunduğunda nefesim kesiliyor, o ana kadar yaklaştığımı fark etmemiştim. Klitorisimi okşuyor ve okşuyor, ben inleyen, inleyen bir karmaşa olana kadar ona karşı küçük daireler bastırıyor, beni süpüren orgazmın üstesinden geliyor. İçime daha hızlı ve daha hızlı giriyor, parmakları hala sihirlerini yapıyor ve eli benden uzaklaştığında ve bir inilti ile çekildiğinde başka bir nefes beni terk ediyor.

İlk meni sıçraması karnıma çarpıyor ve gözlerimi açtığımda onu yumruğuyla sikini sallarken buluyorum, gözleri kapalı, orgazmıyla zorlanırken vücudundaki her kas belirgin bir şekilde öne çıkıyor. Karnıma daha fazla meni sıçrıyor ve ben tam bir hayranlık içinde onu izliyorum, kendi vücudum bana yaptıklarının etkisiyle kabarıyor.

İşini bitirdiğinde nihayet gözlerini açıyor ve gözlerini kırıştıtarak bana odaklanıyor. Orada memnun bir kedi gibi uzanıyorum, vücudumu geriyorum, menisinin tenimde aktığını hissediyorum, ama umursamıyorum.

Hoşuma gitti.

"Ortalığı batırdım." Bakışlarını benimkilere kaldırmadan önce karnıma bakıyor. "Sana bir keresinde ortalığı dağıttığını söylemiştim ve seni odamdan atmaya çalışmıştım."

"Hatırlıyorum." Sıcak, kalın meniye dokunuyorum, onunla tenimde tembel daireler çiziyorum. "Sen en kötüsüsün."

"Hâlâ öyle mi düşünüyorsun?" Kaşlarını çattı. Başımı sallıyorum. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Bana hakaret edersen cezalandırılırsın, biliyorsun." Ses tonu, amımın beklentiyle kenetlenmesine neden olan bir uyarı.

Ağustos'u özlüyorum. Ne kadar çarpık değil mi? Ama ben özlüyorum. Bana karşı tatlı ve nazik olduğunda hoşuma gidiyor ama bana karşı kötü davrandığında kesinlikle bayılıyorum.

Bu berbat durumda olduğum anlamına mı geliyor? Belki de öyle. "Cezam ne?"

"Kıçına şaplak atmalıyım." Tereddüt ediyor ve gözlerine baktığımda orada şeytani bir parıltının oluştuğunu görüyorum. "Ve parmakla."

Kalçalarımı kaldırarak onu üzerimden atmaya çalışıyorum ve o da isteyerek yatağın üzerinden yuvarlanıp odaya bakıyor. "Burada havlun var mı?"

Masamın diğer tarafındaki plastik çamaşır sepetinde duran havlu yığını gösteriyorum. "Daha yeni çamaşır yıkadım."

Birini alıp yatağın yanına geliyor ve yanında duruyor. Havluyu karnımın üzerine bırakıyor. "Kendini temizle."

Onun talepkâr ses tonu beni hızla hareket ettiriyor, havluyu yere atmadan önce karnımda kalan meniyi siliyorum.

"Yuvarlan," diye emrediyor ve dediğini yapıyorum, kendimi yeniden düzenliyorum, böylece karnımın üzerine düşüyorum, kıçımı ona sallıyorum, söz verdiği gibi yapması için sabırsızlanıyorum.

August yatağa tırmanıyor ve sırtını yatağımın dayandığı duvara yaslıyor. "Bunu bu kadar çok isteyen kızları cezalandırmam." Parmaklarını kıçımın yanaklarında ileri geri gezdirip beni gıdıklarken ve kıkırdamama neden olurken gülümsemesi kendini beğenmiş. "Cidden, Sin. Bu konuda çok mutlusun."

"İstiyorum." Kalçalarımı kaldırıyorum, popom yükseliyor ve elini aşağıya kaydırıyor, parmakları sırlıslıkla amıma kolaylıkla kayıyor. Alaycı bir şekilde içeri ve dışarı ittiğinde bir inilti beni terk ediyor, iç duvarlarım parmaklarının etrafını kavramaya ve onu orada tutmaya çalışıyor. "Lütfen, August."

"Madem bu kadar nazikçe sordun." Parmaklarını amımın içinden çıkarıyor ve büzüşmüş deliğimi zar zor sıyrarak yukarı doğru sürüklüyor. Bu his karşısında bir nefes çekiyorum ve daha iyi erişebilmesi için kalçalarımı daha geniş açıyorum.

Tek parmağıyla yukarı aşağı çatlağını okşuyor. Yavaş ve kolay ve beni ürpertiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve yatağın içinde eriyorum, dokunuşunun tadını çıkarıyorum, parmağını içeri sokmaya çalıştığında hemen geriliyorum.

"Rahatla," diye mırıldanıyor, parmağı hareketsizleşiyor. "Hadi bebeğim. Bunu kaldırabilirsin."

Derin nefes alarak kaslarımın gevşemesini istiyorum, hala hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Parmağını daha da ileriye götürüyor, ta ki parmak boğumuna kadar ve ben acının sızısıyla haykırıyorum.

"Kıpırdama," diyor, parmağını içimde tutarken bir şekilde manevra yapıyor, böylece açılmış kalçalarımın arasına uzanıyor, ağzı tam amımın üzerine iniyor.

Farklı bir nedenle haykırıyorum, dili hassas etimin üzerinde gezinerek beni titretiyor. Hiçbir noktayı atlamıyor, parmağını daha derine sokup hareket ettirmeye başladığında beni iyice yalıyor. Yüzümü yatağa bastırıyorum, yaptığı şeyden dolayı içimde küçük bir utanç sarmalı oluşuyor. Ne kadar iyi hissettiriyor.

Ne kadar sevdiğimi.

Klitorisime ulaşamıyor ama önemli değil. Bana yaptığı yasak şey yüzünden dakikalar içinde boşalıyorum. O da vazgeçmiyor, yüzü sürekli bana dönük, parmağı hala göt deliğime gömülü, ben neredeyse ağlayıp durması için yalvarana kadar diliyle beni beceriyor.

Sonunda yataktan sürünerek kalktı, çırılçıplak bir şekilde yurt odamın ortasında duruyordu ve siki kalkmış, yeniden kalkmaya hazırdı. "Tam bir felaketim. Ellerimi yıkamam lazım."

Tekrar kıkırdamaya başlıyorum ve tavana bakabilmek için sırt üstü dönüyorum. "Banyo koridorun sonunda."

"Bu ne lan, yurt binalarından nefret ediyorum." Kot pantolonunu giyiyor ve hiç umursamadan o d a m d a n çıkıp gidiyor. Yurttaki bazı insanların ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum.

Gömleksiz August Lancaster koridorda ilerlerken binadakiler çok istediği tuvalete ulaşamadığını düşünüyor. Ve anahtarı da yoktur.

Kıyafetlerimi tekrar üzerime geçirip ayakkabılarımı giyiyorum, sütyenimi ya da külotumu giymeye üşeniyorum ki kapı açılıyor ve -Ah Tanrım- Elise odaya giriyor. Beni görünce hemen duruyor, sırt çantasını yere atıyor ve havayı kokluyor.

"Burası seks kokuyor," diyor, daralmış bakışlarını üzerimde gezdirerek. "Ve sen de yeni sevişmiş gibi görünüyorsun."

Yüzüm ısınıyor ve omuz silkiyorum. "Gitmem gerek."

Kapı hızla çalınıyor ve oda arkadaşım en yakında olduğu için gidip kapıyı açıyor. August içeri giriyor, hâlâ gömleksiz, karşısında ağzı açık duran Elise'i görünce iki kere bakıyor. "Oh, kahretsin. Ne zaman döndün?"

"Az önce Sinclair'e çakıyor muydun?" diye soruyor ellerini kalçalarına dayayarak.

Yüzüm kıpkırmızı olmalı.

"Aslına bakarsan, öyleydin." Bana doymak bilmeyen amımı titreten bir sırıtma gönderiyor. Ciddi bir sorunum var. Belki de ben bir seks bağımlısıyım?

Daha çok Ağustos bağımlısı gibi.

Elise konuşmıyor. Onun doğru cevap vermesini beklediğini sanmıyorum.

"Biz gidiyoruz." Bakışlarını bana çevirdi. "Hadi, Sin. Evime geri dönelim."

Elise'e çaresiz bir bakış atarak telefonumu alıyorum ve August elimden tutarak beni odamdan dışarı sürüklüyor. Bu tam olarak doğru değil.

Kendi isteğimle gidiyorum çünkü tabii ki gidiyorum.

Chapter Forty-Six

SINCLAIR

Kasım ayındayız ve Ağustos bombayı patlattığında kesintisiz seks festivalimizin yaklaşık üç haftasındayız.

"Benimle eve gelmeni istiyorum." Ses tonu da beden dili gibi rahat, ama bakışlarını benden uzaklaştırmadan hemen önce bakışlarında yabancı bir şeyin titreştiğini görüyorum.

Sinirli gibi görünüyordu. Gergin gibi. Bu harika. Şimdi ben de endişeliyim.

Kardeşlik evindeki odasında yataktayız. Buraya gelmekten nefret ediyorum ama kendi odası olduğu için mahremiyet garanti altında ve kampüsün her yerinde sürekli takılamıyoruz, gerçi takıldık da. Kütüphanedeki çalışma odalarından birinde. Bilim binasındaki kullanılmayan bir sınıfta. August oldukça yaratıcı ve beni istediği zaman istiyor. Hayır cevabını kabul etmiyor, ben de ona pek hayır demiyorum.

Son zamanlarda ona hayır kelimesini kullandım mı? Sanmıyorum. Bana nerede buluşacağımızı söylüyor ve ben de buluşuyorum. Kıyafetlerimi çıkarmamı söylüyor, ben de çıkarıyorum. Beni hamile bırakmamak için doğum kontrolü yaptırmamı istiyor, ben de kendi isteğimle kampüsteki kliniğe gidiyorum. İstedğim son şey bir bebek. Şu anda tek istediğim onları yapma pratiği yapmak. August ile. Her zaman.

"Ne dediğimi duydun mu?" Derin sesi seks dolu düşüncelerime karışıyor ve önce kafam karışarak ona göz kırpiyorum.

Sonra ne dediğini hatırladım.

Benimle eve gelmeni istiyorum.

Hassiktir. Bu ciddi bir şeye benziyor.

"Eve gelmek mi?" Onun sözlerini tekrarladığım için aptal gibi konuşuyorum ama daha fazla açıklığa ihtiyacım var. "New York'taki dairene mi?"

Ben de bunu kastettiğini umuyorum.

Yavaşça başını sallar. "Ailemle vakit geçirmeni istiyorum. Babamla tanış."

Sertçe yutkunuyorum, kelimeleri bulamıyorum. Bu çok önemli. Önemli. Lancaster ailesi hakkında artık August'un bana açıkladığı gibi anında gerçek aşka inandıklarını bilecek kadar çok şey biliyorum. Beni ailesiyle tanıştırmak istiyorsa? Sanırım bu onun...ne olduğu anlamına geliyor?

Bana aşık mı oluyorsun?

Hayır, hayır.

Beynimin içindeki küçük ses *çığlık* atıyor, *evet, sürtük!*
Gözlerini aç!

O küçük sesin canı cehenneme.

"Um...ne zaman?" Sesim titriyor ve bu kadar açık olduğum için kendimden nefret ediyorum.

"Bu hafta sonu."

Gözlerinin içine bakabilmek için yatakta doğruluyorum. Karanlık olabilir ama onu hâlâ görebiliyorum. "Ağustos. Bugün Perşembe."

"Yani?"

"Perşembe gecesi," diye vurguluyorum çıplak omzumu kaşıyarak. Evet, çıplağım ve evet, az önce seks yaptık ve her zamanki gibi harikaydı. "Ne zaman ayrılmak istiyorsun?"

"Yarın sabah. Senin dersin yok, benim de yok ve yeterince erken çıkarsak trafiği atlatabiliriz," diye açıklıyor, sesi tamamen mantıklı geliyordu.

Diğer yandan ben mi? Yarın onun kahrolası ailesiyle tanışmak için yola çıkma düşüncesi beni tamamen mantıksız hissettiriyor. "Hazırlanmam için bana yeterince zaman vermedin."

"Hazırlanacak ne var ki? Giysilerinizi ve ihtiyaç duyduğunuz her şeyi yanınıza alın ve yola çıkalım."

"Oraya nasıl gideceğiz?"

"Benim arabamla."

"Burada araban mı var?" Hiçbir fikrim yoktu.

"Yakın zamanda değil. Ama yeni arabamı Pazartesi gecesi teslim aldım." Gülümsüyor. Karanlıkta dişlerinin parladığına yemin edebilirim. "Teslim edildi ve her şey yapıldı. Yeni bir Porsche'ye terfi ettim."

Aman Tanrım. Babam bunu eline geçirmeye bayılırdı, eminim. "Bana bundan bahsetmemiştin."

"Bunun bir sürpriz olmasını istedim."

"Araban mı? Yoksa ailenle buluşmam için onlara mı gideceksin?"

"İkisi de." Ayağa kalkıyor ve beni tutuyor, böylece kucağına oturmaktan başka çarem kalmıyor. "Seni çok sevecekler."

"Belki," diye geçiştiriyorum, sinirlerim içimi kemiriyor. Ya kabul etmezlerse? Ya onaylamazlarsa? Ben Jock Rot'un mucidinin kızıyım. Bu hiç de prestijli bir şey değil. Ve bu Lancaster'lar genellikle aynı seviyede olan insanlarla eşleşirler ve ben onların seviyesine yakın bile değilim.

"Öyle. Annem zaten biliyor." Bunu o kadar kesin bir şekilde söylüyor ki, ona inanmaktan kendimi alamıyorum. Kollarını belime doluyor ve beni daha da yaklaştırıyor, böylece artık kalkmış olan aletin tam üstüne oturuyorum. "Neden endişeli görünüyorsun?"

"Ben... benim." Parmaklarımı çıplak göğsüme dokunduruyorum ve bakışları o noktaya, çıplak göğüslerime kayıyor. "Ve sen-" Göğsünün ortasına dokunuyorum. "Sen."

"Bu da ne demek şimdi?"

O sesler kırılgan ve bu sevimli. Bu gerçekten . Ne yazık ki anlamıyor.

"Babam sporcu kaşını kremi icat etti. Ailen-"

"Annemin annesinin babamın... babasıyla ilişkisi olmasına rağmen aşık oldum." Yüzünü buruşturuyor. "Karmaşık bir hikaye."

Çenem düştü. "Bunu sen uydurdun."

"Hayır, yapmadım." Başını eğiyor, ağzı boynumda, tenimde sıcak öpücüklerden oluşan bir iz bırakıyor. "Ölmüş büyükannem annemi hor görürdü. Kocasının ilişki yaşadığı kadını temsil ettiği için ondan nefret ederdi. Benim ailem berbat durumda. Tıpkı seninki gibi."

Gözlerimi kapatıyorum, eli göğsüme yerleşip nazikçe sıktığında nefesimi içime çekiyorum. "Ama zenginler."

"Seninkiler de öyle."

"Eski para yeni paradan daha iyidir." Göğüs ucumu okşayıp onunla oynaması beni titretiyor.

"Eski para yenisinden farklıdır. Daha iyi olması gerekmez." Elini göğsümden çekip çenemi kavırıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Benimle eve gel. Seni tanımları için ölüyorum."

"Neden? Bu bir çeşit numara mı?"

Sinirli bir ses çıkarıyor ve yüzümü hafifçe sallıyor. "Bu konuda ciddi olduğumu söylediğimde bana inanman için ne yapmam gerekiyor? Senin hakkında."

Gözlerimi kırıştırarak ona bakıyorum. Nedenini bilmediğim bir şekilde boğazım düğümleniyor. Bana olan sonsuz aşkını ilan etmiş değil ama buna çok yakın. August'un duygularla arası pek iyi değildir, benim de öyle, bu da bizi oldukça iyi bir çift yapıyor. Ama her ne sebeple olursa olsun, işe yarıyor. Onu önemsiyorum.

Ona aşık oluyorum ve bu korkutucu.

"Seni annemle tanıştırmak istiyorum." Eğilip beni öpüyor, konuşmaya devam ederken dudakları hâlâ benimkilerin üzerinde. "Babamla. Erkek kardeşim, kız kardeşim ve evli olabileceği o beceriksiz salak. Oh ve canavar bebekleri."

"Iris'i tanıyorum. Annenle de tanıştım." Çok kısa bir süre ve nasıl tanıştığımızı hatırlamak bile hala utanç verici.

"Aynen öyle." Beni tekrar öpüyor. "Annem ve kız kardeşimle yakınlaşmanı istiyorum. Canavar bebeğe ve babama da. İçimizdeki en büyük canavar o, ama seni seveceğini biliyorum."

Babasına canavar demesi beni dehşete düşürdü. "Ya beni sevmezse?"

August beni tekrar öpüyor, dili hafifçe yalamak için dışarı fırlıyor. Tam ağzımın ortasına. "Eğer senden hoşlanmıyorsa, siktir et gitsin. Annesi için de böyle demişti. Anlayacaktır."

Bundan çok şüpheliyim ama onunla tartışmaya zahmet etmiyorum. "Tamam."

Gözlerimin içine bakabilmek için hafifçe uzaklaşıyor ve bakışlarımız buluştuğunda, onunki o kadar büyük bir mutlulukla dolu ki kalbim göğsümden fırlamakla tehdit ediyor. "Benimle eve gelecek misin?"

Başımı sallıyorum, sesinin bu kadar coşkulu çıkmasına şaşırıyorum. August ikimizin çıplak ve birbirimize bağlı simitler gibi sarılmış olmamızı içermediği sürece hiçbir şeyden heyecan duymaz. "Evet. Eğlenceli olacak."

"Öyle olacak." Beni bir kez daha öpüyor. "Ailene benden bahsettin, değil mi?"

Donup kalıyorum ve o da bunu hissediyor, arkasına yaslanıp bir kez daha gözlerimin içine bakıyor. "Um..."

"Günah." Sesi sert ve ben utanarak başımı eğiyorum. "Onlara benden bahset."

"Anneme söyledim. Sayılır." Ve bu çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. August'un adını andıktan sonra beni taciz etmeye devam etti, sürekli aramızda ciddi bir şey olup olmadığını sordu ama ben ya mesajlarını görmezden geldim ya da sorularından kaçtım. Sonunda sormayı bıraktı ve o zamandan beri ondan bahsetmedim.

"Peki ya baban?"

Başımı sallıyorum, içimden taşmak isteyen aşağılanmayla savaşıyorum. Babam biriyle çıktığını öğrendiğinde

Lancaster, çekilmez biri olacak. Bildiğim kadarıyla August'u tamamen uzaklaştırabilir.

Bunu riske atmak istemiyorum.

"Onları akşam yemeğine davet etmeliyiz."

Bakışlarımı onunkilere dikiyorum. "Ne? Hayır. İmkânı yok. Kulağa kâbus gibi geliyor."

"Bu anı eninde sonunda atlatmak zorundayız, öyle değil mi? Ailelerimiz bir araya geliyor ve birbirlerini tanıyorlar."

"Senin ailen benimkini bilmek istemez. Onlar aynı türden insanlar değil," diye itiraz ediyorum ama August başını sallıyor.

"Bunu bilemezsin. Çok iyi anlaşılabirler."

Her zaman olumsuz olan August'a bakın, hayatında bir kez olsun iyimser ve olumlu bir şey yapıyor ve ben buna katılamıyorum. "Babam Çin dükkanına girmiş boğa gibi olur. Utanç verici bir şey söyleyecek ya da daha kötüsü, gösteriş yapmaya çalışacak ve sonunda tam bir ahmak gibi görünecek."

"Benim babam da ahmağın teki. Muhtemelen çok iyi anlaşıacaklardır." Ben itiraz edemedim ağzını ağzıma dayıyor, diliyle öyle bir tarıyor ki aklım başımdan gidiyor. "Bu oluyor, Sin. Hoşuna gitse de gitmese de herkesin bir araya gelmesi gerekiyor."

"Neden?" Sesim neredeyse histerik çıkıyor ve korkumu yutuyorum. Derin bir nefes alıyorum ve August yanımda olduğu sürece hiçbir şeyin ters gidemeyeceğini kendime hatırlatıyorum. Öyle değil mi?

"Çünkü söz konusu sen olduğunda ciddi niyetlerim var. Bizim için." Ağzını yanağımda gezdiriyor ve tam kulağımın dibine yerleşip fısıldayabiliyor: "Seni karım yapmayı düşünüyorum."

"Ne?" Sesim ince bir fısıltı ve beni duyduğundan bile emin değilim.

"Sen ve ben harika bir takım olduk. Bunu hayal edemiyor musun? Ben hayal edebiliyorum."

Kalbim parçalanıyor. Harika bir takım. Uyumlu. Aşk, sevgi ya da bu tür şeyler hakkında hiçbir şey duymuyorum.

Romantik diyebileceğim biri değil - kışımı yemek romantik değilse evet. O anlamda iflah olmaz bir romantik.

Acaba kendimi kandırıyor muyum? Her şeyin fantezisine kapılıyorum. August'la kampüste olmak başka bir şey. Oldukça gösterişsiz biri ve zenginliğini ve ayrıcalığını göstermesi gerekmiyor.

Okul dışında onunla olmak farklı. O güçlü biri. Sadece ismi bile, diğer birçok insan için kalıcı olarak kapalı olan kapıları onun için açıyor. Kız arkadaşı olarak

-ve hatta potansiyel bir eş- beni hayatımda daha önce hiç dahil olmadığım tamamen farklı bir stratosfere gönderecek. Karşıma çıkabilecek herhangi bir şey için ne yazık ki hazırlıksızım.

Ayrıca, bana aşık olduğunu ya da beni önemsedğini söylememesi de bunu gösteriyor. August benden hoşlanıyor, bundan şüphem yok. Bana takıntılı mı? Evet, bunu bile kabul edebilirim. Ama bana aşık mı yoksa bu onun için uygun bir iş birleşmesi mi?

Emin değilim.

Chapter Forty-Seven

AUGUST

Kırmızı iç mekanı ve gaz pedalına her dokunduğumda canavar gibi kükreyen turbo motoruyla yeni Porsche 911 Carrera'mla eve dönüyorum. Camlar kapalı ve hava soğuk, Sinclair saçlarını yüzünden uzaklaştırırken ciyaklıyor, titriyor ve şikayet ediyor. Tek yapabildiğim gülmek onun homurdanmasına, iyi hissetmesine , hissetmek hayatımda ilk kez özgürüm.

Onun yüzünden.

Sin'in ailemle resmen tanışacak olmasından dolayı gergin değilim. Annemi arayıp Sinclair'i hafta sonu için eve getireceğimi ve benim için Sin'in ailesine ulaşp onları Cuma akşamı yemeğe davet edebileceğini söylediğimde annem tereddüt bile etmedi. Sin'le daha fazla vakit geçireceği için o da benim kadar heyecanlı. Belki daha da fazla.

Iris'e ulaşp hafta sonu için eve gelmesini istediğim an, evet demekte tereddüt bile etmedi. Iris aile dramı için yaşar ve genellikle her şeye neden olan kişidir, bu yüzden eminim hayatında bir kez olsun seyirci olmaktan keyif alacaktır. Küçük kardeşim Vaughn Lancaster Prep'te okuyor ve Sinclair'le tanışmakla hiç ilgilenmiyor. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. Hayatta arkadaşlarınızla birlikte olmayı ve tüm zamanınızı onlarla geçirmeyi tercih ettiğiniz o dönem. Tatil için eve gitmek zorunda olmanın

Arkadaşlarınızın hep birlikte oldukları için sizden daha iyi vakit geçireceklerini bildiğiniz hafta sonu. şükran Günü tatili için evde olacağını dűřünürsek, Sin'i tatil için geri getireceğim ve onunla o zaman tanışabilir.

Bu karardan o kadar eminim. Bu kadın benim olacak. Kalıcı olarak.

Sonsuza kadar.

Ailemin evine vardığımızda Sinclair'in gergin olduğu belliydi. Pek konuşmuyor. Sadece koltuğunda kıpırdanıyor, parmaklarını sürekli rüzgarda uçuşan saçlarında gezdiriyor ve alt dudağını çiğniyor. Böyle devam ederse kendini kanatacak ve sonunda ben de daha fazla dayanamıyorum.

Elimi onun ince kalçasına koyup sıkıyorum. "Her şey yoluna girecek. Hepsi seni sevecek."

Bana minnettar bir bakış gönderiyor. "Teşekkür ederim. Sadece ailem için endişeleniyorum."

"İyi olacaklar."

"Öyle mi olacak? Onlarla tanışmadın. Neye benzediklerini bilmiyorsun." Yine alt dudağını kemirmeye başladı ve evin önüne geldiğimde arabayı park edip ona doğru döndüm, elimi bacağından çekip çenesinin etrafına koydum.

"Ailen sen değilsin." Onu öpmek için eğildim ve lanet olası alt dudağını yemeyi bırakmaya zorladım. "Kendine b u kadar sert davranmayı bırak. Ve dudağına."

Gülümseyerek öpücüğüme karşılık veriyor ve ben de çenesini bırakıp ailemin yaşadığı eve bakıyorum. Bir şekilde burada büyüdüm - en eski anılarım annemle babamın hala sahip olduğu apartman dairesine ait, ama yıllarımın çoğunu bu devasa evde geçirdim. Ve burada bazı çılgınca şeyler yaşanmış olsa da - büyükannemin trajik bir kaza sonucu merdivenlerden düşerek ölmesi gibi- burası benim huysuz kığımın bile takdir edebileceği harika aile anılarıyla dolu bir ev.

Ben ön kapıya çıkan merdivenlere bakarken, annem güzel yüzünde kocaman bir gülümsemeyle koşarak merdivenlerden iniyor. Arabadan iniyorum ve bana sarılıyor, beni sıkıca kavırıyor ve parmak uçlarında yükselip kulağıma mırıldanıyor: "Evde olmana çok sevindim."

Ben de ona sarılıyorum, sonra Porsche'den çıkmakta olan Sinclair'i kontrol etmek için geri çekiliyorum, güzel yüzündeki o gergin ifade geri gelmiş. "Sin. Buraya gel."

Bize doğru yaklaşıyor, annemle göz göze geldiğinde yüzünde utangaç bir gülümseme beliriyor. "Merhaba, Bayan Lancaster. Bu hafta sonu beni buraya davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Lütfen, sana zaten söyledim. Bana Summer de." Annem Sinclair'i kucaklıyor ve uzaklaşmadan önce sırtını sıvazlıyor. "Ve burada olduğun için çok mutluyuz. Hadi içeri geçelim."

Annem bizi merdivenlerden yukarı çıkarıp eve sokarken bir hizmetçi çantalarımızı alıyor. Mevcut her yüzeyde taze çiçek aranjmanları var, mobilyalar pırıl pırıl ve her yerde mumlar yanıyor. Babam çalışma odasından çıkıyor, beni görünce duruyor ve yaklaşıırken yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Oğlum." Hızlıca sarılmak için beni kollarına çekti. "Bir kez olsun kendi isteğinle eve dönmene sevindim."

Yüzümü buruşturuyorum. Kıkırdıyor. Her zaman bana sonsuz bok veriyor. "Baba, bu Sinclair." Onu görebilmesi için kenara çekiliyorum ve "Kız arkadaşım" diye eklediğimde tereddüt bile etmedim.

Sin'in gözleri irileşiyor ama bunun dışında söylediklerime tepki vermiyor. Kibarca gülümsüyor ve başını eğiyor. "Memnun oldum Bay Lancaster."

"Ben de memnun oldum. Bana Whit de."

El sıkışıyorlar, babam bana hızlı bir onay bakışı gönderiyor.

Evin içinde ilerlerken havadan sudan konuşuyoruz, annem meraklı Sinclair'e çeşitli odaları gösteriyor. Annem Sinclair'e misafir odasını göstermeyi teklif ettiğinde ikisi de gidiyor ve beni babamla yalnız bırakıyorlar.

Onlar gittikten sonra söylediği ilk Şey "Çekici bir kız" oluyor.

Çalışma odasına giriyoruz, ben büyük deri koltuklardan birine oturuyorum, sevgili babam da ikimize birer içki hazırlıyor.

"Onunla evleneceğim," diyorum, böyle bir Şeyi söyleyebileceğim ve aşırı tepki vermeyeceği tek kişinin o olduğunu bilerek.

Annem mi? Düğün organizatörünü hızlı aramaya alır ve bizden randevu isterdi.

Iris mi? Ben daha yüzüğü Sin'in parmağına takamadan nişanlandığımızı herkese haber verirdi.

Babam mı? Sadece kokusundan viski olduğunu anladığım bir bardak kahverengi sıvıyı bana uzatırken neredeyse hiç tepki vermiyor.

"Bunu biliyor mu?" diye soruyor benimkinin karşısındaki sandalyeye yerleşip içkisinden bir yudum aldıktan sonra.

"Henüz değil." Ben de bir yudum alıyorum, sert tadından irkiliyorum. Yine de kolay iniyor. Güzel ve yumuşak. "Ama içecektir."

"O daha genç. Annen bana sadece on sekiz yaşında olduğunu söyledi." "Ocak ayında on dokuz yaşına girecek." Sinclair inanılmaz derecede

Gençtim. On sekiz yaşındayken sıfır sorumluluk isteyen bir enkazdım. Ve işte buradayım, evliliğı onun üzerine yıkmaya hazırım. Acele ediyorum ama kahretsin. Hızlı olduğunu söyleyen her aile üyesi haklıydı. Onun benim için doğru kişi olduğunu biliyorum.

Sadece bir tane.

"Bir bebek," diye mırıldanıyor babam, bardağına bakarak. "Biz de bebektik, annen ve ben."

"Biliyorum."

"Ve bize bak." Başını kaldırdı, bakışları bulanıktı. Anılarla dolup taştığını düşündürüyor bana. "Uzun zamandır evliyiz ve hâlâ mutluyuz."

"Öyle misin?" Kaşlarını çattığında devam ediyorum. "Annemle gerçekten mutlu musun? İkinizin arasında kötü bir Şey olmadı mı? Birbirinizden bıkmadınız mı?"

Bu benim için her zaman bir korku olmuştur. Bağlılık ömür boyu süren bir şeydir. Ailemde pek boşanma olmaz. Yakın zamana kadar biriyle sonsuza kadar birlikte olmayı hayal bile edemezdin.

"Yıllar boyunca pek çok kötü olay yaşandı. Biriyle bir hayat kurup da ara sıra trajediler yaşamadan edemezsiniz. Aile içinde ölümler. Skandal. Dram. Hepsi hayatın bir parçası, evlat. Annen ve ben tartışırız. Birbirimize sinirleniriz. Sabahları bu kadar neşeli olmasından nefret ediyorum ve kadın kahve bile içmiyor. Ben de sürekli sebepsiz yere götlük yaparak onu çıldırtıyorum."

Tanıdık geliyor.

"Ailevi meselelerle uğraştık. Bazen her konuda aynı fikirde olmasak da uzlaşmayı biliyoruz. Birbirimize olan sevgimiz vazgeçemeyeceğimiz kadar güçlü," diye açıklıyor. "Hayat mükemmel değil ama bizim hayatımız ve paylaştıklarımız bize yetiyor. Hem de fazlasıyla. Ben şanslı bir adamım."

Anneme karşı ses tonundaki hürmet samimiydi. Ben küçükken onların sevgisi beni çok etkilemişti. Tüm hikayeler ve aile söylenceleri tamamen saplantılı olduklarını gösteriyordu ve sanırım öyleydiler ve hala öyleler. Başka hiçbir şey düşünemeyecek kadar birine kapılma fikrinden hoşlanmadım.

Ve şimdi buradayım, onu yaşıyorum. Sinclair'e öyle bir kapıldım ki, onun karım olacağını biliyorum. Belki hemen değil ama eninde sonunda. Sabırlı olabilirim.

Biraz.

"Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?" Babam birkaç sessiz dakikadan sonra sorar.

"Elbette." Duymak istediğim bir şey mi yoksa duymam gerektiğini düşündüğü bir şey mi olacak?

"Acele etme. Hiçbir yere gitmiyor, ama onu çok zorlarsan kaçabilir ve o zaman onu kovalamak zorunda kalırsın." Kaşlarını çatıyor, şüphesiz anılarında kaybolmuş. "Hayatının aşkının senden saklanmasından daha kötü bir şey yoktur."

Çünkü o korkuyor. Bunun sana ve bu kıza olmasına izin verme. Onu korkutma."

"Asla yapmam," diye alay ettim, alındım.

Babamın bana gönderdiği bakış çok bariz bir *tahrik* ediciydi. "Sen de benim gibisin August. Ve biz... korkutucu olabiliriz."

"Bu yüzden onu korkutma. Anladım." Bir kez başımı salladım, zaten sıkılmıştım. Günah'ım onu korkutmamdan zevk alıyor. Bu onun en sevdiği şey. Onu korkutmayacağım. Her seferinde bana karşı koyan bir kadın bu.

İyi olacağız.

Chapter Forty-Eight

SINCLAIR

T Lancaster'daki ev çok büyük ve gösterişli. Odalar devasa. OnlarHatta vara Balo salonu, ve İşte burası. birçok . ve AİLE düğünler ve resepsiyonlar yapıldı. August'un annesi bu küçük bilgiyi verdiğiğinde, hemen August'la düğünümüzü bu odada hayal ediyorum. Ben güzel beyaz bir elbise giymişim, August da siyah bir smokin giymiş. Her yerde pembe ve beyaz çiçekler ve bir yaylı çalgılar dörtlüsü eşliğinde yüzlerce insan.

Bunu görebiliyorum.

Aptalca ama doğru.

Aslında bu akşam ailemle yemek yiyecektik, ancak gelemediler, bu nedenle büyük aile yemeği yarın olacak, bu da talihsiz bir durum. Bunu atlatmak ve hafta sonunun geri kalanında daha rahat nefes alabilmek fikri hoşuma gitti.

Sanırım beni bekleyen şey bu değil.

Bu akşam yemeğe çıkıyoruz, August'un ailesi bizi evlerinden çok uzak olmayan bir restorana götürüyor. Iris ve Brooks da bizimle geliyor, bebek Astrid de öyle ve ben restoranda ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Şanslıyım ki Iris'in yanında oturuyorum ve o da yemeğin büyük bölümünde Astrid'i kucağında tutuyor, ben de elimden geldiğince bebeğin dikkatini dağıtmasına yardımcı oluyorum.

Astrid uzanıp saçımın bir tutamını tutarak sertçe çekiştirdiğinde Iris, "Sanırım senden hoşlanıyor," diye düşünüyor.

"Ah, küçük prenses. Bu acıtıyor." Parmaklarını nazikçe saçlarımdan çekiyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Bu, Astrid'in suratını buruşturup yüksek sesle feryat etmeden hemen önce suratını asmasıyla sonuçlanıyor.

"Belki de benden o kadar hoşlanmıyordur," diye mırıldanıyorum, Iris'in bebeği Brooks'a verişini ve onun da bebeği kucağına alıp karnını gıdıklamaya başlamasını izliyorum. Hemen gülmeye başlıyor, sıkıntısı unutulmuş olsa da hala gözlerinin kenarlarına yapışmış yaşlar var.

"Korkarım şımarıklık evresine giriyor," diyor Iris elindeki beyaz şarap bardağına uzanıp ondan bir yudum alırken. "Ve onu tamamen teselli edebilecek tek kişi de babası."

Brooks'u kızlarıyla birlikte izlerken Iris'in gözlerinde parlayan sevgi, bana onun küçük ailesiyle çok mutlu olduğunu söylüyor ve bu kalbimi ısıtıyor.

"O bir velet değil. Çok tatlı," diye mırıldanıyorum, gülümseyerek. "Augie ona canavar diyor." Iris başını sallar.

"Eğer

herhangi biri canavarsa, o benim kardeşimdir."

Ona canavar der miydim bilmiyorum, ama bunu birkaç ay önce söyleseydi, ona hemen katılırdım.

İşlerin nasıl değiştiği komik.

"O kadar da kötü değil," diyorum sonunda, kız kardeşinin sivri bakışını kazanarak.

"Hayatını cehenneme çevirdi."

Hatırlatmaya ihtiyacım yoktu ama işte. Ailesi geçmişimizi biliyor mu? Biliyorlarsa, bu konuda ne düşünüyorlar? Asıl bağlantımızın bana zorbalık yaptığı zamanlar olması biraz utanç verici.

"Iris, sana bir soru sorabilir miyim?" Iris başını sallayarak bir kez daha bana döndü. "Brooks'la tanıştığın anda onun senin için doğru kişi olduğunu anladın mı?"

"Oh hayır. Hiç de değil. İlk tanıştığımızda Brooksie'den nefret etmiştim. Beni hemen ters köşeye yatırdı. Ama onu tanıdıkça ona daha da bağlandım ve bir de baktım ki birlikte gizlice kaçıyor ve sürekli takılıyoruz. O zamanlar çok iyi vakit geçiriyorduk. Her gün her dakika çok azıyorduk ve birbirimize doyamıyorduk." Kendini susturmak ister gibi parmaklarını ağzına götürüyor. "Muhtemelen bunu sana söylememeliydim."

"Hayır, sorun değil." Bu bana August'la olan durumumu hatırlattı. Yıllarca ondan da nefret ettim. Ta ki sonunda biz de birbirimize karşı azgınlaşana kadar. "August aşk konusunda bir aile laneti olduğundan bahsetti."

"Sana bundan bahsetti mi? Ve buna lanet mi dedi?" Iris gülmeye başlar. "Oh, bu çok komik. Ben buna lanet demezdim. Bu sadece temel bir gerçek. Lancaster'lar kişilerini hemen bulurlar. Genellikle gençken. Bazen bu yüzden sana zorbalık yaptığını düşünüyorum."

Kaşlarımı çattım. "Sence bana neden zorbalık yaptı? Benimle ilgilendiği için mi?"

Bu gülünç. Son derece itici ve beceriksizdim ve henüz bir kuğuya dönüşmemiş çirkin bir ördek yavrusuydum. Iris'in söylediklerine inanmakta zorlanıyorum.

"Evet. Kesinlikle." Iris kendini beğenmiş görünüyor. Sanki bunu bana söylemek için ölüyormuş gibi. "Bunu bir düşün. Seni rahat bırakmıyordu. Bütün bir yıl boyunca sürekli seninle uğraştı. Bunu kim yapar ki? Neden yapsın ki? Çünkü sana gizliden gizliye takıntılıydı, ki bu da Lancaster erkeklerinin bir başka özelliğidir. Duygularını gizlerler ve senden nefret ediyormuş gibi davranırlar, oysa bu gerçeğin en uzak noktasıdır."

"Bu kulağa çok saçma geliyor." Alay ediyorum. Başımı sallıyorum. Şu anda gerçek olamaz. "Benden nefret ederdi. Bana çirkin ve aptal olduğumu söylerdi."

"Tanrım, gördün mü? O bir canavar! Onunla birlikte olmak istediğine emin misin?" Iris parmaklarını bir kez daha dudaklarına götürerek başını sallıyor. "Özür dilerim. Bunu gerçekten söylememeliydim ama

Elimde değil. Kardeşimi seviyorum ama lütfen niyetinin doğru olduğundan emin olun."

Söylediklerini zmserken huzursuzluk omurgamdan aşağı kayıyor. "Sence beni kandırmaya mı alışıyor?"

"Bilmiyorum. Bu konuda hiçbir şey söylememeliydim." Omuz silkiyor, belli ki rahatsız. "Sana asla böyle bir şey yapmaz. Sana tamamen aşık gibi görünüyor."

Neredeyse alay edecektim. Bu sözler onun tarafından hiç yüksek sesle söylenmedi ve aşk için çok erken olduğunu düşünüyorum. Değil mi? August'un birini sevecek kadar büyük bir kalbi var mı? Bana iyi davranıyor. Sürekli seks yapıyoruz. Ama hepsi bu mu? Iris'in kendini ve Brooks'u tarif ettiği gibi, birbirimiz için azıyoruz.

"Bunun aşk olup olmadığını bilmiyorum," diye başlıyorum ve Iris yüzünde panikle miş bir ifadeyle başını sallıyor.

"Sana söylediklerim için pişmanım, Sinclair. Kardeşim sana böyle bir şey yapmaz. Kimseye dikkat etmez. Neredeyse herkesi küçümser. Sana aşık oluyor. Bundan eminim."

Sözlerinin içi boş geliyor ve eminim bunun konuşmamız sayesinde aniden özgüvenimi kaybetmemle ilgisi var. Ama cesur bir gülümseme takınıyorum ve ona katılıyormuş gibi başımı sallıyorum, konuyu değiştirip Astrid'in diş çıkarmasından bahsetmeye başladıda minnettar oluyorum. Onu yarım yamalak dinliyorum, bakışlarım masanın diğer tarafında oturan ve babasıyla konuşmaya dalmış olan August'a gidiyor.

Beni buraya getirmesinin bir sebebi vardı, kendime hatırlatıyorum. Ailesiyle vakit geçirmek için. Benim ailemin de buraya gelip tanışması için. Bunun bir anlamı olmalı. Iris'in söylediklerinin beynimde yer etmesine izin veremem. Bu kadar olumsuz konuşmak istememişti ve ayrıca August'la ilişkimin nasıl olduğunu bilmiyor.

Kimse gerçekten bilmiyor. Sadece biz.

Yemeğin geri kalanında sessizdim. August fark ediyor, masanın öbür ucundan bana sorgulayan bakışlar gönderiyor ama tek yaptıda

yapabildiği tek şey, gerçekmiş gibi hissettirmese de, ona küçük bir gülümseme sunmak. O da anlayabiliyor. Ya da en azından ruh halimi hissedebiliyor. Sıkıntı Iris'ten hissedilebilir dalgalar gibi yayılıyor ve onun için üzülüyorum. Beni üzmemiştii ve bilerek beni incitmeye çalışmadığını da biliyorum. Iris iyi bir insan. Tanıştığım tüm Lancaster'lar çok iyi insanlar.

İlişkide olduğum kişi hariç. Belki de boyumdan büyük işlere kalkıştım. Belki çoktan boğuldum ve kurtarılamıyorum.

* * *

Kapı acilen çalındığında misafir yatak odasıındaydım ve kıyafetlerimi çıkarıyordum. Kapı kolu tıkırdıyor ve boğuk bir küfür duyuyorum. Yatak odasının ortasında duruyorum, üzerimde sadece sütyenim ve külotum var, kapı ardına kadar açılıp sabırsız August'un sanki buranın sahibiymiş gibi odaya girmesiyle ağzım açık kalıyor. Sanırım bir anlamda öyle ama yine de.

"August, ne yapıyorsun-" Sorumun geri kalanını söylememe izin vermiyor, üzerimden konuşuyor.

"Neyin var senin?" Kollarımı tutuyor, dokunuşu nazik, bakışları yüzümün her yerinde dolaşıyor. Bir işaret arıyor. Ya da bir cevap. "Söyle bana, Sin. Seni rahatsız eden bir şey var."

Başımı sallamaya başladım. "Hayır-"

"Saçmalık," diye araya giriyor ve benimle göz hizasında olabilmek için dizlerini büküyor. Bakışları yalvarırcasına ve orada döndüğünü gördüğüm kafa karışıklığı midemi bulandırıyor. "Kız kardeşim sana ne dedi? Onu öldüreceğim, yemin ederim."

"Onu öldüremezsin. O zaman Astrid'in bir annesi olmaz," diye itiraz ediyorum.

"O küçük canavar muhtemelen kendi kendini yetiştirebilir," diye mırıldanıyor, ancak ses tonunda kötü niyet yok. Ona canavar demesine rağmen o bebeğe tapıyor. Daha önce onu nasıl kucakladığını ve tombul eliyle yüzüne nasıl vurduğunu gördüm. "Söyle bana, Sin. Ne oldu? Seni rahatsız eden bir şey var."

Bu öğleden sonra ve akşam saatlerinde beni böyle hissetmeye iten çok sayıda şey oldu. Hepsini sıralayamam ve sıralamak da istemiyorum. Onun yanındayken huzursuz hissetmekten nefret ediyorum ama bu aynı zamanda tanıdık bir duygu. Onunla tanıştığım günden beri beni geriyor. "Iris bana karşı niyetinin doğru olduğundan emin olmam gerektiği konusunda beni uyardı."

August'un gözlerinde beliren ölümcül parıltı dehşet vericidir. "Onu öldüreceğim."

"Hayır, değilsin. Hemen özür diledi ve bunu söylediğinden beri çok endişeli. Ve bundan sadece geçmişimiz yüzünden bahsetti."

Beni bıraktı ve odanın içinde volta atmaya başladı, öfkesi kalın dalgalar halinde yayılıyordu. "Sana bunu söylemeye hakkı yoktu. Aklından ne geçiyordu? O beceriksiz aptaldan çok daha iyisini yapabileceğine inansam da, onun ilişkisine asla karışmadım."

"Kendini kötü hissetti," diye hatırlatıyorum ona. "Ama sanırım söyledikleri biraz haklıydı. Bizim durumumuz benzersiz. Bunu inkâr ede m e z s i n ."

Bana doğru dönüyor, umutsuzluk yüz hatlarına kazınmış. "Ne kadar çok istesem de geçmişi değiştiremem. Sana bunu yaptığım için nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Ve ne yaparsam yapayım hep yüzüme vurulacakmış gibi geliyor."

"Yüzüne vurmuyorum." En azından son zamanlarda.

"Hayır, ama başkaları yapacak, Iris gibi. Ve muhtemelen o da bunu yapmaya devam edecek. Lanet olsun." Ellerini ensesine doluyor ve başını arkaya yatırarak tavana bakıyor. Kabaca nefes veriyor. "Bir şey söylemesinden nefret ediyorum"

seni üzmek ve tüm hafta sonunu mahvetmek için. Seni buraya getirmemeliydim."

Kıpırdamadan duruyorum, şok beni olduğum yerde donduruyor. Az önce söylediklerinde ciddi miydi?

Ellerini indirip bana doğru dönüyor, kaşları birbirine yaklaşmış. "Daha çok bu hafta sonu gelmesini istememeliydim. Küçük bir parçam onun onayını kazanmak istedi ve bakın bana ne kazandırdı? Beladan başka bir şey değil."

İlk başta ona cevap vermedim, hala söylediklerine takılıp kalmıştım. Beni buraya getirmemeliydi. Ciddi miydi? İlişkımız geçmişimiz yüzünden mahkum mu?

"Sana sormam gerek August." Bir an tereddüt ediyorum, sesim titriyor. "Niyetin doğru mu? Benim için mi?"

Gözleri buz kesiyor, ifadesi kapanıyor. "Şimdiye kadar senin için ne hissettiğimi anlamadıysan, o zaman bunun ne anlamı var? Bizim?"

Kalbim batıyor, pişmanlık onu ağırlaştırıyor. Söylediklerimden pişmanım ve şimdi Iris'in ağzını açtıktan sonra neler hissettiğini biliyorum. "Benim hakkımda ne hissettiğini hiç söylemiyorsun August. Takıntılı olduğundan ve bana doyamadığından bahsediyorsun ama hepsi bu."

Yüzündeki şaşkınlıkla bana bakıyor. "Bu kadar mı? Yaptıklarımın ve söylediklerimin senin için yeterli olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır, ben-"

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. Bir ilişkide yeniyim ve nasıl yol alacağımı bilmiyorum. Bunu sen de biliyorsun. Şimdi de yaptığım ve söylediğim şeylerin yeterince iyi olmadığını ima ediyorsun. Eğer durum buysa, Sinclair, o zaman neden buradasın? Neden benimlesin?"

Ona bakakalıyorum, kelimeler bulamıyorum, içimde yükselen panik beni boğuyor. Konuşmaya çalışıyorum, ancak başını sallayıp inanmaz bir şekilde homurdanmasına neden olan sıkıntılı bir sestten başka bir şey çıkmıyor.

"Sanırım bunu sana daha açık bir şekilde kanıtlamam gerekecek," diyor dönüp kapıyı arkasından çarparak odamdan çıkmadan hemen önce.

Gittiği anda yatağın üstüne yığılıyorum ve gözlerimi kapatıp kollarımı göbeğime sarıyorum. Titriyorum, zihnim dakikada bir milyon mil koşuyor ve ne yapacağımı bilmiyorum. Peşinden gitmeli miyim? Gitmeli miyim? Zihnim onun sözlerini defalarca tekrarlıyor.

Sanırım bunu size daha açık bir şekilde kanıtlamam gerekecek.

Bu ne anlama geliyor? Kulağa neredeyse olumlu geliyor ama ben çok mu umutlu? Yoksa bu bir hakaret miydi? Eğer beni burada istemeseydi, evden çıkarken bana eşlik etmekte bir sakınca görmezdi. Ama yapmadı.

Belki bizim için umut vardır.

Chapter Forty-Nine

SINCLAIR

Dışarıda cıvıldaayan kuşların sesiyle uyanıyorum ve gözlerimi açıp tepemde asılı duran devasa ışıltılı avizeye baktığımda, acaba

Bir peri masalının ortasında.

Ama hayır. Aşık olduğum adamı üzdüğüm için hayatım şu anda bir peri masalından başka bir şey değil. Aptalca sözlerim onu benden yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi odadan dışarı gönderdi. Muhtemelen benden nefret ediyordur.

Tanrım, umarım söylediği gibi kız kardeşini öldürmemiştir.

Neredeyse yataktan düşecektim, o kadar hızlı çıkmaya çalışıyorum ki. Üzerime bir şeyler giyiyorum, saçlarımı ve dişlerimi fırçalıyorum ve sonra aşağıya iniyorum, nereye gideceğimi bilmediğimi fark ettiğimde merdivenlerin dibinde duruyorum.

Neyse ki pastırma ve unlu mamul kokularını takip ederek büyük bir yemek odası buluyorum ve burada sadece Whit Lancaster masada oturmuş, iPad'ine bakarken bir yandan da kahvesini yudumluyor. Gözlük takıyor ve bir an August'un bir gün gözlüğe ihtiyacı olup olmayacağını merak ediyorum. Ve babasının ne kadar yakışıklı olduğunu... August tıpkı ona benziyor. Yani August'un büyüdüğünde nasıl görüneceğini ve tam bir DILF olacağını biliyorum.

Lanet olası babası hakkında böyle bir düşünceye kapılmam bile yanlış, eminim.

Yaşlı Lancaster sanki varlığını hissetmiş gibi bakışlarını kaldırıyor ve gözlüklerini çıkarıp masaya koyuyor. "Günaydın, Sinclair."

"Günaydın." Kavernöz odaya şöyle bir bakıyorum, büfenin üzerindeki kapalı tabakları, taze meyve tabağını ve kruvasana benzeyen bir sepeti fark ediyorum. Tüm bunları görünce midem gurulduyor. "Herkes nerede?"

"Iris ve annesi bebeği şehir merkezinde alışveriş yapmaya götürdüler. Brooks büyük ihtimalle hâlâ uyuyor ve August'un nerede olduğunu bilmiyorum. Dün gece onunla birlikte olduğunu varsayıyorum." Whit Lancaster'ın yüzündeki küçük gülümseme hafifçe alaycı ve keşke kendimi bu kadar kırılgan hissetmeseydim.

Ona gerçeği söylemeye çok yaklaştım - oğlunun nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve ilişkimizin bitmesinden endişeleniyorum - ama çenemi kapalı tutuyorum.

"Acıktınız mı? İstersen kahvaltı hâlâ hazır." Elini büfeye doğru sallıyor ve ben de hemen büfeye koşup kendime taze meyve, kruvasan ve birkaç parça pastırmalı çırpılmış yumurta servis ediyorum. Burada gerçekten her gün böyle yemekler mi servis ediyorlar? Eğer öyleyse, bir kız bu tür bir muameleye alışabilir.

"Teşekkür ederim," diyorum oturur oturmaz ve yemeğe yumulmak üzereyken. Dün gece o kadar üzüldükten ve neredeyse hiç uyumadıktan sonra bu kadar aç olmama şaşırıyorum.

"Bir şey değil." Yemek yerken gözlerini üzerimde hissediyorum ve kendimden utanıyorum. Başımı kaldırdığımda beni kesinlikle izlediğini görüyorum ve yakalanmaktan utanmış gibi bile görünmüyor.

"Nasılsın?"

"Nasıl olduğunu sormalıyım." Whit başını yana eğiyor, bakışları daralıyor. "Tedirgin görünüyorsun."

Bir tomar kruvasanı neredeyse boğazıma tıkıyorum ve yutuyorum, bardağa uzanıyorum portakal suyu döküyorum

ve yutkunuyordum.

"Belki de seni huzursuz eden benim." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, bakışları hâlâ üzerimde. "Eğer öyleyse, lütfen özür dilememe izin verin. Sadece merak ediyorum."

Boğazımı temizleyerek, "Sorun sen değilsin," diyebildim. "Dün gece... zordu."

"Lütfen bana August ile tartışmadığını söyle."

"Bana kızgındı," diye itiraf ediyorum. "Söylememem gereken bazı şeyler söylemiş olabilirim ve o da hışımınla odamı terk etti."

"Ahh."

Tüm söylediği bu. *Ahh*. Odadaki sessizlik bunaltıcı bir hal alıyor ve başımı öne eğip kahvaltımı bitirmeye odaklanıyorum, böylece bu odadan çıkıp bu korkutucu adamdan uzaklaşabileceğim. Ancak son yumurtamı bitirdiğimde nihayet konuşuyor.

"Oğlum bana çok benziyor. Ve bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyorum" diyor Whit.

Başımı kaldırdığımda onu hâlâ sandalyesinde arkasına yaslanmış, vücut dili umursamaz bir halde buluyorum. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. Ve sanırım umurunda da değil. Bu sorun onun değil. Bizim sorunumuz ve August'la aramızdaki şeyin dağınık olduğunu hissediyorum. Umutsuz.

"Eşimle ilişkimin başlangıcı pek de iyi değildi," diye itiraf ediyor.

Şimdi merak eden benim. "Ne demek istiyorsun?"

"Ondan nefret ettim." Cevabını verirken tereddüt bile etmedi, sesi sertti. "O da benden nefret ediyordu. Ama aramızdaki tüm kine rağmen birbirimize çekildik. Annesinin babamla bir ilişkisi vardı ve annemle babamın evliliğini yıktı. Gerçi evlilikleri sağlam değildi. Annem tam bir sosyopattı, ruhu şad olsun."

Gözlerimi kırıştırıyorum, sözlerini özüksüyorum, belli belirsiz tanıdık geldiklerini fark ediyorum. Sosyopat anne kısmı değil ama nefret kısmı.

"Ondan neden nefret ettin? Annesi yüzünden mi?"

"Evet ve o zamanlar benim için temsil ettiği her şey. Summer son sınıfın ilk günü Lancaster Prep'e geldi ve ben de onun hayatını cehenneme çevirmek için elimden geleni yaptım. Çoğunlukla da işe yaradı. Ama ne kadar ileri gidersem gideyim, onu asla kırmadım ve bu beni etkiledi. Güzelliği kadar gücü de beni etkiledi. Tanrım, tam bir pislik gibi konuşuyorum." Başını sallıyor, gülümsemesi soluklaşıyor.

"Oğlun gibi konuşuyorsun," diye itiraf ediyorum, düşündüğümünden çok daha fazla benzediklerini fark ediyorum.

"Lancaster erkeklerinin duygularıyla arası iyi değildir. Teneffüste bir kızı kovalayan beş yaşındaki bir çocuk gibiyiz. O bakmıyorken saçını çeker. Ona sürekli isimler takar ve onu iteriz. İlk başta sevgimizi böyle gösteririz." Whit yavaşça başını sallıyor. "Sanırım benim oğlum da sana böyle bir şey yaptı."

"Lancaster Prep'teki ilk yılın boyunca bana zorbalık etti ve şimdi hatırlamadığını iddia ediyor." Sesimdeki tiksinti tüm gücüyle ortaya çıktı.

"Biz aptalız." Whit ayağa kalkıyor ve masanın karşısına geçerek kollarını masanın kenarına dayıyor. "O bir aptal. Devam edebilir ve söyleyebilirsin. August bir aptal."

"Öyle." "O zaman söyle."

"August bir aptal," diye tekrarlıyorum, bu adamın oğluna hakaret ettiğim için kendimi çok kötü hissediyorum, kendi isteği üzerine olsa bile. "Ama sanırım ona aşığım."

Yüz ifadesi hafifçe yumuşuyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum. "Emin değilim. Daha önce hiç aşık olmadım."

"O da öyle. Siz ikiniz bunu birlikte çözebilirsiniz." Bakışları şahin gibi dönüyor. "Bizim ailede bir söz vardır, bir kere bildin mi, bilirsin. Ve ben bunu çözeceğinize eminim. August kolay kolay pes etmez. Bir kez kilitlendi mi, ömür boyu kilitli kalır."

Bu ifade hem güven verici hem de...

Korkunç.

* * *

Kahvaltıdan sonra evin içinde dolaşıyorum ama August'u hiçbir yerde bulamıyorum. Endişeyle odama dönüp bir çift tayt, bir sweatshirt ve koşu ayakkabılarımı giyiyorum ve yürüyüş için dışarı çıkıyorum. Hava soğuk ve berrak, gökyüzü masmavi ve biraz temiz hava alıp Lancaster'ların yaşadığı etkileyici mahallede dolaşmak iyi hissettiriyor. Siteler duvarlarla çevrili olduğundan evleri ya da bahçelerini pek iyi göremiyorsunuz. Sadece ferforje kapıların arasından durup bir göz atabiliyorum ve görebildiğim her ev kesinlikle muhteşem, mükemmel bakımlı çimler ve garaj yollarında oturan süslü arabalar. Ailem burayı gördüğünde ölecek.

Ailemden bahsetmişken, bu sabah erken saatlerde annemden cevapsız bir çağrı aldığımı hatırlıyorum ve telefonumu çıkarıp onu geri arıyorum.

"İşte buradasın!" diye karşıladı beni. "Orada mısınız? Lancaster'ların evinde mi?"

"Öyleyim." Arkamı döndüm ve geldiğim yöne doğru ilerlemeye başladım. "Hala bu gece için var mısınız?"

Küçük bir parçam geri çekilmelerini istiyor ama annemin bunu yapmasına imkân yok. "Kesinlikle gidiyoruz. Saat altıda orada olacağız."

"Babamla bile mi?" Şaka yapıyorum çünkü ikimiz de babamın sürekli geç kaldığını biliyoruz.

"Babanla bile. Ona buna geç kalamayacağını söyledim. Etkilememiz gereken Lancaster'lar var." Annem bu küçük gerçek karşısında sersemlemiş gibiydi. Bu akşamki yemek için çok heyecanlı. "Onlarla tanışacağı için heyecanlı."

August'un arabasının caddeden aşağı indiğini gördüğümde durup, "Lütfen çok zorba olmasına izin verme," diye adeta inliyorum. Saçma motor kükrüyor ve araba

Arabayı kapıya doğru çevirirken yavaşlıyor ve içeri girmeden önce kapıların açılmasını bekliyor.

Neredeydi? Ne yapıyordu?

"O adamı kontrol edemeyeceğimi biliyorsun! Ne isterse onu yapacak ve söyleyecek." Abartılı bir iç çekti. "Yola çıktığımızda sana mesaj atarım. Orada her şey yolunda mı?"

"Um..." Pek sayılmaz. "Elbette. Harikaydı."

"İçimde ikinizin sonunda ciddileşeceğinize dair bir his var," diye şarkı söylüyor annem. "Bu bir gün nasıl bir hikâye olacak! Kızım ve onun ülkenin en zengin ailelerinden birine mensup genç bir adamla nasıl birlikte olduğu."

"Henüz söyleyecek bir şey yok anne."

"Bahse girerim bu gecenin sonunda parmağında bir yüzük olacak! Bundan hiç şüphem yok."

"İşleri aceleye getiriyorsun. Lütfen, bunu bekleme." Düşüncesi bile terletmeye başladı beni. Parmağında bir yüzük mü? Nişanlanmak mı? Kesinlikle olmaz. Birbirimizi sadece birkaç aydır tanıyoruz! Ama babasının sözleri beynimde uçuşuyor.

Bildiğiniz zaman, bilirsiniz.

Eğer bu Lancaster erkeklerinin yaşadığı bir şeyse, o zaman belki de annem tahmininde çok da uzak değildir. Ve tekrar söylüyorum, bu kesinlikle korkunç. Yüzük mü? Evlilik mi? Ben buna hazır değilim. En azından ben hazır olduğumu sanmıyorum, özellikle de August'la aramız şu sıralar biraz bozuk olduğu için.

Ugh. Bu çok aptalca. Birbirimizle konuşup bu işi çözmeliyiz.

Annemle telefonda konuşmayı bırakıp Lancaster malikânesine doğru yola çıktım. August'un annesinin bana dün verdiği kodu giriyorum ve kapının yanındaki demir kapı açılıyor. Onu görmek için sabırsızlanarak garaj yolunda koşuyorum ama evin önüne geldiğimde Porsche'nin park edilmiş olduğunu görüyorum ama August ortalıkta yok.

Hayal kırıklığıyla savaşıarak eve giriyorum. Sessiz, sanki burada kimse yokmuş gibi ve merdivenlerden yatak odama çıkıyorum,

Keşke ben onu aramak zorunda kalacağıma o buralarda olsaydı. Ne kadar uzun süre konuşmazsak, bu durum o kadar garip bir hal alacak ve ailemin aramızın pek de iyi olmayabileceğini anlamasını istemiyorum. Annemin bana bir sürü soru sorması ve özel hayatıma burnunu sokmaya çalışması isteyeceğim son şey.

İçimi çekerek koridorda odama doğru ilerliyorum ve kaşlarımı çatarak kapalı kapının önünde duruyorum. Kapattığımı hatırlamıyorum...

Kapıyı yavaşça açıyorum, kafamı çeviriyorum ve beni neyin beklediğini görünce şok içinde nefes nefese kalıyorum.

Chapter Fifty

SINCLAIR

T o tüm oda o dolu ile beyaz Güller. Onlar tam anlamıyla her yerde. Vazolar . onlar üzerinde üst . Şifoniyerler, ve Komodinler, ve küçük masa aşağıda pencereden arka bahçeye bakıyorum. Yatağımın üzerinde pembe gül yaprakları var ve aşağıya baktığımda kapıdan yatağıma kadar uzanan kırmızı gül yapraklarından bir yol olduğunu fark ediyorum.

Keskin kokuları her yeri dolduruyor ve ben derin bir nefes al, tadını çıkar.

En fazla otuz dakikalığına gitmiştim ve August eve döneli on dakika bile olmadı, belki biraz daha fazla. Bunu yapmak için ne zaman vakti oldu? Çünkü bunun August tarafından hazırlandığı çok açık.

Umarım.

Odanın içinde ilerliyorum, koşu ayakkabılarım narin yaprakları ezdiği için içimi suçluluk duygusu kaplıyor ve durup ayakkabılarımı çıkarıp bir kenara atıyorum. Odayı tarıyorum, August'un bunu gerçekten yaptığına dair bir not, bir ipucu, bir işaret arıyorum ama hiçbir şey göremiyorum.

"Beğendin mi?"

Çıglık atarak, arkamdan gelen o tanıdık derin sesle neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Döndüğümde August'un bağlantı banyosunun açık kapısında durduğunu, kapı eşiğine yaslandığını görüyorum. O bir var

Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, yüzünde rahat bir ifade vardı. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

Şu anda bana babasını hatırlatıyor. Duruşu, yüz ifadesi. Umursamıyor gibi görünüyor ama acaba bir şey söylesem harekete geçer mi? Ne söyleyeceğimi bildiğimden değil...

"Bunu sen mi yaptın?" Bakışlarımı onunkilere çevirmeden önce yatağa bir göz atıyorum. "Çok çaba sarf ettin."

"Sana yapacağımı söylemiştim," diye mırıldanıyor, hâlâ hareket etmiyor.

"Bana bir şey mi kanıtlamaya çalışıyorsun?" Sertçe yutkunuyorum, bedenim titriyor. Ona bu soruyu sormak riskli. Kaba olmaya çalışmıyorum. Sadece onunla nerede durduğumu bilmek istiyorum. Birbirimize karşı nerede durduğumuzu.

"Bunu sana dün gece söylememiş miydin?" Kapının pervazını itiyor, durmadan önce bana doğru birkaç adım atıyor. "Ya bilerek cahilce davranıyorsun ya da benimle olmak istemiyorsun. Bana ne olduğunu söyle, Sin. Acıma son ver."

Ürpertici bir nefes beni terk ediyor. "Kelimeleri duymam gerek August."

Kaşlarını çatıyor, kaşları her zamanki gibi birbirine yaklaşıyor. "Hangi kelimeleri duydun?"

"Önemsediğini, benden nefret ettiğini, benden hoşlandığını. Bana aşık olduğunu, benimle bir gelecek istediğini ve bensiz yaşayamayacağını. Gitmemi, hiç var olmamışım gibi hayatından çıkmamı istiyorsun. Her neyse, nasıl hissediyorsan, duymam gerek. Kelimeleri. Onlara ihtiyacım var." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, işleri çok ileri götürdüğümünden korkuyorum. Emin olamamaktan hoşlanmıyorum. Gergin. Ve August'la birkaç ay önce yeniden bir araya geldiğimizden beri bu hissi yaşıyorum.

Onun nasıl hissettiğini bilmek istiyorum ve ben de ona nasıl hissettiğimi söyleyecek kadar cesur olmak istiyorum. Eğer ilerleyeceksek bu konuşmanın gerçekleşmesi g e r e k i y o r .

"Kelimelere ihtiyacın var mı?" Zar zor başımı sallayarak cevap verdiğimde devam etti. "İhtiyacın olan tüm güzel kelimeleri sana verebilirim, Günah'ım. Sana değer veriyorum. Eskiden senden nefret ederdim ama sonunda senden hoşlandım. Sana aşık olduğumdan ve seninle bir gelecek istediğimden ve gördüğümde oldukça eminim ve sensiz yaşayamayacağımı çok iyi biliyorum. Senin gitmeni, hayatımdan sürgün edilmeni asla isteyemem çünkü hayat sensiz yaşamaya değmez. Ya hiç var olmasaydın? O zaman asla bilemezdim." Elini kalbine dayıyor, parmaklarını yumruk yapıyor. "Ama sen burada olmadığın için kalbimde bir boşluk olurdu. Benim olduğunun farkında değil misin?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, daha önce beynimde dönüp duran tüm o belirsiz duygular onun açıklamalarıyla yok oluyor. O haklı. Hem de çok haklı. Ben de aynı şekilde hissediyorum. "Bana aşık mısın?"

Aslında gözlerini deviriyor, sinir bozucu adam. "Üzerinde durduğun tek şey bu mu? Sinclair, sana sensiz yaşayamayacağımı söyledim. Bu oldukça cesur bir ifade."

"Sen aşkın ne olduğunu biliyor musun? Nasıl hissettirmesi gerektiğini?" Sözlerim boğazımı ağrıtıyor. Şu anda ne kadar çığ ve açıktayım. "Çünkü bilmiyorum. Daha önce hiç aşık olmadım."

"Kafanız mı karıştı? Bunaldın mı? Korktun mu?"

Birkaç adım daha yaklaştığında dizlerimi kilitleyerek başımı sallıyorum. Artık onun kokusunu alabiliyorum. Nefis baharatlı kolonyası her tarafımı sarıyor. Vücudunun sıcaklığı yayılıyor, beni içine çekiyor ve şimdi bir adım atan benim. Sonra bir adım daha. "Tüm bu şeyler. Bu normal mi? Normal olmadığından endişeleniyorum."

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor. "Ama ben de aynı şekilde hissediyorum. Bunu ilerledikçe birlikte çözebiliriz. Bildiğim tek bir şey var."

O sessizleşiyor ve bedenim onunkine doğru sallanıyor. Beni tutup kollarının arasına aldığı anda bir nefes alıyorum.

Rahat bir nefes alıp kollarımı boynuna doladım. Ona yapışmış, bir sonraki söyleyeceklerini duymayı bekliyordum.

"Sen asla benim olmadın, Sinclair Miller. Sen bana aitsin. Her zaman bana aittin. Benden nefret ettiğinde bile. Sen benimdin." Başını eğiyor, ağzı yumuşak ama tutkulu bir öpücükle benimkine konuyor. Dili her yerde, ağzımı arıyor ve çok ileri gitmeden bitiriyorum.

Gerçi çok ileri gitmemiz için fazla bir şey gerekmiyor. Ereksiyonunun karnıma baskı yaptığını hissedebiliyorum ve kalçalarım titriyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona, sesim titreyerek. "Sadece kelimeleri duymaya ihtiyacım vardı. Herhangi bir kelimeye. Nasıl hissettiğini bilmiyordum."

"Bu yeterince büyük bir gösterge değil miydi?" Güllerle dolu odaya bir el sallıyor, bakışları benimkilerle kilitleniyor. "Ailemle tanışman için seni evime getirmek? Nasıl hissettiğimi anlayamadın mı?"

"Ben sadece..." Sesim dalgalanıyor. "Sanırım eylemlerin yanı sıra kelimelere de ihtiyacım var. Ve sen her zaman kafamı karıştırdın, August. Bazen çok fazla şey söylüyorsun ama çoğu zaman hiçbir şey söylemiyorsun."

"Bunu unutmayacağım." Sanki bana doyamıyormuş gibi beni tekrar öpüyor ve baldırlarım yatağın kenarına çarpana kadar beni geriye doğru yürütüyor. "Şimdi sana göstereyim."

Elimi göğsüne bastırıyorum, avucum kalbinin gürleyen atışına dayanıyor. "Zamanımız yok."

Kaşlarını çatıyor. Bu adamın istediği bir şey nadiren reddedilir ve ben de az önce bunu yaptım. "Ne demek vaktimiz yok? Seni sikebilir ve o küçük güzel amcığını beş dakikadan kısa sürede boşaltabilirim."

Sözleri karşısında vücudum titriyor ve zihnimden kendime sakin olmamı söylüyorum. "Ailem yakında burada olacak."

"Saat kaçta?"

"Bilmiyorum ama... bu akşamki yemek önemli."

"Ve duygularımızı itiraf ettiğimiz bu an değil mi?" Kaşlarını çatıyor, adeta inkar etmem için bana meydan okuyor.

Ki yapamam.

"Bu an da önemli," diye kabul ediyorum, sesim yumuşak. "Sadece biraz gerginim."

"Benimle mi?" Sesi kuşkulu geliyor ve sanırım onu suçlamıyorum. Çılgınca şeyler yaptık. O anları uzun uzun düşündüğümde yüzümün kızarmasına neden olan iğrenç, kirli şeyler.

"Hayır, tabii ki hayır. Bu akşamki yemek ve ailemin söyleyebilecekleri ya da yapabilecekleri konusunda gerginim. Biraz utanç vericidirler."

"Yaptıkları şeylerden ve bunun sana nasıl yansıyacağından endişeleniyorsan, lütfen yapma." Ağzı yine benimkinin üzerinde, oyalanıyor. Beni içine çekerken dudakları aralandı. "Çıplak ve vahşiler gibi homurdanarak gelseler de umurumda olmaz. Ben sadece seni önemsiyorum."

"Peki ya ailen ne olacak? Onlar hakkında ne düşüneceklerinden endişeleniyorum." Ağzımdan uzaklaşıp çenemin kenarına öpücükler yağdırdığında başımı geriye doğru eğiyorum. Boynumdan aşağıya. Dudakları nemli ve sıcak ve kulağımın hemen arkasındaki noktayı yalamak için durakladığında, bana ne isterse yapmasına izin vereceğimi biliyorum.

"Sizin hakkınızda bir fikirleri olacak ve ebeveynleriniz hakkında kendi fikirlerini oluşturacaklar. Siz bir ve aynı değilsiniz." Eli yan tarafıma doğru kayıyor, belimde durduktan sonra yukarı kayarak göğsümü avuçluyor. "Konuşmayı kes, Sin. Tüm bu itirazlarınla beni sabırsızlandırıyorsun."

Ağızlarımız çarpışıyor ve ben onun içinde eriyerek kendimi ona bırakıyorum. Endişelerimi unutmak ve sadece bu anı yaşamak için elimden geleni yapıyorum. Onunla birlikte. Beni yatağa götürüyor ve yatağın ortasına iniyorum, zıplamamla birlikte gül yaprakları etrafımda uçuşuyor. Kokulu kokuları her yerde, neredeyse ezici ve o bir yaprağı kaldırıyor

Dudaklarını dudaklarımdan çektikten sonra üstüme yerleşti ve ağzını tekrar ağzıma dayadı.

Saatlerce öpüşüyoruz, öpüşüyoruz, elleri dolaşüyor, belime yerleşiyor, sanki aramızdaki şeyleri iffetli tutmak istiyor. Ya da belki acele etmek istemiyor. Bunun yerine benim tadımı çıkarıyor ve bu düşünce içimi sıcacık ve yapış yapış yapıyor.

Bacağımı kalçalarına dolayarak onu kendime çekiyorum ve leğen kemiği benimkine bastırıyor, sert aleti tam istediğim yerde. Üzerimizde çok fazla kıyafet var ve ilk sabırsızlanan ben oluyorum, ki bu her zaman onun rolüdür. Kazağını çekiştiriyorum, kıpırdamayınca hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. Ellerimi kot pantolonunun önüne götürüyorum, titreyen parmaklarımla önünü açmaya çalışıyorum ve o elini bileğime dolayarak beni durduruyor.

"Neden bu kadar acele ediyorsun?"

"Sana fazla zamanımız olmadığını söylemiştim." Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama bana izin vermiyor.

"Ailen saatlerce burada olmayacak." Dilini çenemde gezdiriyor. "Sabırlı ol, benim güzel Günah'ım. İşleri aceleye getirmeye gerek yok."

Derin sesi beni eritiyor ve onun ağırlığını üzerimde hissederek yatağa gömülüyorum. Elleri geziniyor, eşofmanımı yukarı kaydırıp çıkarıyor. Taytımı sabırsızca çekiştiriyor ve beni kıkırdatıyor. Sütyenim ve külotum yok ve beni giysilerimin altında çıplak ve çıplak bulmaktan memnun görünüyor, bakışları saygıyla parlıyor.

"Göz kamaştırıcısın." İri elleri göğüslerimi kavırıyor, ağırlıklarını test ediyor, başparmakları meme uçlarımı okşuyor. "Ve hepsi benim."

Sesindeki gurur kelimelere yansıyor ve bedenim ısınıyor. Ben onunum.

"Sen hep benimdin. Seni Lancaster Prep'te gördüğüm o ilk günden beri, korktuğun, beceriksiz olduğun ve etrafta beceriksizce dolaştığın zaman, içimde bir şey beni derinden etkiledi. I

seni *gördüm*. Sana ne kadar kötü davranmış olsam da bunu biliyordum ama inkâr ediyordum." Başını kaldırdı, güzel mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Sen bana aitsin."

Sözleri karşısında nefesim kesildi. Bakışlarındaki parıltı. Bir yanımda tüm bunları beni daha iyi hissettirmek için söylediğine inanıyor. Ama aynı zamanda içimde gömülü olan ve onun haklı olduğunu söyleyen küçük bir parça daha var.

Ben de biliyordum. Birbirimize aittik.

Başını eğerek göğsümün üzerinde ıslak öpücükler bırakıyor, ben sabırsızca kazağının boynunu çekiştirirken bir meme ucunu ağzına alıyor. Sonunda süveterden saniyeler içinde kurtularak geri çekiliyor ve sıcak, sert teninin benimkine değdiğini hissettiğimde inliyorum. Çok geçmeden kot pantolonu da gitti ve kollarımız, bacaklarımız, ellerimiz ve parmaklarımız birbirine karıştı. Ağızlar, diller ve dişler. Ben ona doyamıyorum, o da aynı şekilde davranıyor, elleri ve ağzı açgözlü. Parmakları kalçalarımın arasından kayıyor ve beni okşuyor, ıslak sesler odayı dolduruyor.

"Benim için her zaman çok hazır," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Benim açgözlü küçük günahım."

"Beni açgözlü yapıyorsun." Başımı arkaya eğip kalçalarımı kıvırıyorum, ağzını vücudumda gezdirirken nefesimi içime çekiyorum.

Bir ara karnıma doğru "Umarım kapı kilitlidir," diye mırıldanıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Muhtemelen hayır." Tam şu anda biri içeri girse ne olurdu?

Bunun için endişelenemiyorum bile. Kendimi çok kaptırdım.

Saniyeler içinde içime kayıyor, beni dolduruyor ve bir anlığına onu yakınımda tutuyorum, ikimiz de hareketsiziz. Aramızdaki bağ gerçek. Bağlayıcı. Uzaklaştığında gözlerimi açtığımda beni izlediğini görüyorum, parmakları yüzümdeki saç tellerini dikkatlice fırçalıyor.

"Kelimelere ihtiyacın var mı?"

diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"İhtiyacım var."

"Sen bana aitsin." Eğildi, ağzı benimkine yerleşti. "Ve başka kimseye değil."

Hareket etmeye başladığında *çok sahiplenici* olduğunu düşünüyorum. Ama yanılmıyor. Ben onunum.

Ve o benim.

Chapter Fifty-One

AUGUST

W alametler çok zorlu yaratıklar olabiliyor.

Mesela Sinclair. En az bir aydır ona nasıl hissettiğimi gösteriyorum. Muhtemelen daha uzun. Ve o hiçbir fikrim yoktu. Ne yaptığımdan korkuyordu? Onu kullanmaktan mı? Birlikte vakit geçirelim diye onu ailemin evine davet ettikten sonra mı? Bunu sadece eğlenmek için yapmıyorum. Neredeyse hiçbir arkadaşım buraya gelmedi. Ve buraya başka bir kadın davet etmediğimden eminim. Sadece onu.

Ve sadece o olacak.

Sanırım bireyler olarak hepimizin farklı sevgi dilleri var. Bu zihinsel açıklamayı yapmak bile bana acı veriyor çünkü kulağa çok saçma geliyor. Ancak Iris'in yıllardır sevgi dillerinden bahsettiğini ve benimkinin kesinlikle hizmet dilinde olduğunu düşünürsek, görünüşe göre Sinclair'inki onaylama sözleri. Kelimelere ihtiyacı vardı, ben de ona verdim.

Sadece birkaç saat önce içine girerken, ona açgözlü küçük amına ne kadar ihtiyacım olduğunu söyledim. O amcığa nasıl sahip olduğumu ve benim olduğunu. Her şeyi yuttu, sikimin her tarafına krem sürdü, o kadar sert boşaldı ki, onu bir an için bilinçsiz hale getirip getirmediğimi merak ettim.

Tanrım, düşüncelerimde bile övünüyormuşum gibi geliyor ama bu doğru. O bir su birikintisiydi tarafından zaman biz

aracılığıyla. Harap ve güzeldi. Bacaklarının arasındaki dölleri toplayıp karnına sürerek ve bir iz bırakarak enkaza katkıda bulundum.

İşaretimle.

Ben hasta bir herifim, o da öyle, ama bu işte beraberiz. O benim dengim gibi hissediyorum. Ona tapıyorum. Bayılıyorum.

Onu seviyorum.

Iris ve Brooks'la birlikte alt kattaki aile odasındayız, küçük canavarını dizinde zıplattırken bir yandan da babasına cıvıldıyor. Annem ve Sinclair henüz odada değiller ve babam barda hepimize kokteyl hazırlıyor.

"Seninle konuşmam gerek," diyor Iris birdenbire, odağı benim üzerimde.

"Devam et ve konuş." Doldurulmuş sandalyeye yerleştim, ayaklarına kapanmaya hazırdım.

İçini çekti ve bakışlarını benimkilere çevirmeden önce odanın etrafına, özellikle de babamıza baktı. "Burada olmaz. Daha özel bir yerde belki?"

"Her neyse Brooks ve babamın önünde tartışabiliriz. Saklayacak bir şeyim yok." Sik kafalı bir ağabey gibi kaşlarımı çatıyorum.

Ellerini yumruk yapıp kucağına koyuyor. Ah, Iris. Onu tamamen çözdüğümü ve derisinin altına nasıl gireceğimi bildiğimi anlamıyor mu? "Tamam. Dün gece Sinclair'e söylediklerim için özür dilerim."

"Ona tam olarak ne söyledin?" Sinclair'in bana söylediklerine inanıyorum ama Iris'in ne söylediğini görmek istiyorum.

"Ona dikkatli olmasını söyledim çünkü hadi ama Augie. Konu kadınlara gelince pek de iyi değilsin." Iris başını sallıyor ve küçük canavarının başını okşamak için uzanıyor. Tüylü sarı saçlarına dokununca yumuşacık görünüyor, bunu inkâr edemem. "Yine de onu buraya getirdiğine göre ciddi olduğunu düşünmüştüm."

"Buraya ne zaman birini getirdim ki?"

"Hiçbir zaman."

"Aynen öyle. Peki neden Sinclair'e benim sözde niyetlerim hakkında böyle bir şey söyledin? Onu bu hafta sonu yanımda eve getirdiğim için niyetimin çok açık olduğunu düşünmüştüm. Ben bunu asla yapmam," diyorum tekrar.

"Haklısın. Haklısın ama bazen ihtiyacımız olan şey... Bilmiyorum. Söylediğini duydun mu?"

Sinclair'e benziyor. Bana her zaman eylemlerin sözlerden daha yüksek sesle konuştuğu söylendi, bu yüzden burada her yerde eylemler yapıyorum. Sanırım onların da kelimelere ihtiyacı var.

"Sana bunu vereceğim." Başımı ona doğru eğiyorum. "Lütfen bu gece ailesine benim hakkımda kötü bir şey söyleme."

"Asla yapmam." Iris elini göğsüne dayıyor. "Onlar hakkında küçük bir araştırma yaptım. Jock Rot'u babasının icat ettiğini biliyor muydun?"

Babam içkisini yudumlarırken sert bir gümbürtüyle önündeki barın üzerine bırakıyor. "Az önce ne dedin sen?"

"Jock Rot, baba. Hiç duymadın mı?"

"Hayır." Babam başını sallıyor. "Hiç duymadım."

"Vay canına, gerçekten mi? Daha önce Rhett'le futbol oynarken kullanmıştım." Brooks etkilenmiş gibi görünerek başını sallıyor. "İşe yarıyor."

"Ew." Iris başını sallıyor. "Bu isim korkunç."

"Sanırım hikâyeyi anlatmasına izin vermeliyim, eminim anlatacaktır da, ama Sin'e göre sattıktan sonra devralan şirket ismi değiştirmiş ve satışlar düşmüş," diye açıklıyorum.

"Ama satış noktası ismiydi. Ülkenin dört bir yanındaki genç erkekler bu ilaca bayılıyordu çünkü adı Jock Rot'tu, kulağa iğrenç geliyor ama tedavi ediyordu." diyor Brooks, sesi hayal kırıklığıyla çınlıyor. "Böyle havalı bir ismi neden değiştirsinler ki?"

"Adı Jock Rot olsaydı perakendeciler bunu raflarında bulundurmazdı. İşte bu yüzden," diyorum ona.

"Sporcu çürüğü de neyin nesi?" Babam sabırsız bir ses tonuyla soruyor.

Brooks, Jock Rot'un tam olarak ne olduğuna dair uzun bir açıklamaya girişti ve Iris ile ben birbirimize surat astık

Brooks semptomları anlatırken odanın diğer ucundan. Çok iğrenç.

Brooks sözlerini bitirdiğinde babam "Bu iğrenç," dedi. "İyi ki karım bunları duymak için burada değildi."

"Özür dilerim, efendim." Brooks başını eğdi, yüzü kıpkırmızı oldu. Zavallı adam bizim yanımızdayken hep ayağını ağzına sokuyor ve... ciddi, ne oluyor lan? Gerçekten onun için üzölmeye mi başlıyorum? Bu hiç yapmadığım bir şey.

"İyisin Brooks." Babam başını sallayarak iç geçiriyor. "Ailesi ne zaman gelecek? Senin annen nerede? Çok uzun sürüyor."

Iris ayağa fırlar. "Gidip onu arayacağım."

"Sanırım altı gibi burada olurlar." Saatimi kontrol ettiğimde altıyı biraz geçtiğini görüyorum. "Sinclair bazen geç kalabildiklerinden bahsetmişti."

"Geç kalmaktan nefret ediyorum. Bu çok kaba," diye mırıldanıyor babam kendine bir içki daha koyarken. Bizim için hazırladıklarını uzatmadı bile ve ben ayağa kalkarak bara gidip içkimi aldım. "Onlarla tanıştın mı?"

"Hayır." Babamın benim için doldurduğu burbondan bir yudum alarak yavaşça başımı sallıyorum. "Yine de bana hikayeler anlattı. Tipik yeni para tavırları var."

"Ah, Tanrım. Muhtemelen bütün gece ağzımızın suyunu akıtacaklar, değil mi? Hıyar gibi konuşuyorum ama o tipler? Genelde böyle yaparlar." Babam başını sallar.

"Hıyarlık etme baba." Bunu ona söyleyebiliyorum çünkü bazen büyük bir hıyar gibi davrandığını biliyor. Elimizde değil. Bu bizim DNA'mızın bir parçası. "Sadece... seni rahatsız etmelerine izin verme. En iyi şekilde davranmanı istiyorum. Sinclair'i üzmemek istemiyorum."

Babam bir an beni izliyor, benimkine çok benzeyen gözlerinde eğlence dans ediyor. "Şu haline bak. Değişiklik olsun diye başka biriyle ilgileniyorsun."

Bencil bir piç olabildiğimi biliyorum ama babanızın sizi bunun için çağırması berbat bir şey. "Daha iyi bir insan olmaya çalışıyorum."

"Sen kötü bir insan değilsin evlat. Sadece hayatın boyunca kendi saçmalıklarına gömüldün. Anlıyorum. Ben de öyleydim. Sonra planlarını altüst eden ve tüm bakış açını değiştiren birini buluyorsun." Bana ölçülü bir bakış gönderdi. "Ve şimdi sonsuza dek değiştin."

"Planlarınızı mahvetti mi? Senin bir Swiftie olduğunu hiç bilmiyordum, sevgili babacığım." Iris bir anda ortaya çıktı ve tam yanımda durdu. Ona sorgulayan bir bakış gönderdiğimde, açıkladı. "Bunlar onun şarkılarından birinin sözleri. Sayılır. Yeterince yakın."

"Ben Swiftie değilim." Babam kesinlikle kırılmış görünüyor. "Ben de senin anneni ve Sinclair'i aramaya gittiğini sanıyordum."

"İkisini de bulamadım." Iris umursamaz bir tavırla omuz silkiyor. "Eminim yakında ortaya çıkarlar."

Sinirlerim içimi kemiriyor, ki bu normal değil. İnsanları etkilemek umurumda değil ama Sinclair'in ailesiyle mi? Her ne sebeple olursa olsun, beni sevmelerini istiyorum. Onların onayını istiyorum ve bu normalde önemseydiğim her şeye ters düşüyor.

Belki de Sinclair planlarımı mahvetti - daha iyisi için.

Chapter Fifty-Two

SINCLAIR

T Kapım çalındı ve August'un beni almaya geldiğini düşündüm. Hazırlanmak ve August Lancaster'ın kız arkadaşı gibi görünmek için çok uzun zaman harcadım. zor için Beni için inanmak o o Aslında beni kız arkadaşı olarak görüyor. Çünkü gerginim. Ve endişeliyim, hem de çok endişeliyim. Ailemin rüküş davranmasını, yani her zamanki gibi davranmasını ve geceyi mahvetmesini istemiyorum. Ben iyi bir izlenim bırakmak için çaresiz.

Bu hayatımın en sinir bozucu gecesi ve August'la ilk tanıştığımdan beri bazı üzücü anlar yaşadım. Bana bunları yaşattı. Ben de kendime bunları yaşattım çünkü her şeye rağmen ona karşı sonsuz bir çekim hissediyorum. Sonunda onun da aynı şekilde hissettiğini teyit etmek beni rahatlatmıştı. Mutlak bir heyecan. Beni önemsiyor. Bana aşık olduğunu söyledi.

Bu hayat nedir?

Kapıyı açıp bir şey söylemek üzereydim ama gelenin kim olduğunu görünce dudaklarımı büzdüm.

August'un annesi.

"Merhaba, Sinclair." Gülümsemesi de tüm tavırları gibi nazik. Odaya her girdiğinde sakın havası odaya nüfuz ediyor gibi görünüyor. Tüm ailesi üzerinde yatıştırıcı bir etkisi var ve bu yönünü seviyorum. Muhtemelen ben

beni de sakinleştirdiğini fark ettim. "Hâlâ burada olduğunu umuyordum."

"Merhaba." Kapının kolunu tutarak kendimi garip hissederek orada duruyorum. Nasıl rahatlayacağımı gerçekten öğrenmem gerekiyor. Bu geceyle ilgili endişelerim her şeyi daha da kötüleştirebilir. "Geç mi kalıyorum? Annemle babam burada mı?" Kapıdan girdikleri anda annemin bana mesaj atacağını düşünmüştüm. Ama belki de atmazdı.

"Hayır, henüz değil. İçeri girebilir miyim?"

"Elbette." Kapıyı daha geniş açıyorum ve Summer Lancaster odaya girerken onu içeri alıyorum. Sade siyah elbisesi içinde zahmetsizce zarifleşiyor, siyah saçları yumuşak dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor. Üç çocuk annesi olduğuna ve en küçük çocuğunun liseye gittiğine asla inanamazsınız. Umarım ben de anne olduğumda bu kadar iyi görünürüm.

Kapıyı kapatıyorum ve odadaki küçük masanın önündeki soluk mavi kadife sandalyeye yerleşmesini izlemek için dönüyorum. Bana doğru dostça bir gülümseme yöneltiyor ve ben de karşılığında otomatik olarak gülümsüyorum. "Gerginsin."

Bunu inkar etmenin bir anlamı yok. "Öyleyim." Hatta ellerimi birbirine vuruyorum, beni çağırdığından beri her şeyi ortaya döküyorum. "Bu gece büyük bir olaymış gibi hissediyorum."

"Yalan söyleyemem, bu büyük bir olay. August eve öyle herkesi getirmez. Oğlum... her zaman içine kapanık biri olmuştur, nadiren hayatına birilerini alır. Kimseye ihtiyacı olmadığını düşünmeyi seviyor, bu da bana babasını hatırlatıyor." Bakışları yüzüme yerleşiyor ve sanki beni incelemeye, derimin ve kemiklerimin arasından beynimin içini görmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum. "August'un seni hafta sonu için buraya getirmesi ve hepimizle tanıştırması için özel biri olmalısın."

Sertçe yutkunarak, söyleyecek doğru şeyi bulmaya çalışıyorum. "August'u önemsiyorum. Hem de çok."

"Anlayabiliyorum. O da seni önemsiyor. İkinizi birlikte izlemek hoşuma gidiyor." Gülümsemesi biraz olsun azalıyor. "August'un bazen ne kadar zor olabileceğini biliyorum. O çok babası gibi, ve ben ilk tanıştığımızda Whit, bizim

etkileşimleri en hafif tabirle alışılmadıktı. İkisi de duygularını ifade etme konusunda iyi değiller."

Yılın en yetersiz ifadesi. "August bana daha önce babasına çok benzediğini söylemişti."

Summer bir iç çeker ve başını sallar. "İlk çocuğumun böyle olmamasını umuyordum, çünkü Whit'in davranışlarının hep iki ihmalkâr ebeveyn tarafından büyütülmesinden kaynaklandığına inanıyordum. Çocuklarımızın asla umursamadığımızı hissetmemeleri için elimden gelen her şeyi yaptım ama August yine de tıpkı babası gibi davranmaya devam etti. Sanırım genetiği değiştirmek zor."

"Sanırım öyle," diye kabul ediyorum, başka ne söyleyebileceğimden emin değilim.

"Sadece bu Lancaster adamlarıyla başa çıkmanın özel bir insan gerektirdiğini bilmeni istedim ve oğlumla ilgilendiğin için sana minnettarım." Summer burnunu çekiyor ve hatta ağlıyormuş gibi gözlerinin kenarlarını siliyor. "Yıllardır onun için ve ne kadar içine kapanık olabileceği konusunda endişeleniyorum. Ama şimdi seni buldu ve artık endişelenmeme gerek yok." Ben cevap veremedim gülüyor ve yüksek sesle burnunu çekiyor. "Bu kadar duygusallaşmak istememiştin."

"Sorun yok." Ona gülümsüyorum ve o da bana gülümsüyor.

"Sen iyi bir kızsın, Sinclair. Ve bu gece için endişelenme." Ayağa kalkıyor, elbisesinin eteğini düzeltiyor. "Her şey yoluna girecek."

* * *

Odaya birlikte giriyoruz, Summer şu anda barın arkasında duran ve herkese içki hazırlayan kocasının yanına gidiyor. Odayı tarıyorum, bakışlarım kucağında bebek Astrid ile kanepede oturan August'a takılıyor.

Burnuna uzanıp onu küçük parmaklarıyla kavramaya çalışan yeğenine gülümsemesini izlerken içimde bir şeyler kopuyor. Iris yanlarında oturuyor ve patladı

Gülüyor, bebeğinin Augie Amca'dan nasıl öç aldığına dair bir yorum yapıyor ama Augie Amca onu görmezden geliyor. Bunun yerine bebeğin parmaklarını burnundan çeker ve bebek de parmaklarını onun parmaklarından birine dolayarak amcasına mırıldanır gibi bir ses çıkarır.

O sahnede kalbim eriyor. Ona canavar ve yaratık diyor ama ben ona karşı duyduğu gerçek sevgiyi görüyorum. Ona doğru gitmek üzereyken telefonum elimde çalıyor. Kontrol ettiğimde annemden gelen bir mesaj görüyorum.

Biz buradayız!!!!

Aman Tanrım.

"Sin." August'un sesi telefonda başımı kaldırmama neden oldu. "Gel benimle canavarı tut."

"Ona öyle demeyi bırakmalısın," diye azarlıyor kız kardeşi kaşlarını çatarak. "Ona bir baksana. O çok değerli küçük bir bebek!"

"Tam bir canavar. Burnumu nasıl tuttuğunu gördün mü?" Cık cık diye bir ses çıkarıyor ama şaka yaptığını anlayabiliyorum. "O baştan aşağı bir Lancaster."

Brooks barın yanında durduğu yerden itiraz ediyor: "Hey, onu yapmakla benim de bir ilgim var."

"Hatırlatma bana," diye mırıldanıyor August, ben kanepeye doğru ilerleyip onun diğer tarafına otururken bakışları sadece bana yöneliyor. "Onu tutmak ister misin?"

Cevap veremeden bebeği kollarıma bırakıyor ve ben de kıpırdanan bebeği sıkıca sarıyorum, elimden kayıp gidebileceğinden endişeleniyorum ve bu korkunç olmaz mıydı? Ayrıca bana bir kez bakıp ağlamaya başlayabileceğinden de endişeleniyorum.

Ama o bunların hiçbirini yapmıyor. Astrid bana bakıyor, kolunu aşağı yukarı sallıyor ve ben de onun zarif yüz hatlarını, bana August'unkileri hatırlatan o parlak mavi gözlerini inceliyorum. Düğmeli burnuna dokunuyorum, bu da onu gülümsetiyor.

"Senden hoşlanıyor," diye mırıldanıyor August ve başımı kaldırdığımda onun beni dikkatle izlediğini görüyorum. "Ve o herkesten hoşlanmaz."

"Oh, hadi ama." Başımı eğiyorum ve bana dişsiz bir sırıtma sunan Astrid'e gülümsüyorum. "O çok tatlı biri. Eminim herkesi seviyordur."

"Hayır, o da tıpkı amcası gibi seçici ve kaba biri," diyor Iris. "Sihirli bir dokunuşun olmalı."

"Öyle," diye kabul ediyor August, kız kardeşi inerken beni güldürüyor.

"Senin tuhaf cinsel fetişlerini duymak istemiyorum Augie," diye uyarıyor Iris, sesi biraz fazla yüksek çıkıyor.

"Neden hep oraya götürmek zorundasın?" August'un sesi kızgın geliyor ama ben onların küçük tartışmasını görmezden gelerek kollarımdaki bebeğe odaklanıyorum. Kucağımda kıpırdanarak ağırlığını değiştiriyor ve ben de karnını hafifçe dürtüyorum.

Astrid çok sevimli. Bir gün benim de bir bebeğim olsun isterim.

Belki birkaç tane bile olabilir ama bu çok uzak bir ihtimal.

Çooooooooook uzun bir yol.

Kapı zilinin çaldığını duyuyorum ve kalbim mideme iniyor, sinirlerim onu küçük kemirici balıklar gibi kemiriyor. Aynı anda hem beklediğim hem de korktuğum an. Iris içeri girip Astrid'i kollarımdan alıyor ve ben de ayağa fırlayıp terli ellerimi silkeliyorum. "Geldiler."

August ayağa kalkıyor, kolunu omuzlarıma doluyor ve alnımı usulca öpebilmek için beni kendine çekiyor. "Rahatla. Her şey yoluna girecek."

"Annen de aynı şeyi söyledi."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Onunla ne zaman konuştun?" "Daha önce. Önce biz aşağıya geldik."

Ben kare benim

Ben cesur bir yüz ifadesi takınırken onun kolu omuzlarımdan düştü. "Lütfen annemle babamın hepimizin evden atılmasına neden olacak bir şey söylememesi ya da yapmaması için bebek İsa'ya dua et, tamam mı?"

"Böyle bir şey olmayacak." Elimi tutuyor ve birleşik bir cephe oluşturmaya çalıştığını hissediyorum. Onun bilebileceğinden çok daha fazla minnettarım. Ona yanımda ihtiyacım var.

bu geceyi atlatmak için. "Elbisene bayıldım, Sin. Yemek için yeterince iyi görünüyorsun."

Yüzüm yanıyor. Elbise koyu yeşil, sade bir tasarıma sahip, uzun kollu ve kısa etekli, diz boyu siyah deri botlarla eşleştirdim. "Teşekkür ederim."

"Bu gece daha sonra çıkaracağım." Burnuyla yüzümün yan tarafını okşuyor, ben de başımı onunkine yaklaştırıyorum. "Yine de botların üzerinde kalabilir."

"Dur." İtirazım zayıf kalıyor ve elimi onun göğsü olan sert duvara dayıyorum. "Ailem her an burada olabilir."

"Dikkatini dağıtmaya çalışıyorum." Hafifçe geri çekiliyor, yüzünün her yerinde endişe var. "Endişeleniyorsun."

"Onlar bir tehdit. İkisi de." Elimini göğsünden çekiyorum ama o elimi tutuyor ve parmaklarımızı birleştiriyor.

"O kadar kötü olamazlar... değil mi?"

Ben cevap veremeden annem ve babam, evde çalışan hizmetçilerden birinin eşliğinde odaya giriyor. Annemin gözleri fal taşı gibi açılmış, kafası arkaya eğik, beyninde her şeyin değerini hesapladığını görebildiğime yemin edebilirim ama o kadar yüksek sayamadığı için afallıyor.

Bu şekilde tepki vereceğini biliyordum. Babam doğruca bara yöneliyor, heyecanla Whit'in elini sıkıyor ve onunla tanıştığına çok memnun olduğunu haykırıyor. Onlara doğru bakamıyorum bile. Whit'in babama vereceği tepkiyi ancak hayal edebiliyorum ve anneme baktığımda yüzünde kocaman bir gülümseme var, bakışları August'un yanında duran bana takılıyor, ellerimiz hala bağlı.

Elini sıkıyorum ve tam önümde durup gerçek bir çılgılık atarken bırakıyorum.

"Sinclair! Tanrım, ne kadar güzel görünüyorsun. Şu haline bak! Çizmelerine bayıldım! Frye tarafından mı yapılmışlar?" Beni kollarına çekip şiddetle sarılıyor, ağzını kulağıma dayayıp "Bu ev *kocaman*" diye mırıldanıyor.

"Merhaba anne. Botlarım Steve Madden ve yarı fiyatına." Sarılmaya karşılık veriyorum, August'un yanında bir kez daha durabilmek için kendimi ondan ayırıyorum. "Görünüşe göre buraya kadar gelebilmişsin."

"Gittik. Yol biraz uzundu ama manzara güzeldi. Gerçi baban çok hızlı sürdü. Porsche'yi getirmek zorunda kaldı. Lancaster'ların usulünce etkilendiğinden emin olmak istedi." Annem dikkatini August'a çevirdi, gülümsemesi genişti. "Sen August Lancaster olmalısın. Ben Jennifer."

Yüzünde kibar bir gülümsemeyle annemin elini sıkıyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Aman Tanrım, çok yakışıklısın." Annem elini göğsüne dayamış, onu açıkça içine çekiyor. "Sinclair bana seninle çıktığını söylediğinde inanmakta zorlandım, özellikle de biraz araştırma yaptıktan sonra. Senin gibi bir adam kızımda ne bulur ki?"

Ona göz kırpıyorum, böyle bir şey söylemesi beni şaşırtıyor. "Anne. Tam burada duruyorum."

Gülüyor, ses odanın sessizliğinde fazladan yüksek çıkıyor. Babam bile sustu ama belki de Whit'in onun için hazırladığı içkiyi yudumladığı içindir. "Ne demek istediğimi biliyorsun tatlım. Gerçekçi olalım. O bir Lancaster."

Yüksek sesle söylemese de ne ima ettiğini biliyorum. Lancaster ailesi çok zengin ve kendi sınıflarında. August bende ne bulur ki?

Onun için her şey para etrafında dönüyor. Babam için de öyle, ama annem daha kötü. Alışveriş yapmayı bırakmıyor. Her yıl geçtikçe daha da büyüymüş gibi görünen içindeki o boş noktayı beslemeyi bırakmıyor. Babamın ilişkileri var ve pahalı arabalar alıyor. Annem sürekli alışveriş yapıyor ve bulabildiği her odayı dolaba dönüştürüyor.

"Kızın ailemin parası yüzünden benimle birlikte değil." August'un sesi sakın, ama hafif bir gerginlik duyabiliyorum. Adam sinirlenmiş. "Başta benden hoşlanmıyordu bile."

"Hadi ama, Sinclair! Onu sevmedin mi? Baksana şuna!" Annem August'a doğru bir el sallıyor. "Sevilmeyecek ne var ki?"

Ona gülümsemeye çalışıyorum ama bu imkansız. Ona cevap verme zahmetine de girmiyorum. Ne anlamı var ki? Lisede bana zorbalık yaptığı gerçeğini hatırlamıyor ve ben de ona hatırlatmak istemiyorum. Beni daha da aşağılamaya başlayabilir ve bu uğraşmak isteyeceğim son şey.

"Eviniz çok güzel." Annem yanımda duran Summer'a bakıyor. "Bizi yemeğe davet ettiğiniz için teşekkür ederiz."

"Sevgili kızınızın yanı sıra sizi de ağırlamanın uygun olacağını düşündük." Summer bana tatlı bir gülümseme gönderiyor. "Bu gece hep birlikte olduğunuz için çok mutluyuz. Sinclair belli ki oğlumu çok mutlu ediyor."

"Ne güzel, değil mi? Sanırım onu iyi eğitmişim." Annem kahkahalar atıyor ve ben ölmek istiyorum. "Kızımı dürüst bir kadın yapacak mısın, yapmayacak mısın?" Ben şimdiden küçücük bir topun içine kıvrılıp yok olmayı dilerken, annem cesur sorusuna hiç tepki vermeyen August'a soruyor.

"Anne, ben daha on sekiz yaşındayım," diye hatırlatıyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Sen bir yetişkinsin. Evlenebilirsin. Muhtemelen bunu hemen yapmak senin açından akıllıca olacaktır." Ve bu sözlerle birlikte, bakışları açgözlülükle odayı tarayarak bizden uzaklaşıyor. Summer onun peşinden gidiyor, onunla sohbet ediyor ve August'un annesi denediği için minnettarım. Eğer akıllı olsaydı, şimdi pes ederdi çünkü benim annem...

Umutsuz bir dava.

Bu aşağılayıcı konuşmadan hiç etkilenmemiş gibi görünen August'la bakışıyoruz.

"Çok özür dilerim. Lütfen onu affet," diye fısıldıyorum ve elimi tutup hızlıca sıkıyor, sonra da

Birbirine bağlı ellerimizi ağzına götürüyor. Bırakmadan önce parmak eklemelerime yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Onun için endişelenme. Bir şeyi yok. O iyi."

Ama iyi değil. August'un babası hepimize içki hazırlarken ve bir hizmeti çeşitli mezelerle dolu birkaç tepsi getirirken, sonraki otuz dakika boyunca bu halde. Whit babama meşhur Jock Rot hakkında sorular sorarken, annem Whit'in ona hazırladığı votka sodaları içiyor ve mezeleri ağzına atıyor, Summer'la durmadan konuşuyor. Babam işinin yükselişi ve düşüşü hakkında karmaşık ayrıntılara giriyor, Whit sporcu çürümesinin belirtilerini anlatırken hafif bir tiksintiyle alay ediyor, onu sulayabileceğimden değil. İğrenç bir şey ama babam bundan büyük bir keyifle bahsediyor. Bu onun hayatının öyle bir parçası olmuş ki, başkaları için ne kadar iğrenç olduğunu fark etmiyor.

Tek yapabildiğim, o dar bakışlarıyla her şeyi gözlemleyen August'la birlikte mutsuzluk içinde oturmak. Yaptıkları ve söyledikleri her şeyi yargıladığını belli eden bakışları, şaşırdığımdan değil. Iris ve Brooks bebeğe sarılmış, mızmızlanmaya başladığında onu sakinleştirmeye çalışıyorlar. Annem onları fark etmiyor bile, ancak onlar odadan çıkınca bir şey söylüyor.

"Bebek kim?"

"O benim yeğenim," diye cevap veriyor August, sesi yumuşak. "Kız kardeşimin kızı."

"Doğru ya. Bir kız kardeşin olduğunu gördüm." Tüm söylediği bu, Summer da dahil olmak üzere bizi ekiyor, böylece odanın içinde tekrar dolaşıp her ayrıntıyı inceleyebiliyor. "Bu ne kadardı?" Annem aşırı doldurulmuş bir sandalyenin arkasını sıvazlıyor ve ben mobilyaların fiyatını sorarak ne kadar kaba davrandığını görüp soluyorum. Ağzını her açtığında ölmek istiyorum ve August'un kaç kez güven vermek için elimi sıktığını bilmiyorum ama çok fazla.

Akşam yemeği için resmi yemek odasına geçtiğimizde, ben bir alkollü içecek istiyorum-herhangi bir çeşit

İçecek, içinde likör olduğu sürece, çünkü uzun bir gece olacağını biliyorum.

Annem tam karşımda oturduğu yerden, "İçki içmesen iyi olur," diyor. Aramızdaki masanın üzerinde duran bol çiçekli aranjman sayesinde onu zar zor görebiliyorum. "Daha on sekiz yaşındasın."

Sanki kaç yaşında olduğumu hatırlamıyormuşum gibi. "Hiçbir yere gitmiyorum, o yüzden iyi olacağım." İçki isteklerimizi alan garsona gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

O yoluna devam ediyor ve annem masanın üzerine eğiliyor, bakışları bana yöneldiğinde ateş saçıyor. "Sinclair, senin neyin var böyle?"

Ona cevap vermeden önce kimsenin bize dikkat etmediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum. "Bir şey yok. Senin sorunun ne?"

Tanrım, sanki on beş yaşındaymışım ve annemle eteğimin boyu ya da başka bir şey hakkında tartışıyormuşum gibi konuşuyorum. Neden tartıştığımızda hep o halime dönüyorum?

"Benim sorunun ne? Öncelikle, yirmi bir yaşında değilsin, yani içki içmen yasadışı. İkincisi, benim isteklerime karşı geliyorsun ve unutmuş görüldüğün gibi, ben senin *annenim*." Çenesini kaldırıyor, burnunun ucuyla bana bakmaya çalışıyor ve bunu başaramıyor. "Ve ben ne dersem onu yapacaksın."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen-"

"Burada bir sorunumuz mu var?"

August'un ses tonuyla kıpırdamadan duruyorum, dönüp ona bakmadan önce derin bir nefes alıyorum. "Sorun yok."

"Kulağa hiç hoş gelmiyor," diye çıkışıyor anneme bakarak.

"Neden yine Sinclair'e bağırıyorsun?" "Ben onun annesiyim.

İstersem ona bağırabilirim." Annemin sesi kızgın geliyor. Ve bana çocukmuşum gibi davranıyor.

Ben artık onunla yaşamayan bir yetişkinim. "Bir yabancının

evindesin, masasında oturuyorsun ve yemek yemek üzereydin. Yerinde olsam, biraz yumuşatırdım."

August ona diyor ki.

Annemin yüzündeki ifade beni masanın altından kaymaya zorladı. O bakışı unutmuştum ama şimdi her şey aklıma geliyor. Ne zaman ona cevap versem -ki bu çok sık olmazdı- öfkelenirdi. Dudakları incelir ve burun delikleri açılırdı ve şu anda da aynı şey oluyor. Ona ne diyeceğim? Erkek arkadaşına mı? Sevgilim mi? Oh, bu onu doğrudan raydan çıkarır.

"Sen kim oluyorsun da bana çocuğuma nasıl davranacağımı söylüyorsun?" Annem ona fırlatır.

Bir süre ona bakıyor, tüm masa sessizleşiyor ve ben vereceği cevaptan korkarak nefesimi tutuyorum. Neredeyse dört gözle de bekliyorum çünkü daha önce kimsenin annemle böyle konuştuğunu görmemiştim.

Hoşuma gitti.

"Ben kimim? Ben bir gün kızınla evlenecek olan adamım, bu yüzden onunla nasıl konuştuğuna dikkat et." Ona ters ters bakar. "Anladın mı?"

Aman Tanrım.

Chapter Fifty-Three

AUGUST

Taşık olduğum kadının annesi tam bir kabus. Kim olduğunu sanıyor da Sinclair'le az önce yaptığı gibi konuşuyor?

Ailemin önünde mi? Neredeyse birbirimize yabancıyız ve tabiri caizse her şeyi ortaya döküyor.

Sin beni uyarmıştı ve ben de abarttığını düşünmüştüm ama meğer hiç de öyle değilmiş. Annesi berbat biri. Peki ya babası? Babam ve Brooks'a yapıştı ve futbol ve arabalar hakkında konuşarak harika vakit geçiriyorlar. Jennifer Miller'la uğraşmaktansa onların sohbetinde olmayı tercih ederdim ama bunu Sinclair için yapıyorum. Onu savunacak birine ihtiyacı var.

Ve o kişi benim.

"Benden daha fazla paran olması çocuğumla nasıl konuşacağımı söyleyebileceğin anlamına gelmiyor. Ben on sekiz yıldır onun annesiyim ve sen onun hayatına daha yeni girdin," diye karşılık veriyor Jennifer kollarını önünde kavuşturarak. Bana istediğini elde edemeyen şımarık bir çocuğu hatırlatıyor. "Tanrım, Sinclair. Bana bu şekilde davranmasına gerçekten izin mi vereceksin? Ben senin annenim. Büyüklerine karşı daha saygılı olmalısın, genç adam."

Bu saçma kadın tarafından azarlanmak bu akşam için planladığım şey değildi. Birinin onu

yer. "Ve sevdiğim kadına hakaret etmeni dinlemek kızına pek saygı göstermiyor, sence de öyle değil mi? Sen benim evimde bir misafirsin. Sinclair ile bu şekilde konuşmaya hakkın yok."

Sinclair'ın endişesinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum. Sanırım titriyor bile olabilir ama ona bakamıyorum. Yüzündeki endişeyi görmek onun adına sessiz kalmama neden olabilir ama lanet olsun birinin bu kadını susturması gerekiyor.

Sin'in annesi bana bakıyor, bakışları daralıyor. Beni ölçüp biçmeye çalıştığını ve gördüklerinden hoşlanmadığını hissediyorum, ki bu iyi bir şey. Hislerimiz karşılıklı. "Sen şu otoriter tiplerden birisin, değil mi?"

O bunun yarısını bile bilmiyor. "Ben sadece kamuya açık bir ortamda kızınızla daha saygılı konuşmanız gerektiğine işaret ediyorum."

"Senin özel evindeyiz-"

"Tanımadığın insanlarla." Gülümsüyorum ama daha çok dişlerimi gösteriyorum. "İyi bir izlenim bırakmak istiyorsun, değil mi?"

Kadın sessizleşiyor ve sonunda cam gibi gözlerinde parıldayan minnettarlıkla beni izleyen Sinclair'e bakıyorum. Bu an için bu kadar endişelenmesinden nefret ediyorum ve onu dinlemeliydim. Endişesi haklıydı ve annesi tam bir kabus.

Bakışlarım, babama ve bana katlandığı için bir azize olan anneme kayıyor. Hepimize. Masanın diğer tarafıyla ilgilenmeyi seçti ve onu kıskanıyorum. Iris, Astrid hakkında bir hikâye anlatıyor ve annem de bunu yutuyor. Babam hâlâ Sin'in babası ve Brooks'la sohbet ediyor ve babam ilk kez Iris'in kocasına kızmış görünmüyor. Bu bir atılım gibi geliyor. Başka bir şeyle uğraştığım için odaklanamıyorum bile.

"Orada öylece oturacak ve tek kelime etmeyecek misin?" Jennifer, sessiz kalan Sinclair'e sorar. "Evinde bana hakaret etmesine izin mi vereceksin? Misafirlerine saygılı davranması gereken kişi o değil mi?"

"Anne." Sinclair ona yalvaran bir bakış gönderir.
"Lütfen.

Sadece... konuşmayı bırak ve bir kez olsun dinle."

"Bir kez olsun dinler misin? Hayatım boyunca dinledim ve nihayet parlama zamanım geldi. Arkama yaslanıp herkesin dikkat çekmesine izin vermekten bıktım. Babanın. Kardeşinin. Senin." Jennifer alay ediyor. "Neden kimse beni takdir etmiyor? Tek istediğim bu. Babanla evlendiğimden beri bu ailenin bel kemiği oldum ve bunun için gösterecek hiçbir şeyim yok."

"Bana sorarsanız iki çocuk, bir koca ve oldukça harika bir hayattan başka bir şey yok," diyor Sinclair ve beni gururlandırıyor. "Hayatının nasıl olduğunu beğenmiyorsan, onu değiştirme gücüne sahipsin, biliyorsun."

"Ama sen bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Baban-"

"Yeter." elimi kenarına masaya vuruyorum, her şeyi titretiyor. Herkes sessizleşiyor, dikkatlerini bana çeviriyor ve ben hiçbir şeyi umursamıyorum. "Sızlanmanı dinlemekten bıktım. Kendini rezil etmeyi bırakmazsan, gitmeni isteyeceğim."

Yüz ifadesi bir anda kızgınlığa dönüşüyor ve ayağa kalkarak elindeki bez peçeteyi tabağının üstüne fırlatıyor. "Benden gitmemi istemene gerek yok. Kendi başıma gidiyorum. Hadi Ron. Sinclair. Hadi gidelim."

Ona kaşlarını çatarak bakan kocasına bakıyorum. "Sorun nedir, Jen?"

"Bu adam." Bana bir el salladı. "Kaba. Ve saygısız. Beni kovuyor."

"Az önce kendi şartlarıyla gideceğini söylemiştin," diye hatırlatıyorum, bu da onu daha da kızdırıyor.

"Tamam! Gidiyoruz! Şimdi!"

Yemek odasından dışarı doğru yürümeye başlıyor ama ne kocası ne de kızı onu takip ediyor. Kapı aralığında duraklayarak dönüyor ve bakışlarını kızının üzerinde yoğunlaştırıyor. "Sinclair. Hadi gidelim."

"Ben seninle gelmiyorum. Ben burada kalıyorum." Sin başını sallıyor, bakışları benim bakışlarıma benim bakışlarıma ve ben ona teklif ediyorum a

güven verici bir gülümseme.

Jennifer'dan sinirli bir ses çıkar ve kocasına ters ters bakar. "Ron! Hadi ama. Bu evde bir saniye daha kalmayacağım."

"Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz," diyor Ron Miller babama, hareketleri yavaş. Ayağa kalkarken neredeyse isteksizdi ve aileme özür dileyen bir gülümseme sunuyordu. "Bunun için üzgünüm. Umarım başka bir zaman tekrar görüşebiliriz."

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Sinclair," diyor annesi yemek odasından çıkmadan önce, kocası da onu takip ediyor. Bir dakika bile geçmeden ön kapı çarpılır ve ardından tüm oda sessizliğe gömülür.

"Kahretsin. Tüm o sporcu çürüğü muhabbetine rağmen ondan hoşlandım," diyor babam bardağından bir yudum alarak. "Ve bu beklediğim son şeydi. Onu bu kadar heyecanlandıracak ne yaptın August?"

"Evet, anlat bize Augie," diye ekliyor Iris, gözlerinde özel bir parıltıyla beni izlerken. Başımın derde girmesine her zaman bayılmıştır.

"Anneme karşı beni savundu." Sin devam etmeden önce bana minnettar bir bakış gönderiyor. "Neredeyse tüm hayatım boyunca benimle aşağılarcasına konuştu ve ben de buna alıştım, biliyor musun? Ona karşı gelmemden hoşlandığını sanmıyorum."

"Onun için endişelenmene gerek yok. Ben senin arkadayım," diyorum Sinclair'e, sesim sakın. Onun eline uzanıp parmaklarımızı kenetliyorum. "Seninle bu şekilde konuşmaya hakkı yoktu. Annen olması umurumda değil. Sana böyle davranamaz."

Sinclair'in gözlerinde parlayan yaşlar kalbimi sızlatıyor. Tüm vücudum ağrıyor. Onu acı içinde görmekten nefret ediyorum. Başka bir insanı bu kadar önemseyebileceğimi hiç düşünmemiştim ve işte buradayım, Sinclair'in tüm ejderhalarını öldürmek ve onun herkesten korunduğundan emin olmak istiyorum. "Teşekkür ederim."

Ona yaklaşıyorum, sesimi alçaltıyorum, kelimelerim sadece onun için. "Senin için her şeyi yaparım, farkında değil misin? Sen benim için en önemli kişisin."

Başını sallıyor, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor ve ben de ona uzanıyorum, başparmağımı gözyaşına bastırıp nemini emiyorum. "Daha önce hiç kimse benim için bunu yapmamıştı."

"Seni her zaman savunacağım." Sesim sert, kalbim hızla çarpıyor. Onun adına öfkeliyim ve bunun acısını çıkaracak kimsem yok. "Benden asla şüphe etme, Sin."

Eğilerek ağzını ağızıma bastırıyor ve dudaklarıma doğru fısıldıyor: "Yapmayacağım."

Chapter Fifty-Four

SINCLAIR

M Annem yemek boyunca bana mesaj attı, önce hakaretler yağdırdı, sonra da lafı döndürüp dolaştırıp Lancaster evinden ayrılmam için yalvardı. Gelmeyi teklif etti.

ve beni al. Lancaster'ların kötü, berbat insanlar olduğunu ve orada işim olmadığını. August Lancaster'ın beni sadece aşağı çekeceğini.

Tüm mesajlarını görmezden geldim, tek birine bile cevap vermedim. Onunla tartışmanın bir anlamı yok. Haklı olduğuna ve o tepede öleceğine inanıyor.

August sonunda telefonumu elimden aldı ve ben de annemle ilgili tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırarak gecenin geri kalanını stressiz bir şekilde geçirdim. Herkesin babamı seviyor gibi görünmesine sevindim, ki bu her zaman böyle değildir. Belki de değişmiştir. Belki annem de değişmiştir. Onlar hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum, özellikle de annem hakkında.

"Sana fikrimi söylememi ister misin?" Yemek tabakları toplandıktan ve tatlı için bekledikten sonra Iris nihayet bana soruyor.

August'un "Hayır" dediği anda ben de "Evet" diyorum.

Iris kardeşini görmezden gelir. "Sanırım seni kıskanıyor. Anneni. Seni ve ne kadar mutlu olduğunu görüyor. Hepimiz seni ailemizin bir parçası olarak kabul ediyoruz ve bu onu dışlanmış hissettiriyor. Belki de hayatından memnun değildir, bilmiyorum.

Biliyorum ama size karşı davranışlarının kıskançlıktan kaynaklandığını hissediyorum."

Sözleri gecenin geri kalanı boyunca aklımdan çıkmadı. Biri bana annemin hayatımı kıskandığını söyleseydi güler geçerdim. Büyük bir evi ve harcayacak onca parası olan o. Sahip olduğum herhangi bir şeyi neden kıskansın ki? Benden çok daha fazlasına sahip.

Ama ben daha gencim. O kendi hayatına tamamen alışmışken ben kendi hayatıma yeni başlıyorum ve sanırım o bir süredir memnun değil. Babamın davranışlarını mazur gördüğümünden değil ama belki de onu aldatmasının bir nedeni vardır. Belki de sadece onunla değil, onunla da bir ilgisi vardır. Sadakatsizliği için onu affetmekte zorlanıyorum ama evlilik iki yönlü bir yoldur. Zor bir iş.

Onun gibi olmak istemediğim sonucuna vardım. Kıskanç ve mutsuz. Herkese dırdır ediyor ve uygunsuz sorular soruyor. Eğer gerçekten tatmin olmadıysa, babamı terk etmeli. Ama gitmeyecek.

Yapmayacağını biliyorum.

Tatlıdan sonra oturma odasına dönüyoruz, ama o kadar yorgunum ki gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum ve August beni yine esnerken yakalayınca sonunda bana bir şey söylemek zorunda kalıyor.

"Yatağa gitmelisin. Yorgun görünüyorsun."

Ona uykulu bir gülümseme sunuyorum. "Zor bir geceydi. Öyle olacağını biliyordum."

"Sen yaptın." Omzumu okşadı, bu onun için iffetli bir hareketti. "Geç oldu. Git biraz uyu."

Herkesle vedalaşıp odadan çıkıyorum, merdivenlerden yavaşça yukarı doğru yürüyorum ve Lancaster evinin zenginliğini seyrediyorum.

Annemle babamın evine hiç benzemiyor. Annem kendini yetersiz mi hissediyor? Kimse bu aileyle kıyaslanamaz. Bana karşı sert olabilir, ama neden kendine karşı da bu kadar sert?

Anlamıyorum.

Ebeveyn travması gerçek ve ben de bundan muzdaribim. Belki de beni August'a çeken ilk etapta buydu? Tanrım, Şu anda bunu dőŐŐnmek benim için çok derin.

Odama girip kıyafetlerimi çıkarırken kapım acilen çalınıyor ve ardından kapı kolu tıkırdıyor. Gölümsemekten kendimi alamıyorum. Bu kapının çalındığını nerede olsa bilirdim.

Kapıya koşup kilidi çeviriyorum ve açıyorum, August beni iterek içeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor, bana uzanmadan önce kilidi tekrar yerine takıyor. Kendi isteğimle onun kollarına atılıyorum, elleri popoma indiğinde nefesim kesiliyor, Şeffaf kőlotumun altından kayıyor ve çıplak bedenimi kavırıyor. Ağzı bir anda benimkinin őrzerinde, pőcőėő neredeyse çılgınca, dudakları hareket ediyor ve dili derinlere inmeye çalışıyormuş gibi arıyor.

"Bana kızgın mısın?" diye mırıldanıyor ağzıma karşı, beni geriye, yatağa doğru gőtőrőrken.

"Neden sana kızayım ki?" Cidden kafam karıştı. Bőtőn akşam yanımda durmaktan başka bir Şey yapmadı ve benim kızgın olduğumu mu dőŐŐnőyor?

"Annenle biraz konuştum, Sin. Seni kızdırmıŐ olabilir ama ben ona kőtő davrandım ve o senin annen." Benden uzaklaşıyor, tembel bakışları benimkilerle buluşuyor. "Annemi savunurken alevler içinde kalacağım. Kimsenin ona hakaret etmesine izin vermem."

"ünkő annen sana inanan harika bir insan. Benimkinin aksine." Kollarımı boynuna dolayarak parmaklarımı ipeksi yumuŐaklıktaki saçlarında gezdiriyorum. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Bundan emin misin?" Gözleri yarıya iniyor ve saçlarını okŐamamdan hoşlandığını biliyorum.

"Olumlu." Sesim kararlı, dőŐŐncelerim sabit. "Yine de söylemek istediğim bir Şey var."

"Ne oldu?"

Parmak uçlarımda yőkselip ağzımı kulağına dayıyorum ve mırıldanıyorum: "TeŐekkőr ederim. Bu gece benim için yaptığın Şey

çok şey ifade ettiğini söyledin."

Dönüyor, ağzı benimkiyle aynı hizaya geliyor. "Ve söylediğim her kelimedede ciddiydim. Artık sana böyle davranamaz, Sin. Ben yanımdayken olmaz."

Onun karşısında eriyorum, ben sadece külotumla dururken onun hâlâ tamamen giyinik olması hoşuma gidiyor. Kalçalarımın arkasından tutup beni kaldırıyor ve bacaklarımı kalçalarına doluyorum, beni taşıırken ağzımı onunkiyle birleştiriyorum... gideceğini düşündüğüm yatağa değil, kapıya doğru götürüyor, beni kapıya bastırıyor, vücuduyla beni oraya sabitliyor.

"August-" İtiraz etmeye başlıyorum ama dudaklarıyla sözümü kesiyor ve dili dilimi yaladığında inliyorum. Elleri belimde ve ereksiyonunu kalçalarımın arasındaki zonklayan noktaya sürüyor ve külotumun çoktan ıslanmış olması gerektiğini biliyorum.

"Sen Yapma. ait için onlar Artık." o

Öpüşmemiz bittikten sonra boynuma doğru fısıldıyor.

"Sen bana aitsin." Ailemden bahsediyor ve haklı. Ben onların değilim. herhangi bir Daha uzun. August'un. Veise I gerekir karşı olmak ve arkaik düşündüm . kadınlar olmak erkeklerin malı, I Biliyorum Ağustos değil tamamen ortalama Bu. Bana inanıyor. Beni destekliyor ve bu özelliğini seviyorum.

Onu.

Onu seviyorum.

"Nazik olmayı ve seni yatakta yavaşça becermeyi düşündüm." Boynumdan kalkıyor, kemerini çözerken ve pantolonunu ve boxer külotunu çıkarmadan önce ayakkabılarını çıkarırken karanlık bakışları benimkilerle buluşuyor. "Ama seni kapıya karşı sert ve hızlı bir şekilde becermeyi tercih ettim. Bununla ilgili bir sorunun var mı?"

Sözleri, yüzündeki ifade ve sesinin tınısı tüm bedenimi jöleye çevirdi. "Hayır." Yavaşça başımı sallıyorum. "İstediğim şey bu August. Seni istiyorum."

Hiç vakit kaybetmiyor, her zamanki gibi sabırsız, külotumu yırtıyor. Hayal kırıklığına uğramış bir halde onları yana doğru itiyor ve beni karşılayan bedenime kayarak içimi sonuna kadar dolduruyor. İnliyorum,

Başımın arkasını kapıya vuruyor ve hemen elini başımın altına kaydırarak beni koruyor.

Kalbim uçuyor. Kendisinden başka kimseyi umursamıyormuş gibi davranmaya çalışan bu adam beni tüm kalbiyle önemsiyor. O koruyucu, güçlü ve benim savunucum. Yanımda duruyor ve ona sahip olduğum sürece her şeyin yoluna gireceğine dair bana güvence veriyor. O beni seviyor.

Ben de onu seviyorum.

Beni durmadan sikerken ona yapışıyorum, kalçaları hareket ediyor, siki ruhuma değene kadar derinlere iniyor. Nefesim kesiliyor, düşünemiyorum. Tek yapabildiğim hissetmek. Vücutlarımız birlikte hareket ediyor, eli göğsümü kavlıyor, kulağıma kirli şeyler söylerken yanağını yanağıma bastırıyor.

"Bu lanet amcık benim ve lanet olsun, Sin. Beni çok sıkı kavırıyorsun. Boşalacağım. O amcığı döllerimle dolduracağım ve senin beni mahvettiğin gibi ben de seni mahvedeceğim."

Sözleri karşısında hareketsiz kalıyorum, elimi göğsüne koyuyorum. Duraklıyor, gözlerimin içine bakabilmek için başını benimkinden kaldırıyor. "Seni mahvettim mi?"

August başını sallıyor, elini göğsümden çekerek yüzümün yan tarafını kavrayabiliyor. "Daha iyisi için. Hayatıma girdin ve onu tamamen altüst ettin ama buna ihtiyacım vardı. Sana ihtiyacım vardı."

Gülümsüyorum, göğsüm sıkışıyor, gözlerim akmamış yaşlarla doluyor. Yüzündeki belli belirsiz paniği görüyorum ve böyle bir anda duygusallaşmamı beklemediğini biliyorum ama söylediklerimiz, yaptıklarımız, bugün yaşadığımız her şey muazzam hissettiriyor.

Hayat değiştiren.

"Seni seviyorum August," diye fısıldıyorum, bir başkası için bu kadar duygulanabildiğime şaşırarak. Bu aşk olmalı. Başka ne olabilir ki? "Bu gece benim için yaptıklarını takdir ediyorum. Beni nasıl savunduğun için."

"Ben her zaman benim olanı savunurum. Ve sen de busun, Sinclair. Tamamen benimsin." Kıpırdamadan duruyor ve sanki utanmış gibi başını eğiyor. "Seni daha önce hayal kırıklığına uğrattım ama bunu bir daha asla yapmayacağıma yemin ederim."

"Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın. Bu şekilde birlikte olduğumuzdan beri." Başını kaldırıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor ve ben de elimi başının arkasına dolayarak aşağı doğru çekiyorum. Ağzlarımız yumuşak, tatlı bir öpücükle buluşuyor. "Seni affediyorum August." Ne için, tam olarak emin değilim ama bunu benden duymaya ihtiyacı varmış gibi hissediyorum. "Ama hayatının geri kalanında bunu telafi etmek zorunda kalacaksın."

"Yapacağım." Tekrar hareket etmeye başlıyor, sürekli içime giriyor, o tanıdık hissi artırıyor, orgazmım yaklaşıyor. "Yemin ederim Sin. Hiçbir şey istemeyeceğinden emin olmak için elimden geleni yapacağım."

"Tek istediğim sensin," diyorum, orgazm bedenimi kasıp kavururken nefes nefese kalıyorum.

"Beni yakaladın bebeğim," diye fısıldıyor yanağıma. "Bana sahipsin."

Epilogue

Ağustos

M^{ay} Kız arkadaşımın, hayatımın aşkının, hararetli konuşmasını izlerken

en iyi arkadaşı Elise ile, tek düşünebildiğim, şanslı bir adam olduğum. O Sinclair benim.

Hepsi benim.

Beni bakarken yakalıyor, iki kez bakıyor, yüzünde o yavaş, nefis gülümseme beliriyor ve devasa masanın üzerine eğilip onu öpmek istiyorum ama bu olay çıkarır ve ailem, Cyrus ve ailesiyle mezuniyet sonrası yemeğimin tam ortasındayız, o yüzden bir anlamı yok.

Bu gece onu öpeceğim. İstersem bütün gece boyunca. Vücudunun her yerini.

Uzun zamandır yaptığım en iyi plana benziyor.

Sin bana bir öpücük kondurarak Elise'i güldürüyor ve ben daha fazla dayanamıyorum.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?"

Kahkahaları kesiliyor, yüzlerinde muzip gülümsemeler beliriyor.

"Buna asla inanmayacaksın," diyor
Sinclair. "Dene bakalım."

Birbirlerine bakarlar ve Elise, "Rafe ve Tim birlikteler.
Romantik olarak. Sanki bir çift gibiler."

Sessizliğe büründüm, söylediği şeyi kavradım. Tek
söyleyebildiğim "Bu ne lan?" olana kadar tekrar tekrar
beynimden geçiriyorum.

Bir kahkaha patlattılar, benim bilmediğim bir şakanın
içindeydiler ve bir parçam sinirlense de Sinclair'in arkadaşıyla
bu kadar eğlendiğini görmekten de memnunum. Bu ikisi
birlikte tam bir baş belası. Elise, biz küçükken annemin kötü
örnek olarak nitelendirdiği biri, ama onda o kadar sevimli bir
şey var ki, birlikte vakit geçirdiklerinde bu konuda
endişelenmiyorum. Sin mantıklı olan ve Elise'in zaman zaman
dizginlenmesi gerekiyor, bu da onları iyi dengelenmiş bir çift
yapıyor.

"Doğru," diyor Sin başını sallayarak, dudakları çok tatlı bir
gülümsemeyle kıvrılmış. Öpmek istediğim bir gülümseme.
Sanırım onun ağzına takmış durumdayım. Aslına bakarsanız,
onu sikimle doldurmak istiyorum. Tabiri caizse kendime bir
mezuniyet hediyesi. "Elise her zaman birbirlerine karşı bir şeyler
hissettiklerinden şüphelenmiştir."

Elise'in Rafe ve Tim ile yaşadığı üçlü durumu biliyorum.
Sinclair bana anlattığında çok şaşırmıştım.
-Ama birbirlerinden hoşlandıklarını bilmiyordum.

"Takıldığımızda bazen beni unutuyorlardı," diyor Elise. "Ben
o zaman biliyordum ama onlar tamamen inkar ediyorlardı."

"İlginç." Çenemi sıvazlıyorum, Tim'le haklı bir sorunum
olduğuna inandığım ve onun başından beri Rafe'den
hoşlandığının ortaya çıktığı zamanları düşünüyorum. Hayat
çılgın bir yolculuk. "Umarım birlikte mutlu olurlar."

Sin'in ağzı açık kalır. "Ciddi olamazsın."

Omuz silkiyorum. "Öyle. Neden onlara kötülük
dileyeyim ki?" "Çünkü Tim'den nefret ediyorsun,"
diye hatırlatıyor Sinclair.

"Eğer bir tehdit değilse, hayır. Ve bir süredir öyle değil." Hiç olmadıysa. "Ne diyebilirim ki? Ben değişmiş bir adamım."

"Uh huh." Yavaşça başını sallıyor, gözleri parlıyor ve içimden bir his onun da beni ele geçirmek için can attığını söylüyor. Aptal akşam yemeği partisi gidip her şeyi mahvetmek zorunda.

Şehirde, evimden çok da uzak olmayan bir restorandayız. Annem ve babam hafta sonu için geldiler, apartmanımdan çok da uzak olmayan çatı katlarında kalıyorlar ve tabii ki Iris ve Brooks da bizimle. Tatlı küçük canavarları akşamı Brooks'un annesiyle geçiriyor, bu yüzden kız kardeşim bol miktarda alkol içiyor ve her fırsatta ellerini Brooks'un üzerinde gezdiriyor, ben de bunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Vaughn da bu gece bizimle. Liseden küçük kız arkadaşını getirmiş ve hepimizi görmezden gelerek kendi sohbetlerine dalmışlar. Çok tatlı bir sarışın, adı da...siktir.

Bilmiyorum.

Cyrus'un ailesi benimkilere yakın oturuyor ve Cyrus da benim yanımda, birbiri ardına viskilerini yudumluyor, yüzünü buruşturuyor ve melankolik hissediyor. Nostaljik.

"Birinci sınıfta kütüphaneye girip tüm ön masayı tuvalet kağıdına sardığımız zamanı hatırlıyor musun?" Cyrus kelimeleri geveleyerek bana soruyor.

"Ne? Bu hikayeyi hiç duymadım." Sinclair çenesini kıvrılmış yumruğunun üstüne koyuyor, dirseğini masaya dayıyor. "Bana daha fazlasını anlat, Cyrus."

İyi anlaşıyorlar, en iyi arkadaşım ve sevdiğim kadın, Tanrı'ya şükür. Ama sorun ne? Sürekli olarak onun kafasını kirli geçmişimizle ilgili hikayelerle dolduruyor ve beni her zaman destansı bir araç gibi gösteriyor. Sinclair bu hikayeleri *yalayıp* yutuyor. Tıpkı şu anda yaptığı gibi, Cyrus'un anlattıklarını dinliyor, o bizim dernekle ilgili abartılı hikâyelerle onu eğlendirirken bakışları ondan hiç ayrılmıyor.

"Bizi taciz ediyorlardı ve birliğimizdeki son sınıf öğrencileri piç kurusuydu. Bize yaptırdıkları onca pisliğe inanamıyorum.

yap." Cyrus yumruk yaptığı elini ağzına dayıyor ve içine geçiriyor. "Biz adaylarımız için çok daha kolaydık."

"Değildik," diye hatırlatıyorum ona, başımı sallayarak. "Ben bir kâbusum. Sen de öylesin."

Cyrus ve ben hikâye üstüne hikâye paylaşıırken, Sinclair ve Elise de onları yalayıp yutuyor gibi görünüyor. Elise, Cyrus'a doğru ateşli bakışlar göndermeye devam ediyor ve sarhoş kıcı da ona çapkın göz kırpmalar ve sırtımlarla karşılık veriyor. Restorandan çıkıp kol kola daireme doğru yürürken Sin ve ben potansiyellerini tartışıyoruz.

"Sence bu gece takılırlar mı?" "Birlikte ayrıldılar," diye hatırlatıyorum ona.

"Aman Tanrım. Eminim bunu yapacaklar." Sinclair iç geçiriyor. "Elise kimseyle düzenli bir ilişkiyle ilgilenmiyor."

"Mükemmel. Cyrus onları sikip bırakacak türden bir adam," diyorum ona. "Belki bir yaz geçirebilirler kaçamak."

"Ya da tek gecelik bir ilişki. Benim tahminim bu."

"Eminim her şeyi duyacağız. En azından Elise size tüm kirli detayları mesaj atacaktır."

Kaldırımda yürürken bir an sessiz kalıyoruz, düşüncelerim Sin'i yatağıma atıp kapıdan içeri girdiğimiz anda çırılçıplak kalmaya doğru ilerliyor.

"Sen de bir zamanlar Cyrus gibiydin," diyor Sin, başını kısa bir süreliğine omzuma yasladıktan sonra başını geriye doğru eğip beni güzel yüzüne bakarken yakalıyor. "Artık bir kabus değilsin, biliyorsun."

"Öyle düşünmüyor musun?" Kaşlarımı kaldırdım, bunu söylemem onu şaşırtmıştı.

Yavaşça başını sallıyor. "Son altı ayda çok olgunlaştın."

Altı ay önce olsa alınabilirdim. Olgunlaştın mı? Tam bir hakaret gibi. Götlüklerimle gurur duyardım. Ama şimdi?

"Sanırım öyle." Onu apartmanıma doğru yönlendiriyorum, kapıcı bize iyi akşamlar dileyip kapıyı açtığında başımla selam veriyorum. Lobiye giriyoruz ve Sinclair'i asansöre doğru yönlendiriyorum. Bir dakika içinde dairemdeydik ve ellerimi beline koymuş, soluk pembe sundress'ini nasıl çıkaracağımı bulmaya çalışıyordum.

"August." Elimden kayarak kurtuluyor ve yatak odama giden koridorda koşmaya başlamadan önce omzunun üzerinden gülümsüyor. "Beni tekrar kapıya karşı becermene izin vermeyi reddediyorum."

Sin'i kapıya karşı sikmek gibi bir şeyim var. Bunun nesi yanlış?

"Hey, yeni mezun olan benim. Özel bir hediye hak etmiyor muyum?" Kapı aralığında durup önce omzundaki bir bağı, sonra diğerini çözüp askıların düşmesine izin vermesini ve elbisesinin önünü açarak göğsünü ve mükemmel göğüslerini ortaya çıkarmasını izlerken ona bunu hatırlatıyorum. Meme uçları sertleşmiş ve onları emmeyi düşünmek bile ağzımı sulandırıyor.

"Ah, biliyorum. Özel mesajını görmedin mi?" Başını yana eğerek bana kirpiklerini savuruyor ve ben de şifonyerime bakıyorum. Üzerinde asılı duran aynada koyu kırmızı rujla yazılmış bir mesaj var.

*Tebrikler, August. Seninle çok gurur duyuyorum! Seni seviyorum. Xo,
Günah*

Kalbim normalden üç beden daha büyük. Onun mesajı karşısında bu kadar duygulanmam aptalca, ama tam bir döngü anı gibi hissediyorum. "Bayıldım."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Gülümsemesi nazlı. "Şimdi bana ne istediğini söyle. Her neyse, yapacağım."

Bu kadına, bu kadınla yapmak istediğim pek çok şeyi düşünüyorum. Ama sadece bir tanesi aklımın bir köşesinde duruyor.

"Saksoya ne dersin?"

"Bu kolay oldu. Anlaştık." Elbisesinden kurtuldu, önümde çıplak duruyordu ve lanet olsun, bu gece külot giymediğini fark etmemiştim bile.

"Mükemmel." Gömleğimin düğmelerini çözüyorum, silkeleniyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. "Yemek boyunca ağzını seyrettim, sikimle doldurmayı düşündüm."

Gülüyor, ses içimde dalgalanıyor ve beni tatmin olmuş hissettiriyor. "Çok romantik, August."

"İşte ben buyum. İflah olmaz bir romantik." Ona doğru hamle yapıyorum, ciyaklamasına neden oluyorum, ikimiz de onu altımda sıkıştırana kadar yatağa yuvarlanıyoruz, yüzüm onun yüzünde. "Seni seviyorum, Sin."

Kahkahası dudaklarında sönüyor ve ayağa kalkıyor, ağzı neredeyse benimkine degecek şekilde mırıldanıyor: "Ben de seni seviyorum August."

Sanki her şey buna bağlıymış gibi onu öpüyorum, minnettarım. Sin hayatımdayken hayat çok daha tatlı hale geldi.

Benim
yanımda.
Sonsuza
kadar.

Epilogue Part 2

AUGUST

Geçmiş

Kış tatilinden önceki Cuma günü ve kampüsteki herkes heyecanlı. Lancaster Prep'ten ayrılmak ve tatillerini aileleriyle kutlamak üzere evlerine dönmek için sabırsızlanıyorlar. Egzotik yerlere göz alıcı tatillere gitmek ve önümüzdeki iki hafta boyunca anne ve babalarının tüm parasını harcamak.

Meh.

Eve gidiyoruz, Iris ve ben. Lancaster ailesinde sıkıcı bir tatil sezonu daha. Açıkçası, bu saçmalık için fazla yaşılanıyorum. Tatilleri hepsi benden küçük ve başımın belası olan kuzenlerimle geçirmek benim kişisel kabusum gibi geliyor. Diğer birçok insanın yaptığı tatillerden birine gitmeyi tercih ederim. Belki İsviçre'de kayak. Paris'te Noel. Londra'da yılbaşı. Ailemin evi dışında herhangi bir yere.

Ama ne yazık ki, aile işlerini yapmak zorundayım.

Sabahın erken saatlerinde kampüste yoluma devam ediyorum. Dersler henüz başlamamıştı ve planladığım gibi uyuyamayacak kadar heyecanlı bir şekilde yemekhaneye gidiyordum. Yemekhaneye girdiğimde içeride tek bir kişi dışında kimsenin olmadığını görüyorum.

Sonsuz bok vermeyi sevdiğim o güzel küçük birinci sınıf öğrencisi.

Adını bile bilmiyorum ama onda karşı koyamadığım bir şey var. Belki de açık kahverengi gözleridir. Bir şekilde bana dik dik bakmaları ama aynı zamanda bana her baktığında beni yiyip bitirmeleri. Birbirimize her yaklaştığımızda bana duyduğu nefreti hissedebiliyorum, ama orada başka bir şey daha var. Yüzeyin hemen altında kaynayan.

Isı. Çekim. Kimya. Ne dersiniz deyin, görmezden gelmek zor, yine de elimden geleni yapıyorum. İçimde dönen yabancı duyguları elimden geldiğince bastırıyorum çünkü hadi ama. O daha bir bebek. Sadece on dört yaşında. Ona dokunursam kığım hapse girebilir.

Hayır, teşekkürler.

O bana göre değil. Onu her gördüğümde yıldırım çarpmış gibi hissetmeme rağmen, bu çok sinir bozucu. Babamın yıllar boyunca beni uyardığı şeyi hatırlatıyor.

Birlikte olman gereken kadını bulduğunda, anlayacaksın evlat. Seni bir şimşek gibi çarpacek. Dilsiz kalacaksın ve başka kimseyi göremeyecek ya da düşünemeyeceksin. Sadece onu.

Ne yazık ki, bu nasıl ben bu hakkında hissediyorum... küçük

Henüz vücuduna tam olarak oturmamış bir çömez. Kolları, bacakları ve dişlerindeki o iğrenç tellerden ibaret. Makyaj yapmaya çalışıyor ama ya çok fazla ya da yeterince değil. Yemin ederim onu yürürken her gördüğümde kendi ayağına takılıp düşecek diye endişeleniyorum, hareketleri o kadar garip ki.

Bakışları benimkini bulduğu anda yüzünde beliren tiksintiyi görüyorum. Buna bir miktar ilgi de eşlik ediyor. Hiç düşünmeden ona yaklaşıyorum, ancak tam önünde durduğumda duruyorum, bakışlarım onu tepeden tırnağa tarıyor.

Hala uzun kolları ve bacakları olan aynı kız. Düz göğüslü ve vücudunda tek bir kadınsı kıvrım yok. Yine de bir gün güzel olacak. Bunu garanti edebilirim.

"Erken kalkmışsın," diyorum ona, sesim keskin. Onunla uğraşırken tüm sabrımı kaybediyorum, çoğunlukla kendime karşı, yine de her zaman hıncımı ondan çıkarıyorum.

"Uyuyamadım." Omuz silkiyor. "Eve gideceğim için heyecanlıyım."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum, kelimeler bulamıyorum ki bu çok sinir bozucu.

"Ve gergin," diye ekliyor, dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. Diş tellerinin gittiğini gösteriyor. O güzel gülümsemesiyle gözümü kamaştırıyor.

Kahretsin. Değişikliği fark ettiğimi kabul edemem. Bunu yapmak dikkatimi verdiğimi itiraf etmek olur ve itibarımla kimseyi fark etmemem gerekir.

Hepsinin bana dikkat etmesi gerekiyor, tam tersi değil.

"Neden gerginsin?" Onu sorgulayamayacak kadar ilgimi çekmiş bir şekilde soruyorum.

"Ailemle pek iyi anlaşıyorum. Annem... çok fazla olabiliyor." Omuz silkiyor ve onlar hakkında konuşmak istemediğini anlayabiliyorum. "Tatillerde ne yapıyorsun?"

Endişeyle ona bakıyorum. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Biraz geri çekiliyor. "Neden sordun?"

"Benimle isteyerek sohbet ediyorsun."

"Oh." Gülümsemesi geri dönüyor ve ben onu görmeye dayanamayarak başka tarafa bakıyorum. "Sanırım tatil ruhunu hissediyorum."

"Ne kadar cömertsiniz." Bir an tereddüt ettim. "Saint Moritz'de kayak yapıyorum."

Yalan dudaklarımdan kolayca dökülüyor ve bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Onu etkilemeye mi çalışıyorum? Benim hakkımda ne düşündüğü neden umurumda olsun ki?

"Süslü." Gözlerini devirmeye cüret ediyor ve arkasını dönüp bana "Mutlu Noeller August" diye sesleniyor.

"Mutlu Noeller..." Sesim dalgalanıyor. "Adın neydi senin?"

Omzunun üzerinden bakıyor, gözlerinde vücudumun tepki vermesine neden olan yaramaz bir parıltı var. Bu elimde değil çünkü tekrar söylüyorum, o sadece on dört yaşında. Onunla ilgilenmiyorum. Öyle bir şey değil.

En azından henüz değil.

"Bilmek istemez miydin?" diye şarkı söyleyerek uzaklaşırken eteği sallanıyor. Uygun kıyafet olarak kabul edilenden daha kısa, o uzun, ince bacakları gösteriyor ve aklıma yasak olmayan bir düşünce geliyor.

Bu kızdan sadece o daha yaşlı. Çok güzel. Doğrusunu söylemek gerekirse, büyüleyici. Çapkın ve ukala bir ağzı var. Birinin benden geri adım atmamasına bayılıyorum, ki bu pek sık olmuyor. Bu kızın büyüdüğünde alıngan olacağını hayal ediyorum. Aklındakini söylemekten korkmaz. Aldığı kadar iyi verir.

Belki, umarım bir gün tekrar karşılaşırız. Bundan yıllar sonra. Ya karşılaşırsak?

Dikkatli olsa iyi olur.

**Hayatınızda daha fazla August ve Sinclair mi
istiyorsunuz? Bonus sahneyi okumak için
BURAYA tıklayın!**

Acknowledgements

Bu benim için bir dönemin sonu - Lancaster Prep için son olduğuna %90 eminim. Bazılarınızın bana kızacağını ve bazı karakterleri merak edeceğini biliyorum, ancak bu kitabın sona erdirilmesi gerektiğini hissediyorum. Whit Lancaster ile başladık ve oğlu August ile bitiriyoruz. Serinin her iki tarafı için de mükemmel kitap sonları. Bu aileyle işim bittiği için biraz üzgün olsam da, farklı şeyler yapmak ve farklı karakterler yazmak için de heyecanlıyım. Yazarlık kariyerimin yeniden canlanmasını Lancaster'lara borçluyum, ki bu hiç beklemediğim bir şeydi. Ama HAYATINIZ BOYUNCA BİR MİLYON ÖPÜCÜK kariyerimi ve hayatımı değiştirdi ve eğer Crew ve Wren'e bir milyon öpücük verebilseydim, kesinlikle verirdim.

Ama bitirmek için ne güzel bir yol, değil mi? Bu kitabı yazarken çok iyi vakit geçirdim. Özellikle August. O en kötüsü ama aynı zamanda babasından da farklı. Yani, ailesinin kim olduğunu ve onu doğru yetiştirdiklerini düşünürsek o kadar da kötü olamaz! Yani, denediler...

Bu kitapta biraz mizah var ve August'un söylediği ve düşündüğü bazı şeyler beni güldürdü. Tıpkı babasında olduğu gibi, onun üzerinde hiç kontrolüm yokmuş gibi hissettim. Ne isterse onu yapıyor ve söylüyordu. Bu pislige en az Sinclair kadar bayılıyorum ve bence mükemmel bir ikili olmuşlar.

Ayrıca sözlerimi okuyarak beni desteklemeye devam ettiğiniz için SİZE de teşekkür etmeliyim. Ocak 2013'ten beri Monica olarak yazıyor ve yayınlıyorum ve bunu hala yapabildiğim için çok minnettarım. Benimle birlikte bu yolculuğa devam ettiğiniz için size tahmin edemeyeceğiniz kadar minnettarım.

Katkıları için menajerim Georgana'ya çok teşekkür ederim. Kitaplarımı daha iyi hale getirmeme her zaman yardımcı oluyorsunuz. Kelimelerimi parlattığı için editörüm Becky'ye ve zaman çizelgemi düzgün tutan düzeltmenim Sarah'ya çünkü Tanrı biliyor, ben yapamıyorum. Bu benim en büyük zayıflığım, ha.

p.s. - **YOU WERE NEVER NOT MINE**'ı beğendiyseniz, satın aldığınız perakendeci sitesinde veya Goodreads'te bir yorum bırakırsanız benim için çok şey ifade eder. Çok teşekkür ederim!

Also by Monica Murphy

LANCASTER PREP: YENİ NESİL

[Bütün Öpücüklerim Senin](#)

[İçin Beni Kalbinde Sakla](#)

[Asla Benim Değildin](#)

KAMPÜSÜN KRALLARI

[Oyun Sonu](#)

[Play It Off](#)

LANCASTER HAZIRLIK

[Söylemek İstedğim Şeyler](#)

[Hayatınız Boyunca Bir Milyon Öpücük](#)

[Doğum Günü Öpücükleri](#)

[Tutmak İstedğimiz Sözler](#)

[Her Zaman Seninle Olacağım](#)

[Olduğumu En Sevdiğin](#)

[Söylemiştin](#)

[Yeni Yıl Günü](#)

[Lonely For You Only \(Lancaster'ın yan romanı\)](#)

OYUNCULAR

[EldeKurallara Göre](#)

[Oynamak Etmek İçin](#)

[Zoru Oynamak](#)

[Kazanmak İçin](#)

[Oynamak](#)

WEDDED BLISS (LANCASTER)

[İsteksiz](#) [Gelin](#)
[Acımasız](#) [Damat](#)
[Pervasız Birliktelik](#)
[Görücü Usulü Evlilik Boxset](#)

MİLYARDER BEKARLAR KULÜBÜ (YENİDEN BASIM)

[Crave & Torn](#)
[Savor & Intoxicated](#)

KOLEJ YILLARI

[Birinci Sınıf](#)
[İkinci Sınıf](#)
[Üçüncü Sınıf](#)
[Kıdemli](#)

RANDEVU SERİLERİ

[Tarihi Kaydet Tarih](#)
[Sahte Holidate](#)
[Seninle Çıkmaktan](#)
[Nefret Ediyorum](#)
[Randevuyu Bir](#)
[Değerlendir Düğün](#)
[Randevusu](#)
[RandevuKör](#)

CALLAHANLAR

[Ona Aşık Olmaya](#)
[Yakınım](#)

Ona Bağımlı Olmak

Senin İçin

Savaşmak Onu

Benim Yapmak

Bir Callahan Düğünü

FOREVER YOURS SERİSİ

Bana Söz Verdin Sonsuza

Kadar Seni Düşüneceğim

Sensiz Hiçbir Şey

HASARLI KALPLER SERİSİ

Onun Onun Boşa

Kalbi Meydan

Okuyan Kalbi

Harcanan Hasarlı

Kalpler

ARKADAŞLAR SERİSİ

Sadece Arkadaş

Arkadaştan da Ötesi

Sonsuza dek

ASLA DÜETİ

Bizi Ayırma Asla Seni Asla

Bırakma

KURALLAR SERİSİ

Karanlıkta

Adil Oyun

[Yavaş](#) .
[Oyna](#)
[Güvenli](#)
[Bahis](#)

FOWLER KARDEŞLER SERİSİ

[Menekşeye](#)
[Sahip Olmak](#)
[Gül Çalmak](#) .
[Zambağı](#)
[Evcilleştirmek](#)

REVERIE SERİSİ

[Onun Hayali](#)
[Onun Kaderi](#) .

MİLYARDER BEKARLAR KULÜBÜ SERİSİ

[Crave Torn](#)
[Savor](#)
[Sarhoş](#)

BİR HAFTALIK KIZ ARKADAŞ SERİSİ

[Bir Haftalık Kız Arkadaş](#)
[İkinci Şans Erkek Arkadaş](#)
[Üç Kırık Söz Drew + Fable](#)
[Forever Dört Yıl Sonra](#)
[Sana Beş Gün Kala](#)
[Bir Drew+ Masalı Noel](#)

BAĞIMSIZ YA BAŞLIKLARI

Kötü Çocuğa Cesaret Edip
Onu Kurtarmak
Güzel Ölü Kızlar

About the Author

Monica Murphy New York Times, USA Today ve uluslararası çok satan bir yazardır. Kitapları bir düzineden fazla dile çevrilmiş ve dünya çapında milyonlarca kopya satmıştır. Hem geleneksel olarak yayınlanan hem de bağımsız olarak yayınlanan bir yazar olan Murphy, genç yetişkin ve yeni yetişkin romantizminin yanı sıra çağdaş romantizm de yazmaktadır.

Copyright© 2025 by Monica MurphyTüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör: Rebecca, Fairest Reviews Editing Services Düzeltmen:
Sarah, All Encompassing Books

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

